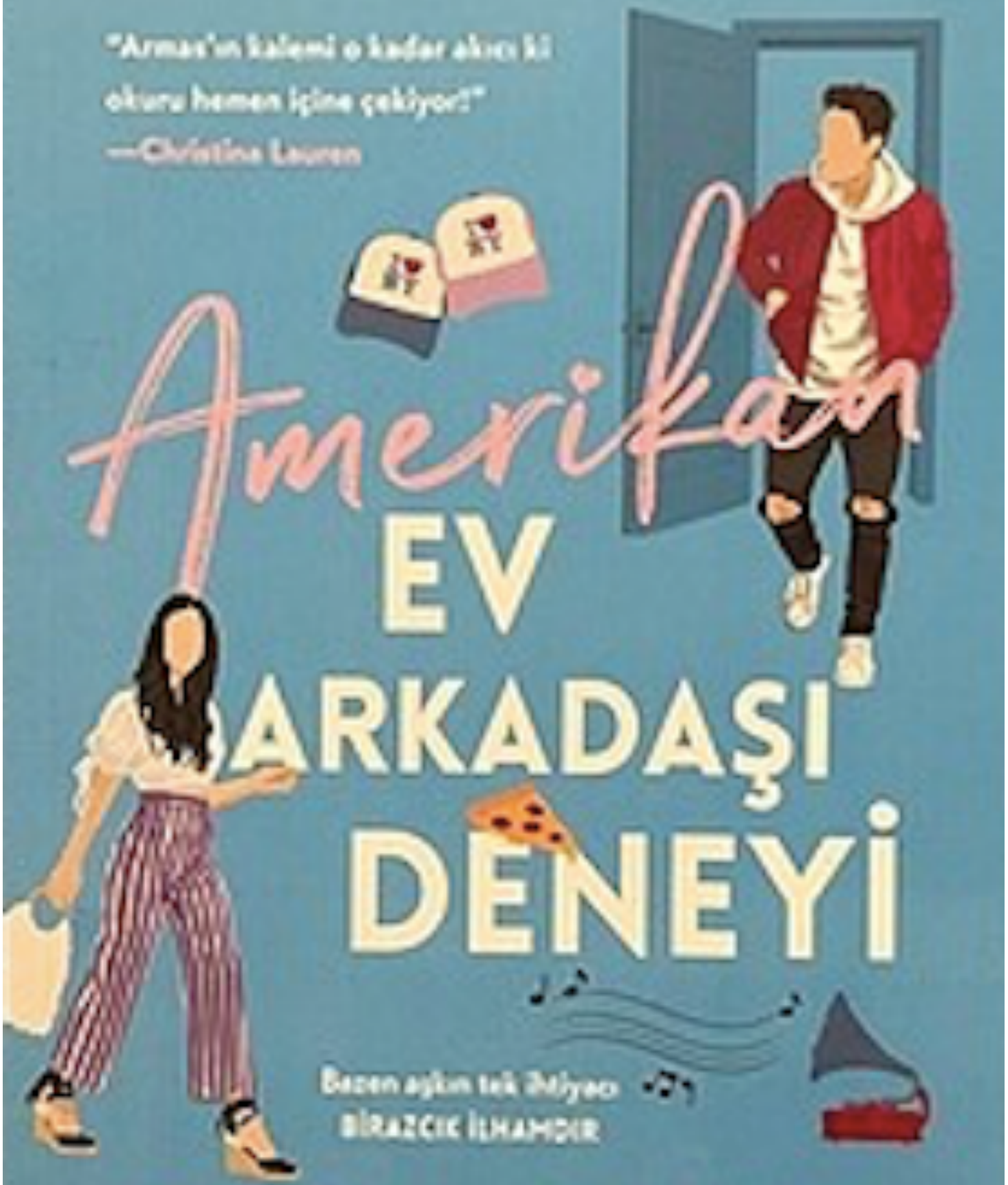
"Armas'ın kalemi o kadar akıcı ki okuru hemen içine çekiyor!"
—Christina Lauren

Amerikan

EV ARKADAŞI DENEYİ

Bazen aşkın tek ihtiyacı BİRAZCIK İLHAMDIR

ELENA ARMAS

YABANCI

Amerikan
EV ARKADAŞI DENEYİ

BİRİNCİ BÖLÜM

Rosie

Biri evime girmeye çalışıyordu.

Düzeltiyorum. Aslına bakarsanız kaldığım daire benim değildi. Geçici bir süreliğine oradaydım. Yine de bu gerçeği değiştirmezdi. New York'un şaibeli mahallelerinde yaşarken edindiğim tecrübelere dayanarak şunu söyleyebilirdim ki, biri kapınızı çalmıyorsa içeri davetsiz girmeyi dert etmiyor demektir.

Bir numaralı kanıt: Israrla zorlanan sokak kapısının zangırtısı. Neyse ki kilitliydi.

Sonra gürültü kesildi ve bir süredir tuttuğum nefesimi bırakabildim.

Gözlerimi kapıdan ayırmadan bekledim.

Pekâlâ. Belki de ben yanılmıştım. Bir komşu, dairesini karıştırmıştı herhalde. Ya da dışarıdaki her kimse eninde sonunda kapıyı çalacaktı ve...

Kapıdan sanki biri omuz atıyormuş gibi *güm* diye bir ses gelince irkilerek geri sıçradım.

Anlaşıldı.

Kimse kapıyı çalmayacaktı. Muhtemelen bir komşu da değildi.

Havayı ciğerlerime çekmeden sığ bir nefes aldım. Ama bir dakika ya. Ciğerlerimin hiçbir suçu yoktu. Böyle bir günün ardından temel fonksiyonlarını yerine getiremediği için beynime de yüklenemezdim.

Birkaç saat önce, son beş yıldır oturduğum sevimli, bakımlı, canımın içi dairem başıma yıkılmıştı. Çok ciddiyim. Öyle tavandaki bir çatlaktan üzerime biraz toz yağmasından falan da bahsetmiyorum.

Tavanın bir bölümü yıkıldı. Bildiğiniz *yıkıldı*. Gözlerimin önünde tavan neredeyse üzerime çöküyordu. Kocaman bir delik

açıldı ve yukarıdan bana bakan üst kat komşum Bay Brown'un mahrem yerlerini görme şerefine nail oldum. Bu arada bilmeseydim de olurdu dediğim bir şey öğrendim: Orta yaşlı komşum robdöşambrının altına hiçbir şey giymiyordu. Diğer bir deyişle, donsuz geziyordu.

En az kanepenize doğru yürürken başınıza koca bir beton parçası düşmesi kadar travmatik bir sahneydi.

Ama daha da çekeceğim vardı anlaşılan. Şimdi de biri zorla içeri girmeye çalışıyordu. Bay Brown'un meraklı bakışları ve özgürce sallanan... malum yerleri altında elimden geldiğince hızlı bir şekilde eşyalarımı toplamış ve soluğu aklıma gelen tek yerde almıştım. Şu anda kapısı zorlanan bu dairede.

Biri yabancı bir dilde küfretti ve kilidi kurcalamaya devam etti.

Hay aksi şeytan.

Soymak için New York şehrinde yaşayan sekiz milyon insan arasından bula bula beni bulacaktı tabii, değil mi?

Parmaklarımın ucuna basa basa arkamı dönüp stüdyo dairenin kapısından uzaklaştım ve sığınacak bir yer aradım. Tanıdık mobilyalara ve eşyalara göz atarak seçeneklerimi değerlendirdim.

Dairenin açık planı sağ olsun, saklanılacak doğru düzgün tek bir yer bile yoktu. Kapısı olan tek yer banyoydu ve onun da kilidi yoktu. Hobilere ayrılan tembel bir pazar gününün ürünü olan kilden yapılmış yamuk yumuk bir mumlukla dokunsan dağılıverecekmiş gibi duran bohem tarzda bir ayaklı lambadan başka silah olarak kullanabileceğim bir şey de göremedim. Pencereden kaçamazdım çünkü ikinci kattaydım ve binanın yangın merdiveni yoktu.

Kapıdakinin öfkeyle söylendiğini şimdi daha net duyuyordum. Hafiften boğuk, müzikal bir tınısı vardı ve tanımadığım ya da anlamadığım kelimeleri gürültülü bir oflama takip etti.

Kalp çarpıntıları arasında parmaklarımı şakaklarıma bastırarak giderek artan paniğimi yatıştırmaya çalıştım.

Daha kötüsü de olabilirdi, dedim kendime. *Kapıdaki her kimse,*

belli ki bu işte pek becerikli değil. Hırsızlıkta. İçeride olduğumu da bilmiyor. Daireyi boş sanıyor. Dolayısıyla avantajlı...

O sırada telefonuma gelen bildirimin gürültülü ve keskin *bip* sesi bütün evde yankılandı.

Artık evde birinin olduğunu biliyordu.

Kahretsin.

O telaşla mutfak adasının üzerinde duran aletlerden birine doğru atıldım. Aramızda üç ya da dört adım vardı. Ama ileri doğru üç dört adım atmak gibi temel fonksiyonlarını henüz yerine getiremeyen beynim mesafeyi yanlış hesapladı ve kalçam bir tabureye çarptı.

"Hayır!" diye inlediğimi duydum ve ellerim tabureye doğru uzandı. Ama onu yakalayamadım ve...

Tabure *güm* diye yere çarptı.

Gözlerimi gayriihriyari kapadım. Beynim en azından beni sebep olduğum kargaşadan korumaya çalışıyor gibiydi.

Büyük patlamadan sonraki sükûnetin fırtınadan önceki sessizlik olduğunu biliyordum.

Tek gözümü açtım ve kapıya baktım.

Belki de onu ya da onları korkutup kaçırmıştım. Bu kadar şanslı olabilir miydim?

"Merhaba?" diye seslendi kapının ardındaki boğuk ses. "Evde kimse var mı?"

Lanet olsun.

Omuzlarımı dikleştirdim ve ağır çekimde gibi yavaşça hareket ederek arkamı döndüm. Belki hâlâ varlığımı inkâr...

O gün indirdiğim geri zekâlı motivasyon uygulamasının bildirimi ikinci kez dairede bangır bangır yankılandı.

Tanrım. Şanssız günümdeydim anlaşılan. İster karma deyin ister kader kısmet ama belli ki benden daha güçlü bir varlığı fena kızdırmıştım. Peşimdekiler Murphy'yle aptal kanunları bile olabilirdi.

Sonunda o aptal uygulamayı susturmak için telefonumu elime aldım.

Bu arada ekranımdaki ilham verici söz gözüme takıldı: FIRSATLARINI KENDİN YARAT.

"Hadi ya?" diye söylendim kendi kendime.

"Seni duyabiliyorum," dedi haneye tecavüze yeltenen şahıs. "Telefonun öttü. Sonra bir gürültü koptu. Ardından yine telefonun öttü." Duraksadı. "İyi misin?"

Kaşlarımı çattım. Muhtemel bir hırsız için ne kadar da düşünceliydi.

"Orada olduğunu biliyorum," diye üsteledi. "Nefesini duyuyorum."

Öfkeyle inledim. O kadar da gürültülü nefes almıyordum.

"Tamam, beni dinle," diye kıkırdadı davetsiz misafirim. Kıkırdadı. Yok artık. Bir de bana gülüyor muydu? "Ben sadece..."

"Hayır, sen beni dinle," dedim çatlak, titrek sesimle. "Her ne yapmaya çalışıyorsan umurumda değil. Ben... Ben..." Hiçbir şey yapmadan, öylece salak gibi dikiliyordum. "Polisi arıyorum."

"*Polis mi?*"

"Aynen." Titreyen parmaklarımla telefonumun kilidini açtım. Bu duruma daha fazla seyirci kalamazdım. *Bugün* canıma yetmişti zaten. "Onlar gelmeden önce birkaç dakikan var. Hemen sokağın köşesinde bir karakol var." Yoktu ve umarım bunu bilmiyordur diye içimden dua ettim. "Yerinde olsam koşmaya başlardım."

Kapıya doğru minicik bir adım atıp tepkisini ölçmek için bekledim. Merdivene yönelen telaşlı ayak sesleri duymayı umdum.

Ama çıt çıkmadı.

"Dediğimi duydun mu?" diye seslendim ve yeniden konuşmadan önce sesime sert bir ton vermeye çalıştım. "New York polis departmanında dostlarım var." Külliyen yalandı tabii. Beşinci Cadde'deki bir şirkette güvenlik görevlisi olarak çalışan Al amcam vardı o kadar. Ama kapıdaki pislik oralı olmadı çünkü söylediklerimin ardından yine derin bir sessizlik geldi. "Peki, tamam. Benden günah gitti," dedim. "Arıyorum artık. Bundan sonra olacakları sen düşün, kahrolası *haneye tecavüzcü hırsız!*"

"Ne?"

Uydurduğum abuk sabuk kelimelerin muhtemelen karşı tarafa hiç de tehditkâr gelmeyeceğinin farkındaydım. Yine de aramayı hoparlöre aldım ve birkaç saniye sonra hattın öbür ucundan operatörün sesi geldi: "Dokuz-bir-bir acil çağrı merkezi. Acil durumunuz nedir?"

"Selam..." Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. "Merhaba... Ben... Biri evime zorla girmeye çalışıyor."

"*Dur*, sahiden polisi mi arıyorsun?" diye bağırdı kapıdaki davetsiz misafir. Ama sonra, "Ah, anladım," diye ekledi ve yine kıkırdadı. Evet, *kıkır kıkır güldü!* Benimle alay mı ediyordu? "Seni şakacı."

Birden kan beynime sıçradı. "*Şakacı mı?*"

"Alo?" diye bağırdı operatör. "Hanımefendi? Eğer durumunuz acil değilse?.."

"Ama acil," dedim hemen. "Dediğim gibi, biri evime girdi."

"Kapının önünde duruyorum," diye araya girdi davetsiz misafir operatörün konuşmasına izin vermeden. "Evine girdiğim filan yok."

İlk kez birkaç kelimeden uzun konuştuğu için aksanını daha net duyabildim. Bazı sözcükleri vurgulaması tuhaf bir şekilde tanıdık geldi, kafamın içinde bir şeyler yandı. Ama şimdi bunlara ayıracak ne vaktim ne de enerjim vardı.

"Girmeye teşebbüs etti," diye düzelttim

"Tamam, hanımefendi," dedi operatör. "İsminizi ve adresinizi söyler misiniz?"

"Anladım," diye bağırdı davetsiz misafir bir adım gerilememe neden olacak kadar gür bir sesle. "Bu da o şakalardan biri. Televizyonda görmüştüm. Programı şey sunuyor... Neydi adı? Hani güzel saçlı bir adam..." Duraksadı. "Neyse, boş ver." Yine duraksadı. "Beni fena kandırdın. Bayağı iyiydin. Bak, hâlâ gülüyorum," diye ekledi ve avazı çıktığı kadar gülmeye başladığında az kalsın şaşkınlıktan telefonu elimden düşürecektim. "Ama daha fazla uzatmasan da kapıyı açsan? Saat gece yarısını geçiyor

ve gerçekten yorgunum." Sesindeki enerjik tını kayboldu. "Ona çok komik olduğunu söyle. Kendisini tebrik ediyorum."

Ona mı?

Kime?

Kaşlarımı çatıp sesimi alçalttım ve telefondakiyle konuşmaya devam ettim. "Duydunuz mu? Bence akli dengesi yerinde değil."

"*Akli dengesi yerinde değil* mi?" diye seslendi kapıdaki adam. "Deli değilim ben. Sadece yorgunum." Kapının arkasında bir şey yere düştü ve o olmadığını umdum. Her şeyin üstüne bir de baygın bir adamla uğraşamazdım artık.

"Duydum," dedi operatör. "Hanımefendi, isminiz ve..."

"Ben yanlış mı geldim?" diye seslendi kapıdaki.

Yanlış mı?

İşte, şimdi dikkatimi çekmişti.

"*Hanımefendi,*" diye tısladı operatör sabırsızca. "Adınızı ve adresinizi söyler misiniz lütfen?"

"Rosie," dedim bir solukta. "Rosalyn Graham. Burası teknik olarak benim evim değil. En yakın arkadaşımın dairesinde kalıyorum. Kendisi yok. Benim de kalacak bir yere ihtiyacım vardı. Ama evine izinsiz girmedim tabii. Anahtarım vardı."

"Benim de anahtarım var," dedi davetsiz misafir.

Kafamda bozuk bir plak dönüyordu sanki.

"İmkânsız," dedim kapıya kaş çatarak. "Sadece bende yedek anahtar var."

"Bayan Graham," diye araya girdi operatör gergin bir sesle. "Kapınızdaki şahısla konuşmaktan vazgeçip adresinizi paylaşmanızı rica ediyorum. Size bir ekip yollayacağız."

Cevap vermek için ağzımı açmıştım ki kapıdaki yine lafa karıştı. "Bizim kız bu sefer gerçekten kendini aştı."

Bizim kız mı? Yine şu *kız*.

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Sonra yine güm diye bir ses geldi. Kapının yanında yere oturmuştu galiba.

Hoparlörden gelen "*Bayan Graham?*" seslenişlerine aldırmadan, "Kimden söz ediyorsun?" diye sordum nihayet.

"Son derece eğlenceli ve yaratıcı bir insan olan küçük kuzenimden," diye homurdandı kapıdaki.

Nefesim göğsümle ağzım arasında bir yerlerde sıkıştı.

Küçük kuzenim.

Bizim kız.

Adamın fazlasıyla tanıdık aksanı.

Tek olası açıklama zihnimde şekillenmeye başladı.

Yoksa...

Hayır. O kadar aptal olamazdım.

"Bayan Graham?" diye seslendi operatör. "Acil bir durumunuz yoksa..."

"Özür dilerim. Ben..." Gözlerimi kapadım. "Gerekirse yine ararım. Teşekkür ederim."

Küçük kuzenim.

Tanrım, olamaz. Kapıdaki gerçekten de Lina'nın kuzenlerinden biriyse rezil olacaktım. Hem de ne rezil olmak

Aramayı sonlandırıp telefonu arka cebime koydum ve tekleyen beyin hücrelerime biraz oksijen gitmesini umarak derin bir nefes aldım. "Kuzenin tam olarak kim?" diye sordum cevaptan emin olmama rağmen.

"Catalina."

İş resmiyete binmişti. Büyük batırmıştım. Ama New York'ta olduğumuz ve yeterince garip insan ve durumla karşılaştığım için yine de ekledim: "Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. İsme posta kutusundan bakmadığını nereden bileceğim?"

Aramızdaki tahta engelin ardından gelen uzun ve gürültülü iç çekiş midemin bir takla daha atmasına neden oldu.

"Üzgünüm," dedim kendimi tutamayarak. Çünkü gerçekten *öyleydim.* "Ben yalnızca şeyden emin olmaya çalışıyorum..."

"Akli dengemin yerinde olduğundan mı?" diye sözümü kesti özür konuşmamın tamamını dinlemeden. "Catalina Martín. 22 Kasım doğumlu. Kumral, kahverengi gözlü. Öyle bir kahkaha atar ki yer gök inler." Nefesimi tuttum ve yine gözlerimi kapadım. "Ufak tefektir ama onu hafife alırsan bacaklarının arasına

tekmeyi yersin ve cidden fena acıtır. Tecrübeyle sabit." Bir an duraksadı. "Başka ne anlatsam? Hah, buldum. Yılanlardan ve onlara benzeyen her şeyden nefret eder. Birkaç çorabı birbirine dikip içini tuvalet kâğıdıyla doldursan bile çıldırabilir. Zekice, değil mi? Bacağımın arasına tekmeyi bu sebepten yedim zaten. İtiraf etmeliyim ki tam bir eşek şakasıydı."

Evet.

Batırmıştım. Hem de ne batırmak!

Çok ama çok fena batırmıştım.

Kendimi berbat hissediyordum.

O kadar ki, daha fazla açıklama yapmasına bile engel olamadım. "Birkaç haftadır yurtdışında. Balayına çıktı. Peru'ya mı gitmişti?" Onay bekledi ama cevap veremedim. Resmen dilim tutulmuştu. Utançtan yerin dibine geçmiştim. "Şanslı adamın adı Aaron. Uzun boylu ve fotoğraflardan gördüğüm kadarıyla biraz göz korkutucu bir tip."

Bir dakika. O hâlde...

"Henüz bizzat tanışmadık."

Daha Aaron'la tanışmamış mıydı?

Ben...

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Bu olmamalıydı, olamazdı.

Ama sonra, "Ne yazık ki düğüne katılamadım," dedi.

Bal gibi olmuştu işte. O andaki hislerimi önceki utancımla karşılaştırmam mümkün bile değildi.

Kapının arkasındaki adam en yakın arkadaşımın evini soymaya hazırlanan bir hırsız ya da haneye tecavüze yeltenen akli dengesi bozuk bir şahıs değildi.

Polise yakalatmaya çalıştığım bu adam Lina'nın akrabasıydı.

Ama bununla da kalmıyordu. *Hayır.* Üstelik Aaron'la henüz tanışmayan *tek* kuzeniydi.

Lina'nın kalabalık İspanyol akrabalarından düğüne katılamayan tek kişiydi.

Evet, *ondan* başkası olamazdı.

"Duyduğuma göre eğlenceli bir düğünmüş," dedi beni göğ-

elime yumruk yemiş gibi sersemleterek. "Kaçırdığıma üzüldüm doğrusu."

Kapının tokmağını sıkıca kavradığımı fark ettim. Söylediklerini duyup *kim* olduğunu anlayınca boştaki elim oraya kendiliğinden uzanıvermiş, parmakların tokmağın etrafına dolanıvermişti sanki.

O değildir, diyordu içimden bir ses. *Bu kadar şanssız olamam.*

Ama oydu. O olduğunu biliyordum. İster kader kısmet deyin ister talih, yazgımı tayin eden her neyse bavulunu alıp hayatımdan çıkmıştı. Bundan sonra kendi başımın çaresine bakacaktım.

Çünkü bu adam düğüne gelmesini gizliden gizliye umduğum tek kuzendi. Tanışma ihtimalimizi düşündükçe bile heyecana kapılmama sebep olan kişiydi. Âdet yerini bulsun diye beni yanaklarımdan öpeceği günü. Birbirimize hâl hatır sorduğumuzu ve belki de dans edeceğimizi. Beni nedime elbisemle gördüğünü. Nihayet karlı canlı karşımda durduğunu düşündükçe...

Ve tabii başka olasılıkları.

Parmaklarım hareket etti ve kapının kilidi *çıkırt* diye açıldı.

Dışarıdaki adamın *gerçekten* o olduğunu bilmenin kalbime attırdığı taklalarla kapı koluna uzandım. Kaygıyla, hevesle, boğazımda koca bir yumru olmuş umutla. Düğünden önceki birkaç ayda kurduğum aptalca düşler yaptığım kabalıktan ötürü duyduğum utançla gölgelendi. Hevesim vicdan azabıma yenildi.

Kalp çarpıntılarıyla kapıyı araladım ve...

Ayaklarımın dibine bir şey düştü.

Aşağı baktığımda deminki tok sesin nereden geldiğini hemen anladım.

Yerde sırtüstü yatıyordu. Kapıya sırtını dayamıştı galiba ve ben birden kapıyı açınca da dengesini kaybedip yuvarlanmıştı.

Kestane rengi, dalgalı saçlarla dolu kafasına bakakalmışken ciğerlerim işlevlerini güçlükle yerine getirebiliyordu. Hafızama kazıdığım ve bununla da kalmayıp ekran görüntüsünü aldığım fotoğrafındaki görüntüsüyle hiç bağdaştıramamıştım bu manzarayı. Fotoğraflarında hep kısacık saçlıydı.

"Gerçekten sensin," diye mırıldandım ona gözlerimi dikmiş bakarken. "Buradasın. Ama saçların farklı. Daha uzun ve..."

Susmamla yüzüme ateş basması bir oldu.

Telefonumun ekranını itiraf etmekten utandığım sıklıkta ve uzun dakikalar boyunca işgal eden yakışıklı suratta şaşkın bir ifade belirdi. Ama sonra çikolata kahvesi gözlerinin içi güldü. "Daha önce tanışmış mıydık?"

"Hayır," dedim bir çırpıda. "Yok canım. Yani sadece beklediğim gibi değilsin. Sesinden seni daha farklı hayal etmiştim." Başımı iki yana salladım. "Ben... *Tanrım*... Çok özür dilerim. Sadece..."

Sadece ne, Rosie?

Kulaklarıma kadar kızardığımı hissettim. Yer yarılsa, ki bu şartlarda çok da ihtimal dışı sayılmazdı, koşa koşa içine atlardım.

"Özür dilerim," diye yineledim soluk soluğa. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Varlığımdan haberi bile olmayan ama yüz hatlarını ezbere bildiğim adam ayağa kalkmakta acele etmedi. Bunun yerine, gözlerini ilgiyle yüzümde gezdirdi. Sanki yoktan var olup ayaklarının dibine yuvarlanan benmişim gibi.

Tam başka bir şeyler daha söyleyecek ve bir ümit zekice laflar edebilecek kıvama geldiğimi düşünürken dudakları aralandı. Meraklı bakışlarının yerini tatlı bir gülümseme aldı ve ne diyeceğimi unutuverdim.

Çünkü gülümsüyordu ve bu dünyanın en sevimli, en içten ve çekici gülümsemesiydi. İnsanın elini ayağını birbirine dolaştıracak bir gülümseme.

Ekran görüntüsünü aldığım ve ikide bir baktığım *o* fotoğraftakinden bile daha güzel gülüyordu.

"Madem tanışmıyoruz," dedi yüreğimi eriten, hafiften çarpık o tatlı gülümsemesiyle, "ben Lucas Martín. Lina'nın kuzeni."

Evet.

Kim olduğunu tabii ki biliyordum. Ne kadar iyi bildiğimi duysa şaşardı.

İKİNCİ BÖLÜM

Rosie

Lucas oturduğu yerden bana bakarken muhtemelen ne kadar sorunlu olduğumu düşünüyordu.

"Ben..." *Hay aksi.* Onunla böyle tanışacağım hayatta aklıma gelmezdi. Kafamda canlandırdığım tanışma sahnesiyle aynı evrenden bile değildi, ki bu kafada canlandırma olayı için bol bol zamanım olmuştu. Bir yıldan biraz fazla. Ve en az bir düzine farklı senaryom vardı.

"Merhaba Lucas," dedim. "Nihayet tanıştığımıza sevindim."

Nihayet mi?

Evet, resmen öyle demiştim.

Lucas kaşlarını çattı ve kulaklarım birer alev topuna dönüştü. Muhtemelen yüzüm de pancar gibi olmuştu.

"Kesinlikle hırsız değilsin!" diye bağırdım ağzımdan kaçan talihsiz *nihayeti* unutturma umuduyla. "Ve öyle sandığım için çok üzgünüm. New York'a gelişinin böyle olacağını hayal etmemişsindir. Lina'nın evine gelişinin de diyebiliriz. Neyse. Yerden kalkmana yardım edeyim mi?"

Ne var ki Lucas istifini bozmadan sırtüstü yatmaya devam etti. Birkaç dakika önce yüzüne yayılan gülümseme hâlâ yerli yerinde duruyordu. Orada olmayı hiç dert etmiyor, tüm bunları son derece *normal* buluyor gibiydi. Ama değildi. Çünkü Lucas Martín buradaydı. Kapımda. Daha doğrusu Lina'nın kapısında. Ve kimse bir başkasının üzerinde bundan daha korkunç bir izlenim bırakamazdı.

"Evet, bunu beklemiyordum," dedi kolunu yukarı doğru uzatıp kendi tepesinde, benim karnımın oralarda sallandırarak. "Ama ne şekilde olursa olsun seninle tanıştığıma memnun oldum, Rosalyn Graham."

Eline ve uzun parmaklarına baktım. Sonra bakışlarım güneş yanığı bileğine ve onu süsleyen eski, deri örgü bilekliğe kaydı.

Bir yanım ona dokunmanın içimde nasıl hisler uyandıracağını merak etti. Ama kollarımı gövdemin iki yanından ayırmadım.

"Adımı... nereden biliyorsun?" diye sordum.

Soyadımı da söylemişti zira.

Eli havada kaldı. Hâlâ gülümsüyordu.

"Operatöre söylerken duydum," dedi rahat bir tavırla. "Bana akli dengesi bozuk dedikten hemen sonra söyledin."

Yüzümü buruşturdum. "Doğru ya." Derin bir iç çektim. "Onun için de özür dilerim." Gözlerimi kırpıştırdım. Kapüşonlusu sıvanınca kolunun yarısı gözler önüne serilmişti. Ama ısrarla elini sıkmadığım için sonunda kolunu indirdi. "Bu gece geleceğini bilmiyordum. Lina hiçbir şey söylemedi. Yoksa polisi aramazdım. Geleceğini bilseydim burada bile olmazdım."

Lucas merak olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle başını hafifçe yana eğdi. *Sahi neden buradasın?* diye sormak istediğini tahmin ettim.

"Bana Rosie diyebilirsin," diye devam ettim. "Herkes öyle der. Sen de diyebilirsin. Yani istersen tabii. Ya da Rosalyn de olur."

Gülümsemesi tatlı bir kıkırdamayla bölündü. "Rosie," diye yineledi.

Diline yakışıp yakışmayacağını test eder gibi söylemişti adımı.

Ya o telaffuzuna ne demeliydi? *R*'leri yalnızca ses telleri ve diliyle değil de, bütün vücuduyla şekillendirir gibi yuvarlayarak söylemesi... Her bir kelimesini belirgin bir İspanyol aksanıyla zenginleştirmesi... Adımı daha önce böyle söyleyen biri olmamıştı hiç. Değişik gelmişti ve kesinlikle fazlasıyla baştan çıkarıcıydı.

"Rosie," diye yineledi birkaç saniye sonra. "*Qué dulce,*"* diye ekledi anadilinde. İspanyolca olduğunu biliyordum ama anlamından emin değildim. "Hoşuma gitti. Sana yakışıyor."

---

* (İsp.) Ne tatlı –çn

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Sadece yüzüm değil, bütün vücudum yanıyordu. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine geçirdim. "Senin ismin de güzel, Lucas. Çok... nostaljik."

Nostaljik mi?

Tanrım.

Sararmış bir fotoğraftan ya da yetmişler temalı bir partiden söz eder gibi nostaljik mi demiştim sahiden?

"Teşekkür etmeliyim sanırım," dedi kıkırdayarak. "Yerde rahat olsam da sana tersten bakmaktan yoruldum, Rosie."

Daha sözlerinin anlamını bile kavrayamadan bir sıçrayışta ayağa kalktı. Bu ani hareketle birlikte uzun boyu, hâlâ kulaklarımda çınlayan sihirli *R* harfleri ve Lucas Martín'in kanlı canlı karşımda olması dikkatimi dağıtınca yüzünü buruşturup iki büklüm olmasına zamanında tepki veremedim.

"Dikkat!" dedim son anda atılıp kollarına yapışarak. Başını eğdiği için yüzünü göremiyordum. "İyi misin?"

"*Estoy bien*,"* diye mırıldandırken sanki anadilindeki bu sözcükler ağzından kendiliğinden dökülmüş gibiydi. Başını iki yana salladı. "İyiyim. Her şey kontrol altında."

Yavaşça başını kaldırdı ve bana kirpiklerinin arasından baktığında yine bütün kanım yüzüme hücum etti. Sonra bir şey dikkatini çekmiş gibi aşağı baktı.

Ben de onu taklit ettim.

Ellerim. Üst kollarını mengene gibi sıkıyordu. Birden kollarının ne kadar sert olduğunu fark ettim. Kaslarla doluydu. Sert kaslar. Esnek kaslar.

Aynı anda kafalarımızı kaldırdık. Kahverengi gözlerine denk gelen gözlerim irileşti.

Bu durum onu eğlendirmiş gibiydi; muzipçe gülümsedi. "İyi yakalayıştı, Rosie."

Ağzından çıkanlar beni geri püskürtmüş gibi kollarını bıraktım ve bir adım geri çekildim.

"Sen sendeleyince..." diye atıldım ve ellerimi suçlu bir çocuk

* (İsp.) İyiyim –çn

gibi önümde kavuşturup gözlerimi kaçırdım. Çenesinin altındaki bir noktaya odaklandım. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, endişe edilecek bir şey yok." Elini kaygısızca havada salladı. "Galiba uçak yolculuğum boyunca uyumak yerine arada kalkıp bacaklarımı açmalıydım."

"Doğru," dedim başımı sallayarak. "Az yol değil. Koca okyanusu geçtin." Çünkü Lucas Martín buraya dünyanın öbür ucundan gelmişti. Ta memleketi İspanya'dan. Ya ben ne yapmıştım? Onu kuzeninin evine almamış, polisi aramış ve kapının önünde dakikalarca sırtüstü yatmasına göz yummuştum.

"Yok," dedi. "Aslında Phoenix'ten geldim."

Aaa?

Hadi ya?

"Geçerken mi uğradın, yoksa..." Lucas'ın ne zamandan beri ülkede olduğunun üzerime vazife olmadığını fark ederek dilimi tuttum. "Neyse canım. Kapıda kaldın. Gelsene." Kuzeninin dairesine girmesi için yana çekilirken kendimi oraya daha az ait hissedemezdim.

Lucas epey ağır görünen sırt çantasını yerden alıp içeri girdi ve onu arkasından şöyle bir süzecek zamanım oldu. Beni görmediği için rahatça inceleyebildim onu. Baştan aşağı, tepeden tırnağa, sağdan sola ve soldan sağa gözlerimi birkaç tur üzerinde dolaştırdım.

Vay canına. Bacakları uzun, ince ve kaslıydı. Onu sosyal medyadan gizlice takip ederken bu kadar uzun boylu olduğunu fark etmemiştim. Omuzları bile hayal ettiğimden daha genişti. Gri, buruşuk kapüşonlusunun altından hemen belli oluyorlardı. Birkaç dakika önce fark ettiğim kol kasları da öyle. Sırtına şöyle bir göz atan herkes onun profesyonel bir sporcu olduğunu anlardı. Eh, adam sörfçüydü tabii. Şampiyonalara ve turnuvalara katılıyordu. Güzel ama korkutucu dev dalgalarla dans ediyordu. Muhtemelen hayatının büyük bir kısmını suda geçiriyordu ve vücudu...

Sırt çantasının yere düşerken çıkardığı tok sesle kendime geldim. Lucas, minik ve sevimli stüdyo dairenin mutfağını diğer yaşam alanlarından ayıran adanın yanına kadar gitmişti.

"Ee, Rosie?" Yere düşürdüğüm tabureyi almak için eğildi ve onu diğerinin yanına koydu. "Şu işin aslını anlat bakalım." Rahat bir gülümsemeyle bana döndü. "Gelişim sürpriz olduğuna göre beni karşılama heyetinden değilsin." Sesi boğuk ve oyunbazdı. Göğüs kafesimin içindeki telaşlı kıpırtıyı dindirmeye çalıştım. "Tam da kuzenime teşekkür etmeyi düşünürken biraz hayal kırıklığına uğradım doğrusu."

Göğsümdeki kıpırtı hızlanınca bir an verecek cevap bulamadım ve aramızda garip bir sessizlik oldu.

Lucas'ın gülümsemesi soldu.

"Şakaydı," dedi. "Bayağı kötü bir şaka galiba. Özür dilerim. Genelde bu kadar soğuk espriler yapmam."

Gözlerimi kırpıştırdım.

Düşün, Rosie. Düşün. Bir şeyler söyle. Ne olursa.

"Ashton Kutcher," dedim pat diye. Lucas'ın kaşlarını çattığını gördüm. "*Punk'd*'ı* o sunuyor. Hani adını hatırlayamadın ya?" Ellerimi kaldırıp sesimi alçalttım. "Şakalandın!"

Başını yana eğince hayatımın son on saniyesini yaşamamış olmayı diledim. Kaseti geri sarıp başka bir şey söylemeliydim. Zekice ve cilveli bir şey. Çok mu şey istiyordum? On saat ya da on dakika değil, yalnızca on saniyecik.

Birden güldü. Boğuk ama mutlu bir ses çıkardı ve her nedense benimle alay etmediğini, söylediğim şeyin ona gerçekten komik geldiğini anladım.

"Evet," dedi neşeyle. "Aynen, tam da o programdan bahsediyordum. Saçları güzel adam da o işte."

Ona baktım. Yüzüne, yukarı doğru kıvrılan dudaklarına, pırıl pırıl parlayan gözlerine ve Ashton Kutcher'ınkilerden katbekat güzel saçlarına. Dayanamayıp ben de gülümsedim.

---

* MTV'de yayınlanan ve 11 sezon boyunca devam eden gizli kamera şakası programı –*çn*

O sırada Lucas'ın bakışları dudaklarıma kaydı ve o bakışlar yüzümdeki tebessümü silecek cinstendi.

"Neyse," dedim omuzlarımı dikleştirip gözlerimi kaçırarak. "Güldük eğlendik." Ki durum pek de öyle değildi aslında. "Ama artık ben gideyim de... burayı sana bırakayım."

Vakit kaybetmeden ve alnında beliren derin çizgilere aldırmadan eşyalarıma doğru yürüdüm. İki bavulumun, ağzına kadar dolu mavi bir Ikea torbasının ve buzdolabındaki meyve sebzelerle çabuk bozulacak diğer yiyecekleri son anda içine attığım kutunun önüne çömeldim. Bavullardan biri açıktı ve içindekilerin yarısını boşaltmıştım.

Sağ tarafımdan ayak sesleri geldi ve bir çift beyaz spor ayakkabı görüş alanıma girdi.

"Gidiyorsun," dedi ben bavuldan çıkardığımı bile hatırlamadığım pabuçlarımın tekini yerden alırken. "Bu kadar eşyayla..."

Soru sormadığını bilmeme rağmen yine de cevap verdim.

"Evet, evet." Yine bavuldan çıkarmış olduğum kazaklarıma uzandım. "Zaten Lina'ya şey için uğramıştım." Ona kendi dairem kullanılamaz hâle geldiği için balayındaki arkadaşımın belli ki hiç de boş olmayan evini işgal etme niyetimden bahsedemezdim. "Çiçekleri sulamak için. Bir de posta kutusuna bakmak. Bilirsin işte, o tür şeyler."

Derin bir sessizlik oldu.

"Bu bana pek uğramak gibi gelmedi, Rosie."

"Ah." Tek elimle kazakları bavula tıkarken diğer elimi salladım. *Bavulu neden hemen boşaltmıştım sanki?* "Yok canım. Onu da nereden çıkardın?"

Görmeden azıcık vurulduğu adama yük olmamak için kırk takla atan benden mi?

Karşıma oturdu. Gören de öylesine takıldığımızı sanırdı.

Bir laf edene kadar ağzımı beş kere açıp kapadım. "Ne yapıyorsun?"

Tam bir zekâ abidesisin, Rosie.

Lucas içimde kopan fırtınalardan habersiz, kaygısızca kı-

kırdadı. "Kuzenimin dairesinde ne yaptığını sormayı planlıyorum," dedi. "Aslında daha önce sormalıydım ama çok meşguldük." Omuz silkti. "Bana bir açıklama borçlu olduğundan değil tabii. Belli ki bütün bunlar" –parmağını havada şöyle bir döndürdü– "Lina'nın suçu. Geleceğimi bilmiyordun."

"Hayır, gerçekten bilmiyordum."

"Lina senin burada olduğunu biliyor mu?"

İç çektim. "Hayır..." Lucas'a bal gibi de bir açıklama borçlu olduğumu bilmeme rağmen gerisini getiremedim. "Ama haber vermeye çalıştım. Onu aradım. Aaron'ı da. Yedek anahtarımı kullanıp bu geceyi burada geçirebilir miyim diye soracaktım." Ya da birkaç geceyi. "İkisinin de telefonu kapalıydı. Bulundukları yerde çekmiyor herhalde."

Olanları kavramaya çalışır gibi yüzümde dolaştırdı gözlerini. Sonra cebinden ufak bir şey çıkardı. "Anahtar demişken," diye mırıldandı onu parmakları arasında tutarak. "Yalan söylemiyordum. Gerçekten anahtarım var."

Yeniden özür dilemeye yeltendiğimde başını iki yana sallayarak bana engel oldu. "Lina giderken sokağın aşağısındaki pizzacıya bıraktı. Alessandro's muydu? Oradan almamı söyledi."

Bu gayet... mantıklıydı. Ama bana Lucas'ın geleceğinden hiç bahsetmediği gerçeğini değiştirmiyordu bu.

"Sandro iyi adam," dedi Lucas başını sallayarak. "Artık ne kadar bitik görünüyorsam bana yiyecek bir şeyler ikram etmek istedi." Birden yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı ve bu da bana tabağındaki bifteğe âşık âşık baktığı Instagram paylaşımını hatırlattı. "Uzun zamandır bu kadar lezzetli bir pizza yememiştim."

"Tam da Sandro'nun yapacağı bir şey," dedim siyah saçlı, orta yaşlı adamı gözümde canlandırarak. "Şaşırmadım. Lina buraya taşınalı birkaç yıl oluyor. İlk günden beri haftada en az bir defa oradan pizza söylüyoruz."

En yakın arkadaşım muhtemelen bu yüzden anahtarını emanet edecek kadar güveniyordu ona.

"Biliyorum, söyledi," dedi Lucas muzip bir gülümsemeyle. Sandro ona bizimle ilgili ne anlatmıştı acaba? Her seferinde küçük bir orduyu doyuracak kadar pizza sipariş ettiğimizi söylemediğini umdum.

Uzun uzun birbirimize baktık. Birkaç dakika önceki gibi garip gelmedi ama uzayan sessizlikler beni hâlâ huzursuz ediyordu. Karşımda yerde oturan bu adama gizliden gizliye tutkun oluşum bir balon gibi şişerek aramızdaki bütün alanı kaplıyordu sanki. Bir yıldan fazladır hafızamın bir köşesinde biriktirdiğim tüm ayrıntıları bir bir hatırlamamın da yardımı olmuyordu.

Lucas'ın ananaslı pizzaya bayıldığını biliyordum mesela. Benim pizzayla asla bağdaştıramadığım bir lezzetti. Çenesindeki küçük yara izinin dünya güzeli Belçika çoban köpeği Taco'nun tasmasına takılıp yüzüstü düştüğünde olduğunu da biliyordum. Ya da gündoğumunu günbatımına tercih ettiğini.

Tanrım. Birinin sosyal medyasına yeterince sık ve uzun baktığında öğrenebileceklerinizin gerçekten haddi hesabı yoktu.

Öyle bir tatlılıkla, "Rosie," dedi ki vicdan azabıyla sarsıldım.

Birini gizli gizli takip ettiğim için utanıyordum kendimden. "Efendim?" dedim çatlak bir sesle.

"Burada ne işin var cidden?"

Ona dürüstçe cevap vermekle vermemek arasında bocaladım. Lucas'ın gerçeği öğrenmesiyle bir derdim olduğundan değildi tereddüdüm. Ama o gün yeterince drama yaşadığımı düşünüyordum ve bunlara bir tane kadar eklemek ne kadar doğru olurdu bilmiyordum.

"Benim evde ufak bir sorun çıktı," dedim kısmen doğruyu söylemeye karar vererek. "Önemli bir şey değil ama bu gece orada kalmak istemedim."

Kaşlarını kaldırdı. "Nasıl bir sorun?"

"Tesisatla ilgili." Omuz silktim. "Tamir ettirdiğim gibi eve döneceğim."

Kendi kendine usulca mırıldandı. "Tüm bunları bir gece için mi yanına aldın?" Başıyla aramızdaki bavulları ve etrafa saçılan

diğer eşyaları işaret etti. "Sonra tüm yiyeceklerin falan. Bir gece için mi?"

"Atıştırmayı severim." Lucas'ın yüzünden başka her yere bakıyordum. "Tam bir gece yiyicisiyim. Bir gecede bunların hepsini yiyebilirim."

"Yaa," dedi ama bana inanmadığı belliydi.

Haklıydı da. Yalan söylüyordum.

Ona bir bakış attım ve her nedense bülbül gibi ötmeye başlayıverdim. "Tamam. *Ufak* bir sorun değil. Tavan çatladı. Her şeyimi toplayıp bir taksi çağırmama ve buraya gelmeme yetecek kadar büyük bir çatlak."

Buraya gelmiştim çünkü babam Philly'ye taşınmıştı ve erkek kardeşim Olly telefonlarımı açmıyordu. Üstüne üstlük, onlara aylardır –tam olarak altı aydır– yalan söylüyordum ve geceyi ikisinden biriyle geçirmem tüm gerçekleri ortaya çıkarabilirdi.

"Özür dilerim. Tüm bunlar seni ilgilendirmez tabii." En yakın arkadaşımın sıkış tıkış stüdyo dairesine göz gezdirdim. "Burası tek odalı bir daire ve sadece bir tane yatak olduğuna göre ikimiz birden burada kalamayız, *biliyorum*." Dürüst olmak gerekirse, geceyi seve seve kanepede geçirebilirdim ama bu akşam yaşananlardan sonra Lucas'ı buna zorlamak istemiyordum. Hem yeterince rezil olmuştum zaten. "Ben bir otele giderim."

Ona baktığımda dudaklarının seğirdiğini gördüm. Bu sefer gülümsemiyordu. Sanırım suratını buruşturmuştu. "Sen iyi misin peki?" diye sordu.

Şaşırarak kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Tavan çatlamış ya?" dedi. "Ciddi bir kazaya benziyor. Yaralanmadın ya?"

"Ah." Yutkundum. "Yok, iyiyim."

Beni yine kuşkuyla süzdü.

"Doğru söylüyorum," dedim. "Hem ben New Yorkluyum. Çetin cevizimdir." İnandırıcı olduğunu umduğum bir kahkaha attım ve eşyalarımı etrafıma toplamaya devam ettim. "Her şeyi bir toparlayayım, Uber çağırırım."

Yarattığım dağınıklığa şöyle bir göz attıktan sonra elime geçeni bavullara tıkmaya koyuldum.

Ayağa kalkıp yürümeye başlayana kadar Lucas'ın hareketlendiğini fark etmemem de muhtemelen bundandı. Sırt çantasının yanına varınca durdu, çantayı alıp omzuna attı.

"Ne..." Apar topar doğruldum. "Nereye gidiyorsun?"

Hafifçe yaylanıp sırtındaki ağırlığın yerini değiştirdi. Ağzını çarpıtıp yine bütün sevimliliğiyle gülümseyerek aklımı karıştırdı. "Başka bir yere. Burada kalmayacağım."

"Ne?" Ona şaşkınlıkla baktım. "Neden?"

Kapıya doğru bir adım attı. "Çünkü gece yarısını geçiyor. Sen de bayılmak üzere gibi görünüyorsun."

Gözlerimi kırpıştırdım. Elim gayriihtiyari saçlarıma gitti. O kadar kötü mü...

Elimi indirdim. Nasıl göründüğümün önemi yoktu. Birincisi, şu anda bu konuda hiçbir şey yapamazdım. Ve ikincisi, şu anda bu konuda gerçekten hiçbir şey yapamazdım. "Kalacak yerin var mı?" diye sordum. "Buradan başka?"

"Tabii." Omzunu silkti. "New York'tayız. Seçenekler sonsuz."

"Olmaz." Başımı iki yana sallayarak yolunu kestim. "Ben gideceğim. Burası kuzeninin evi. Anahtarın bile var. Geceyi otelde geçiremezsin."

Daha da tatlı gülümsedi. "Çok tatlı bir hareket, Rosie. Ama hiç gerek yok." Yanımdan dolaşınca topuklarımın üzerinde döndüm. "Hem böylesi daha kolay. Daha çantamı bile açmadım." Gözleri eşyalarıma kaydı. "Senin toplanman uzun sürer."

"Ama..."

Bir kez daha göz göze geldiğimizde, rahat gülümsemesiyle bağdaşmayan bir ifade takınarak kaşlarını çattı. Yine afalladım ve ne diyeceğimi şaşırdım.

"Dinle," dedi sakince. "Ben açık konuşmayı seven bir adamım. Onun için, aklımdan geçeni pat diye söyleyeceğim."

Yutkundum.

"Varlığımdan fazlasıyla rahatsız olduğunu düşünüyorum."

Duraksadı. "Hatta durumun bu olduğundan eminim. Seni suçlayamam, sonuçta yeni tanıştık."

Ne? Aman Tanrım, gerçekten bunun için mi gidiyordu? "Rahatsız olmuyorum," dedim söylenebilecek en rahatsız şekilde. "Sandığın gibi değil." Başını yana eğdi. Başka bir şey söylemeliydim, herhangi bir şey. Ama aklım durmuştu sanki. "Be-ben..." diye kekeleyebildim yalnızca.

"Gel, anlaşalım," dedi sözümü keserek. Her nedense bunu beni rahatlatmak için yaptığı izlenimine kapıldım. "Bu gece burada kal. Güzelce dinlen. Yarın yine gelirim ve baştan başlarız. Bu gece olanları unuturuz. Sonra da kimin nerede kalacağını konuşuruz." Duraksadı. "Ne dersin?"

Baştan başlarız. Bu gece olanları unuturuz.

Bunu gerçekten yapabilmemiz için neler vermezdim. "Konuşacak bir şey yok ki. Lina sana anahtar bırakmış. Burada sen kalmalısın."

"Olur," dedi. "Ama bu gece değil."

Bu doğru değildi. *Hiç* doğru değildi. Her şeyiyle yanlıştı ve ben... Çocuk gibi homurdandığımı ve oflayıp pufladığımı fark ettim.

Lucas'ın kıkırdarken çıkardığı ses tok ve erkeksiydi. "Yarın geleceğim," dedi. "Söz."

İtiraz etmek için ağzımı açtım. Belki de ayağına çelme takıp üzerine kapıyı kilitlemeliydim.

Ama sonra, "Hiç dert değil, Rosie," dedi ve birden ciddileşti. Ağırbaşlılığını takındı. "Her şey yoluna girecek."

Onunla savaşma arzumun yerini müthiş bir yorgunluk aldı. Kendi ayaklarımın üzerinde durmaya ve her şeyi tek başıma becermeye çalıştığım yılların bitkinliği birden omuzlarıma bindi. *Her şey yoluna girecek,* genellikle benim başkalarını teselli ederken kurduğum bir cümleydi ve bu kez bunun bana söylenmesiyle direnmekten vazgeçme ihtiyacı hissettim.

"Peki. Bunun için teşekkür ederim," dedim ve bunu derken ne kadar samimi olduğumu Lucas tahmin bile edemezdi.

Başını hafifçe salladı ve kapıya doğru bir adım daha attı. "Yarın görüşürüz o hâlde. Bu sefer kapıyı çalacağım."

Komik ve zekâ pırıltıları taşıyan bir şeyler söylemek istedim ama ne anlamı vardı? Bir çuval inciri berbat etmiştim zaten. İlk izlenimlerin çıkmayan mürekkeple yazılan yazılardan farkı yoktu. Kimse onları kolay kolay değiştiremezdi. Kolu indirip kapıyı açmasını öylece izledim.

"Hey, Rosie?" diye seslendi gitmeden önce. "Nihayet Lina'nın en yakın arkadaşıyla tanıştığıma sevindim."

Nihayet.

Nihayet, demişti.

Ama muhtemelen sebepleri benimkilerle aynı değildi.

"Ben de, Lucas," dedim. "Her şey... *müthişti.*" Müthiş bir felaket.

Hafifçe gülümsedi. "Kapıyı arkamdan kilitle, olur mu?" Arkasını dönüp merdivene yöneldi. "İçeri kimin girmeye çalışacağı belli olmaz."

İşte böylece, Lucas Martín kapımda –daha doğrusu Lina'nın kapısında– bittiği gibi bir anda gözden kayboluverdi.

Her şey bir rüya gibiydi. Benim hayal ürünüm gibi.

Aylardır telefonumdan gizli saklı ve belki biraz da sapıkça takip ettiğim adamla ilgili saçma bir rüya görmüştüm sanki.

Budalalığın böylesi dedirtecek türden yoğun duygularla hiç tanımadan tutulduğum gizli aşkım en ummadığım anda hayatıma girivermişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rosie

Ertesi sabah sırf alışkanlıktan, son beş yıldır haftanın beş günü yaptığım gibi tam altıda uyandığımda aklımda yine kahverengi gözlerinin içi gülen o malum adam vardı.

Bir an için hepsinin bir rüya olduğundan emindim.

Lucas Martín aslında kapıma gelmemişti. Sonrasında yaşananlar hiç olmamıştı.

Ama saniyeler ilerledikçe sersemliğim geçti ve hiçbirinin bilinçaltımın uydurmaları olmadığını fark ettim. Lucas gerçekten de buradaydı. Onu hırsız sanmıştım. İlk izlenimler tarihinin en berbat ilk izlenimini yaratmıştım.

Baştan başlarız. Bu gece olanları unuturuz.

O kadar şanslı olabilseydim keşke.

Kolumu yüzüme yaslayıp gürültüyle homurdandım.

Daha da kötüsü, aptal kafam yeni yeni idrak ediyordu ki onu yeni geldiği bir şehirde tek başına sokağa atmıştım. Daireye çökmüş ve onu dımdızlak ortada bırakmıştım.

Tanrım, berbat bir insandım!

Arkadaşımın yatağının güvenli sıcaklığını ardımda bırakmayı reddederek yan döndüm. Başucumdaki çerçeveli fotoğrafa gözüm takıldı. Lina, büyükannesiyle birlikte poz vermişti. Onun ailesiyle ne kadar yakın olduğunu bir kere daha hatırladım.

Peki ama Lina neden Lucas'ın ziyaretiyle ilgili bana hiçbir şey söylememişti? Lina her şeyi paylaşırdı, özellikle de benimle. Bu en azından laf arasında geçebilecek bir şeydi.

Gerçi bir mazereti vardı. Aaron geçen eylülde ona evlenme teklif ettiğinden beri düğün hazırlıklarıyla meşguldü. Dünyanın öbür ucundan İspanya'da bir düğün organize etmek kolay değildi. İki ay evvel, deniz kıyısında güzel bir yaz düğünüyle başı

bağlandıktan sonra, ekime kadar balayına çıkamayacak olsa da bir sürü şeyle uğraşmak zorunda kalmıştı. Dolayısıyla bu ziyaretin aklından çıktığını tahmin ettim.

Gözlerimi kapadım ve *Ne fark eder?* diye düşündüm. Sonuçta Lucas New York'taydı ve Aaron'la Lina Peru'da sonuna kadar hak ettikleri balayının tadını çıkarıyorlardı. Arkadaşıma gönül koymak için bir nedenim yoktu.

Özellikle de, etrafımdakilere karşı tamamen dürüst davranmıyorken. Lina kuzenine abayı yaktığımı bilmiyordu. Üstelik babamla Olly'ye iş durumumla ilgili aylardır durmadan yalan söylememe kıyasla bu hiçbir şeydi. Evet, *aylardır*!

Nedense birden cesaretlendim.

Bugün hepsi sona erecekti. Daha fazla yalan söylemeyecektim.

Lina'ya dün olanları kısaca anlatıp babamı görmeye Philly'ye gidecektim. Belki Olly de gelirdi. Tabii telefonlarımızı açarsa.

Hafifçe doğrulup sırtımı karyolanın başlığına dayadım, telefonumu elime aldım, mesaj uygulamasında Lina'nın adına tıkladım ve yazmaya başladım.

> Selam. Umarım Peru'da keyfiniz yerindedir, muhabbet kuşları. ♥
> Dinle, dün gece...

Başparmaklarım ekranın üzerinde duraksadı.

> Dün gece... kuzenin Lucas'ı az daha tutuklatıyordum. Sürprizzz!

Yok artık. Kesinlikle, hayır.

Yazdıklarımı silip yeniden başladım.

> Dün gece... tavanım başıma yıkıldı. Ben de yedek anahtarımla senin evine girdim (sana ulaşamadım ve dert etmeyeceğini düşündüm). Her neyse, sonra Lucas geldi ve onu hırsız sandım. Lucas'ı hatırladın mı? Kuzenin. Hani bin yıl önce Instagram profilini göstermiştin. Şey, ben... birkaç kez Lucas'ın paylaşımlarına baktım. Yani birkaç kezden biraz daha fazla olabilir. Mesela her gün. Açıklaması biraz zor. Ama Joe Goldberg'ü hatırla. İşi cinayete vardırmadan tabii.

Bu da olmazdı. Bir mesaja göre çok uzundu.

Hem *cinayet* kelimesi muhtemelen bir kırmızı alarmdı.

Uzun bir iç çekip mesajı sildim ve telefonu kucağıma bıraktım.

Aslına bakarsanız, Lucas'ı sosyal medyada gizlice takip ediyordum. Yaptığımın kimseye bir zararı yoktu.

Lina bana onun gönderilerinden birini gösterdiğinde ilgimi çekmişti. Fakat Aaron bir yıl önce Lina'ya evlenme teklif edene ve benim için Lucas'la tanışma umudu doğana kadar profilini düzenli olarak kontrol etmiyordum. Ve böylece, içimde yalnızca merak olarak başlayan şey çok daha fazlasına evrilmişti.

İçinde kendisi olsun ya da olmasın, paylaştığı her fotoğraf beni müthiş heyecanlandırıyordu. Fotoğraflarının altına yazdığı kısa ama her zaman komik yazılar her seferinde beni ona daha yakınlaştırıyordu. Taco'yla paylaştığı hayatına dair sosyal medyaya yüklediği her bir videoyla onu biraz daha yakından tanıyordum. O yakışıklı ve çekici adamı.

Sörfle profesyonel olarak ilgilendiği için birçok fotoğrafında üstsüz olması da cabasıydı.

Bazıları yatmadan önce serotonin salgılamak için Chris Evans, Chris Hemsworth ya da adı Chris olan diğer ünlülerin fotoğraflarına bakar. Biraz hayal kurmak ve umut etmek için. Sanırım benim de Lucas Martín'im vardı.

Tanımadığım birine duyulan tamamen masumane ve kesinlikle aptalca hislerden ibaret platonik bir aşktı benimkisi. Lina'yla Aaron'ın düğününden haftalar önce esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolması ve düğüne katılmaması üzerine bu saçmalığı bir kenara bırakmıştım.

Kucağımdaki telefon çaldı ve kardeşimin suratını ekranda görünce Lucas Martín'i unutuverdim.

"Olly?" diye açtım telaşla. "Ne cehennemdesin? Kaç kere aradım. Neden geri dönmüyorsun? İyi misin?"

Hattın öbür ucundan sıkıntılı bir iç çekiş geldi.

"Her şey yolunda, Rosie." Kardeşimin kalın sesi bana onun

artık bir çocuk olmadığını hatırlattı. Ah, hayır, kendisi haftalardır ulaşamadığım on dokuz yaşında, koskoca bir adamdı. "Kusura bakma. İşlerim vardı. Bak, aradım işte."

"Ne işi?" diye çemkirdim kendimi tutamayıp.

Babam yaklaşık bir yıl önce, hayatının çoğunu geçirdiği ve Olly'yle benim büyüdüğümüz Queens'ten Philly'ye taşınacağını söylediğinde Olly onunla gitmeyi reddetmişti. Ayrıca benim aksime üniversite okumayacağını da duyurmuştu. Mutlu olacağı yolu seçmesi için onu yüreklendirmiş ve desteklemiştik. Yakın zamana kadar kirasına ve masraflarına katkıda bile bulunuyordum. Ama Olly ne istediğine karar veremiyordu. Şimdiye kadar hiçbir işte birkaç haftadan fazla tutunamamıştı.

Sessizlik o kadar uzadı ki yüzüme kapadığını sanıp korktum.

"Olly?"

Yine iç çekti.

"Dinle," dedim içimde fokurdayan duyguları o tek kelimeye yükleyerek. "Seni suçlamıyorum. Seni seviyorum, tamam mı? Hem de her şeyden çok. Ama haftalardır benden kaçıyorsun. O mesajları da seni merak edip polise gitmemem için attığını biliyorum." İş o noktaya varsaydı gözümü kırpmadan yapardım bunu. "Onun için, *işim vardı* diye kestirip atamazsın. Bana bir açıklama borçlusun. Sakın..."

"Bir işe girdim," dedi.

Birden umutlandım ama sonra kafamda onlarca soru işareti belirdi.

"Harika," dedim endişelerimi bir kenara bırakarak. "Nasıl bir iş?"

"Bir... kulüpte. Gece kulübü."

"Gece kulübü," diye yineledim. Tarafsız kalmak için kendimi zorlamam gerekti. "Garsonluk mu yapıyorsun? Onu denemiştin ve..." Üç hafta sonra işi bırakmıştı. "Pek yürümemişti. Hani bir kafede çalışmıştın."

"İçki servisi yapmıyorum," dedi. "Başka bir şey yapıyorum. Anlatması zor. Ama iyi kazanıyorum, Rosie."

"Ne kadar kazandığını umursamıyorum, Olly. Önemli olan mutluluğun. Kendini iyi..."

"İyiyim, tamam mı? Artık çocuk değilim. Beni dert etme."

Bu lafı üzerine oflayacaktım ki kendimi tuttum. Olly bir yetişkindi ve sınırlarını koruma ihtiyacını anlayabiliyordum. Ona dadılık yapılmasını istemiyordu. Ama ben hâlâ onun ablasıydım, o da babam gece mesaisinde çalışırken ve akşam evde yemek olmadığında renkli mısır gevrekleriyle karnını doyurduğum küçük kardeşimdi. "Anladım. Konuyu kapıyorum." Ve ekledim: "Bugünlük."

İsteksizce, "Sağ ol," diye mırıldandı.

"Şimdi beni dinle," dedim konuyu değiştirerek. "Bugün birkaç tane sosisli börek alıp Philly'ye gideceğim. Babama sürpriz yapacağım. Sen de gelir misin? Akşama kadar dönersin. İstasyonda buluşup birlikte gidelim mi?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Ofise gitmeyecek misin? Bugün pazartesi."

Dikkatsizliğime küfrederek suratımı buruşturdum. *Ah, siktir.* "Ah, evet. Doğru." Teknik olarak haklıydı tabii. Olly de babam da altı aydır InTech'in Manhattan merkez ofisine uğramadığımı bilmiyordu. "İzin aldım. Sadece bugün için. Ekip lideri oldum ya, patron mesai saatlerimi esnetti."

"Ah, tabii ya. Büyük patroniçe olduğunu unutmuşum. Doğru." Kıkırdadığında bu sesi özlediğimi fark ettim. Keşke ona daha az yalan söyleyebilseydim ve o da hayatının büyük bir kısmını benden saklamasaydı. "Söylesene, bu yıl da terfi bekliyor musun? Daha ne kadar yükseleceksin acaba?"

"Hiç öyle bir planım yok, inan bana," diye geçiştirdim. Aslında yere çakıldığımı bilmiyordu tabii. Bacaklarımı esnetip yataktan kalktım. "Babama geliyor musun?"

"Ben..." Ses tonundan satılacağımı anladım.

"Olly, bugün gel ne olur. Size bir şey söyleyeceğim. Babam da seni sorup duruyor. Haftalardır idare ediyorum. Artık bahanem kalmadı."

İç çekti. "Bakarız."

Hiç değilse gelişme vardı. "Sefer saatlerine bakıp sana mesaj atarım. İstasyonda buluşuruz."

"İyi," dedi beni iyice umutlandırarak. "Seni seviyorum, Bezelye."

Bezelye. Bana böyle demeyeli belki de yıllar olmuştu. "Ben de seni, Olly."

Kardeşime veda edip bize iyi bir hayat sağlamak için aynı anda birden fazla işte çalışan adama gerçeği itiraf etmek üzere hazırlanmaya başladım. Annem evi terk ettikten sonra babam bizi tek başına büyütmüştü. Alın teri ve çelik gibi bir iradeyle bana üniversite okutmuştu. Bugüne kadarki maddi güvencemi borçlu olduğum mühendislik diplomamı onun sayesinde almıştım. Ama altı ay önce, hayatımla ilgili körlemesine büyük bir adım atarak kariyerimi değiştirmiştim.

Vay be!

Şimdi ben bu adama iyi bir firmadaki güvenilir ve bol kazançlı pozisyonumu, üstelik uğruna ikimizin de çok çabaladığı bu işi kâğıdın üzerinde mürekkep izleri bırakmaktan ibaret hayallerimin peşinden koşmak için bıraktığımı nasıl söyleyecektim?

Benim için her şeyi feda eden babama, çok çalışarak edindiğim kariyerimi belki de bir hiç uğruna feda ettiğimi hangi cümlelerle anlatacaktım?

En ufak bir fikrim bile yoktu. Zaten onlara aylardır yalan söylememin sebebi de buydu.

Ama bugün buna bir son verecektim.

Hazırlanırken bir mantra gibi içimden tekrarlayıp durdum bunu. Bavulda en üstte duran açık mavi kotumla bana iki beden büyük bordo kazağımı giydim. Her sabah yaptığım gibi koyu kahverengi buklelerimi yatıştırmaya çalıştım. Beceremeyince de gevşek bir topuz yaptım.

Dışarı çıktığım gibi hemen kafamda bir plan oluşturdum.

Önce Brooklyn'deki O'Brien's'tan babamın en sevdiği sosisli böreklerden alacaktım. Orası Lina'nın evine sadece birkaç daki-

kalık yürüme mesafesindeydi. Babamın böreğini keyifle ısırmasını bekleyecek ve lokmasını çiğnerken bombayı patlatacaktım.

Daha iyi bir plan düşünemiyordum.

Fırına gidip siparişimi verir ve babamın rüşvetiyle birlikte dışarı çıkarken kendimi buna ikna etmeye çalıştım. Sonra kaldırıma adım attım ve sokağın karşısındaki lokantanın vitrinindeki yüzü görünce az kalsın yere yapışıyordum.

Emin olmak için yeniden baktım. Ve sonra bir kere daha baktım. Toplamda belki bir dakika bakmışımdır.

Nasıl bakmayacaktım ki? Lucas dağınık saçları ve göğsünde kavuşturduğu güçlü kollarıyla camın yanında oturuyordu. Genellikle gülümserken gördüğüm dudakları aralıktı ve başını koltuğa yaslamıştı. Gördüğüm kadarıyla üzerinde geceki kıyafetleri vardı.

Yok canım. Mutlaka yanılıyordum. Lucas olamazdı o.

Önünde kahve fincanı ve boş bir tabakla geceyi bir lokantada geçirmemişti herhalde. Bir otele gidecekti. Ama...

Ayaklarım beni karşı kaldırıma doğru götürürken kafamın içinde kocaman bir soru işareti belirdi. *Gece burada mı uyudu? İyi de neden? Neden bir otele gitmedi?*

Kapıdan girip elimdeki sıcak böreklerle karşısına dikildim.

Gözlerinin altındaki torbalara ve iyice buruşmuş giysilerine baktım. Dudağının kenarından süzülen şey salya mıydı?

"Lucas?" diye fısıldadım.

Kıpırdamadı. Beni duymadı bile.

Hafifçe öksürüp üzerine eğilerek, "Lucas?" diye tekrarladım.

Vicdan azabım o kadar büyüktü ki onu omuzlarından tutup sarsmak, uyandığında da bin kere özür dilemek istiyordum. Çünkü kimse mecbur kalmadıkça bir lokantada uyumazdı. Dün gece gideceğini söylediğinde hemen kabul etmemeliydim.

Usulca elimi uzatıp omzuna dokundum. "Hey." Kapüşonlusunun altındaki bedeninin sıcaklığına ve sağlamlığına odaklanmamaya çalışarak onu hafifçe sarstım. "Lucas, uyan."

Ama ölü gibi uyumaya devam etti.

Başka çarem kalmamıştı.

"UYAN!"

Ağzını kapayıp tek gözünü açtı.

Kahverengi gözüyle bana baktı. Sonra yüz hatları gevşedi ve dudakları uykulu bir gülümsemeyle aralandı.

"Rosie," dedi boğuk sesiyle ismimi hafifçe yuvarlayarak. "Gerçekten sen misin yoksa öldüm de cennete mi gittim?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lucas

Aptal! Koca uykucu aptal!

Gerçekten sen misin yoksa öldüm de cennete mi gittim?

Daha klişe olabilir miydim acaba? *Por Dios.**

Söylediğim şeyden utanmam için tamamen ayılmama gerek bile yoktu. Ama uyku sersemiydim ve o bayat sözcükler ağzımdan kaçıvermişti işte. Gözlerimi açtım, daha doğrusu tek gözümü ve onu gördüm. Rosie. Lina'nın en yakın arkadaşı. Bütün Martín ailesini büyüleyen kız. Kalp şeklindeki yüzü, biçimli hatları, dolgun dudakları ve ah, o şahaneler şahanesi yemyeşil gözleriyle karşımda duruyordu. Bir seraptan farksızdı ve henüz uyanamayan beynim gerçek olup olmadığını anlayamamıştı. Sonra da saçma sapan konuşup kendimi rezil etmiştim.

Ben muhteşem açılış cümlemin devamını getirmeyince, "E-efendim?" diye mırıldandı Rosie. Kaşlarını kaldırdı. "İyi misin?"

Yılın sorusu.

Diğer gözümü de zorla açtım ve başımı sallarken rahat bir tavır takındığımı umdum. "Arkandan güneş vuruyordu." Camı işaret ettim. "Yüzünü çerçeveliyordu. Bir hale gibi."

Rosie cevap vermeden önce iki kere gözlerini kırpıştırdı. "Öyle mi? Ne hoş."

Tepkisi karşısında kıkırtımı bastırdım ve kollarımı havaya kaldırdım. Saatlerce oturmaktan sırtım tutulmuştu. Burada bu kadar uzun kalmamalıydım. Kalkıp gezinmeli, kaslarımı esnetmeli ve eklemlerimi rahatlatmalıydım.

Ama şimdi Rosie buradaydı. Komik bir ifadeyle yüzüme ba-

---

* (İsp.) Aman Tanrım –*çn*

kıyordu. Hafifçe kaşlarını çatmıştı. Endişeli ve biraz da öfkeli görünüyordu.

"Bana kızgın..." diye başladım.

Aynı anda, "Sana bir sorum..." dedi o da.

Gözlerinin içine bakıp gülümsedim. "İstediğini sorabilirsin."

"Beni ilgilendirmediğini biliyorum ama burada ne işin var, Lucas? Yoksa şey mi... Şey..." Sesini yumuşatmaya çalışır gibi öksürdü. "Geceyi burada mı geçirdin?"

Ona yalan söylemek istemedim. Zaten yalan söylemeyi hiç beceremezdim. "Sence nasıl görünüyorum?" diye sordum.

"Yani harika görünüyorsun..." Devam etmeden önce garip bir ses çıkardı. "Yani iyi görünüyorsun ama aynı zamanda da dışarıda sabahlamış birine benziyorsun."

"Çabasız, kendiliğinden çekici yani?"

"Salyan akıyordu."

"Deme be."

"Ciddiyim," diye üsteledi.

"Sana inanıyorum. Aklından çıkmayacak bir görüntü olduğuna eminim."

Omzunu silkti. "Uyurken salyaları akan erkeklerden hoşlanan kadınlara hitap edebilirsin." Duraksadı. "Ben onlardan değilim."

Başımı yana eğdim, bir şey düşünüyormuş gibi yaptım. "Sen nasıl erkeklerden hoşlanırsın, Rosalyn Graham?"

Gözleri hafifçe irileşti. "Ben..." diye başladı ama devamını getirmedi. "Konuyu saptırma." Dudaklarını büzdü. "Bir otele gideceğini söyledin. Gidecek başka bir yerin yoksa Lina'da kalmalıydın. Keşke seni dışarı atmadan önce bunu bana söyleseydin."

Kaşlarımı çattım. "Sen beni dışarı atmadın," dedim bütün ciddiyetim ve içtenliğimle. "Kendim gittim." Benden ne kadar rahatsız olduğunu hissetmiştim çünkü. Gelişim ona kötü bir sürpriz olmuş ve hazırlıksız yakalanmıştı. Bir kızın mahremiyetini ve özel alanını işgal edip de keyfine bakacak bir adam değildim ben. "Hem bunlar göründüklerinden daha rahat. Kendin

dene." Karşımdaki bordo rengi koltuğu işaret ettim. "Otursana. Bize içecek bir şeyler söyleyeyim."

Arkamı dönüp gülümseyerek garsona seslendim. Başını salladı ve *Hemen geliyorum* gibisinden bir işaret yaptı.

Yeniden Rosie'ye döndüğümde oturmadığını gördüm.

Yerinden bile kıpırdamamıştı.

Bana kaş çatmakla meşguldü.

Ama yüzündeki o somurtma dudaklarımın seğirmesine neden oldu. Yine. Çünkü bana kızgındı. İki gündür tanıdığı yetişkin bir adamın lokantanın tekinde sabahlamasına üzülmüştü ve beni umursaması tatlıydı doğrusu.

"İdare edeceğini söyledin," diye hatırlattı cılız bir sesle.

"Ediyorum işte." İki elimle kendimi göstererek sesimdeki yorgunluğu gizlemeye çalıştım. "Hiç bu kadar *iyi* olmamıştım."

Bakışlarını yakalayıp göz kırptım.

Yanakları pembeleşti ve kaşları biraz daha çatıldı. "Gözlerinin altındaki torbalar öyle demiyor."

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Ağır ol, Rosie. Beni tokatlamaktan vazgeçmezsen egom bir daha iyileşmemek üzere yaralanacak."

Ama istifini bozmadı. Gülümsemedi bile. Kollarını göğsünde kavuşturduğunda elindeki kesekâğıdını fark ettim.

On saniye kadar ne konuşabildim ne de gözlerine bakabildim. Sonra iç çektim ve yeniden karşı koltuğu gösterdim. "Yetişeceğin bir yer var mı? Biraz daha kalır mısın? Birer kahve içelim ve her şeyi açıklayayım."

Başta duraksadı ama sonra bana doğru küçük bir adım attı. "Biraz oturabilirim."

Rosie karşıma geçerken garson bize taze kahve ve iki temiz fincan getirdi.

"Sana yalan söylemedim. Dün gece bir otel aradım ve buldum." Garsonun bize servis yapmasını bekleyip teşekkür ettim. Bana bir selam çakıp gitti. "Ama kredi kartımla ilgili bir sorun çıktı ve resepsiyondaki adam beni kibarca kovdu."

"Nasıl bir sorun?"

Kahveme biraz şeker koyup karıştırdım ve bir yudum aldım. Epey sertti; dilimde acı ve biraz da ekşi bir tat bıraktı. "Kartım cüzdanımda değildi. Aptal gibi, yola çıkarken yanıma yedek bir kart da almamışım." Omzumu silktim. "Onu nerede bıraktığımı bilmiyorum. Belki de düşürdüm. Yanımda sadece kimliğim ve biraz da nakit para var."

Tam olarak elli dolar.

Rosie'nin gözleri irileşti ve bir kez daha dudak büktü. "Neden geri dönmedin? Evdeydim."

"Geç olmuştu, Rosie," dedim. "Birkaç kişiyi aramak için bulduğum ilk açık yere oturdum. Sonra uyuyakalmışım. Seksi salyalarımı hatırlatmak isterim."

Gülmesini bekledim ama somurtmaya devam etti.

Zor bir izleyiciydi.

"Uyumadan önce bankayı arayıp kayıp bildirimi yaptım. Yeni bir kart istedim ama İspanya'dan gelmesi biraz zaman alacak," diye devam ettim.

"Ah, Lucas," dedi sonunda. Gözlerini fincanına dikti ve omuzları düştü. "Aksiliğe bak. Kendimi gerçekten..."

"Kendini sorumlu hissetmen için hiçbir neden yok, Rosie?"

Benimle aynı fikirde olmadığı belliydi ama sesini çıkarmadı. Bunun yerine kahvesini içti. Fincanı masaya koyarken suratını buruşturdu.

Öne eğilip sesimi alçalttım. "Çok şükür, sen de sevmedin. Burada kahve niyetine bunu içiyorsunuz diye korktum."

"Alakası bile yok," diye fısıldadı. "Berbat bir kahve. Sen bunlardan kaç tane içtin?"

"Dün geceden beri bu beşinci."

Suçluluk olduğundan oldukça emin olduğum bir ifadeye büründü yüzü yeniden. "Çok ama çok özür..."

"Lütfen," diye sözünü kestim ve parmağımı kaldırdım. "Biraz daha özür dilersen seninle asla arkadaş olamayacağız, Rosalyn Graham."

"Arkadaş mı?"

Bu kelimeyi söyleyiş tarzına kafa yormamaya karar vererek başımı salladım. Sanki arkadaş olmamız imkânsızmış gibi. "Ee, seni buraya hangi rüzgâr attı? Dekorasyonunu mu seviyorsun, içeceklerini mi yoksa manzarasını mı? Salyaları akan erkeklerden hoşlanmadığını söylediğin için onu hiç karıştırmıyorum."

Hafifçe homurdandı. Tuhaf ama şirin bir sesti. Başını iki yana sallarken dayanamayıp gülümsedim. "O'Brien's'tan çıkarken sokağın karşısından seni gördüm." Elini masanın altına soktu ve yağ lekeleriyle kaplı kesekâğıdını gösterdi. "Şehirdeki en iyi sosisli börekleri onlar yapıyor. New York'ta sosisli börek satan üç beş fırın kaldı. Graham kahvaltılarının gözdesi."

Kesekâğıdından yükselen nefis kokuyu içime çektim ve Rosie'nin içinden çıkardığı, üstü nar gibi kızarmış çıtır çıtır böreğe özlemle baktım.

Pişmiş hamur kokusu ağzımı sulandırdı.

"Aç mısın?" diye sordu elinde börekle.

"Yok," diye yalan söyledim. "İyiyim."

Rosie kendi kendine mırıldandı ve birden böreği uzatarak beni şaşırttı.

Kolunun hareketini takip ettim, sonra başımı kaldırdım.

"Alsana," dedi gözlerinde muziplik pırıltıları dans ederken. "Benden daha çok ihtiyacın var."

"Almasam daha iyi. Senin kahvaltın."

Omzunu silkti ve bana işkence etmek ister gibi böreği yavaşça ağzına götürdü. Dudaklarını araladı ve nefis görünüşlü böreği ısırmadan önce duraksadı. Başımı kaldırdığımda göz göze geldik.

Tam o sırada karnım guruldadı.

"Sanırım miden bana bir şeyler söylemeye çalışıyor," dedi.

Sosisli böreği canım çekmiyormuş gibi yapmaya o kadar odaklanmasaydım, bu yoruma hazırlıksız yakalanmazdım. Ama yakalandım ve kahkahayı bastım.

Rosie'nin de dudakları gerildi ve kıkırdamaya başladı. *Niha-*

yet gerçekten gülüyordu. "Ye şunu," dedi. "Israr ediyorum, Lucas. Yersen çok mutlu olacağım."

Nasıl oldu hiç anlamadım ama kolumu uzatıp böreği ellerinden aldım. "Teşekkürler, Rosie."

Dikkatli bakışları arasında böreği dudaklarıma götürdüm ve ısırdım.

"*Dios mio,*"* diye inledim. "Bu yediğim en iyi..." Bir ısırık daha aldım, "Şeylerden biri." Bir ısırık daha. "Midem bayram etti."

Yine güldü.

Ona baktığımda beni izlediğini gördüm. Dudaklarımı.

"Beğendin mi?" diye sordu.

"*Beğenmek* az kalır," dedim başımı iki yana sallayarak. İşaretparmağımı yaladım. "*Bayıldım.*" Bu sefer başparmağımı yaladım. "Kesinlikle baştan çıkarıcı. Tapılası."

Utanmazca parmaklarımı yalamam üzerine yanakları kızardı. Ama ben yemekler konusunda tutkulu bir adamdım. Özellikle de hamur işlerine hiç dayanamazdım.

Az sonra kendini topladı ve yalnızca kulaklarının uçlarında hafif bir pembelik kaldı. "Siz Martínlerin yemeklere karşı gerçekten zaafı var, değil mi?" dedi.

Dudaklarıma bulaşan yağı ve ağzımın kenarındaki kırıntıları temizlemekle uğraşmadan sırıttım. "Hepimiz adına konuşamam. Ama bana her gün bunlardan bir tane getirirsen, önünde diz çöküp sana sadakat yemini edebilirim, Rosalyn Graham. Bir hafta falan sürer. Muhtemelen daha da az."

Bir kez daha sessizliğe gömüldü.

Başımı yana eğdim. Çekingen bir yapısı mı vardı yoksa yalnızca yabancılara karşı mı temkinliydi anlayamamıştım. Hangisi olduğu fark etmezdi gerçi, bu tarz zorluklar beni yıldıramazdı. Özellikle de karnımı doyurduktan sonra.

Kesekâğıdından bir börek daha çıkarınca şaşırdım. "Bunu da ye," dedi.

---

* (İsp.) Tanrım –*çn*

"Sen bir meleksin," sözleri döküldü dudaklarımdan. Aslında yalan söylemediğimi fark edince ben de şaşırdım. "Ama bu kadarını hak etmiyorum."

Ciddi bakışlarını yüzüme dikti. "Al şunu."

İstemem dercesine elimi salladım. "Alamam. Asla olmaz."

"Al, yoksa asla arkadaş olamayız. Benimle arkadaş olmak istediğini sanıyordum."

Demek *o kadar* da çekingen değildi.

Bana lezzetli bir börek yerine dünyaları veriyormuş gibi sırıtarak dirseklerime dayandım ve yüzümü onunkine yaklaştırdım. "O zaman paylaşalım." Böreğin yarısını kopardım. "Sana hoş bir gösteri sunmak güzeldi ama yalnız yememeyi tercih ederim."

Rosie teklifimi düşünür gibi yaptı ama sonra böreği dudaklarına götürdü. Ardından üçüncüyü çıkarıp ortasından böldü ve yarısını bana uzattı. Gülerek kabul ettim.

"Ee, Rosie..." Ilınan kahvemi içerken gözlerimi boynunda ve bol kazağının açıkta bıraktığı omuzlarında dolaştırdım. İşe mi gidiyordu acaba? "Lina'yla aynı şirkette çalışıyorsunuz sanırım. Neydi adı? Bir şey... *Tech*?"

"InTech," dedi ve nedense yüzünü ekşitti. "Ama artık orada çalışmıyorum. Ben... şey... Uzun hikâye."

Devam etmesini bekledim. Birkaç kez ağzını açıp kapadı fakat gerisini getirmedi.

Parmaklarımı masaya vurarak mırıldandım. "Seninle bir anlaşma yapalım mı?"

Kaşlarını çattı. "Ne anlaşması?"

Dudaklarımın seğirdiğini hissettim. "Bir oyun oynayacağız. Bir *birbirimizi tanıma* oyunu. Arkadaş olacaksak aramızdaki buzları eritmemiz gerekmez mi?" Sadece şansımı deniyordum. Benimle hayatına dair hiçbir şey paylaşmaya mecbur değildi. Ama burada olmak istemeseydi çoktan giderdi diye düşündüm. Oysa o hâlâ oyalanıyordu.

Başını yana yatırdığında topuzundan kalın bir bukle kurtuldu ve omzuna düştü. "Birbirimize soru mu soracağız?"

Başımla onayladım. "Bir cevaba karşılık başka bir cevap. Beşe gelene kadar sırayla sorular soracağız. Cevapların ne kadar uzun olduğunun önemi yok. Ne dersin?"

Uzun uzun birbirimize baktık ve o sırada kendi içinde verdiği mücadeleye tanık oldum. Tereddüt ediyordu ama meraklanmıştı da.

"Beş soru," dedi sonunda. "Bana uyar."

Fazla hevesli görünmemeye çalışarak başımı salladım. "Karnımı doyurduğun için sana borçlandım. Onun için başlamana izin vereceğim."

Gözlerini yüzümde dolaştırdı. Dalgın bir ifadeyle hafifçe kaşlarını çatmıştı. En gizli sırlarımı ortaya çıkarmayı planlar gibi bir hâli vardı.

Çok tatlıydı. Ve biraz da korkutucu.

Ellerini masaya koyup parmaklarını kenetledi. "New York'tan önce neredeydin? Buraya Phoenix'ten geldiğini söyledin."

Omuzlarım gevşedi. "Altı haftadır Amerika'yı dolaşıyorum." Buna şaşırdığı gözümden kaçmadı. "Kuzeyden başladım. Portland, Oregon'dan. Sonra güneye inip bir araba kiraladım ve New Orleans'tan Phoenix'e geçtim."

Rosie başını salladı ve "Tamam, sıra sende," dedi.

"Benim sorum basit. Bu börekleri kiminle paylaşacaktın? Üç tane vardı. Tabii o kadar iştahlıysan bilemem..."

Gözleri, buruşturup top yaptığı kesekâğıdına kaydı. "Babamla ve umuyorum ki kardeşimle ama uzun hi–"

"Hop, kuralları çiğniyorsun," diye atıldım. "Kısa, uzun fark etmez. Cevabımı istiyorum."

Güldü. "Philly'ye gideceğim. Philadelphia'ya. Babam bir süredir orada oturuyor. Erkek kardeşim haftalardır beni atlatıyor. Galiba beni üzecek ya da kızdıracak bir işler karıştırıyor. Belki de hem üzüleceğim hem de kızacağım. Bugün o da gelir diye umuyorum. Onlara söyleyeceğim önemli bir şey var. Birlikte kahvaltı ederiz diye düşündüm." İç çekti. "Babam bu böreklere bayılıyor."

Başını kaldırıp bana bakmasını bekledim. Söylemediği bir şey olduğu belliydi, gözlerinden okunuyordu.

Düşüncelere dalmış gibi kaşlarımı çattım. "Baban kızını kandırıp böreklerini yedim diye peşime düşmesin?"

Güldü. Yine kısa süren bir gülüştü ama beni mutlu etmeye yetti. Şimdilik bu kadarına da razıydım. Gözlerini bana dikti. "İkinci sorun bu mu?"

"Öfkeli babalardan biraz korkarım doğrusu. Onun için evet."

"Neden? Öfkeli babalardan çok mu çektin?"

Gözlerimi ondan ayırmadan öne eğildim. "İkinci sorun bu mu?"

Gözlerini kıstı ama başını salladı.

"Artık babalarla bir alıp veremediğim yok. Eskiden belki bir iki tanesini kızdırmışımdır." Göz kırptım ve kızardığını fark ettim. "Cevap sırası sende."

Bu sefer de boynu kızardı. "Hayır, babam peşine düşmez. Uğrayacağımı bile bilmiyor. Sürpriz yapacaktım. Börekleri de duygu sömürüsü niyetine kullanacaktım."

Bu kısım dikkatimi çekti ama Rosie hemen ardından üçüncü sorusunu patlattı.

"Sıra bende. Burada ne kadar kalacaksın? Yani New York'ta?"

"Altı hafta. Vize başvurusu yapmadan sadece üç ay kalma hakkım var. Lina evinde kalabileceğimi söyleyince ben de seyahatimin büyük bir kısmını New York'a ayırdım. Aralığa kadar kira kontratı varmış. Aaron'ın yanına taşınınca daire boş kalacak dedi."

Rosie'nin yüzü asıldı. Nedenini merak ettim ama ona sormak istediğim daha önemli bir soru vardı, hakkımı bununla harcayamazdım.

Çenemi yumruğuma dayadım. "Babana neden duygu sömürüsü yapman gerekiyor?"

İç çekti. Uzun süre sessiz kalınca cevap vermeyeceğini, hayatına yirmi dört saatten kısa bir süre önce dalan adamla bu oyunu oynamanın buraya kadar olduğunu sandım.

Ama sonra, "İşimi bıraktım," dedi ve sonrası ağzından patır patır döküldü. "İyi kazanıyordum. InTech bir mühendislik firması. Yakın zamanda terfi etmiştim. Kendi ekibimi yönetiyordum. Ama istifa ettim. O yüzden artık orada çalışmadığımı söyledim. Altı ay oluyor." Konuşmak için ağzımı açtım ama fırsat vermeden devam etti: "Babam bilmiyor. Kardeşime de söylemedim. Sadece Lina biliyor. Bir de Aaron tabii. Lina'nın kocası olduğu için değil. Aaron benim patronumdu. İstifa mektubumu ona verdim. Ofistekilerin de haberi var hâliyle, sonuçta artık orada değilim. Ama nedenini bilmiyorlar." Dudaklarını kemirdi. "Neyse işte, babama bu yüzden duygu sömürüsü yapmam gerekiyor. Bu kadar önemli bir kararı babamdan sakladım. Şimdiye kadar ona hiç yalan söylememiştim. Onunla çok yakınız. Babam ve ben daima iyi bir ekip olduk."

"Sana kızar mı?" Hissetmeyi beklemediğim bir duyguyla irkildim. *Koruyuculuk*. Belki de küçük kuzenimin en yakın arkadaşı olduğu içindi. Bir de, insanlara kendi fikirlerini dayatmaya çalışan tiplerden nefret ederdim. "İstifa etmene yani? Bu yüzden mi söylemedin?"

"Ah, hayır. Babam hayallerimin peşinden koşmama kızmaz. Asla hevesimi kırmaz. Bu heves... epey yeni bir şey olsa bile." İyice meraklanmıştım doğrusu. *Yeni bir heves* mi? "Ama memnun olacağını da düşünmüyorum. Benimle hep gurur duydu. Kızım mühendis, Manhattan'da çalışıyor diye çok gururlanır. Büyürken durumumuz pek iyi değildi." Duraksadı. "Mezun olduğum gün babamın ilk kez ağladığını gördüm. Galiba saatlerce ağladı. Kendine hâkim olamadı. Geçen yıl terfi aldım. O zamanlar hâlâ Queens'te oturuyordu. Apartmandaki herkese anlattı. 'Küçük Bezelyemin artık bir ekibi var. O bir lider!' diye övünüp duruyordu. Benim şerefime bir parti verdi ve tüm komşularını davet etti. Gören de Nobel ödülü filan aldığımı sanırdı." Buruk bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Muhtemelen tam anlamıyla anlamayacağı bir şey uğruna her şeyden vazgeçmemin ödünü koparacağını biliyorum. Ona söylemeye bir türlü cesaret edeme-

yişimin nedeni bu. Beni anlamayacağından ve... canı gönülden desteklemeyeceğinden korkuyorum. Bu, kalbimi kırar."

"Peki ne o?" diye sordum merakıma yenik düşerek. "Yeni bir heves dediğin."

Rosie'nin omuzlarının düşmesini, gözlerini kaçırmasını ve içine kapanışını izledim. Benden uzaklaştığını hissettim. "Aptalca bulacaksın."

"Mesele hayaller oldu mu aptalca diye bir şey yoktur. Ne kadar yeni ya da eski olduklarının da önemi yok."

Zümrüt yeşili gözleri bir kez daha beni buldu. Bakışlarının değiştiğini fark ettim.

"Hadi, Rosalyn Graham," dedim. "Çıkar baklayı ağzından. Beni tanımadığın için çekiniyorsun ama kimseyi yargılamak âdetim değildir."

Derin bir iç çekti. "Ben bir kitap yazdım ve yayımlandı," dedi sonunda. "Bir aşk romanı. Bir yılı geçiyor. Terfi aldığım sıralarda basıldı."

Söylediğinden utanır gibi başını eğdi.

Kaşlarımı çattım. "Ama bu harika, Rosie. Neden aptalca dediğini anlamadım."

"Dur, devamı var."

Başımı sallayıp bekledim.

"Kitabı kendi imkânlarımla yayımladım. Mahlas kullandım. Önce Lina dışında kimseye söylemedim. İş arkadaşlarımın beni ciddiye almamasından korktum. Sıkılmış ev hanımlarını oyalayacak şehvetli kitaplar yazıyorum diye benimle alay etmelerini istemedim çünkü romanımı böyle değerlendireceklerini biliyordum." İç geçirdi. "Bu da mı aptallık değil? Kendimle gurur duyacağıma güvensizlik ettim." Başını iki yana salladı. "Mühendis olarak işlerimi hafife alacaklarından ya da önyargıyla yaklaşılan bir tür olduğu için kitabımı küçümseyeceklerinden, ya da ne bileyim, sevdiğim bir şey yüzünden beni küçümseyeceklerinden korktum. Aslında ofistekileri düşünüyordum. Genelde erkekler-

le çalışıyordum. Hata belki babamın bile beni kınayacağını düşündüm. Ne bileyim işte. Genel olarak toplumun."

Bir an düşüncelere daldıktan sonra anlatmaya devam ederken yüzüne biraz renk geldi. "Her neyse. Kitabım ilgi çekmeye başladı. Büyük bir başarı yakaladığını söyleyemem ama bu kadarını bile beklemiyordum doğrusu. Satış rakamları yavaş yavaş yükseldi ve bana bir kitap anlaşması teklif edildi. İşte o an içimdeki bir şey patlak verdi. Yayıneviyle bir anlaşma imzaladım ve işimi bıraktım, ki aslında hiç böyle biri değilimdir. Son derece sağlamcıyımdır. Riskleri minimuma indirmeden, her şeyin yolunda gideceğine dair güvencem olmadan karar almam. Ama öyle iyi geldi ki. Korkuyordum ama bir yandan da kendimi o kadar özgür hissettim ki. Sanki hayatım boyunca... özgür kalmayı beklemiştim." Gülümsemesi kayboldu. "Sonra her şey..."

Kendini susmaya zorladı.

"Her şey ne?" diye sordum ve masanın üzerinden ona doğru eğildiğimi de ancak o zaman fark ettim.

Rosie sırtını dikleştirdi. "Soru hakkın bitti."

"*Ne?*" diye homurdandım.

"Beş soru sordun. Başka hakkın kalmadı."

Bir oyun oynadığımızı bile unutmuştum.

"Öte yandan," diye ekledi keyifle, "benim iki hakkım daha var."

Arkama yaslandım. "Kandırıldığımı hissediyorum."

Dudakları hafifçe aralandı. "Ben oyunu daima kuralına göre oynarım." Çenesini havaya dikti. "Senin planların ne, Lucas?"

Basit bir soruydu ama karnıma bir yumruk yemişim gibi irkildim. Çünkü bana gerçeği hatırlatmıştı: Hiçbir planım yoktu. Ben artık planlar yapan biri değildim. *Plansız* Lucas'tım. "Hiç," dedim. "Turistik faaliyetlerde bulunacağım."

Biraz ters bir cevap verdiğimi fark etmişti. Yorum yapmamayı yeğledi.

Boğazımı temizledim. "Bir soru hakkın daha var."

Kısa bir sessizliği ardından, "Lina'yla Aaron'ın düğününde neden yoktun?" diye sordu.

Gözlerim hayretle irileşti. Beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Düğünden önceki haftalara dair anılar zihnime üşüşerek beni soluksuz bıraktı.

Rosie ne kadar sarsıldığımı fark etmiş olacak ki duraksadı.

"Lucas..."

"Dert değil," dedim. Oyunu kendi kurallarımla oynayabilirdim. Bir soru, bir cevap. Ne kadar uzun ya da zor olursa olsun. "Düğüne gelemedim," dedim kendimi zorlayarak, "çünkü yetişemedim. Ben..." Titrek bir nefes aldım. "Ben..."

Başımı iki yana salladım.

Ona verecek uzun, kısa, kolay ya da zor bir cevabım yoktu. İnsan kaçtığı her şeyi temsil eden bir cümlenin sonunu nasıl getirebilirdi ki? Zaten bilsem...

Sıcacık bir dokunuş beni daldığım düşüncelerden uyandırdı.

Başımı eğdiğimde uzun ve narin parmaklarının elimi gevşekçe kavradığını gördüm.

"İstersen devam etmeyebilirsin," dediğini duydum gözlerimi ellerinden alamazken. "Geçerli bir cevap verdin zaten."

Bir silkinişte ondan kurtulmakla avucumu çevirip parmaklarını onunkilere kenetlemek arasında gidip geldim. Fiziksel bir temasa, başka birinin yakınlığına gereksinim duymamdan başka bir nedeni yoktu bunun. O yüzden ikisini de yapmadım.

En iyi yaptığım şeyi yapmayı tercih ettim.

Kendimi topladım ve onu kandırabileceğimi umarak gülümsedim.

"Soru haklarımız bitti," dedim. "Philly'ye kaçta gideceksin?"

Cevap veremeden telefonu çaldı. Çantasından telefonunu çıkarıp ekrana baktığında yüzünü buruşturdu. "Affedersin, bunu açmalıyım." Telefonu kulağına dayadı. "Merhaba baba. Olly..."

Ama hattın ucundaki kişi sözünü kesti.

Gözleri irileşti ve narin yüz hatları telaşla çarpıldı. "*Ne?*" diye inledi. "Ambulans mı?"

Bu son kelimeyle midem düğüm düğüm oldu sanki. Rosie birkaç saniye sonra telefonu kapadı ve bana bakmadan ayağa fırladı.

"Gitmeliyim," dedi toparlanmaya çalışarak. "Kusura bakma ama babam..." Çantasını koltuktan telaşla kapmaya çalışırken yere düşürdü. "Lanet olsun."

"Rosie." Çantadan yere saçılanları toplamak için onunla birlikte çömeldiğimde eklemlerimden çıtırtılar yükseldi. Canımın acımasına aldırmadan anahtarını ve ruja benzeyen bir şeyi aldım. "Rosie?" Eşyaları eline tutuştururken onunla göz göze gelmeye çalıştım. Bana bakmayınca bileklerini yakaladım. Teni sıcak ve yumuşaktı. Dikkatini çekmek için bileklerini nazikçe kavradım.

Nihayet bana baktı.

"Önce bir nefes al," dedim.

Söylediğimi yaptı ve ciğerlerini havayla doldurdu. İkimiz de doğrulmaya yeltenmeden yüz yüze öylece kaldık.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordum usulca. "İyi görünmüyorsun."

"*Efendim?*" Yüz hatları yumuşadı. "Yok, iyiyim." Bir nefes daha aldı. "Ben biraz abartıyorum galiba. Babam muhtemelen iyidir. Kalçası. Eski bir sakatlık. Kayıp düşmüş. Bir komşusu da ambulans çağırmış. Gelmeme bile gerek olmadığını söyledi. Sırf Bayan Hull ısrar ettiği için aramış. Neyse. Zaten yanına gidecektim."

Dilimin ucuna birkaç teselli sözcüğü geldi ama o birden ayağa fırladı.

Ben de onu taklit ettim ve önceki gece yaşanan olayın tekrarlanmaması için ağırlığımı sağ tarafıma verdim.

Rosie cüzdanından birkaç yirmilik çıkarıp masaya koydu. Bana ciddi bir bakış atmadan önce, "Hesabı halledersin," dedi gülümseyerek.

Hesap mı?

Başımı iki yana salladım. "Al şunu. Hiç gerek yok."

"Lucas, lütfen. Al şunu," diye ısrar etti.

"Rosie..." Devamını getiremedim. Ona kredi kartımı kaybettiğimi ve üzerimde çok az nakit para olduğunu söyledikten sonra ne bekliyordum ki? Abuela* aptallık ettiğimde bana *zopenco* derdi. *Kalın kafalı*. Gerçekten de öyleydim.

Gülümsedi. "Ben gidiyorum," dedi oturduğumuz bölmeden çıkarken. "Akşam uğrayıp eşyalarımı alırım. Olur mu?"

"İyi şanslar." Başımı salladım. "Teşekkür ederim, Rosie. Bunu telafi edeceğim, söz. Sana borçlandığımı söylerken ciddiydim."

Gözlerinde tuhaf bir ifade belirip kayboldu. "Görüşürüz Lucas."

Kapıya doğru ilerleyişini izledim, tam çıkacakken arkasından seslendim. "Babana sosisli böreklerini yediğimi söyleme sakın! Hakkımda kötü düşünmesin."

Bana dönmedi ama camlı kapı arkasından kapanırken güldüğünü duydum.

Ne tatlı bir sesti. Gülüşü de onun gibi yumuşak ve temkinliydi.

"Kahretsin," diye homurdandım boş fincanımla borç paralarıma bakarken. *"Lina me va a cortar las pelotas."* Lina taşaklarımı koparacak.

---

* (İsp.) Büyükanne –*çn*

BEŞİNCİ BÖLÜM

Rosie

Olly istasyona gelmedi.

Aslında şaşırmadım. Beni satmasını bekliyordum. Ama telefonumu bile açmayıp beni bir mesajla geçiştirmesi iyice tepemi attırdı. Gelemiyorum, abla. Affet, yazmıştı.

Neyse ki Philly'ye vardığımda babamı iyi bulmuştum. Düştüğü için biraz ağrısı vardı ama ciddi bir şeyi yoktu. Zaten ısrarla turp gibi olduğunu söylüyordu. Birlikte yaşarken de hastalığını kabul etmez, yatıp dinlenmez, ilaç almaz ve hatta ona çay yapmama ya da yiyecek bir şeyler hazırlamama bile izin vermezdi. Joe Graham böyle biriydi işte. "İyiyim, Bezelye," demişti defalarca. "Annen gittiğinde bize yıllarca sen baktın, Bezelye. Endişelenme artık, Bezelye. Sen neden yaşlı babanın üzerine titremek için işten izin aldın ki, Bezelye? Artık koskoca bir ekibi yönetiyorsun, Bezelye. İnsanlar sana güveniyor. Bu arada Olly'yle konuştun mu? İyi miymiş, Bezelye?"

Trenle Manhattan'a dönerken yalanlarıma yenilerini eklemenin ağırlığını omuzlarımda taşıyordum. Babama gerçeği anlatmadığım gibi Olly için mazeretler uydurmaya devam etmiştim. Ayrıca inatçı babama lafımı dinletmeye çalışmaktan yeterince yorgun düştüğüm için Olly'ye duygu sömürüsü yapacak hâlim bile kalmamıştı.

Bir de Lucas vardı tabii.

Onu düşündükçe içimde bir şeyler uçuşmaya başlıyor, başımı döndürüyordu ama aynı zamanda da geriliyor ve endişeye kapılıyordum.

Çoğunlukla mantıklı ve bağımsız bir kadın olmama rağmen Lucas konusunda hoşlandığı çocuğu görme fikriyle heyecanlanan on altı yaşındaki liseli bir kız gibi davranıyordum.

Lucas Martín'den hoşlandığım falan yoktu tabii. Onu tanımıyordum bile. Sosyal medya profilinde biraz zaman geçirmiş ve paylaştıklarını normal bir derecede *takdir etmiştim* o kadar.

Bir de sabah ona içimi dökmüştüm ve iyi gelmişti. İyiden de öte, *harikaydı*.

İşte şimdi buradaydık. O, Lina'nın evindeydi. Şu kapının hemen ardında, saate bakılırsa muhtemelen gelmeyeceğimi düşünüyor ve belki de devasa bavullarımı camdan atmanın planlarını yapıyordu. *Lucas öyle biri değil,* dedi içimden bir ses. Ben ise apartman boşluğunda gözlerimi kapıya dikmiştim. Keşke X-ışınlarım olsaydı da... *Olsaydı ne yapacaktım ki?*

Şöyle bir silkinip içeri girdim.

Sonra duraksadım. Önce kapıyı çalmam gerekmez miydi? Ne halt etmeye içeri dalıyordum ki böyle? Ya Lucas...

Vay canına.

Aklımı başımdan alacak kadar nefis bir kokunun burnuma çarpmasıyla ne düşündüğümü bile unuttum.

"Rosie." Ben huşuyla havayı koklarken *R*'yi hafifçe yuvarlayarak adımı söylediğini duydum. "Sonunda geldin."

Onu görmek için gözlerimi birkaç kez kırpıştırmam gerekti. Mutfakta ocağın önündeydi ve bana arkası dönüktü. Temiz bir tişört giymişti. Kumral saçları dağınık ve nemliydi. Ensesindeki su damlacıklarına bakılırsa duştan yeni çıkmıştı. Ne güzel bir enseydi o. Pürüzsüz teni güneşten hafifçe esmerleşmişti. Boynu uzun ve... Of, gözlerimi dikmiş, ona bakıyordum. Hatta resmen gözlerimle yiyordum adamı.

Hafifçe öksürdüm. "Selam," dedim karga gibi bir sesle. "Evet, döndüm. Sen de anlaştığımız gibi buradasın. Bu harika ve hiç de şaşırmamı gerektirmeyecek bir durum." Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen bu adamın karşısında tuhaflığımı bir türlü üzerimden atamadığımdan kendime küfrettim. Kapıyı kapatıp ona doğru yürüdüm. "Bu şahane koku da ne?"

Nihayet *normal* bir laf çıkmıştı ağzımdan.

"Beğendiğine sevindim," dedi kıkırdayarak. "Umarım lezzeti de kokusu kadar güzeldir."

Kahvaltı ve akşam yemeği masası ve gerektiğinde de çalışma masası olarak kullanılan dar mutfak adasındakilere göz attığımda aksini düşünmek zordu.

Bir çiçeğin cazibesine kapılan bir arı gibi oraya yaklaştım. Her şeye hayret dolu bir beğeniyle bakıyordum. Ortadaki büyük tabakta üzeri rengârenk sebzelerle dolu, egzotik kokulu bir pilav vardı. Sağında, kenarlarından bal damlayan ızgara Feta peynirleri duruyordu. Solundaki tepsinin tabanına kızarmış ekmekler özenle yerleştirilmiş ve üzerlerine kızarmış biberlerle soğanlar dizilmişti.

Lucas gülünce başımı kaldırdım ve artık ocağın başında olmadığını gördüm. Adanın öbür ucundan beni izliyordu. Yüzünde hâlimden keyiflendiğini belli eden bir ifadeyle, "Hadi," dedi. "Soğumadan otur."

Gözlerimi kocaman açtım. "Oturayım mı?"

"Ayakta mı yiyeceksin?"

"Beni yemeğe mi davet ediyorsun?" Hem şaşırmış hem de heyecanlanmıştım. Kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Birlikte yemek mi yiyeceğiz?"

Başını yana eğerek beni süzdü. "Açsan tabii."

"Ben..." Ne diyeceğimi bilemedim, ki Lucas'ın yanında sürekli yaşadığım bir durumdu bu.

Yollarımız ayrılmadan önce onunla biraz daha vakit geçirmek istiyor muydum? Yoksa teklifini kibarca reddedip hiç uzatmadan çekip gitmeli ve bu akşamki eylem planımı mı düşünmeliydim?

Ben daha kararımı verememişken karnımın guruldamasıyla Lucas beklediği cevabı aldı.

Dehşetle irkildim.

"A-ha," dedi hınzırca. "Roller nasıl da değişti. Sanırım bu sefer senin miden benimle iletişim kurmaya çalışıyor, Rosalyn Graham. Bunu iltifat olarak kabul ediyorum."

Tezgâhtan aldığı tabakları masaya koyarken tatlı tatlı gülüm-

sedi. Sonra adanın kıyısından dolaşıp biraz yaklaştı ve taburelerden birini bana doğru itti. Göz göze geldiğimizde mindere vurdu. "Aç olduğuna göre yemeği birlikte yiyoruz. Otur. Baban nasıl?"

Ağzımı açtım. Sonra kapadım.

Teklifi, söyledikleri, beni düşünmesi, hepsi harikaydı. Onu sosyal medyada yeterince uzun bir süre takip ettiğim için, birlikte yemek yediğimizi de birkaç kere hayal etmiştim tabii. Yemeği o yapacaktı ve baş başa romantik bir yemek yiyecektik.

Ama nedense kararsızdım. Göz kürelerim dışında hiçbir yerimi kıpırdatmadan masayı kurmasını izliyordum.

"Rosie, otursana," diye yineledi. "Korkma ısırmam demek isterdim ama söz veremem. Yine de kendime hâkim olmaya çalışacağım."

Nefesim bir an için boğazımda takılıp kaldı.

Yanaklarımın kıpkırmızı kesildiğini hissettim ve bir tepki vermek için kendimi zorladım. Gülüp geçebilirdim mesela. Adam eğlenceli ve esprili bir tipti. Kadınlarla flört etmeyi sevdiği de belliydi. Sadece nezaket gösteriyordu.

Ağzımı açtım ve kaba, gürültülü bir kahkaha patlattım.

Lucas hayretle kaşlarını kaldırdı.

Abarttın, Rosie. "Komikti ama." Deminki cıyaklamam hâlâ kulaklarımda çınlarken göğsüme vurdum. "Yani gerçekten komik bir şakaydı bence. Isıracağın ben değilim tabii. Çok açık."

Lucas başını iki yana salladı. "Eskisi kadar komik olmadığımı düşünmeye başlamıştım," diye mırıldandı. Nihayet diğer tabureye oturduğumda kaşlarını çatmaktan vazgeçti ve ciddi bir ifadeyle bana döndü. "Teşekkür ederim, Rosie."

"Neden teşekkür ediyorsun?" diye sordum. Neyse ki sesim daha normal çıkmaya başlamıştı.

Omzunu silkti. "Epeydir biriyle yemek yemiyordum. Tek başına seyahat etmenin eğlenceli tarafları çok ama insan bazen yalnızlık çekiyor. Galiba bundan biraz sıkılmaya başlamıştım. Bu sabah oturup konuşmak iyi geldi." Gözlerimin içine baktı. "Şimdi de iyi hissediyorum."

Kahverengi gözlerine bakarken içimde bir şeylerin yumuşadığını, eridiğini hissettim. Kararsızlığım ve gerginliğim de eriyip gitti. "Yemek davetin için asıl ben teşekkür ederim, Lucas," dedim. "Benim için bir zevk." *Hem de nasıl,* diye eklemek istedim.

Bir kez daha o kocaman ve mutlu gülümsemesiyle baktı bana. Gözlerim dudaklarına odaklanmışken bu gülümsemenin başıma dert açacağını fark ettim. Sanki sıradan bir şeymiş gibi ikide bir bana böyle gülümsemeye devam ederse başım gerçekten büyük belada demekti.

"Ee, baban nasıl?" diye sordu bir kez daha. Sorarken de üzeri sotelenmiş sebzelerle dolu pilav tabağını büyük bir hevesle uzattı.

Tabağıma bir kaşık dolusu pilav aldım. "İyi. Zamanında kalçası sakatlanmıştı. Bugün de bahçeye konan cüce heykellerinden birine takılmış. O şeyleri neden sevdiklerini hiç anlamam." Hafifçe homurdandım. "Ama neyse ki iyi. Ucuz atlattık. Daha kötüsü de olabilirdi. Heykel tarih olmuş, o ayrı."

"Sevindim, Rosie."

Ben de sevinmiştim. Ama Lucas'ın yalnızca kibarlık ettiğinin de farkındaydım.

"Teşekkür ederim, Lucas." Aptal âşıklar gibi suratına bakmayayım diye elime bir dilim ekmek alıp doğruca ağzıma götürdüm. "Nefis," diye mırıldandım ilk ısırığımda. "Bu biberlere ne yaptın böyle? Bu lezzet... *Vay be!* Müthiş olmuşlar."

"Kırmızı soğan ve Lina'nın dolabında bulduğum birkaç baharatla karamelize ettim." Ekmeğini ısırırken göz kırptı. "Gerisini marketten aldım. Senin verdiğin paranın birazını kullandım." Yüzünde tereddütlü bir ifade belirdi. "Rosie, sana borçlandım..."

"Dert etme," dedim sözünü keserek. "Kartın gelene kadar idare ederiz. Şehirde kimseyi tanımıyorsun. Bırak da en azından bunu yapayım. Hem beni yemeğe davet ettin." Önümdeki ziyafet sofrasını gösterdim. "Her halükârda ben daha kârlıyım." Ballı peynirden bir kaşık aldım. "Bu peynir için yapmayacağım yok."

"Gelecek sefere bunu hatırlatacağım."

Gelecek sefere mi? Yani...

Yok canım. Lafın gelişi söylemişti tabii.

"Zor bir günün ardından yemek pişirmek ve tabii sonra da o yemeği yemek kadar moralimi düzelten hiçbir şey olamaz," dedi.

Kucağımdaki kumaş peçeteyi düzeltip bütün dikkatimi yemeğime verdim. "Nedenini gayet iyi anlayabiliyorum, Lucas," dedim ona. Zor bir günle neyi kastettiğini sormamak için kendimi zor tuttum. Dün geceki karışıklığı söylüyordu herhalde.

"Lina tanışma hikâyenizi defalarca anlattı," dedi birkaç dakika sonra. "Bir de senin ağzından dinlemeyi çok isterim."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Aklımı başımdan almak ister gibi yine tatlı tatlı gülümsüyordu. *Kahretsin.* Hemen başımı eğdim ve tabağıma baktım. "Benim ağzımdan mı? Lina'yla InTech'in oryantasyon haftasında tanıştık," dedim.

"Aa, Lina pek öyle anlatmıyor ama." Hafifçe kıkırdadı. Alçak sesli, boğuk ve... bilmiş bir kıkırtı. "Bizim oralarda büyük bir kahramansın."

"*Kahraman* mı?"

"İnsan kuzenini dörtnala koşan kaçak bir atın altında kalmaktan son anda kurtaran kibar bir ruhla her gün tanışmıyor."

"*Ne?*"

Bahsettiği olaylar zinciri gözümün önünde canlandı ve buna verilebilecek en mantıklı tepkiyi verdim.

Karnımı tutarak gülmeye başladım.

"Lina herkese böyle mi anlattı?" diye sorduğumda başıyla onayladı. "*İnanılmaz.* Gerçi ondan bunu beklemeliydim."

"Dünyanın en düz ve sade insanı olan kuzenimin hikâyeyi süslediğini mi söylüyorsun?" Güldü. "O anda hayatının bir film şeridi gibi gözünün önünden geçtiğini bile uzun uzun anlatıyor." Başını yana eğdi. "Sonra birden yeşil gözlü koruyucu meleği çıkagelmiş."

Kaşlarımı çattım. "Büyükannenin benimle tanıştığında neden ağladığını şimdi anladım."

Gözlerini benden ayırmadan peynir tabağını önüme itti. "Hikâyede dramatik bir şekilde şaha kalkan bir at yok muydu

yani?" Uzanıp almadığımı görünce tabağıma bir kaşık peynir koydu. "Bir kahraman edasıyla sahneye girip hayatını kurtarmadın mı?"

"Şöyle," diye başladım elini tabağımın üzerinden çektiğinde. "Central Park'taki faytonları biliyor musun?"

Lucas başıyla onaylayıp tabakta kalan son iki ekmek diliminden birine uzandı.

"Genelde turistleri gezdirirler. Bazen de romantik çiftleri. Bana kalırsa çok gereksiz. Romantik jestlere karşı değilim elbette. Ama çiftlerin birbirlerine yaptıkları jestler daha özel olmalı. Yani ilişkilerine has bir şey..."

Yeniden göz göze geldiğimizde muzipçe sırıttığını gördüm ve sözlerimi pat diye yarıda kestim.

"Her neyse." Omzumu silktim. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama atlardan biri kaçmış ve Central Park'ta aylak aylak geziniyormuş. O sırada Lina sahneye girer, kulağında kulaklıklar, belli ki kaybolmuş, telefonundan Google Haritalar'a bakıyor." En yakın arkadaşımın yön duygusunun ne kadar zayıf olduğunu sonradan öğrenecektim. "Aynı sabah, birinin üzerine kahve döktüğünü görmüştüm. Onun için temel reflekslerinin güçlü olmadığını biliyordum."

Lucas bıyık altından güldü. "Sakarın önde gidenidir."

"Değil mi ama?" Güldüm. "Neyse işte. Atı görmediğini fark edip yoldan çekilmesi için seslendim. Ama yerinden kıpırdamadı ve ben devreye girdim."

Lucas cık cıkladı. "Seninle tanıştığından beri her Noel dinlediğim tanışma öyküsüyle alakası yok."

Her Noel mi?

Lucas her Noel beni mi dinliyordu?

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim." Çatalımı yeniden elime alıp pilava daldırdım. "Koruyucu melek filan değilim. Kahraman da değilim. Sadece mühendisten bozma, alelade bir aşk romanları yazarıyım." Başımı yana eğdim. "Ah, bunu ilk kez yüksek sesle itiraf ediyorum."

Daha da tatlı gülümsedi. "İyi geldi mi?"

Cevap vermeden önce biraz düşündüm. "Kesinlikle. Hem söylemek hem de duymak iyi geldi."

Bir de bu köklü değişim konusunda özgüvenli olabilseydim keşke. Ama henüz bundan epey uzaktım. Bunun nedeni de büyük oranda... Sadece bir kitap yazmış biri yazar sayılır mıydı? İkinci kitabının daha birinci bölümünü bile bitirememiş biri kendini yazar gibi *hissedebilir* miydi?

Bu düşünce içimi sıktı.

Lucas keyfimin kaçtığını fark etti mi bilmiyorum ama, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi. "Biraz özel bir konu."

"Elbette." Özgüven eksikliğimin sebep olduğu moral bozukluğuyla iç çektim.

"Mühendisliği bırakmanın sana ne hissettirdiğinden hiç bahsetmedin. Etrafındakilerin yazarlığa başlaman hakkında ne düşünebileceğini söyledin. Babanın bu haberi nasıl karşılayacağıyla ilgili tahminlerde bulundun. Ama *kendi hislerini* anlatmadın."

Bunu sormasını hiç beklemiyordum. Çevremdeki –durumumu bilen– hiç kimse benim duygularımı sormayı akıl etmemişti.

Sahi, ne hissetmiştim? Neden istifa ettiğimi biliyordum. Ama yaptığım şey doğru muydu? Bir yanım işi bıraktığım için pişman mıydı? Kitap anlaşmasını imzaladığımdan beri tek bir kelime bile yazamamam ne kadar büyük bir hata yaptığımın kanıtı mıydı?

"Beni ilgilendirmez tabii," dedi uzun sessizliğimi yanlış anlayarak. Tüm sevimliliğiyle gülümsemesine rağmen eskisi gibi keyifli görünmüyordu. "Unut gitsin."

"Ben..." deyip sustum.

Birkaç saniye daha yüzüme baktı ama devamını getirmediğimi görünce rahat davranmaya çalışarak yemeğine döndü. Belki de gerçekten umursamıyordu.

"Mutsuz değildim," diyebildim sonunda. Ani bir hareketin beni ürküteceğinden korkar gibi yavaşça kafasını kaldırdı. "Nihayet... *sevdiğim* şeyi bulmasaydım InTech'te mutlu mutlu ça-

lışmaya devam ederdim sanırım. Yaptığın şeyi sevmenin nasıl bir şey olduğunu anladım. O zamana kadar bunu bilmesem ve mutsuz olmasam da, yazmak beni mühendisliğin hiç yapmadığı bir şekilde tamamladı." Sönen bir balon gibi ciğerlerimdeki bütün havayı boşalttım. "Belki de o yüzden bu konuyu konuşmakta zorlanıyorum. Çünkü bu yeni durum, yeni hayalim henüz o kadar kırılgan ki. Onu incecik cam bir vazo gibi avuçlarımın arasında tutuyorum. O kadar alışılmadık, o kadar yeni ki, düşüp tuzla buz olmasından korkuyorum. O yüzden de... öylece durup sessizce ona bakmakla yetiniyorum."

Öte yandan, teslim tarihi yaklaştıkça –yalnızca sekiz hafta kalmıştı– tek bir kelime bile yazamadan ya da daha kısa bir süre önce içimde bir yerlerde olan o kaynağa ulaşamadan geçip giden her günle birlikte düşüyormuş gibi hissediyordum kendimi. Başarısızlığa uğruyormuş gibi.

Lucas, "Hey," diye seslendiğinde gözümün daldığını fark ettim. "Sen cesur bir kızsın, Rosie," dedi belli belirsiz gülümseyerek. "Bunu aklından çıkarma ve kendinle gurur duy."

Cesur. Daha önce kimse bana böyle dememişti. Bir kez bile. Tedbirli, sorumluluk sahibi ve çalışkandım. Ama hiçbir zaman cesur olmamıştım.

"Teşekkür ederim." O kadar alçak sesle konuşmuştum ki, duyduğundan bile emin değildim. "Benden yeterince bahsettik." Taburemde daha dik oturdum. "Yemekler dışında başka neler seni neşelendirir?"

Lucas bu sorunun cevabını yalnızca bir an düşündü. Sonra dirseklerine dayanarak usulca öne eğildi. "Yemek yemek kadar eğlenceli bir şey daha var." Bana bir sır verir gibi sesini alçaltınca gayriihtiyari ona doğru eğildim. "Ama onda bu kadar giyinik olman gerekmiyor."

Tam lokmamı yutarken nefesim boğazıma takıldı. Bir pirinç tanesi yanlış boruya kaçtı ve öksürmeye başladım.

"*Por Dios,*" dediğini duydum nefes almaya çalışırken. "Rosie, iyi misin?"

Değildim tabii. Hâlim ortadaydı. Çünkü Lucas'ı daha az giyinik bir hâlde, yemek yemek kadar *eğlenceli* şeyler yaparken gözümde canlandırmak en temel vücut fonksiyonumun şoka girmesine neden olmuştu.

Cevap vermemem ve öksürmeye devam etmem üzerine İspanyolca küfretti. Ayağa fırlayıp koşarak arkama geçti.

Kollarını bedenime dolayarak bana Heimlich manevrası yapmayı aklına getirmeden önce kontrolü ele aldım. Masaya uzandım ve el yordamıyla su bardağını buldum.

"Rosie, yavaş," diye uyardı bardağı başıma diktiğimde. "Dur, sakın kafana dikme!"

İçini tamamen boşalttığım bardağı masaya geri koydum. "Şarapmış," dedim soluk soluğa. "Beyaz şarap." Bana şarap koyduğunun bile farkında değildim. Gözlerimi Lucas'tan alamadığım için olabilir miydi acaba?

"Evet," dedi ve sesindeki muzip tını dikkatimden kaçmadı. "Neyse ki işe yaradı."

"Aynen." Öksürerek boğazımı temizledim. Sırtımı dikleştirdim ve ısrarla ona bakmamaya devam ettim. *Tanrı aşkına, kendine gel.* "Acaba... Acaba biraz daha şarap alabilir miyim?"

Nedense duraksadı. "Emin misin? Az önce bütün kadehi kafana diktin?"

Gözlerini yüzümde dolaştırdığının farkındaydım. Nihayet onunla göz göze gelmeye cesaret ettim. "Normalde içkiyle pek aram yok," dedim iç çekerek. "Ama bugün iki kadeh şarabı hak ediyor. Ya da belki bu hafta demeliydim. Ayrıca yemeğimiz bitmek üzere ve kafamı dağıtacak başka bir şeye ihtiyacım var." İtirafım karşısında şaşırdığını fark edince, "Daha az giyinik olmayı gerektirmeyen bir şey," diye ekleme ihtiyacı duydum.

Yavaşça ve biraz da isteksizce kadehimi altın rengi sıvıyla doldurdu. "Kardeşinin telefonlarına çıkmadığını söyledin. Onun için mi bugün iki kadeh şarabı hak ediyor dedin?"

"Hiçbir şeyi unutmuyorsun," diye mırıldandım.

"İyi bir dinleyiciyimdir." Mutfak adasının karşısındaki yeri-

ne dönüp gözlerimin içine baktı. "Bence kardeşin bugün babası gelmedi. Yanılıyor muyum?"

Gözlerimi kıstım. "Kimsin sen? Doktor Phil mi?"

"Doktor kim?"

"Psikolog ve sunucu." Kadehime uzandım. "Televizyonda program yapıyor. Doktor Phil, programına katılanların ruhlarının derinliklerine iniyor ve *bam*, en derinlerdeki endişelerini gideriyor."

Lucas sırıttı. "Yakışıklı mı? Onun için mi beni ona benzettin?"

Dayanamayıp güldüm. "Ay, hayır."

Yüzündeki çarpık tebessüm bir anda soldu. "Hımm."

"Ama sen yakışıklısın," diye açıklamak zorunda hissettim ve ânında pişman oldum. "Yani *tarafsız* bir gözle bakarsak öylesin. Genele hitap eden bir tipin var. Öznel olarak kendim için konuşmuyorum yani. Objektif bir şekilde yakışıklısın... sanırım."

"Sanır mısın?" Dudak büktü. "Oralarda bir yerde bir iltifat gizli ama bulmakta zorluk çekiyorum."

Ah, bir bilsen, diye düşündüm. "Seni terapistim olarak kullanmaya başladığımı hissediyorum. Sonuçta daha tanışalı bir gün oldu. Ama yıllardır hayatımda olan insanlar bile hakkımda bu kadar çok şey bilmiyor." Omzumu silktim. "O benzetmeyi onun için yaptım."

Yeniden gülümsedi. "Güzel kadınların beni kullanmasına itirazım yok."

Güzel kadınlar.

Kalbim göğsümde takla attı. Ne aptallık!

Zaman kazanmak için kadehimi dudaklarıma götürürken genelleme yaptığını düşündüm. Tabii ki beni kastetmiyordu. Hem ne fark ederdi ki? Karşımdaki Lucas Martín'di ve bu akşamdan sonra bizi bağlayan bir şey kalmayacaktı. Lina New York'a dönmedikçe yeniden buluşabileceğimiz bir ortam olmayacaktı. Bir buçuk ay sonra uçağa atlayıp ülkesine dönecekti ve iki ayrı kıtadaki hayatlarımıza devam edecektik. Dolayısıyla kimi kastettiğinin de önemi yoktu.

"Kardeşim gelmedi," dedim konuyu daha güvenli bir alana çekerek. "Beni yine ekti."

Lucas başını salladı. "Nedenini söyledi mi?"

"Hayır. Artık bana hiçbir şey anlatmıyor." Elimi oyalamak için peçeteme uzandım. "Sorun da bu ya zaten. Hayatına dair hiçbir şey bilmiyorum. Artık onu tanımıyor gibiyim. Beni bilerek uzaklaştırdığını düşünüyorum." Peçeteyi buruşturup başımı iki yana salladım. "Bu da beni çok üzüyor."

Başımı kaldırdığımda Lucas'ın son lokmasını çiğnerken beni anlayışla süzdüğünü gördüm. "Baban ne düşünüyor?"

"Büyük ihtimalle kendini suçluyor. Şehirde kalsaydı böyle olmazdı diye." Dertop ettiğim peçeteyi tabağımın yanına bırakıp şarabımı aldım. "Onun için de bahaneler uydurup duruyorum işte. Babama Olly'nin kendi işleriyle meşgul olduğunu söylüyorum. Yeni bir işe girdiğini. Kendi hayatını kurduğunu. Artık bir yetişkin olduğunu ve ona alan tanımamız gerektiğini. Ama söylediklerime ben bile inanmıyorken babamı kandırabildiğimden emin değilim." Kadehteki son birkaç yudumu kafama diktim. "Bence gizli kapaklı işler çeviriyor. Bana söylemediği bir şey var."

Lucas bir anlığına gözlerini kaçırarak başını yukarı aşağı salladı. "Sence ne olabilir?"

Gözlerimi kapayıp başımı iki yana salladım. "Hiç bilmiyorum, Lucas." Ona baktım ve zoraki gülümsedim. "Bugünün neden iki kadehi hak ettiğini anladın mı?"

Hemen cevap vermedi. Düşüncelere dalmış gibiydi. "Bazen sevdiklerimizden bir şeyler saklarız," dedi sonra. "Sebebini kendimiz bile bilmeyiz."

Tam olarak açıklayamadığım bir nedenle sözleri bir itiraf gibi geldi.

"Ona zaman tanı," diye devam etti. "Sırların insanı ne kadar yalnızlaştırabileceğini anlayacaktır."

Bakışlarının gölgelendiğini fark ederek duraksadım. "Umarım haklısındır, Doktor Phil," dedim az sonra.

Sonra sadece benim tuhaf bir gün geçirmediğimi hatırlayarak yerimde huzursuzca kıpırdandım. "Artık gideyim," dedim. "Hayatının en acayip yirmi dört saati seni yormuştur."

Eski pervasız hâline geri dönerek kıkırdadı. "Ben acayip demezdim."

Ben de, diye düşündüm. Ama cevap vermedim ve aniden ayağa kalkınca birkaç dakika içinde yuvarladığım iki kadeh şarap bir anlığına sendelememe neden oldu.

Lucas kaşlarını kaldırdı.

"İyiyim. Hızlı kalktığım için oldu." Hafif bir kahkahayla durumu geçiştirmeye çalıştım. "Yemek nefisti, Lucas. Cidden. Uzun zamandır bu kadar keyifli bir yemek yememiştim. Beni davet ettiğin için tekrar teşekkür ederim."

Dudakları seğirdi ve gitmeden önce son kez o tatlı gülümsemesini görmeyi umdum. Onun yerine kalktı ve tek kelime etmeden stüdyo dairenin oturma alanına doğru yürüdü. Her adımıyla hareket eden geniş sırtına bakakaldım. Lucas arkadaşımın bir yıl kadar önce epey para harcadığı kanepeye attı kendini.

Kumandayı alıp televizyonu açtı. Akıllı televizyon seçeneklerinin hemen hepsini gözden geçirdi. "Ne kadar paralı kanal varsa hepsine üye olmuş."

"Evet," diye mırıldandım bana ne zaman veda edeceğini merak ederek. "Evde takılmayı seviyoruz." *Hemen her gece.* "Yani seviyorduk. Aaron'dan ve düğünden önce."

Ve o anda kafama dank etti, belki de kendini yalnız hisseden sadece Lucas değildi. Son günlerde ben de biraz boşluğa düşmüştüm.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Gelmiyor musun?"

Gözlerimi kırpıştırdım.

Sırıttı. "Bana öyle bakma. Söz, ne istersen onu izleyeceğiz."

Duraksadım. "Ben... eşyalarımı toplamaya başlasam daha iyi olur. Çok fazla eşyam var ve gereğinden çok bavul açmışım. Daha otel bile ayarlamadım ve onu da halletmeliyim." Aklımın ne kadar karışık olduğu ortadaydı işte. Ben "Her Zaman Hazır

Rosie"ydim ve başka bir gün olsa, sabah ilk iş kendime bir oda ayırtırdım.

"Ya da," diye önerdi Lucas, "önce bir şeyler izlerken dinlenebilirsin, sonra toplamana yardım ederim." Saatine baktı. "Daha sekiz buçuk. Ve kumandayı da öyle herkese vermem."

"Ben..." Küçük bir adım atınca başım döndü. *İşte bu yüzden genelde içmezdim.* Çabuk etkileniyordum. "Sanırım biraz rahatlamaktan zarar gelmez." Bir adım daha attım. "Sanırım... kalabilirim."

"Ee, ne bekliyorsun öyleyse, Rosie?"

Haklıydı. Ve ben de aradaki mesafeyi katedip kumandayı elinden alarak yanına oturacak kadar çok istiyordum orada kalmayı. Ya da belki bütün suç şaraptaydı.

★♡★♡★♡

En sevdiğim diziden birkaç bölüm izledikten sonra, rahatlamakla kalmayıp son saatlerin, günlerin ve haftaların yorgunluğuyla mayışmıştım da.

Pelteye dönen vücudumu kanepeden hafifçe kaldırıp yan döndüm ve başımı yastığa koydum. Uyku mahmuru gözlerimi Lucas'ın profilinde dolaştırdım.

Kemikli burnunda, güçlü çenesinde, çıkık elmacıkkemiğinde, dolgun dudaklarında... ve saçlarında. Bukleleri daha uzundu ve bu hâlâ içimin şaşkınlıkla ve başka bir şeyle, üzerine pek düşünmek istemediğim bir sıcaklıkla titreşmesine neden oluyordu. Ona yalnızca bakabiliyorken bunları düşünmek pek parlak bir fikir değildi.

Evet. Bu yeni imajı ona yakışıyordu. Instagram'daki asker tıraşlı hâlinden daha hoş olmuştu.

Hiç düşünmeden, "Lucas?" diye fısıldadım.

Bana dönmeden dudaklarının kıvrıldığını gördüm. "Rosie." O da fısıltıyla söylemişti ismimi.

Kıkırdadım. "Ben biraz çakırkeyif oldum. Uykum da geldi. Şimdi kalkmazsam biraz sonra sızıp kalabilirim."

Gülme sırası ondaydı. "Sız o zaman." Sonra birden ciddileşti ve yüzünü bana çevirdi. "Endişelendiriyor mu bu seni?"

Kaşlarımı çattım, ne demek istediğini ilk anda idrak edememiştim.

"Endişelenme," dedi. "Benimle güvendesin."

Ah.

Böyle birdenbire ciddileşmesi beni tuhaf bir şekilde heyecanlandırmıştı. "Biliyorum," dedim tüm samimiyetimle. Varlığı bana güven veriyordu.

Yüzündeki ifadenin ve omuzlarının gevşemesi nedense içimi sevinçle doldurdu.

"Nereden biliyorum, biliyor musun?"

Cevabımı bekledi.

"Çünkü sarhoş olduğumu anladın. Ondan kalmam için ısrar ettin. Tek başıma idare edebileceğimden emin olmak için."

Başıyla onayladı ama aklında başka bir şey var gibiydi. Sonra yeniden ekrana dönerek beni şaşırttı. Kafasını çevirirken, "Şşş," diye mırıldandı. "Dizimi izliyorum."

Suratıma budala bir sırıtış yayıldı. Çünkü o benim dizimdi. Vampirler, kurtadamlar, cadı meclisleri, büyülü madalyonlar, mistik lanetler ve bolca dramla dolu en sevdiğim gençlik dizilerinden biriydi.

"Lucas?" dedim birkaç dakika sonra.

Dudağının kenarı seğirdi. "Efendim, Rosie?"

"Teşekkür ederim." *Beni dinlediğin için. Bu gece için. Sayende eskisi kadar yalnız hissetmediğim için. Kısa bir süre için bile olsa omuzlarımdaki yükü bir nebze hafiflettiğin için.* "Biriyle konuşmaya gerçekten ihtiyacım vardı. Bence gerçeği bilmeyi hak ediyorsun."

Ses tonum dikkatini çekmiş olmalıydı ki bana döndü. "Sorun ne?"

Şarap muhtemelen son kalkanlarımı da etkisiz hâle getirmişti ve ifadesi öylesine nazik, öyle şefkatliydi ki cevap vermemek imkânsızdı.

Derin bir iç çekip ellerimi yanağımın altına koydum. "Hani

ben yepyeni bir hayalin peşinden koşuyorum ya? İkinci kitabımın belirli bir teslim tarihi var. Vaktim hızla daralıyor." Sesimi alçalttım. "Büyük bir hata yapmadığımı kanıtlamak için tek şansım bu, Lucas. Ama başaramayabilirim."

Ona her şeyi anlatmadığımın farkındaydım. Asıl sorun başkaydı. Kitap taslağını her açtığımda sanki biri boğazımı sıkıyormuş gibi hissetmemdi sorun. Nefesimin kesilmesi ve korkudan felç olmamdı. Öylece tıkanıp kalmam, tek kelime bile yazamamamdı.

Lucas bütün vücuduyla bana döndü. Başının altına bir yastık çekip tıpkı benim gibi durarak yüzüme baktı.

Birbirine bastırdığı dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "Mutlaka bir yolunu bulacaksın, Rosie." Bana kendime karşı bir türlü hissedemediğim bir inançla bakıyordu. "Buraya kadar gelmişsin. Seni iyi tanımıyorum ama şansını zorlayacağından eminim. Cesur insanlar öyle yapar."

Cesur. Beni öyle görmesine bayılıyordum.

Yine de ona o kadar da emin olmamasını söylemek istedim. Sonunu düşünmeden alelacele bir yola girenler pekâlâ başarısız olabilirdi. Ama Lucas'ın ışıltılı gülümsemesinin hedefindeyken olumsuz duygulara kapılmak zordu. "Umarım haklısındır."

Ciddileşti ve sesini alçaltarak, "İddiaya girelim mi?" diye sordu.

Güldüm. "Girmemeyi tercih ederim."

"Haklısın çünkü kesinlikle kaybedeceksin."

Gülümsedi. Sanırım ben de aynısını yaptım.

Televizyonda dizi oynuyordu ve biz birbirimize bakıyorduk. Aradan kaç dakika geçti bilmiyorum. Bir noktada gözkapaklarım ağırlaştı. Kendimi usulca uykunun kollarına bırakırken kafamın içinde tuhaf bir fikir şekillendi.

Lucas, Lina'yla Aaron'ın düğününe gelseydi neler olurdu acaba? Onunla o gün tanışsaydık böyle kolayca yakınlık kurabilir miydik?

Ama bir cevap bulamadan uykuya yenik düştüm.

ALTINCI BÖLÜM

Lucas

Aniden gözlerimi açtım. Nefesim boğazıma takıldı.

Elimi göğsüme götürdüm. Soluk alamıyordum.

Ben... *Joder.**

Akciğerlerimdeki baskıyı hafifletmek için kendimi zorlayarak parmaklarımla göğüs kafesimde daireler çizmeye başladım.

Suda değilim, diye hatırlattım kendime. *Nefes alabiliyorum.*

Sadece uyuyordum.

Sabah ışığında gözlerimi odada dolaştırdım. Tepemdeki duvarda renkli bir tablo asılıydı. Birkaç adım ilerideki mutfak adasında iki boş kadeh duruyordu. Yırtık pırtık sırt çantam yattığım kanepenin dibindeydi.

Kanepe mi?

Yine Abuela'nın evinde mi sızmıştım? Hayır, onun kanepesi değildi bu. Onunki eskiydi. Onun salonunda da değildim. Etrafımdaki mobilyaların hepsi canlı renklerde ve son modaya uygun parçalardı. Ki bu da bana...

Birden her şeyi hatırladım.

İspanya'da ya da büyükannemin evinde değildim. Lina'nın New York'taki stüdyo dairesindeydim. Geceyi onun kanepesinde geçirmiştim.

İki elimle birden yüzümü ve gözlerimi ovuşturdum. Son birkaç aydır dilime pelesenk olan sözleri defalarca içimden tekrarladım.

Sadece bir rüyaydı. İyiyim.

Gerçi ikinci cümle yalan olabilirdi. Ne kadar iyi olabilirsem o kadar iyiydim yalnızca. Çünkü artık hayatım buydu. New York

---

* (İsp.) Tanrım –*çn*

değil, *bu*. Bir zamanlar mükemmel kondisyondayken şimdi kaskatı ve ağrılı kaslarla, soğuk terler dökerek uyanmak.

Solumdan gelen hafif horultuyla irkildim. Suratımı buruşturarak ayaklarımı kanepeden indirdim. Yatakta yatan kıza baktım. Koyu kumral, uzun bukleleri yastığa saçılmıştı.

Rosie. Rosalyn Graham.

Dün gece burada uyuyakalmasına şaşırmamıştım. Asıl şaşırtıcı olan, ezbere bildiği vampir dizisine dört beş bölüm dayanabilmesiydi. İkimiz de uyanık kalmak için çabalamıştık. Rosie bir otele gitmeyi kafaya koymuştu, ben de o abuk sabuk diziyi izleyeceğim diye kendimi paralamıştım. Ama sonunda sızmıştık işte. Birkaç saat kadar sonra sağ bacağıma giren krampla uyandığımda yanımda horluyordu. Televizyonu kapayıp onu güçbela kucaklamış ve yatağa yatırmıştım.

Dün geceki sohbetimizi hatırladım. Aslında onunla aynı durumdaydık; ikimiz de gelecekten korkuyorduk. Bir farkla. Rosie'nin ayaklarının altına serilmiş koskoca bir dünya vardı ve benimki de tam anlamıyla ayaklarımın altından çekilip alınmıştı. Gözlerimi ondan güçlükle ayırdım ve banyoya gittim. Terden yapış yapış olmuştum. Kapıyı kapayıp yatmaktan tutulan vücudumu duşun altına attım.

Kaynar suyun altında uzunca bir süre kaldıktan sonra nihayet musluğu kapadım. Belime bir havlu sarıp yerdeki kıyafetlerimi aldım ve banyodan çıktım.

Kendimi kesinlikle daha iyi hissediyordum. Banyonun kapısında dikilip Brooklyn, New York'taki küçük ama şirin daireye göz attım. Lina ne diyordu ona? Stüdyo mu? *Loft* mu? Hatırlayamıyordum. Ama altı üstü bir mutfak, bir banyo ve tek göz odadan ibaretti ve muhtemelen göze daha havalı görünmesi için şık bir adı vardı. Abuela'nın bayıldığı İspanyolca dublajlı Amerikan yapımı dekorasyon programlarında bu tür evlere türlü türlü isimler takıyorlardı.

"Lucas?" Rosie'nin sesini duyunca irkildim.

Arkamı döndüğümde yatağın ortasında oturduğunu gör-

düm. Yorgan bacaklarının altında dertop olmuştu. Yeni uyanmıştı herhalde ve sabah ışığında gözleri şaşılacak kadar yeşil görünüyordu.

Gülümsedim. "*Buenos días.*"*

Beni baştan aşağı süzdü. "Selam... Ah... Ben..." Yanakları pembeleşti. "Günaydın."

Kaşlarımı çattım. "İyi misin?"

Bakışları yine göğsüme kaydı. Sonra telaşla gözlerini kaçırdı.

"Duş almışsın," dedi. "Üzerinde yalnızca havlu var."

Bakışlarını takip ettim. Belimdeki havlu dizimdeki ve bacağımdaki yara izlerini gizliyordu. Yeniden ona baktım.

"Bir sorun mu var?"

Gözlerini kaçırarak başını iki yana salladı.

Ha. Sorun filan yoktu. Yalnızca beni inceliyordu. Pervasızca. Ne yaptığının da pek farkında değildi galiba.

Gövdemin sol tarafında kalan ve kaburga kemiklerimin büyük bir kısmını kaplayan dövmeye gözü takıldı. Uzunca bir süre inceledi dövmeyi.

Dayanamayıp ciddi bir ses tonuyla sordum. "Manzaran güzel mi?"

Gözleri ânında yüzüme kaydı. "Pardon, ne dedin?"

"Manzara diyorum. Hoşuna gitti mi?" diye tekrarladım kahkaha atmamak için kendimi zor tutarak.

"Aa, hayır. Sana bakmıyordum. Ben... dövme severim de," dedi bir solukta. "Hatta bayılırım. Dövmene bakıyordum o yüzden. Nedir bu? Dalga mı? Bayağı güzelmiş. Acıdı mı? Kesin acımıştır." Derin bir nefes aldı. "Ben.. evet, erkekte dövmeyi severim. Yani genel olarak insanlarda."

Elim gayriihtiyari dövmemin üzerine kaydı. Bunun üzerine Rosie yeniden oraya baktı.

"Beğenmene sevindim," diye kıkırdadım. "Belimde havluyla gezinmeme bozulduğunu sandım. Meğer dikkatin dağılmış." Duraksadım. "Dövme yüzünden."

---

* (İsp.) Günaydın –*çn*

"Ah, evet," dedi hızlıca başını sallayarak. "İstersen çırılçıplak bile gezebilirsin. Nasıl rahat ediyorsan. Gözümü bile kırpmam."

"Harika," dedim ona inanmış gibi. Ama inanmamıştım tabii. Şu anda havlumu çıkarıp atsam kıpkırmızı kesilirdi. Hatta belki de düşüp bayılırdı. Bu düşünce nedense beni keyiflendirdi. "Çıplaklığa izin var. Bunu hatırlayacağım."

"Müthiş," dedi çatlak bir sesle. "Şahane."

Güldüğümü görmesin diye arkamı döndüm. "Seni uyandırdım mı? Sabahın köründe duş almamalıydım."

"Yok canım," dedi ben sırt çantamı açarken. "Pek uykucu biri değilim. Güneş doğarken kalkarım."

"Ben de." Elimde temiz giysilerle ona baktım. "Ben giyinmeden önce banyoyu kullanacak mısın?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve doğrusu ilgi görmek hoşuma gittiği için hafifçe pazularımı sıktım. Gözleri hemen oraya kaydı. "Ya da burada giyineyim," dedim. "Nasıl olsa çıplak olmamı dert etmiyorsun."

"Hayır!" diye atıldı. "İçeride, *lütfen*. Kahveyi ben yaparım."

Başımı sallayıp yeniden banyoya girdim. Döndüğümde Rosie'nin tezgâhın üzerine iki kupa çıkardığını gördüm. Geceki kazağı yerine siyah, kolsuz bir bluz giymiş ve saçlarını renkli bir tokayla tepeden toplamıştı. Farkında olmadan bakışlarımı ensesinde, omuzlarında ve kollarında dolaştırdım. Vücudunun kıvrımlarını uzun uzun seyrettim ve sonunda gözüm kalçalarına kaydı. Yuvarlak ve biçimliydiler...

Silkinip kendime geldim.

Hayır. Ona o gözle bakamazdım. Tam da duşta aklıma gelen fikri önermeyi düşünürken doğru olmazdı bu.

Rosie af dileyen bakışlarla bana döndü. "Yemin ederim, dün gece gidecektim. Kanepede sızdığım için özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok," dedim *boş ver* dercesine elimi sallayarak. "Yorgundun. Ben de bitiktim. Uyuyakalmışız."

Aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını çattı. "Beni yatağa sen mi taşıdın? Hiç zahmet etmeseydin." Demliği adaya koydu. "Kanepede yatardım."

Omzumu silktim. "Sorun değil."

Bir tabure çekip oturdu. "Düşünceli davranmışsın." Gözlerini kaçırdı ve demliği eline aldı. "Lina *kaba saba* biri olduğunu söylemişti," dedi kupaları doldururken. "Sana haksızlık etmiş."

"Ah." Güldüm. "Lina'ya boşuna yüklenme. Çocukken ona az çektirmedim. Gençken de birtakım öküzlükler ettim." Kıs kıs güldüm. "Hâlâ da fırsatını bulduğumda ona yapmadığımı bırakmam."

"Bana gayet nazik biri gibi göründün."

Kupamı önüme çekerken ona baktım. "Böyle düşünmene sevindim."

"Öyle mi?" Hafifçe kaş çattı. "Neden?"

Kendimi hazırladım, kahvesinden bir yudum almasını bekledim ve "Bence burada kalmalısın," dedim.

Kupasını yavaşça indirdi. "Şimdi, kahvaltı için mi?"

"Hayır, istediğin ya da ihtiyaç duyduğun kadar." Duraksadım, idrak etmesini bekledim. "Lina'nın dairesinde birlikte kalalım."

Tek kaşını kaldırdı. "Ne? Hayatta olmaz."

"Neden?" Kahvemi yudumladım.

Sesim ve tavrım yeterince ikna edici olmalıydı ki konuştuğunda sesi deminki kadar kendinden emin çıkmadı. "Çünkü sen Lucas'sın ve... be-ben burada yaşamıyorum."

"Kendi evinde kalamıyorsun," dedim kupamı avuçlarımın arasında tutarak. "Babana da gidemiyorsun görünüşe bakılırsa. Yoksa burada olmazdın. Yanılıyorsam düzelt lütfen."

Omuzları düştü. "Yok, doğru."

Gece açık açık dile getirmese de tahmin etmiştim. Bundan bahsetmek istememesini anlayabilirdim. Babasında kalmamasını da öyle. Onu kendime bile itiraf edemeyeceğim kadar iyi anlıyordum hatta. "O hâlde neden kalmıyorsun? Sorunlarını çözene kadar burada birlikte yaşayabiliriz."

"Küçücük ev. Bir tane yatak var. Hem Lina burayı sana verdi, Lucas."

"Sen olur dersen benim için hiç dert değil."

Rosie'nin kulakları kızardı.

Başımı yana eğdim. "Evi paylaşacağız. Yatağı değil tabii."

Keyifsizce gülümsedi. "Tabii." Duraksadı. "Ama ben olur desem bile nasıl olacak bu iş?"

"Geldiğim gece birlikte kalabileceğimizi söylemiştin. Sen bir yol bulursun diye düşündüm."

"Doğru, öyle söyledim," diye mırıldandı. Sonra sesine pişmanlığa benzer bir tını karıştı. "Yanlış anlama lütfen," diye devam etti çabucak. "Seninle aynı evi paylaşmayı dert etmem. Sen harikasın. Bu kadarını beklemiyordum. Gerçi neden şaşırıyorum ki?"

Kaşlarımı çattım. Ne demek istediğini anlamamıştım.

Rosie dalgın gözlerle saçlarını düzeltti. "Ucuz bir otel arayacaktım. Ya da Airbnb'den bir yer tutarım diye düşündüm. Ama..."

"Pahalıya patlar," dedim. "Hem rahat edemezsin. Lina evini bana açmadan önce ben de bir yerlere baktım." Bakışlarını yakalamak için sırtımı dikleştirdim. "Burada kal, Rosie," dedim son kez. Daha fazla üstelemeyecektim. "İstediğin kadar kalabilirsin. Bana rahatsızlık vereceğini düşündüğün için paranı boşa harcama. Sonuçta teklifi yapan benim."

Gözleri parladı. Önerimi değerlendirdiğini görebiliyordum.

"Kalabalık etmez miyim?" diye sordu tereddütle.

"Ben sana kalabalık ediyor muyum?"

Başını iki yana salladı.

"Bir gece birlikte kaldık. Bence gayet güzel idare ettik." Omzunu silkti. "Benim bu şehirde turist olduğumu unutuyorsun. Ev genelde sana kalacak. Kitabını zamanında bitirebilirsin."

Bir an heyecanlanmış gibi sırtını dikleştirdi ama sonra iç çekti. "Kanepede uyumana razı olmam."

Köşedeki geniş kanepeye göz attım. "Brooklyn'de, havalı bir apartman dairesinin kanepesinde uyumayı hiç dert etmem. Bin kat daha beter yerlerde kaldım."

"Nasıl yerler?"

"Abuela'nın otuz yıllık divanı, şişme yatak, kuma serili bir havlu... Daha sayayım mı? Karavandaki yatağım yağmurdan ıslandığında da yerde yatarım. Bunun ne kadar sık olduğunu tahmin bile edemezsin." Omzumu silktim. "Uzun sûre yollarda yaşadım. O yüzden inan bana, o pofuduk ve süslü kanepe benim için rüya gibi."

Rosie şöyle bir düşündü. "Yarışmalar yüzünden mi yollarda yaşadın?"

Gerçekler soğuk bir dalga gibi üzerimden geçti.

"Lina ne zaman bir turnuvaya seçilsen böbürlenirdi," dedi. "Birkaç tane fotoğrafını da göstermişti."

Söyledikleri mideme taş gibi oturdu. Ne Lina ne de diğer Martínler hayatımın ne kadar değiştiğinden haberdardı.

Rosie kupasını dudaklarına götürürken beni yeni bir soruyla şaşırttı. "Onun için mi dilimizi bu kadar iyi konuşuyorsun?"

Konu biraz değiştiği için rahatlayarak güldüm. "Evet. Son beş yılın çoğunu İspanya'da geçirmedim. Etrafımda hep yabancılar vardı. Bir noktada ortak bir dil öğrenmekten başka şansım kalmadığını anladım. Bir sürü yaygın ifade öğrendim."

Rosie'nin gözlerindeki ışıltı bütün yüzüne yayıldı. "Kalacağım," dedi. "Evime ne zaman dönebileceğimi öğrenene kadar. Evsahibi bir hafta içinde haber verir diye düşünüyorum."

İçimden derin bir oh çektim ve bunun nedeni üzerine kafa patlatmak yerine başımla onayladım. "İstediğin kadar kalabilirsin."

"Ha, bu arada, market alışverişini ben halledeceğim." İşaret-parmağını kaldırdı. "Kredi kartın gelse bile. En azından bu kadarını yapayım."

Karşı çıkmak için ağzımı açtığımda parmağını suratıma doğru salladı. "Konu tartışmaya kapalı."

"Anlaştık," dedim iç çekerek. "Ama yemekleri ben yapacağım."

"Tamam." Tehditkâr parmağını nihayet indirdi. "Bulaşıklar bende."

"Ona da tamam."

"Son olarak..." Taburesinde dikleşti. "Yatağı sen alacaksın. Ben kanepede uyuyacağım."

Buna asla izin veremezdim ama teklifini kabul edebileceğimi düşünmesi bile çok şekerdi. "Rosie..."

Telefonumun çalmasıyla konuşmamız bölündü.

"Önemli olabilir," dedi. "Açsana."

Başımla onaylayıp telefona koştum. Ablam görüntülü arıyordu.

"*Hermanita,*"* dedim açtığımda.

"Lucas!" diye bağırdı kızıl saçlarını savurarak. "*¿Cómo está mi persona favorita en todo el mundo mundial?*"**

Dünyada en çok sevdiği insan mı? Ablam bir kabahat işlemediği sürece asla böyle laflar etmezdi.

"Ne halt ettin, Charo?" diye sordum İspanyolca.

Kızmış gibi homurdandı. "Pardon ama hani ben bir melektim?"

Alayla güldüm. Melek filan değildi tabii ama uzatmayıp, "Taco iyi mi?" diye sordum.

Ablam gözlerini devirirken arkadan bir havlama geldi. "Daha titiz bir köpek babası yoktur herhalde. Taco gayet iyi. Mükemmel anlaşıyoruz."

Yanında bir hareketlenme oldu ve görüntü kısa bir an için donup geri geldiğinde köpeğimin burnu ekranı kapladı.

"*¡Hola, chico!*"*** derken duygulandığımı gizleyemedim. Taco benim en iyi arkadaşımdı. "*¿Estás siendo un buen chico?*"****

Sesimi duymasıyla başını yana yatırdı ve hafifçe inledi.

"Ben de seni özledim, dostum." Taco heyecanla havladı. "Charo sana iyi bakıyor mu?"

Taco dönüp ablamın suratını yaladı. Sonra da telefonunun kamerasını yalamaya başladı.

---

* (İsp.) Kız kardeşim –*çn*

** (İsp.) Bu dünyada en sevdiğim insan nasılmış bakalım? –*çn*

*** (İsp.) Merhaba oğlum. –*çn*

**** (İsp.) Uslu bir çocuk oluyor musun bakalım? –*çn*

"¡*Taco, no!*" Taco dilini mikrofona bastırdığı için Charo'nun sesi boğuk çıkıyordu. Kısa bir boğuşmanın ardından yeniden ekranda belirdiler. "Köpeğin her bulduğunu ağzına atıyor. Normal mi bu?"

Kıkırdadım. "Babasının oğlu. Aferin oğluma." Taco beni onaylar gibi havladı. "Birkaç ay önce, Mamá'nın* kilerine girip en iyi *jamón*unu kaçırdı. Mamá çıldırdı." Ben de bu yüzden üç aylığına ülkeden ayrılırken köpeğe bakmasını ondan istememiştim. "Ama o uslu bir çocuktur, değil mi oğlum? Sadece biraz iştahlı."

Caro başını iki yana sallarken Taco gururla yanına oturdu.

"Taco, bak seni kiminle tanıştıracağım?" Arkamı dönüp Rosie'ye bakındım. Hâlâ taburede oturuyordu. Gözleri şaşkınlıkla irileşti.

Kendini işaret etti. "Benimle mi?"

"Evet, tabii." Arkasına geçip telefonu uzaklaştırdım. "Başka kim olacak?"

Taco'yla Charo'nun ikimizi de görebilmesi için hafifçe dizlerimi kırdım. O sırada göğsüm omzuna çarptı ve birden kaskatı kesildiği dikkatimden kaçmadı.

"Taco," dedim özel alanını işgal ettiğimden endişe ederek. "Bu yeni arkadaşım, Rosie. Ve Rosie." Kızaran yanağına ve boynuna baktım. Çilleri kırmızılığın altından bile belli oluyordu. "Bu benim en yakın arkadaşım Taco. Bu da ablam Charo."

Rosie nefes almak için dudaklarını araladı ve başını çevirip bana baktığında rahatsızlığının benim ona yakın durmamla ilgisi olmadığını anladım. Daha önceki gibi tuhaf bir etkileşim olmuştu aramızda. Banyodan çıktığımda beni süzerken de aynısını hissetmiştim.

Dudaklarımın seğirmesine engel olamadım.

Başını belli belirsiz salladı ve dikkatini telefonuma yöneltti. Bu ani hareketiyle ardında hafif tatlı ve meyvemsi bir koku bıraktı. Şeye benziyordu...

---

* (İsp.) Anne –*çn*

Mutlu bir havlamayla irkildim.

"Merhaba Taco," dedi Rosie sonunda. Telefonun ekranında gülümsediğini gördüm. "Sonunda tanıştığımıza sevindim."

Sonunda mı?

Rosie devam etti. "Charo, sen nasılsın? Lucas'la kardeş olduğunuzu bilmiyordum. Kimse bana bir şey söylemedi. Önemi yok tabii. Sadece şaşırdım çünkü ikiniz..."

"Hiç benzemiyoruz," dedi Charo. "Biliyorum, *cariño**. Saçlarımız yüzünden. Herkes Lucas'ın da kızıl saçlı olacağını sandı. Ya da erkenden kel kalacağını. Ailede ikisi de var. Herkes saçının önleri açıldığı için asker tıraşı yaptırdığını sanıyordu. Kimsenin onu yargıladığı yoktu tabii. Herkesin kendi tercihi."

İç çektim. "Charo, nedenini biliyorsun."

"Evet, yarışmalarda kolaylık olsun diye." Bu hatırlatmayla yüreğim sızladı. "Tuzlu suda uzun saça bakmak zor. Saatlerce güneş ışığına maruz kalıyorsun. Ama insan tatilde istediğini yapabilir," diye eklediğinde yüzümdeki ifadeyi korumakta zorlandım. Amerika'da geçici olabilirdim ama tatilim kalıcıydı ve bunu henüz hiç kimse bilmiyordu. "Eh, böylece aileye de saçlarının dökülmediğini kanıtladın, ha, *ricitos de oro*?"

Öfkeyle homurdandım.

"*Ricitos de oro* ne demek?" diye sordu Rosie. Telaffuzu tamamen yanlıştı ama bunu o kadar tatlı söylemişti ki yüreğimdeki sıkıntı biraz hafifledi.

"Altın bukleler," diye tercüme ettim. Alayla homurdanınca omzumla onu hafifçe dürttüm. "Ne alakaysa? Sarışın bile değilim. Saçlarım uzun ve bukleli de değil."

"Boşuna çeneni yorma, *ricitos*," dedi Charo ve dikkati yeni ve geçici oda arkadaşıma kaydı. "Nasılsın, Rosie? Lina'nın düğününden beri sesin soluğun çıkmadı." Duraksayınca Rosie cevap vermeye yeltendi ama Charo onu soru yağmuruna tutmaya devam etti. "Lina oralarda mı? Balayında olması gerekmiyor muydu? Sizi gitmeden önce mi tanıştırdı?"

---

* (İsp.) Tatlım –*çn*

Charo'nun soytarılıklarına alışık olduğum için gözlerimi devirerek araya girdim. "Sen neden aramıştın?"

Gözlerini sadece bir anlığına kısmasının dışında bana aldırmadı. "New York'ta saat kaç? Siz sabahın köründe mi buluştunuz?"

Rosie nedense nefesini tuttu.

Charo her neyi ima ediyorsa istediği cevabı ağzımdan alamayacaktı. "Kahvaltı saati," diye kestirip attım. "Biliyorsun, günün en önemli öğünü. Onun için, izin verirsen..."

Charo elini göğsüne götürdü. "Ne kadar eğlenceli! Demek bir kahvaltı partisi yapıyorsunuz?"

Alaycı tavrının üzerinde durmadım ve Rosie'ye baktım. "Yumurtalı ekmek yapalım mı? Ne dersin?"

Başını aniden çevirince az kalsın burunlarımız çarpışacaktı.

"Affedersin," diye inledi. "Özür dilerim."

İstifimi bozmadım. "Neden?" diye sordum. Ona yaklaştığım için koku şimdi daha da yoğundu. *Şeftali,* dedim içimden. Rosie şeftali kokuyordu. "Yumurtalı ekmek sevmiyorsan *churros* da yapabilirim. Özel bir tarifim var. Parmaklarını yersin."

Yeşil gözleri merakla parladı.

Göz kırptım. "Anlaşıldı. *Churros* yapıyoruz."

Rosie belli belirsiz bir şeyler mırıldandı.

Ablam avazı çıktığı kadar bağırarak konuşmasaydı belki onu duyabilirdim. *"Ay! Ay, Lucas. ¿Sabe Lina que estás..."**

"Charo," diye sözünü kestim. Lina'yı aramamıştım çünkü ona söylenecek bir şey yoktu. Yakın arkadaşı ve kuzeni evini birkaç günlüğüne paylaşacaktı o kadar. Şimdi de kahvaltı etmek niyetindeydik. "Başka bir şey yoksa..."

Teatral bir tavırla iç çekti. "Beni başından mı savıyorsun? Daha iki laf edemedik."

Gözlerimi kıstım.

"Hem daha Rosie'yle de konuşamadım." Bakışları ona kaydı. "Düğünden beri haberleşemedik. O gün ne güzel sohbet et-

* (İsp.) Ay! Ay, Lucas. Lina biliyor mu sizin... –ç*n*

miştik." Rosie, Charo'nun hiç aldırmadığı tuhaf bir ses çıkardı. "Düğüne yalnız gelmene ne kadar şaşırdığımı hatırlıyor musun? Bana bir süredir hayatında hiç kimse olmadığını söylemiştin..."

Rosie birden elini kulağına götürdü. "Lucas, duyuyor musun? Yangın alarmı çalıyor!"

Ne yaptığını ancak birkaç saniye sonra anlayabildim.

Ben de elimi kulağıma götürdüm. "Kahretsin. Rosie haklı. Dur bir dakika." Kulak kesildim. "İtfaiye mi geldi?"

Charo kuşkuyla gözlerini kıstı, bakışlarında makul bir şüphe yer etmişti.

"Sanırım haklısın, Lucas," dedi Rosie telaşla. "Buradan derhal çıkmalıyız. Alevler hızla yayılabilir."

"Hey, nereye?" diye seslendi Charo. "Ben bir şey duymuyorum..."

"Kusura bakma, Charo," dedi Rosie bir kez daha sözünü keserek. "Ama başka bir zaman konuşuruz."

"Sağ kalırsak tabii," diye ekledim.

Rosie bana baktı ve göz göze geldiğimizde uzun süredir dudaklarımı zorlayan gülüşün nihayet galip geldiğini belli etmemek için başımı eğdim.

Rosie de gülüyordu. Çok daha küçük bir tebessümdü. Bir an yeterince gülümsüyor mu acaba diye merak ettim.

Ekrana baktığımda Charo'nun bozulduğunu fark ettim. Bir şey söylemesine fırsat tanımadan *"Adiós, hermana!"** dedim. "Taco, seni özledim, *chico*. Uslu dur, olur mu?"

Taco usulca vızıldanınca kalbim paramparça oldu.

"Hoşça kalın!" diye atıldı Rosie. "Tanıştığımıza memnun oldum, Taco. Seni gördüğüme sevindim, Charo."

Sonunda telefonu kapadım ve uzanıp tezgâhın üzerine bıraktım.

"Yangın alarmı." Nefesimi yavaşça üfledim. "Gerçek bir klasik," diye ekledim yerimden kıpırdamadan. Rosie'yle kafalarımız aynı hizadaydı ve aramızda yalnızca birkaç santim vardı.

---

* (İsp.) Görüşürüz, kardeşim. –*çn*

Tatlı tatlı kıkırdadı. Vücudu demin arkasına ilk geçtiğimdeki gibi gergin değildi. "Ona yalan söylediğim için özür dilerim," dedi. "Kendimi berbat hissediyorum."

"İyi ki öyle yaptın," dedim içtenlikle. "Ablamı severim. Ama telefonu kapatacağı yoktu ve benden daha hızlı davrandın. Beni kurtardın, Rosie."

"Sen de beni, Lucas."

Nedenini sormak istedim. Charo'nun düğüne yalnız katılmasıyla ilgili yorumuyla mı ilgiliydi acaba? Ama birden Rosie'nin vücudu gevşedi ve sırtını hafifçe göğsüme yasladı.

Hiç beklemediğim bir anda göğsüme yayılan sıcaklıkla irkildim. Nefes alıp verişim düzensizleşti ve kazara iç çektiğimde kokusu ciğerlerime doldu. *Şeftali.*

Rosie'nin nefesinin kesildiğini ve bana biraz daha yaslandığını fark ettim. Ellerimi gayriihtiyari Rosie'nin iki yanından uzattım ve adanın kenarlarını kavradım. En son ne zaman biriyle bu kadar yakınlaştığımı düşünürken vücudundan yayılan sıcaklıkla birlikte şeftali kokusuyla sarmalandım. Fiziksel yakınlığın eskiden bana ne kadar doğal geldiğini hatırladım. Olanlardan sonra kendimi nasıl yalnızlığa mahkûm ettiğimi.

Kafamın içinde uyarı çanları çalmaya başladı. *Uzak dur ondan. Ne yeri ne de zamanı.*

Ona sokulmamla geri çekilmem bir oldu.

Rosie benimle güvendeydi. Bunu boş yere söylememiştim. Kuzenim yeterince nazik olmadığım için beni kaba saba biri olarak tanımlayabilirdi ama mağara adamı da değildim ya. Rosie'ye saygı gösterecektim. Özellikle de onunla ev arkadaşı olmaya karar verdiğimiz için. Kısıtlı bir zamanımız da olsa yanımda kendini rahat hissetmesini sağlayacaktım.

"Pekâlâ." El çırpıp arkamı döndüm. Unu bulmak için dolapları açıp kapamaya başladım. "Sana *churros* sözü verdim ve kahvaltıda *churros*unu yiyeceksin, *ev arkadaşım*."

YEDİNCİ BÖLÜM

Rezo

Onunla ev arkadaşı olmuştuk.

Kısa süreliğine, demiştim üzerine basa basa.

Lucas'ın nezaketinden faydalanmaya niyetim yoktu.

Lina balayındayken dairesinde kalmam başka bir şeydi. İki gece evvel pek de üzerinde düşünmeden gelmiştim buraya. Ama Lina dairesini Lucas'a ödünç vermişti ve doğrusu, Lucas'ın teklifini çaresizlikten kabul etmiştim.

Yalnız kalmayacağıma da sevinmiştim gerçi.

Tamam, itiraf ediyorum ki onunla vakit geçirme fikri de cezbetmişti beni. Tamamen kontrolüm altındaki hoşlantımın cazibesine kapılmıştım. Ama en önemlisi, zamanım daralıyordu. Kitabımın teslim tarihine sekiz hafta kalmıştı. Dürüst olmam gerekirse değerli vaktimi keseme uygun ve düzgün bir yer bulmak için şehirde dört dönerek harcamak istemiyordum. Gerçekçi olmakta yarar vardı. Her dakikamı ve her kuruşumu değerlendirmeliydim, zira kitabı yetiştiremezsem ve avansımı alamazsam bankadaki param bana ancak birkaç ay yeterdi.

Bu nedenle Lucas'la kalacaktım. Yalnızca birkaç günlüğüne. Dairemdeki tadilat bitene kadar. Bu işin uzun sürmemesi için dua ediyordum.

Karşımda duran dizüstü bilgisayarımın ekranına döndüm. Hayatımda olup biten diğer şeyler yerine taslağıma odaklanmalıydım. Özellikle de Lucas'ı aklımdan çıkarmalıydım.

Günlük kelime sayımı kontrol ettim.

Hedefim günde iki bin kelime yazmaktı ama daha yüz kelime olmuştu.

Üç saatte yüz zoraki kelime. Çoğu da kendim için aldığım notlardı. Henüz var olmayan bir sahneye dair yazdıklarım.

Karşımdaki sayfanın büyük bir kısmı hâlâ boştu. Parmaklarım klavye tuşlarının iki santim üzerinde, havada asılı duruyordu. Gözlerimi kapayıp bir şeyler düşünmeye çalıştım. Ne olursa. Ama yazacağım sahne yerine kapkara bir korku şekillendi zihnimde. Hızla yayıldı, göğsümün ortasına ulaştı. Taş gibi ağırdı. Her seferinde olduğu gibi o bildik çığlık atma arzusu belirdi içimde.

Ve bir kez daha bu arzumu bastırdım.

Çünkü ben Rosie'ydim. Kontrolümü kaybetmemek benim işimdi. Ben plan yapar, fikirlerimi belirli bir mantık çerçevesine oturtur, derin bir nefes alır ve asla fevri hareket etmezdim. Güvenilir bir dost ve evlattım.

İlk ve tek kitabımı yazarken kelimeler parmaklarımdan tuşlara dökülmüştü. Biri içimdeki bir musluğu açmıştı ve orada kilitli duran ne var ne yoksa aklımdan ve bütün vücudumdan fışkırmıştı. Çılgınca, tutkuyla sevilme arzum. Bir başkasının bütün dünyası olmanın insana neler hissettirdiğiyle ilgili merakım. O kişiyi, doğru insanı bulmanın olağanüstü hafifliğini tatma isteğim. Mutlaka mükemmel biri olması gerekmiyordu çünkü kimse kusursuz değildi. Ama herkes için mükemmel biri vardı.

Zamanda yolculuk fikri eğlencesine ortaya attığım bir şeydi. Sudan çıkmış balığa dönen kayıp kahramanlara karşı oldum olası zaafım vardı. Dolayısıyla geçmişten gelen bir erkek yaratmıştım. Günümüzde mahsur kalan, kendi şeytanlarıyla savaşan ve hak etmediğini düşündüğü bir aşkla uzlaşmaya çalışan bir subay. Kaybolması birinin onu bulmayacağı anlamına gelmiyordu. Ve o birisi aslında onun ruh eşiydi. Tüm şartlar aleyhinde gibi görünse ve zamanda bir ya da iki yüzyıl ileri savrulsa bile aşk onu bulmuştu işte.

Öyleyse şimdi neden...

Bir şeyin yerde sürüklenirken çıkardığı gürültüye benzeyen tiz bir sesle irkildim.

Lucas mı geldi?

Hayır, olamazdı. Birkaç saat önce şehri keşfe çıkmış ve akşam döneceğini söylemişti.

Kapıya gidip gözetleme deliğinden baktım.

Kırmızı işçi tulumlu yaşlı bir kadın koridorun karşısındaki dairenin kapısı önünde dikiliyordu. Ellerini beline koymuştu ve yarısı evin içinde, yarısı koridorda duran iki kişilik kanepeye bakıyordu.

Kapıyı açıp yanına gittim. "Merhaba! Yardım lazım mı?"

Ne bir cevap verdi ne de bir tepki. Ben kapıyı açana kadar hardal rengi deri kanepenin bir koluna asılmıştı. Ama kanepe belli ki kapıdan geçmiyordu.

"Selam," dedim daha yüksek sesle. "Taşımanıza yardım edeyim mi?"

Yetmişlerinde olduğunu tahmin ettiğim gür, kır saçlı ve hafiften kambur kadın varlığımdan tamamen habersizmiş gibi mobilyayı itti. Kanepe yerinden kıpırdamayınca geriye doğru sendeledi.

Aramızdaki mesafeyi birkaç adımda katedip kanepenin kolunu tuttum.

Nihayet beni gördü ve kaşlarını kaldırdı. "Ay, kutsal ne varsa hepsi aşkına!" diye ciyakladı. Sonra elini kalbine götürdü. "Ödümü kopardın be kızım!" diye bağırdı.

Dostça gülümsemeye çalıştım. "Özür dilerim. Birkaç kere seslendim ama beni fark etmediniz."

Gözlerini kıstı.

Yüzümdeki tebessüm silindi. "Ben Rosie." Kendini tanıtmasını bekledim ama tek kelime etmedi. "Sizi biraz uğraştırıyor gibi, bir yerinizi yaralamanızı istemem."

Yaşlı kadın beni tepeden tırnağa süzdü. "Bilmem."

"Neyi bilmezsiniz?" Kollarıma baktığını görünce kaşlarımı çattım. "Göründüğümden daha kuvvetliyimdir," dedim.

Nedense bunu onay bekler gibi tereddütlü bir tavırla söylemiştim.

Başını yana eğdi. "Olabilir." Yine de ikna olmamıştı. "Sen burada oturmuyorsun."

"Haklısınız." Başparmağımla arkamdaki kapıyı işaret ettim.

"Komşunuz Catalina'nın arkadaşıyım. Birkaç günlüğüne onda kalıyorum."

"Ben Catalina diye birini tanımıyorum."

Suratım asıldı. "Catalina Martín. Kısa boylu. Kumral. Benim yaşlarımda. Tanımıyor musunuz gerçekten?" Yaşlı kadın gözlerini kırpıştırdı. "Şey..." dedim. En yakın arkadaşımı neden doğru düzgün tarif edemiyordum? "Yemin ederim, onu tanıyorum. Biz..."

Elini sallayarak beni susturdu. "Seni deniyordum." Kıkırdadı. "Bana hep selam verir. Gürültülü partiler vermez. Pis kokulu hayvanlar beslemez. Uzun boylu bir sevgilisi var. Onu severim. Sevgilisini de severim."

"Evet, Lina o."

"Geçen gece koridorda kopan şamatayla arkadaşının bir ilgisi var mı?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ah, hayır. Korkarım gürültüyü çıkaran ben ve benim..." Lucas'ı ev arkadaşım olarak mı tanıtacaktım? En yakın arkadaşımın kuzenini hırsız sandığımı mı söyleyecektim? "Lucas çıkardık. Benim derken sevgilim mânâsında değil, sadece Lucas. Huzurunuzu kaçırdığımız için özür dilerim." Kendimi giderek daha da rahatsız hissederek duraksadım. Yeniden kanepeye göz attım. "Bunu birlikte taşıyalım mı?"

Lina'nın komşusu bir kez daha baştan aşağı süzdü beni. "İyi olur. Bu arada ben Adele."

"Memnun oldum, Adele." Kanepenin kolunu kavradım. Sırtımı dikleştirdim ve kontrolü ele almaya hazırlandım. "Tekrar içeri itip çevirelim," dedim. "Üçe kadar saydığımda var gücümüzle iteceğiz, anlaştık mı?"

Başını salladı ve *çokbilmiş* gibisinden bir şeyler mırıldandı.

Onu duymazdan gelerek iç çektim. "Bir, iki, üç... İt!"

Kanepe yerinden bir santim bile oynamadı.

Adele onu itmekten ziyade çekmeyi tercih ettiği için olabilir miydi acaba?

"Önemli değil," dedim bu işten sıkılmaya başladığımı belli etmemeye çalışarak. "Yeniden deneyelim. Ama itin, olur mu? Kanepeyi içeri iteceğiz."

Adele bana pis pis baktı. "Bana işimi öğretme, küçükhanım. Ne yaptığımı biliyorum."

Tanrım. Cidden buna zamanım yoktu.

Otuz iki diş sırıttım. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum, Adele."

"O kürdan gibi kollarla!" diye mırıldandı.

Şaşkınlıkla kollarıma baktım.

Sonra aklıma bir şey geldi. "Adele, sen bunu içeri mi taşıyorsun yoksa dışarı mı?"

Beni duymazdan gelerek, "Hadi, bir daha deneyelim," dedi.

Belki de onu daha fazla sorgulamalıydım ama iki elimle birden kanepenin kenarını tuttum.

Bir şey söylemesini bekleyerek yüzüne baktığımda birden ifadesi tamamen değişti. Yüzü kireç gibi bembeyaz kesildi ve bakışları donuklaştı.

Elimi omzuna koydum. "Adele, iyi misin? Biraz otursan mı?"

Ama ne dediysem ondan en ufak bir tepki alamadım. Gözlerini boşluğa dikmiş, öylece dikiliyordu.

Paniğe kapıldım.

Kanepe kapıya sıkıştığı için onu evine götüremiyordum. Yardım çağırmak da saçma geliyordu çünkü hasta ya da yaralı değildi. Sadece... orada değildi. Aklı durmuş gibi.

Ensemde ter damlacıkları birikti.

Bir kez daha ona seslensem de yine bir tepki alamadım.

Yardım çağırmak için telefonumu çıkardığımda birden bakışları bana kilitlendi ve kaşlarını çattı. Sonra sırayla kapıdaki kanepeye ve omzunu tutan elime baktı. Yüz hatları panikle çarpıldı.

"Adele?" dedim elimi usulca omzundan çekerken. "İyi misin?"

Ama karşımdaki kadının birkaç dakika önceki huysuz Adele'le ilgisi yoktu. Bir rüyadan uyanmış gibi yönünü kaybetmişti ve düşüncelerini toplayamıyordu.

Kahretsin. Giderek daha çok telaşlanıyordum.

"Rosie?" Kalın ve müzikal bir ses koridoru doldurdu.

Lucas.

Neyse ki erken dönmüştü. Birden o kadar büyük bir rahatlama hissettim ki elim ayağım boşaldı. Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım.

Yaklaşan ayak seslerini duydum. "Neler oluyor?" Duraksadı. "Bu kanepe neden burada?"

Ona döndüğümde yalnızca birkaç adım ötede dikildiğini gördüm. "Dışarı çıkarmaya çalışıyoruz." Göz göze geldik ve hâlimi gördüğü gibi gülümsemesi kayboldu. "Ya da içeri taşıyoruz. Aslında bilmiyorum."

Lucas gözlerini yüzümde dolaştırarak kaşlarını çattı.

"Mateo?" dedi Adele birden. Sesinde hayret ve müthiş bir sevinç vardı.

Gözlerimi kırpıştırarak ellerini çenesinin altında kavuşturan yaşlı kadına ve ifadesiz bir yüzle onu izleyen Lucas'a baktım.

Mateo mu?

"Adele, bu Lucas," dedim elimden geldiğince nazikçe. "Hani sana bahsettiğim? Benim Lucas..." Saçmaladığımı fark ederek sustum. Gözlerimi yaşlı kadına diktim. "Catalina'nın kuzeni," diye hatırlatmaya çalıştım.

Adele bana hayretle baktı. "Lucas değil. Mateo bu. Benim Mateo'm."

Zoraki gülümsedim. Ben neye bulaşmıştım böyle? Bu muhabbet daha ne kadar uzayacaktı?

Bana sonsuzluk kadar uzun gelen dakikaların ardından Lucas söze karıştı. "Şunu yoldan çeksem de sen de artık içeri girsen, Adele? Feminizmi sonuna kadar destekliyorum. Ama bu seferlik ekip çalışmasını bir kenara bıraksak?"

Sonunda Lucas'ın gözlerine bakmaya cesaret edebildim. Sadece bir an için bakışlarımız buluştu ve bize doğru yürüdü.

Elini Adele'in sırtına koyup yoldan çekilmesini sağladıktan

sonra yanıma döndü. Yavaşça eğildi ve sadece benim duyabileceğim bir sesle, "*Lucas'ın* imdadına yetişti," diye fısıldadı.

Lucas'ın.

İstemsizce tuhaf bir ses yükseldi boğazımdan.

Neyse ki Lucas işe koyuldu ve birkaç dakika sonra, kapıya sıkışan kanepe yeniden Adele'in dairesindeki yerini aldı. Geçici ev arkadaşım zayıf ve naif yaşlı kadını içeri soktu.

"Aç mısın?" diye sordu Adele, beni arkalarında bırakarak eve girdiklerinde. "Dün geceden kalan lazanya var. Dur bakayım. Süzülmüşsün sen."

"Sahi mi?" diye sordu Lucas bütün samimiyetiyle. Gören de kırk yıldır tanıştıklarını sanırdı. "Bence gayet iyi durumdayım." Kolunu kaldırıp kaslarını sıktı. "Şunlara baksana."

Adele kıkırdayarak koluna bir tane patlattı. "Seni haydut."

Bu tuhaf olduğu kadar da buruk ve sevimli sahne o kadar ilgimi çekmişti ki koridorda öylece dikilmeye devam ettim. Lucas'ın buyurgan ama insanı yatıştıran bir enerjisi vardı. Durumu hemen ele almıştı ve gayet de güzel idare ediyordu doğrusu. Omzunun üzerinden bakıp da gözlerimi bulduğunda hazırlıksız yakalandım. Onu hayran bakışlarla süzdüğümü fark etmiş miydi acaba?

Geliyor musun? diye sordu sadece dudaklarını oynatarak.

Sonra gözlerimde ne gördü de duraksadı bilmiyorum. Yerimden kıpırdamadığımı görünce, "Gelsene, Rosie," dedi tatlı sert bir tonda. Kendimi zorlayarak peşlerinden içeri girdim.

Adele bize çay yaptı ve bir süre gevezelik ettikten sonra akşam kızının geleceğini söyledi. Kadın koltuğunda uyuyakalınca sessizce çıkıp Lina'nın dairesine geri döndük. *Kendi evimize. Şimdilik.* Bir yanım bunu asla unutturmuyordu bana.

Sokak kapısını arkamızdan kapar kapamaz bitkinlikle sırtımızı kapıya yasladık.

"Vay canına," diye fısıldadım. "Biraz üzücüydü."

"Evet," diye hak verdi Lucas bana. Sesi her zamanki gibi neşeli değildi. Ona baktığımda gözlerini kapadığını gördüm. "Hayat işte," dedi. "Bazen hüzünlü olabiliyor."

Daha önce de birkaç kere fark ettiğim o melankolik havaya bürünmüştü.

Birden beni bile hayretler içinde bırakan sözler döküldü dudaklarımdan. "Biri kalbini mi kırdı, Lucas?" diye soruverdim. "Onun için mi İspanya'dan uzaklaşmak istedin?"

Gözlerini açtı ve yüzüme dikti.

"Hem evet hem hayır," diye kabul etti kederli bir sesle. "Ama kalbimi özel biri kırmadı. Sanırım kimseye böyle bir şans tanımadım."

Gözlerinin içine bakarken ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Hiç âşık olmamış mıydı yoksa? Ama buraya kırık bir kalbi tamir etmeye geldiğini kabul ediyordu. Üzgün oluşunun nedeni özel biri değilse neydi?

Sessizliği o bozdu. "Abuelo Alzheimer'dı. Dedem. Beni erkek kardeşiyle karıştırıyordu. Bir noktada yanlışını düzeltmekten vazgeçtim ve gerçekten oymuşum gibi davranmaya başladım. Adele'in durumu da aynı mı bilmiyorum ama..."

"Ona da dedene yaptığın gibi davrandın," diye atıldım. "Üzüldüm, Lucas. Kolay bir şey yaşamamışsın." Demin yüzünde gördüğüm keder mi yoksa bu sözleri mi beni daha çok üzmüştü bilmiyordum ama hüznü yüreğimi burkmuştu. Dayanamayıp elimi koluna koydum. "Bence Adele'i mutlu ettin. Kısa bir süre için bile olsa."

Lucas kolundaki parmaklarıma baktı. Kazağından yükselen sıcaklığı hissettim ister istemez. Bir şey düşünürmüş gibi duraksadı, sonra birden beni kollarına aldı.

"İçtenlikle umuyorum ki bunda bir sorun yoktur." Dudaklarını şakağıma bastırarak mırıldandığı bu sözler bende şokla karışık bir rahatlama hissi yarattı. "Var mı, Graham?"

"Şey, yok..." diye mırıldandım. Gözlerimi kapadım. "Kesinlikle."

"Güzel." Beni sıkıca göğsüne bastırdıktan sonra birden bıraktı. Hiçbir şey olmamış gibi mutfağa yöneldiğini gördüm.

Dolaptan bir tava çıkardı. "*Frittata* yapmayı düşünüyorum.

Ne dersin, ev arkadaşım? Sonra da denemeyi çok istediğim beyaz çikolatalı cheesecake'e dair birkaç fikir var aklımda."

Durup dururken bana sarılmasının şokunu hâlâ atlatamadığım için ses tellerime hükmedebilmem biraz uzun sürdü. "Olur, tabii," diyebildim güçlükle.

"Rosalyn Graham," dedi buzdolabını açarken. "Bu heyecansızlığın kalbimi kırıyor." Dolaptan yumurta ve birkaç sebze çıkardıktan sonra dik dik bana baktı. "*Frittata*mdan şüphe ediyorsun. Üstelik beyaz çikolatalı cheesecake'imden de emin değilsin." Parmağını bana doğru salladı. "Meydan okumanı kabul ediyorum. Bekle ve gör. Parmaklarını yiyeceksin."

Bekleyip görmeme gerek yoktu.

Lucas Martín'le ilgili herhangi bir şeyin hoşuma gitmeme gibi bir seçeneği olmadığını anlamaya başlıyordum.

Daha da vahimi, bu adamın koyu bir hayranı olmak üzereydim.

★♡★♡★♡

Lucas'ın hevesle sahiplendiği dizimin arka arkaya üçüncü bölümünü izlerken birden Netflix yayını kesildi.

HÂLÂ İZLİYOR MUSUNUZ? Geçici ev arkadaşım ekranda beliren yazıyı öfkeyle homurdanarak okudu. "Tabii ki hâlâ izliyoruz. Ana karakterlerden birini öldürdüler ve aptal bir akıl oyunu yüzünden kaybettikleri sihirli ilaç olmadan onu hayata döndüremeyecekler!"

Bu kadar kızması komik geldiği için dayanamayıp kıkırdadım. "Seni uyarmıştım," dedim kanepenin bana ait köşesinden. Doğaüstü olaylarla örülü bir gençlik dizisine kendini kaptırabileceğini düşünmezdim doğrusu. "Karakterlerin hiçbirine bağlanma demiştim." Esnememi bastırmaya çalıştım. "Özellikle de o kıza."

Ona baktığımda beni izlediğini gördüm. "Yoruldun mu?" diye sordu.

Hayır demek istedim ama bu sefer ağzımı kocaman açarak esnemekten kendimi alamadım.

Lucas güldü. "Mesaj alındı, *Bella Durmiente.*"

Bella Durmiente.

Bu iki kelime yalnızca benim için söylenmiş sihirli sözcükler gibi geldi kulağıma. Ama Lucas'ın dudaklarından döküldükleri için bu etkiyi yarattıklarının farkındaydım. "Ne demek o?" diye sordum.

"Uyuyan Güzel," diye tercüme etti ve daha sözlerinin anlamını bile kavrayamadan bana doğru uzandı.

Daha demin kanepede kendi köşesinde oturuyordu ve aramızda güvenli bir mesafe vardı. Ama şimdi göğsüyle omzuma abanır vaziyetteydi.

İlk fark ettiğim ne kadar sıcak olduğuydu. Sonra kokusunu aldım. Hafif tuzlu taptaze bir sabun kokusu yükseliyordu tenimden. Nedenini ya da daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyordum ama inkâr edilemez bir biçimde Lucas'tı bu koku. Sanki kendine engel olamıyormuş gibi beni kanepenin koluyla kendisi arasına sıkıştırmıştı. Ama tek düşünebildiğim, tek duyabildiğim kokusuydu.

"Şey... Lucas?" diye geveledim. Doğrusunu isterseniz, burnumu göğsüne bastırmamak için kendimi zor tutuyordum. Kahretsin, bu ne kadar nefis bir kokuydu böyle. "Ne yapıyorsun?"

Diğer tarafta bir şey arar gibi üzerimden kanepenin koluna doğru uzandı.

"Lucas?" dedim cılız bir fısıltıyla.

Yüzümü görmek için hafifçe geri çekildiğinde burun buruna geldik. "Sakladın mı?"

"Neyi?" diye sordum. Ya da sormaya çalıştım. Yüzlerimiz bu kadar yakınken aklımı toplayamıyordum. Burnunun üzerindeki şu minicik ve acayip sevimli çilleri daha önce fark etmiş miydim?

Üzerinde oturduğum minderin kenarlarını yokladı. "Kumandayı. İzliyormuş gibi numara yapıyordun ama uykudan ölüyorsun. Seni yatağına yatıracağım, *Bella Durmiente.*"

Sesi alaycı ve arkadaşçaydı. Davranışlarının da ne kadar rahat ve teklifsiz olduğunu görebiliyordum. Aslında yalnızca ku-

mandayı arıyordu ama hemen havaya girmiştim. Benim tek düşünebildiğim oydu, muhteşem kokusuyla hemen yanı başımday oluşu. Başımı biraz sola kaydırsam çenesinin benimkine değecek oluşu, kirli sakalını hissedebilecek oluşum. Bana İspanyolca şeyler söyleyişi. Ya da beni yatağa götürmek isteyişinin tatlılığı.

Of. Şu kumandayı bulup onunla kafama bir tane patlatsam ve bu düşüncelere bir son versem yeriydi.

"İşte burada!" Minderin kenarından çıkardığı kumandayı Kutsal Kâse'yi bulmuş gibi zaferle havaya kaldırmasını izledim.

"Hele şükür," dedim çatlak bir sesle.

Lucas güldü ve benden uzaklaşmadan önce parmağıyla burnuma vurdu. "Gelecek sefere daha iyi sakla."

"Bir daha hiçbir şey saklamaya niyetim yok." Aramıza belirli bir mesafenin girmesiyle rahat bir nefes aldım ve içimden kendimi uyardım. Şu ufacık evi paylaşacaksak Lucas bana her yaklaştığında böyle davranamazdım.

"Bana göre hava hoş, ev arkadaşım." Ayağa kalkıp uzun uzun gerindi. "Bence gelecek bölümde onu diriltmenin bir yolunu bulacaklar." Kollarını havaya kaldırmasıyla güneşten hafifçe bronzlaşmış karnı gözler önüne serildi. Gözlerimi o birkaç santimlik şeride diktim. Sabah onu belinde havluyla gördüğümdeki gibi nefesimi tuttum yine. Aklımı başıma toplama planlarımı ne çabuk unutmuştum.

İçimden iradesizliğime küfrederek gözlerimi kapadım.

"Rosie?"

"Evet?" dedim gözlerimi açmadan.

Birkaç saniye bekledi. "Ben konuşurken uyuyakalmadın ya?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Sadece gözlerimi dinlendiriyorum. Akşam rutinlerimden biri. Her gün birkaç dakika şekerleme yaparım." İçimden üçe kadar saydım ve birden ayağa fırladım. "Tamam, bitti."

Ancak bu adamın yanında normal davranmaya çalıştıkça iyice saçmaladığım için sehpayla aramdaki mesafeyi hesaplayamadım ve dizimi çarptım.

"Por Dios," diye mırıldandı Lucas yardımıma koşarken. Dizime bakmak için eğildi. "Dur bir bakayım..."

Bana dokunmasına fırsat vermeden geri çekildim. "İyiyim. Yok bir şeyim."

Lucas doğruldu ve beni düşünceli gözlerle süzdü. Sonra başını yana eğdi ve beni şaşırtarak kıkırdadı. "*Bella Durmiente* adı sana uymadı," dedi. "Daha sağlam bir prenses ismi düşünmeliyim."

Bu beklenmedik tespit nedense kalp atışlarımı hızlandırdı.

Belki de gerçekten sağlam biri olmak istediğim içindi. Ya da belki birinin bana *prenses* demesine ihtiyacım vardı. Herhangi birinin değil tabii. Sadece Lucas'ın. Bir de... Şu anda bunları düşünmek için hiç uygun bir zaman değildi. Aslında hiçbir zaman uygun değildi. Dolayısıyla en neşeli sesimle, "Teşekkürler!" diye şakıdım. Pijamalarımı kaptığım gibi kendimi banyoya attım.

Bütün tehlikeli düşüncelerimden arınmış olarak banyodan çıktığımda Lucas'ı mutfak dolaplarından birine yaslanmış, telefonuna bir şeyler yazarken gördüm.

"Banyo boş," diye haber verdim. "Ben yedek nevresim takımını çıkarayım. Yerini biliyorum."

Lucas başını kaldırdı. Gözleri beni buldu. Başını salladı ve bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı. Ama konuşmak yerine bakışlarını vücudumda gezdirdi. Uyurken giydiğim tişörtüm, penye şortum ve dağınık saçlarımla karşısında dikilmeye devam ettim. Sadece bir kere tepeden tırnağa süzdü beni. Sonra gözleri yeniden yüzüme kaydı.

Göz göze geldiğimizde kollarıma minik ürpertilerin yayılmasına neden olan bir sesle, "Teşekkürler, Graham," dedi.

Graham. Bana daha önce de soyadımla hitap etmişti. Sadece bir kere. Bugünkü kucaklaşmamızdan sonra.

Bu düşünce dikkatimi dağıttı ve çantasından eşyalarını çıkarıp banyoya girmesini dalgın gözlerle izledim. Kapı arkasından kapandığında, beni nasıl süzdüğü geldi aklıma. Bacaklarıma bakışını hatırladım. Ama kanepeye çarşaf sererken kendi kendime buna çok takılmayacağımı söyledim. Bacaklarım fena sayılmaz-

dı. Eh, Lucas da erkekti. Öylesine bakmıştı işte. Hiçbir anlamı yoktu.

O da banyodan çıplak bacaklarla çıksaydı ben de bakardım. Sabah aynısını yapmamış mıydım? Banyodan belinde bir havluyla çıktığında.

"Kanepeyi benim için hazırlamana gerek yoktu, Rosie."

Arkamdan sesi geldi. Kanepede kendisinin yatacağını düşündüğü için onu paylayacak, kendim için hazırladığımı söyleyecektim ki arkamı döndüğüm gibi kelimeler boğazımda düğümlendi. Karşımdaki manzaraya bakakaldım.

Karşımdaki şey çıplak bacaklar değildi.

Ondan çok ama çok daha iyisiydi.

Lucas'tı. Gri bir eşofman altıyla incecik bir tişört giymişti.

Ama o *eşofman altı*...

Beli hafifçe düşük olduğu için neredeyse kasıklarına kadar inmişti. Üstüne üstlük kumaş bacaklarına yapışmıştı ve üst bacak kaslarından gözümü alamıyordum. Korka korka gözlerimi bacaklarının arasına kaydırdım ve nefesimi tuttum.

Of, Tanrım! Ne yapıyordum ben?

Ev arkadaşımın bir tarafına bakarak *Medeni ve Tuhaf Kaçmayan Ortak Yaşam için Ev Arkadaşlığı El Kitabı*'ndaki en az yüz kuralı falan ihlal etmiştim herhalde. Hepsi eşofman altının kumaşı yüzündendi. Hayal gücüne de pek iş bırakmayan...

"Rosie?"

Ateş gibi yanan yanaklarımla bakışlarımı güçlükle yüzüne kaydırdım.

Lucas gülümsüyordu. Daha doğrusu pişkin pişkin sırıtıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım nefes nefese. Yüzümle birlikte bütün vücudumun da yol yol kızardığından emindim. "Sen, şey... Bir şey mi dedin?"

Kollarını göğsünde kavuşturduğunda tişörtünün kumaşı gerildi. Kahretsin. "Aslına bakarsan bir sürü şey söyledim."

"Sahi mi?" Güçbela yutkundum. "Önemli kısımları tekrarlamanı rica etsem?"

Parmağını yüzüme doğru salladı. "Orada uyumana izin vermeyeceğimi söyledim. Bu konu tartışmaya açık değil."

"Neden?" diye kaş çattım. "Anlaşmamızın bir maddesi de buydu."

Lucas dünyanın bütün vakti ve alanı onunmuş gibi salına salına yürüyerek yanıma geldi. Tam karşımda durdu.

"Rosie," dedi yine heyecanlanmama neden olan, alçak ve biraz da tehditkâr bir sesle. "Yatağı al." Gülümsedi ama öyle gevşek, alaycı bir gülümseme değildi. "Lütfen bu işi bir savaşa çevirme çünkü sonuna kadar savaşırım."

Nasıl? diye sormak istedim ani ve hınzırca bir dürtüyle. *Nasıl savaşacaksın benimle?*

Bunun yerine, "Tamam," diye mırıldandım ve stüdyo dairenin öbür köşesindeki yatağın yolunu tuttum. Yorganı açıp içine girerken memnuniyetsizlikle homurdandım. "Bakalım yarınki raundu kim kazanacak?"

"Göreceğiz," dedi ve ışığı söndürmeden önce, "ev arkadaşım," diye ekledi.

Battaniyeyi üzerine çektiğini duydum ve karanlıkta onu dikizlememek için hemen gözlerimi kapadım. Lucas Martín'in yalnızca birkaç adım ötemde uyuduğunu düşünmemeye çalıştım. Hem de o müthiş gri eşofman altıyla.

"Rosie?" diye seslendi bir dakika kadar sonra. "Uyudun mu?"

Gözlerimi açtım. "Hayır."

"Ben de."

Güldüm. "Işığı kapatalı altmış beş saniye filan oldu. Doğal değil mi?"

"Ya bende narkolepsi varsa, çokbilmiş?"

"Var mı?"

"Hayır," dedi ve karanlık tavana bakarken gülümsemeden edemedim. "Rosie?"

Yan döndüm. Karanlıkta onu iyi göremesem de kanepeye doğru baktım. "Efendim, Lucas?"

"Hayaline kaç sayfa uzaksın?"

O gün yazdığım kelimeleri düşündüm. Günlük hedefimi değiştirmem gerekeceğini. Her gün yaptığım gibi.

"Yazarlar sayfaları saymaz, kelimeleri sayar."

Anladığını belirtmek için mırıldandı. "Peki hayaline kaç kelime uzaksın, o zaman?"

Çok. "Hâlâ biraz var."

Ama asıl sorun kelime sayısını tutturamamak değildi elbette. Bundan katbekat fazlasıydı. Olay, yazmakla ilgiliydi. Beklediğim ilham perisinin bir türlü gelmemesiyle.

İkimiz de uzun süre konuşmadık. Tam uyuduğunu düşünürken, "*Buenas noches**, Rosie," dediğini duydum.

---

* (İsp.) İyi geceler –*çn*

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lucas

New York. Büyük Elma. Hiç Uyumayan Şehir.

Baktığım her yerde telaşla bir yerlere koşuşturan yayalar, sokaklardan vızır vızır geçen arabalar ve içlerindeki hareketliliği pencerelerinden seçebildiğim binalar görüyordum.

Bir de gürültü vardı tabii. Kulakları sağır eden bir gürültü.

Seyahatimin ilk yarısında gezdiğim diğer Amerika şehirlerinden farklıydı burası. Hele memleketimden çok ama çok farklı.

Yurdumdan. İspanya'dan.

Ama yola çıkış noktam bu değil miydi zaten? Ortam değişikliği.

Kıyıya vuran dalgaları gökdelenler ve sosisçilerle bile isteye değiştirmiştim. Kıyı yollarının verdiği özgürlük duygusunu, hiç kimseye ve hiçbir şeye bağlı kalmadan çizdiğim seyahat rotalarını bilerek ardımda bırakmıştım. Taco'yu ve yakınlarımı yüzleri olmayan bir insan kalabalığıyla değiş tokuş etmiştim.

Bunun tek nedeni, o huzuru, özgürlüğü, avucumun içi gibi bildiğim manzaraları ve beni ya da eski Lucas'ı sevenleri artık rahatlatıcı bulmamamdı. Onların çok sevdiği ve kıymet verdiği o adam şimdi bana bir yabancı gibi geliyordu.

New York son kaçış umudumdu. Kaçınılmaz olanı ertelemek için debeleniyordum. Herkes eninde sonunda bu yolculuğa neden çıktığımı öğrenecekti. Sorunu ortadan kaldırmaya çalışacaklardı. *Beni* iyileştirmeye çalışacaklardı. Martín ailesinin işleyiş tarzı buydu.

Abuela'nın dediği gibi: *"Ay, Lucas, no vas a arreglar nada tumbado ahí como un monigote."*

Yalı kazığı gibi dikilerek bir yere varamazsın.

Ama düzeltilecek bir şey yoktu. Hem benim tamir edilme-

ye de ihtiyacım yoktu. Kaybettiğim şeyi yerine koyma ihtimalimin olduğu anlamına gelirdi bu. Ama öyle bir ihtimal yoktu. Bir daha sörf tahtasının üzerine çıkamazdım. Yapmayı bildiğim tek şeyi yapamazdım. Sevdiğim ve üzerinden para kazandığım için kendimi şanslı saydığım şeyi. Yapmaktan kelimelerle tarif edemeyeceğim kadar *zevk aldığım* şeyi. Su, dalgalar, ayaklarımın altındaki cilalı tahta, tenime yapışan kumlar. Bunlar bütün hayatımdı benim. Adrenalin, durmadan seyahat etmek. Performansımın zirvesine daha yeni ulaşmıştım. Otuzlarımın başındaydım ve önümde upuzun yıllarım vardı. Brooklyn Köprüsü'nün Manhattan yakasında dikilirken Doğu Nehri'nin sularına dalıp gittiğimi fark ederek iç geçirdim.

Telefonumu çıkarıp saate baktım. Daha erkendi. Gezilecek yerler listemdeki City Hall parkında bir tur atabilir ya da Wall Street'teki boğa heykelini görebilirdim. İkisi de ücretsiz etkinliklerdi ve yeni kredi kartım gelene kadar buna dikkat emek zorundaydım. Rosie bana biraz daha borç vermişti. Daha doğrusu, bana fark ettirmeden paltomun cebine koymuştu. Hepsini ona faiziyle geri ödeyecektim. Şimdilik o parayı toplu taşıma için kullanıyordum.

"Como un monigote," diye mırıldandım Abuela'nın sözlerini tekrarlayarak.

Belki de haklıydı. Nehre fırlatılan plastik bir şişe gibi oradan oraya savruluyordum. Bir amacım ya da varlığımı sürdürmek için bir nedenim yoktu.

Yorgundum. Çok yorgun. Üstelik şu an manzara izlemeye gitmenin, kendimi insan seline bırakmanın düşüncesi bile becerebileceğim bir şeymiş gibi gelmiyordu gözüme.

Rosie'nin yüzü gözümün önüne geldi. Hiç beklemediğim bir anda, birdenbire. Gündüzleri yakasından düşeceğime ve onu hiç rahatsız etmeyeceğime söz vermiştim. Sözümü de tutmak niyetindeydim. Ama bugün bir istisnaydı. Ağrılarım şiddetlenmişti. Kendimi zorlarsam günün sonunda topallamaya başlayacağımı ve sakatlığımın belki de haftalarca süreceğini biliyordum.

Bir de bugün, kendimi her zamankinden de yalnız hissediyordum.

Rosie iyi bir arkadaştı. Sevimli ve akıllıydı. Ayrıca Lina'nın en yakın arkadaşıydı.

Bunu asla unutmamalıydım. Rosie'yle ev arkadaşı olmaktan başka bir niyetim yoktu tabii. Ev arkadaşı ve belki iki iyi arkadaş olabilirdik, çünkü... *Çünkü ne, Lucas?*

Başımı iki yana sallayarak telefonumdan haritalar uygulamasını açtım. Lina'nın evine giden en kısa rotayı saptadım ve sokağın aşağısındaki metro durağına doğru yürüdüm. Kırk dakika sonra, topalladığım için kendime küfretmeye başladığım sırada nihayet Lina'nın apartmanı göründü.

Girişteki dar basamaklarda anahtarımı çıkardım. Biraz sonra oturacağımı düşünerek kendimi avuturken biri bana çarptı. Hayal meyal koyu kumral bukleler gördüm.

"Hay aksi," diye homurdandı bir kadın sesi. Suratı kazağıma yapıştığı için sesi boğuk çıkmıştı.

Göğsümdeki bukleli kafa hafifçe yana kaydı ve burnuma tatlı bir şeftali kokusu çarptı.

Güldüm. "Ben de seni özledim, ev arkadaşım."

Suratı hâlâ göğsümle köprücükkemiğim arasında bir yerde duran Rosie usulca küfretti.

Hiç düşünmeden omuzlarına sarılıp onu kaldırıma çektim.

"Ah," diye inledi nefes nefese. "Şey, tamam. Sağ ol."

Kollarımın arasındaki sıcacık yumuşaklığını düşünmemeye çalışarak onu serbest bıraktım. "Beni böyle karşılayacağını bilsem daha erken gelirdim."

Utangaçça güldü ve yanakları pembenin koyu bir tonuna boyandı. "Çok komiksin. Tabii ki seni görmedim. Yoksa sana bindirmezdim."

"Bana bindirmene bir itirazım yok, Rosie," dedim gülerek ve yanaklarındaki pembeliğin kulaklarına ve boynuna yayılmasını izledim. "Nereye böyle? Acil bir işin var galiba?"

"Evet!" Merdiveni koşarak indiğini yeni fark etmiş gibi göz-

lerini kocaman açtı. "Evsahibi aradı. Bir saat içinde benim evde inşaat firmasının yetkilisiyle buluşacağız. Tavan çatlamıştı ya, hatırlarsın."

Başımı salladım. "Pek de ufak olmayan şu ufak olay. Hatırlıyorum. Güzel haber ama, bir ilerleme kaydedersiniz."

"Evet." Gözlerini kaçırıp ayaklarıma baktı. "Neyse. Çarpışma için özür dilerim. Ben gideyim artık. Evsahibim biraz bozuk."

Kaşlarımı çattım. "Bozuk mu?"

"Yani, oralarda olmaktan pek memnunn değil." Gülümsedi ama neşeli görünmek için kendini zorladığını fark ettim. "Halledemeyeceğim bir şey değil ama."

"Benim işim bitti," dedim. "Seninle gelebilir miyim?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Benimle mi gelmek istiyorsun?"

"Meraklı bir doğam vardır. Ablam Charo'yla tanıştın sonuçta. Merak bizim ailenin genetik özelliği."

"Heyecan verici ya da eğlenceli bir buluşma olmayacak," diye uyardı ama yüzüne yayılan rahatlama gözümden kaçmadı. "İnşaat firması yetkilisi hasar tespiti yaparken dikileceğiz."

Sağ dizim zonkluyordu. "Harika. Evini gezmek için bol bol vaktim olacak." Yüzümü buruşturmamaya çalışarak birkaç adım geriledim. "Bu arada şehir dedikodularını da dinlerim."

★♡★♡★♡

Rosie'nin kendini Bay Allen olarak tanıtan evsahibi sadece huysuz bir adam değildi. Düpedüz pisliğin önde gideniydi. Tanışmamızın daha ilk dakikasında bütün apartmanın sahibi olduğunu laf arasına sıkıştırıverdi.

O sırada benim yaşlarımda, siyah kargo pantolonlu ve kapüşonlusunun göğsünde *Castillo ve Oğulları* yazan esmerce bir adam çıkageldi.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi bizimle koridorda buluştuğunda. "Önceki randevum biraz uzadı. Ancak gelebildim."

"*Biraz mı?*" diye çıkıştı Bay Allen. "On dakika geciktin. Yediye çeyrek kala gelmeni söylemiştim."

Kendisi de daha yeni gelmişti, göt herif.

Neyse ki adam oralı olmadı ve doğruca Rosie'nin yanına gitti.

"Merhaba," dedi. "Ben Aiden Castillo."

"Rosalyn Graham," diye kendini tanıttı Rosie hafifçe gülümseyerek ve kapıyı açtı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim, Bay Castillo."

"Rica ederim." Aiden hemen içeri girmek yerine hemen yanında duran Rosie'ye bakmaya devam etti.

Hiç düşünmeden atıldım ve ona elimi uzattım. "Lucas Martín," dedim ve göz göze geldiğimizde duraksadım. "Rosie'nin arkadaşıyım."

Aiden hiç tereddüt etmeden anlayışlı bir tavırla elimi sıkınca az önce yapmaya çalıştığım şey için kendimi medeniyetsiz bir dangalak gibi hissettim.

*¿Pero qué coño haces, Lucas?**

İçimden kendime çatarak Aiden'la tokalaştım ve içeri girdik. Aiden bir not defteri ve bir kalem çıkararak derhal işe koyuldu.

Arkamızda dolanan Bay Allen sıkıntıyla iç çekti. "Yukarıdaki kiracıyla da buluşacağız. Onun için, acele et."

Aiden yine oralı olmadı.

Öte yandan Rosie endişeyle Bay Allen'a göz attı.

"Evin ne güzelmiş, Rosie," dedim. Ona özellikle sokularak bakış açısını kapadım.

Söylediğimde ciddiydim. Gerçekten de güzel bir daireydi. Yine Brooklyn'de ama başka bir mahalledeydi. Lina'nınkinden daha genişti ki buna şaşırmamıştım. Ama aynı zamanda daha sıcak ve samimiydi. Rahat görünümlü şezlong koltuktan lambanın yumuşak, beyaz ışığına, ufak tefek biblolar ve süs eşyalarından etrafta bıraktığı kitaplara dek bu ev tamamen içinde oturan kişinin rahatlığı ve huzuru için tasarlanmış gibiydi. Tam anlamıyla bir yuva hissi veriyordu.

Ayrıca... tam Rosie'ye göreydi. Ona yakışan bir yerdi.

---

* (İsp.) Ne halt ediyorsun sen, Lucas? *–çn*

Bu düşünceyi bir kenara bırakarak başımla sol tarafı işaret ettim. "Özellikle şuna bayıldım."

Lina'yla ikisinin koskocaman, çerçeveli bir fotoğrafıydı. Minyonlar kılığına girip yüzlerini sarıya boyamışlar ve gözlerine birer tuvalet kâğıdı rulosu yapıştırmışlardı. Kostümlerinin saçmalığına rağmen gururla kameraya bakan iki yetişkin kadın epey büyüleyici ve çatlak görünüyordu.

"Çok şeker," diye mırıldandım ona dönmeden önce. "Bunu Lina'ya götürsek mi? Yokluğunu yadırgamıyor musun? Ben olsam yadırgardım."

"Çok komik." Dudağını büktü. "Lina'nın hediyesiydi." Tabii ki öyleydi. "Bir süre onsuz idare edebilirim."

Odadaki diğer iki adamı unutup benimle rahatça konuşmasından tuhaf bir haz duyarak kıs kıs güldüm.

"Bayan Graham," diye seslendi Aiden salonun karşısından ve ânın büyüsü bozuldu. Rosie'yle ona baktığımızda başını arkaya atmış tavanı incelediğini gördük. "Bütün hasar bu mu? Tavanın çöken başka bir kısmı var mı?"

Çökmek mi?

Rose sadece bir *çatlaktan* bahsetmemiş miydi? Gözümü ondan ayıramadığımdan kendim kontrol etmeyi unutmuştum. Başımı kaldırıp tavana baktım ve...

*"Pero qué cojones,"** diye İspanyolca küfretmekten kendimi alamadım.

Bay Allen kaşlarını çattı ve Rosie, Aiden'ın yanına gitti. "Evet, hepsi bu," dedi.

"Hepsi bu mu?" diye patladım inanamayarak. "Rosie, bu birini yere serebilirmiş! Sadece bir *çatlak* demiştin."

"Doğru söylüyor," dedi Aiden. "Çöktüğü sırada altında biri olsaydı işler gerçekten çirkinleşebilirdi."

"Tanrım," diye mırıldandım Rosie'ye bakarak.

"Ama değildim," dedi usulca. "Ayağımın dibine düştü."

---

* (İsp.) Ha siktir be. *–çn*

Boğazımdan boğuk bir ses yükseldi.

"Bayan Graham," dedi Aiden. "Başka yerde bir hasar oluşmadığından emin misiniz? Yatak odasında, banyoda ya da mutfakta?"

Rosie başını iki yana salladı. "Sadece burası. Benim gördüğüm başka bir şey yok."

Aiden not defterini koltuğunun altına sıkıştırdı. "Peki. İzin verirseniz diğer odalara da göz atmak istiyorum."

"Tabii," dedi Rosie iç çekerek. "Keyfinize bakın. Dağınıklık için özür dilerim. Apar topar çıktığım için etrafı toplayamadım."

Aiden başını sallayıp odadan çıktı.

Rosie dudaklarını birbirine bastırdı.

Şaşkınlığımın yanı sıra biraz sersemlemiş ve biraz da kızmıştım doğrusu. Bunu nasıl ciddiye almazdı? Açtığı mesafeyi kapayıp omzumla onu hafifçe dürttüm. "Hey."

İfadesiz bir yüzle bana baktı. Ama gözleri bambaşka bir hikâye anlatıyordu.

"Affedersin," dedim. "Niyetim işine karışmak değildi."

Omuz silkti. "Özür dilemene gerek yok." Yüzünü buruşturdu. "Ya da bir hiç uğruna delirmene."

Sözlerine fazla takılmadan onu güldürmeye çabaladım. "Şu koca deliği içeri girdiğimiz gibi nasıl fark edemedim?" diyerek lafa girmemle birlikte bana döndü. "Suratını sarıya boyayan kadınlara karşı zaafım olduğunu bilmiyordum," diye ekledim olabildiğince doğal görünmeye çalışarak. "Kadınlar derken kuzenimi kastetmiyorum tabii."

Gözlerini kırpıştırdı ve alayla homurdandı. "Bugün komik günündesin."

"Ben hep komiğim." Ona göz kırptım ve neyse ki zoraki de olsa onu güldürebilmiştim. "Gerçekten iyi misin?"

Omzunu silkti. "Tabii."

"İyi değilsen de anlarım." Duraksadım. "Bayağı büyük olay, Rosie."

Bir şey söylemek istercesine ısrarla gözlerimin içine baktı.

Ama sonra fikrini değiştirmiş gibi başını çevirdi. "Bu var ya?" Başını arkaya atıp tavandaki deliğe baktı. Kesinlikle hafife aldığı gibi basit bir çatlak değildi. "Bu hiçbir şey. Abartılacak bir durum yok. Biraz rahatsızlık yarattı o kadar. Yakında tamir edilecek ve bir sorun kalmayacak."

Öyle küçük bir şey değildi. Kesinlikle değildi.

Şaşılacak kadar sessiz duran Bay Allen dudak büktü ve sonunda varlığını hatırlatmaya karar verdi. "Hiç de küçük bir sorun değil bu, Bayan Graham," dedi.

Karşımıza geçtiğinde üstdudağını hafifçe yukarı doğru bükmüş ve parmaklarını pahalı bir şeye benzeyen kravatının düğümüne kanca gibi geçirmişti. Bana 2000'lerin başında gösterime giren kara komedi ve korku filmindeki deli adamı hatırlatıyordu. Şu psikopat herifi.

Sözlerine katılsam da ses tonu ona doğru küçük bir adım atmama neden oldu.

Bay Allen'ın bakışları Rosie'den bana kaydı ve sonra tekrar Rosie'ye döndü. "Anladığım kadarıyla, kendinize ait bir eviniz yok, Bayan Graham."

"Hayır. Yalnızca ortamı yumuşatmaya çalışıyordum ve..."

"Belli zaten," diye araya girdi Psikopat Evsahibi. Ses tonu bir kez daha sinirlerimi zıplatmaya yetti. "Size göre *abartılacak bir durum olmayan* bu işin ne kadar masraflı olacağının farkında bile değilsiniz. Ama tabii..." Duraksadığında üstdudağının neredeyse burnuna değmek üzere olduğunu görüp şaşırdım. "Para sizin cebinizden çıkmayacak. Burada bu işle uğraşırken ne kadar para ve vakit kaybettiğimi bilemezsiniz."

"Anlıyorum," dedi Rosie. "Ama ben de bu duruma bayılmıyorum. Sonuçta tavanın çökmesine ben sebep olmadım. Yani..."

"Bence hiçbir şey anladığınız yok." İkinci kez Rosie'nin sözünü kesiyordu. Gayriihtiyari, Rosie'ye yaklaştım. Omuzlarımız birbirine değdi. Psikopat Evsahibi bilmiş bir gülümsemeyle konuşmaya devam etti. "Tavanın kısa bir süre içinde onarılacağını sanıyorsanız..." Yine duraksadı. "Daha çok beklersiniz."

Rosie'nin bu sözler üzerine donup kaldığını hissettim. Ona baktığımda gözlerini evsahibine diktiğini gördüm. Çenesini sıktığını fark ettim. Yüzü asık ve kaşları çatıktı. İlk bakışta bu haberi olgunlukla karşıladığı sanılabilirdi ama sonra ağzından titrek bir nefes kaçtı ve birkaç kez gözlerini açıp kapadı. Sadece cesur davranmaya çalışıyordu. Amacı neydi bilmiyordum ama kesinlikle rol yapıyordu. Elimi uzatıp usulca sırtına koydum. Tam kürek kemiklerinin ortasına.

Rosie ne kıpırdadı ne de bir tepki verdi. Delici bakışlarını boşluğa dikmişti. Ben yine de elimi üzerinden çekmedim. Usulca sırtını sıvazlayarak varlığımı ve ihtiyaç duyduğunda ona destek olabileceğimi hatırlattım.

"Diğer odalarda sorun yok," dedi Aiden yanımıza döndüğünde. "Bir tek banyonun alçıpanındaki birkaç çatlağı benim çocuklara göstermem gerekecek." Rosie'ye şöyle bir baktıktan sonra temkinli bir ifade takındı. "Ama hasarın boyutunu ancak üst katı kontrol ettikten sonra söyleyebilirim." Kalemiyle yukarıyı işaret etti.

"Teşekkür ederim, Bay Castillo," dedi Rosie kaskatı bir sesle.

Aiden kalemini yan cebine koydu ve Psikopat Evsahibi'ne döndü. "Sonrasında ekibimi yönlendireceğim."

Bay Allen dilini şaklattı. "Fiyat teklifi ne olacak? Benden onay almadan ekip filan yönlendiremezsin, Aiden."

"Fiyat teklifi," dedi Aiden kelimelerin üzerine basa basa. "Geçen sefer böyle bir şey..."

"Bunun için istiyorum," diye araya girdi Psikopat Evsahibi. Bakışlarında zerre kadar hoşlanmadığım bir ışıltı peyda oldu. "İstediğin kadar tespit yapabilirsin ama fiyat teklifi olmadan ekip falan giremez."

"Bay Allen," diye söze karıştı Rosie çatlak bir sesle. "Bu işi biraz hızlandıramaz mıyız? Ben..."

"Durun tahmin edeyim, sizin dairenizin işlerini Bay Brown'ınkinden önce halletmemi isteyeceksiniz," diye yapıştırdı Bay Allen. Ses tonu o kadar nefret doluydu ki dayanamayıp

Rosie'nin önüne geçtim. Psikopat Evsahibi hiç oralı olmadı, hatta sesini daha da yükseltti. "*Kendi* evimi nasıl tamir ettireceğime karışacaksanız kontratı derhal feshedebiliriz. Beş dakikada kendime yeni bir kiracı bulurum." Duraksadı. "Hani nasıl derler? *Göz açıp kapayana kadar*. Bu tür evler piyasaya çıktıkları anda kapış kapış gidiyor."

Rosie nefesini tuttu ama çabuk toparlandı. "Lütfen, mantıksız davranmanın âlemi yok..."

"Benim mantıksız davrandığımı mı söylüyorsun?" Psikopat Evsahibinin yüzü birden değişti. Sesi incelerek öfkeli bir tıslamaya dönüştü. Rosie'yi sindirmekten keyif aldığından şüphelenmeye başlıyordum. Bu düşünceyle kan beynime sıçradı ve nadiren su yüzüne çıkan öfkemin serbest kalmaya hazırlandığını hissettim. "Bayan Graham," dedi herif tüylerimi diken diken eden bir sesle. "Bak, sizi uyarıyorum..."

"O cümleyi bitirmemeni tavsiye ederim," dedim gözlerimi adamın yüzüne dikerek.

O da bana aynı şekilde baktı ama boynundaki bir damarın zonkladığını gördüm.

"Aslında," dedim tehditkâr bir sesle, "çeneni tamamen kapasan daha iyi olur."

Bana bön bön baktı ama cevap vermedi. Sonra çok ama çok yavaşça sırıttı. Ona taktığım ismi sonuna kadar hak ederek tıpkı bir psikopat gibi gülümsedi bana.

Ona doğru atıldım ve aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi göz açıp kapayıncaya kadar katettim. Tam olarak ne yapmaya niyetlendiğimi bilmiyordum ve asla da öğrenemeyecektim çünkü bir şey beni durdurdu.

Narin parmaklar kolumu kavradı ve beni geri çekmeye çalıştı. Yerimden kıpırdamayınca bir kez daha koluma asıldılar ve bu kez o parmakların sahibinin çağrısına kulak tıkamakta zorlandım. *Dur*, diyordu bana. *Çizgiyi aştın. Geri çekil.* Ama ben hâlâ ısrar ediyordum çünkü zorba heriflerden nefret ederdim.

Ama Rosie beni bir kez daha çekiştirdi. Bu kez nazikçe asıl-

mıştı koluma. Yanına dönmekten başka seçeneğim olmadığını hissettim.

"Böyle medeniyet yoksunu arkadaşlarınız olduğunu bilmiyordum, Bayan Graham," diye mırıldandı pislik herif. Ne kadar rahatladığı gözlerinden okunuyordu.

Rosie'nin, işine burnunu soktuğum için bana kızacağını düşündüm. Hatta belki evsahibinden yana olacağını. Ama elini aşağı kaydırdı ve bileğimi kavradı. Başparmağını kapüşonlumun koluna soktu ve bileğimin iç tarafını belli belirsiz okşadı. Bana öfkelenmediğini söylemeye çalışır gibiydi.

Gerçekten de sınırlara saygı duymuyor olmalıydım ki elimi ters çevirip parmaklarını sıkıca kavradım.

"Arkadaşım son derece medeni biridir," diye mırıldandığını duydum Rosie'nin.

Beni savunduğu için ona teşekkür etmek istedim. Ama Psikopat Evsahibi, "Gidelim, Aiden," dedi. "Bay Brown bizi bekliyor."

Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp kapıya yöneldi.

"Göt herif," diye mırıldandı Aiden arkasından. Derin bir iç çekti. "Fiyat teklifini elimden geldiğince çabuk hazırlamaya çalışacağım." Bizi başıyla selamladıktan sonra Psikopat Evsahibi'nin arkasından seğirtti.

Rosie elimi bırakarak benden bir adım uzaklaştı. Nihayet ona baktığımda gözlerini tavana dikmişti.

"Kâbus gibiydi," diye mırıldandı ellerini beline koyarak. "Bay Castillo buraya kaç kişilik bir ekip yollayacak acaba? Merdivenleri, alet çantaları filan çok yer kaplar mı dersin?"

Kaşlarımı çattım.

"Aslında düşünürsen, herkese yetecek kadar alan var. Mutfak, banyo ve yatak odası... müsait," diye devam etti.

Müsait mi? Bu işin gittiği yerden hiç hoşlanmamıştım.

Rosie'nin kaşlarını çatarak tavanı düşünceli gözlerle izlemesi de hoşuma gitmemişti.

Bir ses çıkarmış olmalıydım ki Rosie bana baktı. "Sen iyi misin?"

İyi miydim? "Burada kalmayı düşünmediğini söyle lütfen."

Dudaklarını kemirmekle yetindi.

"Burada kalamazsın, Rosie." Gülümsemeye çalıştım ama yüzündeki ifadeye bakılırsa bunu başaramamıştım. Sanırım kaşlarım hâlâ çatıktı.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve hayretle baktı suratıma. "Beni dert etme. Bebek değilim. Bir bakıcıya ihtiyacım yok."

"Rosie." Keyifsizce güldüm. "Sana bakıcılık yaptığım yok."

"Sadece kuzeninin yakın arkadaşıyım." Bir şey düşünür gibi duraksadı. "Sana yeterince yük oldum. Seninle kalmama izin verdin. Sızlanmalarımı dinledin. Bay Allen'a karşı beni savundun. İnan, hiç gerek yoktu."

Ona şaşkın şaşkın bakma sırası bana gelmişti. "Ama biz arkadaşız."

"Öyle miyiz?"

Cevap veremeden yukarıdan bir ses geldi. "Ne bu gürültü?"

Başımı kaldırdığımda baklava desenli bir robdöşambr giyen bir adamın bizi öfkeyle süzdüğünü gördüm. Hayretle kaşlarımı kaldırdım.

"Burada bir şey konuşmaya çalışıyoruz," diye çıkıştı. Gördüğüme inanamayarak bir adım ilerledim. Gözlerimi kıstım, adamı inceledim ve...

*"Por el amor de Dios,"** dedim usulca titreyerek. "Adamın donu yok." Rosie'ye baktım. "Rosie. Yanlış mı görüyorum ben? Adamın şeyleri mi görünüyor? Topları?"

Rosie omzunu silkip, "Merhaba Bay Brown!" diye seslendi. "Her şey yolundadır umarım!"

"Rosie," diye inledim. "Neden..." diye başladım ama devam edemeyecek kadar şaşkındım. "Tanrım!"

"Boş ver." Gözlerini devirdi. "Daha önce görmediğim bir manzara değil."

Ağzımı açtım ve kapadım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Tek

---

* (İsp.) Tanrı aşkına! –*çn*

bildiğim Rosie'yi omzuma attığım gibi bu tımarhaneden kaçıp gitmek istediğimdi.

"Rosie," dedim usulca ve dikkatle. "Eve gidelim mi?"

Üşümüş gibi titredi. "Ama tüm eşyalarım burada."

"Yiyecek bir şeyler hazırlarım ve erken yatarız," dedim gözlerimi yüzünde dolaştırarak. "Yarın arınmış ve tazelenmiş olarak bilgisayarının başına oturup yazarsın."

"Tabii." Birden yüzünde daha önce görmediğim kadar yorgun bir ifade belirdi. "Sanki yapabiliyormuşum gibi..."

Bu ilgimi çekti. "Ne demek istedin?"

Başını iki yana salladı.

"Neden öyle söyledin?" Benden sakladığı bir şeyler olduğunu tahmin ederek –hayır, basbayağı biliyordum bunu– sesimi yumuşattım. "Bana güvenebilirsin, Rosie."

Başını sertçe iki yana salladı ve ellerini beline koydu.

"Rosie?" Endişelenerek bir adım daha yaklaştım. "Sorun ne?"

Cevap vermedi, yüzüme bile bakmadı.

Başımı yana eğdim. "Rosie..."

"Yok bir şey!" diye bağırdı hiç beklemediğim bir anda. "Hiçbir sorun yok!" Sesi öfkeyle tizleşmişti. Çenesi titremeye başladı. "İşler tıkırında! Şahane bir hayatım var. Tamam mı?"

"Rosie," diye fısıldadım ona sokularak. "Hey, *cariño*, neler oluyor?"

Titrek bir nefes aldı. Omuzları düştü ve gözleri birden doldu. "Yok bir şey," diye yineledi muslukları açmadan önce. "Evimin tavanında kocaman bir delik var. Onarılması beklediğimden daha uzun sürecek. Babama aylardır yalan söylediğim ve onda kalamadığım için sana yük oluyorum. Kardeşim bir haltlar karıştırıyor. Kitabı sekiz hafta sonra teslim etmem gerekiyor ama daha ortada hiçbir şey yok çünkü tıkandım. Ben yazamıyorum, Lucas! Hayatımın berbat bir dönemine denk geldin. Üstüne üstlük bu sabah regl oldum ve canım *cronut* çekiyor. Ama geç oldu ve buradan çıktığımızda Holy Cronut kapanmış olacak!"

Soluklanmak için duraksadığında tek kelime edemedim.

"Duydun işte!" diye bağırdı beni bir kez daha yerimden sıçratarak. "Ayvayı yemiş durumdayım. Ama ben *Rosie*'yim. Asla kendimi bırakmam," diye hıçkırdı. "Başıma ne gelirse gelsin dağılmam. Daima işleri yoluna koyarım. Ama şimdi be-ben..."

Gözpınarından yuvarlanan tek bir damla gözyaşı aramızdaki mesafeyi kapamama neden oldu.

Kollarımı omuzlarına doladım ve onu göğsüme bastırdım. "Hepsi geçecek," dedim benden uzaklaşmaması için elimi başının arkasına koyarak.

"Kendimi bırakmayacağım," diye mırıldandı ve yüzünü kapüşonluma bastırdı. "Benim adım Rosie. Kendimi *bırakamam*."

Kollarımın arasında hıçkırıklarla sarsılan vücudunu biraz daha sıkı sardım ve çenemi başına dayadım. "Kendini *bırakabilirsin*, Graham," dedim onu usulca sallayarak. "Ara sıra herkes kontrolünü kaybeder."

"Ama ben kendimi bırakmaktan nefret ederim. Kimsenin beni böyle görmesini istemiyorum. Özellikle de senin." Yine hıçkırdı. "Ağladığımda çok çirkin oluyorum."

"Çirkin mi? Bak, o mümkün değil işte."

Boğuk bir ses çıkardığında göğsüm nefesiyle ısındı. "Kibarlık etmene gerek yok."

"Ama doğru söylüyorum," dedim bütün içtenliğimle. Özellikle de benim görmemi istemediğini söylemesi dikkatimden kaçmamıştı ama şimdi onu sırası değildi. "Hem insan içini dökmezse rahatlayamaz ki." Sırtını sıvazlayarak omurgasına masaj yaptım. "Bu kadar baskı altındayken kendini tutmaya çalışırsan sağlığın bozulur."

"Olabilir," dedi. Yüzü hâlâ göğsüme gömülüydü. "Yine de sevmiyorum işte."

Aklıma gözyaşlarını dindirebilecek bir şey geldi. "Abuela'yla tanıştın, değil mi? Düğünde?"

Evet dercesine başını salladı.

"En son hiçbir şey yokmuş gibi, işler tıkırındaymış gibi davrandığımda," dedim mahsus onun kelimelerini kullanarak, "Abuela suratıma tahta kaşık fırlattı."

Şaşırmasını ya da gülmesini bekledim. Ama o, "Abuela'yı seviyorum," demekle yetindi.

"Onu kim sevmez? Ama asıl mesele şu ki, o tahta kaşığı hak etmiştim."

Gülmeye benzeyen bir ses çıkardı.

Güzel. Gözyaşlarını dindirmek için rezil olmaya aldırmayacaktım. "O sırada bolonez soslu makarna yaptığı için bana fırlattığı kaşık yağa ve domates sosuna bulanmıştı. O yüzden bir kutu domates konservesiyle kavgaya tutuşmuş gibi görünüyordum." Abuela'nın tek mazereti haklı olmasıydı. "Bana kaşığı fırlattıktan sonra da, *Tontos son los que hacen tonterias,* diye bağırdı. *Aptalca işler yapana aptal denir.*" Düşüncelere dalarak yumuşacık buklelerini okşadım. Ses çıkarmayınca elimi başından çekmeye gerek duymadım. "Abuela'nın hakkı var. İşler yolunda gitmediğinde her şey yolundaymış gibi davranmak akıl kârı değil. Her şeyi içine atarsan eninde sonunda bir yerden patlarsın."

Rosie cevap vermedi ve son sözlerim ağzımda buruk bir tat bıraktı. İkimiz de birbirimizi bırakmayınca bir süre sessizce yerimizde sallandık.

Rosie yeniden konuştuğunda sesinin titremesi geçmişti. "Lucas?"

Ona sarılmaya devam etmem için bir sebep kalmamıştı. Ama nedense kıpırdamadan, "Efendim?" diye mırıldandım.

"Seni neyi içine atmıştın? Abuela sana o kaşığı fırlattığında?"

İtiraflarımdan sonra belki de bu soruyu beklemeliydim. Ama hazırlıksız yakalandım. "Ben..." Ona verdiğim tavsiyelere kulak tıkayıp üzüntülerimi kendime saklamaya devam ettim. Hatta onları biraz daha derinlere ittim. "Bana direnmekten vazgeçersen ve birlikte eve dönersek anlatırım. Burada kalamazsın."

"Şimdi anlatamaz mısın?"

"Önce bana güvendiğini göster."

Rosie kendini kollarımdan kurtararak geri çekildi ve yüzüme baktı.

Bakışlarına karşılık verdim. "Bu işler böyle, Graham. Her şey karşılıklı."

Uzun bir sessizliğin ardından isteksizce başını salladı. "Tamam," dedi iç çekerek. "Arkadaş olabilir miyiz diye sorma tarzın bu sanırım, sorun yok. Sanırım arkadaş olabiliriz."

Yüreğimden bir his hızla gelip geçti.

"Evet, arkadaş," dedim nihayet kollarımı indirerek. Arkadaşlar birbirlerini teselli eder ama asla çizgiyi aşmazdı. "Gidelim hadi. Bay Brown'un toplarını bir kere daha görme riskini alamam."

"Olur," dedi biraz daha şevkle. "Hadi, evimize gidelim, ev arkadaşım."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Rosie

Kitabımın taslağına bir saniye daha bakamayacağımı hissedince dizüstü bilgisayarımı kapadım.

2500 kelimelik hedeften elde var sıfır.

"Aman ne güzel," diye homurdandım boş ve sessiz dairede kendi kendime.

Sıfır kelime yazdığım için günlük hedefimi yeniden belirlemem gerekecekti.

Dünkü trajik sinir krizimi düşündüm yine. Aylardır içimde biriktirdiğim duygusal saçmalıkların hepsini Lucas'ın üzerine boşaltmıştım. Sonra utanmadan suratımı kapüşonlusuna gömüp zırıl zırıl ağlamıştım. En çok da beni sakin sakin, özenle avutmaya çalışmasını düşündüm. Sonra talep etmeden evsahibimle arama girişi geldi aklıma. Hem de ondan böyle bir şeyi hiç beklemezken.

Kucaklaşmamızı da düşündüm. Bütün vücuduyla sarmalamıştı beni. Teskin edici, iyileştirici, kasıtlı. Çünkü Lucas tam da niyetlendiği gibi sarılmıştı bana, bütün dikkati yalnızca ama yalnızca o kucaklaşmadaymış gibi. Kucaklaşma gibi basit bir şey insanın hayatı kökünden değişebilseydi, bunu başaracak olan kucaklaşma o olurdu şüphesiz.

Ben yaşamım boyunca başkalarının güvendiği insan olmuştum hep. Annem bizi terk ettiğinde Olly on aylıktı ve ben daha on yaşındaydım. Vaktinden erken büyüyüp babama arka çıkmak zorunda kalmıştım. Babam yokken evin bütün yükünü omuzlamıştım. Arkadaşlarım için sırtlarını yaslayabilecekleri sağlam bir duvardım. Doya doya ağlamak istediklerinde de, öğüde ihtiyaç duyduklarında da bana koşarlardı. Bana biçilen tüm rolleri hiç itiraz etmeden üstlenmiştim. Her zaman oradaydım, her krizin

ortasında ve her zorluğun üstesinden gelmeye hazır Rosie. Daima sakin, daima soğukkanlı ve kontrollü. Belki de danışman mühendislik tam da bu yüzden bana son derece uygun bir meslekti. Doğuştan yatkındım bu işe. Projeler planlıyor, insanlara uzmanlığımı sunuyor ve kriz anlarını yönetiyordum. Belki de onun için gerçekten sevdiğim, duygularımla hareket edebileceğim işi yapmak üzere mühendisliği bırakmak bu kadar özgürleştiriciydi.

Sonunda beni bu noktaya vardırsa da. Bir sinir krizinin eşiğine getirse de. Lucas tam o sırada devreye girerek bana güç aşılamıştı. Durumu ele almıştı.

İç çektim.

Büyüleyici bir gülümseme, geniş omuzlar, sıradışı bir aşçılık yeteneği, bir kucaklamasıyla insanın aklını başından alma becerisi *ve* kocaman bir kalp.

Hayat bazen gerçekten adaletsizdi.

"Bir de bana bak," diye homurdandım. "Kitabımı yazmak yerine adamın tekini düşünüyorum."

Gerçi onu düşünmeseydim de yazamayacaktım.

Tabureyi arkaya itip kalktım. Gittim pencereyi açtım ve serin ekim rüzgârını içime çektim. Pervaza yaslandığımda Lina'yı bir kere daha arasam mı diye düşündüm. Belki bu sefer...

Dairenin öbür ucundaki telefonum tam o sırada çaldı.

"Ürkünç," diye mırıldandım.

Mutfak adasına geri dönüp telefonumu aldım ve ekrandaki isme gülümsedim.

"KANKİİİİİ!" diye cıyakladı çok iyi tanıdığım bir ses. "Neden milyonlarca cevapsız araman var telefonumda? Beni çok mu özledin yoksa sonunda Sebastian Stan'i tam da ben yokken mi gördün? İyi anlaştınız mı? Nasıl biri? Kazmanın tekiyse bana söyleme. Ne olur, Seb'imi elimden alma."

"Lina." Gülmeyle iç çekme arasında bir ses çıkardım. "Ben de seni düşünüyordum. Ayrıca milyon kere aramadım. Sadece iki kere aradım."

"Anladım, tanışmamışsınız. Zavallı Seb. Onun kaybı."

"Seni özlemişim." Kendimi kanepeye atıp telefonu hoparlöre aldım ve sesini sonuna kadar açarak sehpaya koydum. "Nasıl gidiyor, *Bayan Martin Blackford*? Peru nasıl? Balayınız güzel geçiyor mu?"

"Ben buraya fena alıştım. Biraz daha kalsak işyerinde yokluğumuzu hissederler mi sence?" Sesini alçalttı. "Ya da sonsuza dek?"

"Kocan kurtlar sofrası New York şehrindeki bir mühendislik firmasında departman müdürü ve sen de aynı bölümde ekip yöneticisi olduğuna göre muhtemelen evet."

"Of ya. Keşke danışman kalsaydım," dese de sözlerinde samimi olmadığını biliyordum. Lina işini seviyordu. "Ya da belki daha az sorumluluğu olan biriyle evlenmeliydim."

Yeni kocasıyla birbirlerine dokunmadan edemediklerini göz önünde bulundurarak saçmaladığını söyleyecektim ki arkadan Aaron'ın boğuk sesi geldi.

Lina'nın ona, "Pantolonunu teperek çıkarmaktan vazgeç, *amor!*" dediğini duydum. "Sadece şaka yapıyordum. Bin kere dünyaya gelsem bin kere seninle evlenirdim."

Arkadan yine boğuk sesler geldi ve en yakın arkadaşımdan cilveli bir kıkırdama yükseldi. Tecrübelerimden biliyordum ki genelde Aaron onu öptüğünde, bir yerine dokunduğunda ya da başka bir şekilde kırıştırırlarken böyle kıkırdardı.

Birden onlara imrendim. Ben böyle bir aşk yaşayabilecek miydim acaba? Zaten beni yazarlıkla flört etmeye iten de bu özlemdi. Benim yoluma hiç çıkmayan bir aşkı canlandırma isteğim.

Ne var ki, şimdi elimde bir tane kitapla yarım yamalak bir taslaktan başka hiçbir şey olmadığı gibi aşkı da bulamamıştım.

"Rosie?" Lina'nın seslenişiyle daldığım düşüncelerden uyandım. "Kocam bana *empanada* almaya gittiği için seninle *balayı seksi kritiği* yapmaya çalışıyordum. Ama beni dinlediğin yok."

"Affedersin, tatlım."

Hattın öbür ucunda bir sessizlik oldu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Lina sonunda. Sesindeki dalgacı-

liktan eser kalmamıştı. "Beni araman konusunda dalga geçiyordum. İstediğin zaman ara, lütfen. İstediğin kadar."

"Biliyorum," dedim içtenlikle. "Ama..."

"Keyfimi kaçırmamak için aramazsın," diye bitirdi cümlemi, benim için ne kadar değerli ve vazgeçilmez olduğunu bir kez daha kanıtlayarak. Lina beni en iyi tanıyan insanlardan biriydi. Dolayısıyla beni nasıl ikna edeceğini de biliyordu. "Hiç olmadığım kadar mutluyum, Rosie. Senin hayatında olup bitenleri konuşmak bunu değiştiremez."

Söylediklerini düşündüğümde bu kez ona imrenmek yerine Lina adına mutlu oldum. Lina ve Aaron adına. İkisi de mutluluğu sonuna kadar hak ediyordu.

"Öte yandan," diye sürdürdü konuşmasını, "senin bana güvenemeyeceğini düşünmek, işte o benim bu zavallı, narin kalbimi kırıyor. Diyorum ki..."

"Tamam, tamam," diye sözünü kestim. "Duygu sömürüsü yapma. Seninle konuşmak istemediğim için değil. Ben sadece..."

"Tapılası kocamla balayındayken beni rahatsız etmek istemiyorsun. Orayı çoktan geçtik. Hadi, öt bakalım."

Öt bakalım.

Ona anlatmam gereken çok şey vardı. Daha doğrusu, itiraf etmem. Dairemin geçici bir süreliğine kullanılamaz hâlde olmasıyla başlayabilirdim. Kuzeniyle onun dairesinde kaldığımızı söyleyebilirdim. Kuzenine sosyal medyadan vurulduğumu ve şimdi onunla aynı çatı altında yaşamamızın işleri daha da karmaşıklaştırdığını eklemeyi de unutmamalıydım tabii.

Bunlar yerine, "Galiba korkunç bir hata yaptım," diyebildim.

"Anladım." Sesi temkinliydi. "Peki, 'Keke şeker yerine tuz attım,' türü bir hata mı yoksa, 'Hayatım, fare zehrini yanlışlıkla yemeğe karıştırmış olabilirim, yerinde olsam çiğnemeyi keserdim,' türü bir hata mı?"

Gözlerimi kapadım. "Galiba ikincisi." Biraz daha düşündüm. "Yani tam değil ama yakın. Ama tek zehirlenen benim. Kendi kendimi zehirledim. Şöyle diyeyim..."

"Rosie?" diye araya girdi.

"Efendim?"

"Benzetme kısmını atlasak? Asıl meseleyi unuttum."

Derin bir iç çektim. "InTech'teki işimi bırakmamdan söz ediyorum. Büyük hata ettim, Lina."

"*Ne?*" diye inledi hayretle. "Neden? Artık bir yazarsın ve hayatını yaşıyorsun. Vaktini alacak başka bir işin yok. Kitap anlaşman cebinde. Daha ne istiyorsun?"

"Evet ama ben sadece hayatımı yaşıyorum." Tavana bakıp şakaklarımı ovuşturdum. "Tek satır yazmıyorum. Kitabı teslim etmeme sekiz hafta kaldı. Daha başlayamadım bile. Uzun zamandır tıkanıp kaldım ve şimdi de başarabileceğime inanmıyorum. Elimde avucumda hiçbir şey kalmadı, Lina. *Hiçbir şey.*"

Derin bir sessizlik oldu. "Ah, Rosie," dedi en yakın arkadaşım az sonra.

Altdudağım titremeye başladı. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde ikinci kez bir sinir krizinin eşiğindeydim. "Sonuç ortada," diye inledim bana bile yabancı gelen bir sesle. "Başaramadım. Henüz hayalime ulaşamadım, yolun başında başarısız oldum. Eski işime yeniden başvursam sence Aaron beni kabul eder mi?"

"Hayır."

"Anladım. Yerime başkasını aldılar tabii."

"Hayır," diye yineledi. "Aaron'dan işini geri istemeyeceksin."

"Lina..."

"Kapa çeneni! Kulağını dört aç ve beni dinle." Bir şey söyleyecekken vazgeçtim. Daha arkadaşımın sert sesini duymadan önce bile gözlerim dolmuştu. "Sen, Rosalyn Graham, *patroniçesin.*"

Hıçkırır gibi tuhaf bir ses çıkardım.

"Mühendislik diploman var. New York gibi bir şehirde, üst düzey bir teknoloji şirketinde ekip liderliğine kadar yükseldin." Bunları iyice anlamamı ister gibi duraksadı. "Boş vakitlerinde bir kitap yazdın. Hem de ne kitap! Zamanda yolculuk eden ve ait olduğu yeri arayan bir subayla modern çağda yaşayan bir kadının destansı aşk öyküsü. Charo'nun ona hâlâ *benim subayım* dediği-

ni biliyor musun? Kadın, bir roman kahramanını sahiplendi ve ona yan bakanı gırtlaklama noktasına geldi." Bunu biliyordum. Lina bana onun bol küfürlü mesajlarından birkaçını göstermişti. "Senin Rosalyn Sage olduğunu öğrendiği gün ensende boza pişirmeye başlayacak. Bir daha ondan kurtulamayacaksın." Durakladı. "Çünkü sen müthiş bir kitap yazdın, kızım. Manyak bir kitap yazdın!"

"Lina, abartma..."

"O yayınevi seninle kaşının gözünün hatırına anlaşma imzalamadı ya?"

"Doğru söylüyorsun," diye kabul ettim sonunda. "İlk kitabım *fena değildi.*"

Lina oflayıp pufladı. "*Fena değil* de neymiş? Söylüyorum sana, müthişti. Bizim ailede İngilizce bilen kim var kim yoksa hepsi kitabını yalayıp yuttu ve *bayıldı.*" Arka fondan bir hışırtı geldi. Belki çikolata yiyordu. Ya da atıştırmalık herhangi bir şey. Lina abur cubura bayılırdı. "Ayrıca o kadar taşaklı bir kadınsın ki, seni artık tatmin etmediğini düşündüğün bir işi gözünü bile kırpmadan bıraktın ve hayallerindeki kariyerin peşine düştün! Çünkü aslında yazarlıkta ne kadar yetenekli olduğunu biliyorsun, Rosie."

Taşaklı.

Lucas da benim yürekli biri olduğumu söylemişti. Bana cesur demişti. *Bana.*

Onu her düşündüğümde olduğu gibi, kalp atışlarım yine hızlandı.

"Sence gerçekten taşaklı biri miyim?" diye soruverdim.

"Evet!" diye bağırdı Lina ânında. "Deminden beri dinlediğim kişi sen değilsin. İçindeki korku konuşuyor. Başarısız olmaktan korkuyorsun, Rosie. Seni tanıyorum. Ama aklını başına al ve sızlanmayı bırak. Sen bunu çözersin. Kendine inan."

"Biraz ağır oldu," diye mırıldandım.

"Seni sevdiğim için açık konuştum hepsi bu." Bana parmağını salladığını görür gibiydim. "Üzerindeki baskının seni felce

uğratmasına izin verme. Önünde tek bir engel var, o da sensin, Rosie."

Sözleri belki niyet ettiğinden biraz daha fazla sarstı beni. Sızlanma kısmı değil de, sorunun ben olduğum gerçeği. Ben de buna inanmaya başlamıştım çünkü.

"Yazar tıkanması yaygın görülen bir durum," diye ekledi. "Biz de o tıkanmayı çözeceğiz."

"Nasıl yani?"

"Kabuğunu kırıp içindeki cevheri ortaya çıkaracağız."

Ellerim iki yanıma düştü. Avuçlarımı minderlerin yumuşak kumaşına koydum. "Bilmiyorum, Lina. Sorunumun ne olduğunu bile bilmiyorum. Sadece..."

Kısa bir sessizlik oldu. "Sadece ne?"

"Ben..." Sustum. "Yazmama engel olan yüzlerce sebep var sanki. Ne zaman denesem çakılıyorum." Başımı iki yana salladım. "Akupunkturu bile denedim. Bir blogda endorfin salgılanmasına yardımcı olduğunu okudum. O hormonlar da güya yaratıcılığı destekliyormuş. Ama bende işe yaramadı."

Hemen cevap vermedi. "Başka bir şey deneyebilirsin," dedi temkinli bir sesle.

"Mesela?"

Lina'nın ağırdan almasına bakılırsa beni bir bomba bekliyordu. "İkinci kitabın da aynı evrende geçmiyor mu? Bizim subayın en yakın arkadaşına da bir mutlu son yazmak istediğini söylemiştin."

"Evet."

"Bu sefer daha neşeli bir hikâye yazmak istediğini de söylemiştin. Kahramanımız modern hayata uyum sağlamaya çalışırken günümüz insanının değişen flört hayatıyla ilgili eğlenceli öyküler paylaşacaktın."

"Evet, öyle düşünmüştüm."

"O hâlde," dedi bu iki kelimeyi gereksiz yere uzatarak. "Sen de aynısını yap. Piyasaya çık."

Kaşlarımı çattım. "*Nereye* çıkayım?"

"Yeniden birileriyle görüş," dedi kendinden emin bir sesle. "Ne zamandır kendi köşene çekilmiş durumdasın?" Cevap vermeme fırsat tanımadı. "Düşün, ben bile unutmuşum. Ya sorun buysa? Sen bir aşk romanı yazarısın. 1900'lü yıllardan gelen bir adamın aşk hayatını anlatmaya çalışıyorsun. Kendini onun yerine koy. Şöyle bir düşününce, ikiniz pek de farklı değilsiniz. En az iki yıldır kimseyle çıkmadın." Kıkırdadı. "Sen ve kahramanın yirmi birinci yüzyılın çılgın ilişkileri arasında yolunu bulmaya çalışan iki demode ve iflah olmaz romantiksiniz."

İster istemez hafifçe inledim. Ona bu fikrin ters gidebilecek taraflarını sayıp dökmeye hazırlanırken kendime engel oldum. Belki, yalnızca belki...

"İşe yarayabilir," dedi Lina aklımdan geçenleri okumuş gibi. "Dinle bak. Aklıma ilk seks geldi. Orgazmlar. Endorfinlerden söz ettiğinde kendine yeni bir vibratör almanı önerecektim. Ama bence bu sefer gerçeğine ihtiyacın var."

Söylediklerini sindirmeye çalışırken gözlerimi kırpıştırdım.

"Takılmalar ve tek gecelik ilişkiler bana göre değil, biliyorsun," dedim.

"Kesinlikle," diye atıldı. "Aşna fişneden önce sana romantizm lazım."

"*Aşna fişne* mi?"

Sorumu duymazdan geldi. "Tinder'ı yeniden indir. Ya da Bumble'ı. Zuckerberg bu hafta hangi flört uygulamasını piyasaya sürdüyse onu işte."

"Flört uygulamalarından mı medet umacağım?" diye sordum alayla. "Hani ben demode ve iflah olmaz bir romantiktim? Oradan yürüsek olmaz mı? Randevulaşma uygulamalarından hayır gelmez. Hiç benlik değil."

"Dinle." Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Uygulamalara ve erkeklere tövbe ettiğini biliyorum. Tamam, haklı bir sebebin de var. Hele o son çıktığın herif, Beş Numaralı Göt Lalesi nasıl desem... Aaron'ın arabasını ödünç alıp kazara üzerinden geçmediğim için kendini şanslı sayabilir."

"Lina!" diye inledim. "Böyle şeyler dememen konusunda seni uyarmıştım."

"Canım, tamponla kıçını hafifçe dürtmekten söz ediyorum."

Başımı iki yana salladım. "Kimle çıksam arabayla çiğnemek istiyorsun."

Haince kıkırdadı. "Ne yapayım? Hep göt lalelerini buluyorsun." Gözlerimi kapadım. Kendimi yorgun ve çaresiz hissediyorum. Haklıydı da ondan. Lina devam etti. "Demek istediğim şu: Takıldığın tüm o saçma sapan tipler seni müthiş bir roman yazmaya itti. Fevkalade bir çıkış yakaladın. Ama Central Park'ta mendilini düşürüp hayallerinin erkeğinin onu bulmasını ve bütün şehirde seni aramasını bekleyemezsin. Harekete geçmen..."

"Tamam," diye sözünü kestim. "Anladım. Vaktim dar."

"Kesinlikle," dedi anlayışla. "Onun için, belki bir uygulamada şansını denemen faydalı olur. Karşına değişik birileri çıkabilir. Belki sana ilham verirler. Yeni bir başlangıç yaparsın. En kötüsü, kafanı boşaltıp biraz eğlenirsin. O da fena olmaz."

Kollarımı gövdeme doladım. Söylediklerini mantıklı bulduğumu kabul etmeye bir türlü yanaşmıyordum.

"Hatta bu işe..." Gerisini getirmeden önce duraksadı ve daha da büyük bir coşkuyla devam etti: "Bir araştırma gözüyle bakabilirsin. Saha çalışması yaptığı düşün. Ya da bir deney. Bir erkek seç ve yaratıcılığını harekete geçir. Ona hiçbir şey söylemek zorunda değilsin."

Bir deney.

Son kısmından hoşlanmamıştım gerçi. Birini kandırabileceğimi sanmıyordum. Ya da Lina'nın ima ettiği her neyse onu yapabileceğimi. Sahtekârlık bana göre değildi.

Öte yandan, babama aylardır yalan söylediğimi hatırlattım kendime. Şimdi de Lina'ya o yokken dairesinde yaşadığımı, üstüne üstlük *kuzeniyle* kaldığımı söylemeyerek yine birinin arkasından iş çeviriyordum.

"Denemeye değmez mi?" diye yüreklendirmeye çalıştı beni.

"Belki," dedim sonunda. "Bu noktada her yola başvurabili-

rim." Gözlerimin ardındaki baskıyı yeniden hissetmeye başladım ve dudaklarımdan dökülenler beni bile şaşırttı. "Kim bilir, belki bu kez aşkı da bulurum?" Ama içimde filizlenen umut çabucak soluverdi. "Yazgımda gerçek bir aşk yaşamak yoksa da hayatım boyunca hayaller kurup onun hakkında yazmaya razıyım."

"Öyle deme, Rosie," diye mırıldandı Lina. Sesi o kadar hafif ve tatlıydı ki boğazım düğümlendi. Bir sürü karmakarışık ve yoğun duygu yüzeye çıktı yine. *Bana ne oldu böyle? Son günlerde bebek gibi davranıyorum.* "Eninde sonunda doğru insanı bulacaksın. Belki o bayıldığın Hallmark filmlerindeki gibi bir romantizm yaşarsın." Sesini alçaltarak devam etti: "*Aşk romanları yazarı ilham perisini bulmak için çıktığı yolda çılgınca âşık oluyor. Dikkat, bundan sonrası eser hakkında ipuçları içerir.*" Muzipçe kıkırdadı. "Ama karşına yine bir hıyar çıkarsa Aaron'ın arabasını ödünç alırız ve o pisliği kırmızıda geçtiğine pişman ederiz."

Tanrım, arkadaşımı çok seviyordum! İyi niyetli ama vahşi tabiatının bir gün bizi parmaklıklar ardına düşürebileceğini bilsem bile seviyordum onu.

Ondan sakladıklarımı düşününce yine mideme kramplar girmeye başladı. Ama ağzımı açtığımda bir gıcırtıyla irkildim.

Telaşla etrafıma bakındığımda onu hemen gördüm. Heybetli siluetiyle fark edilmeyecek gibi değildi ki.

Lucas. Ev arkadaşım ve Lina'nın kuzeni.

Eve dönmüştü ve eşikte dikilirken nedense hâlinde bir tuhaflık vardı. Bir kere, omuzlarını kulaklarına doğru çekmişti ve ikincisi, gözleri hayretle irileşmişti. Gören de kötü bir şey yaparken yakalandığını sanırdı. Yapmaması gereken bir şey...

Aman Tanrım! *Hayır!*

Birden anlayıverdim. Onu iş üzerinde yakaladığımdan o kadar emindim ki.

Gizlice bizi dinliyordu.

"Rosie?" En yakın arkadaşımın sesi odada çınladı çünkü ilk aradığında onu hoparlöre alıp telefonun sesini sonuna kadar açmıştım. "Hâlâ orada mısın?"

"Pardon," dedim borazan gibi bir sesle. "Buradayım ama şimdi kapamalıyım."

Gözlerimi Lucas'tan alamıyordum. *Neden Tanrım, neden?* diye tekrarlayıp duruyordum içimden. Bunları duymasa olmaz mıydı sanki?

Lucas bana doğru yürüdü ve ona kilitlenen gözlerim her nedense onu baştan aşağı süzmek için bunun doğru bir an olduğuna karar verdi. Zümrüt yeşili kapüşonlusunun sarmaladığı göğsünün ne kadar sıcak ve kaslı olduğunu hatırlamadan edemedim. Ona sarıldığımda varlığından duyduğum huzuru düşünürken alnına düşmüş çikolata rengi bir saç buklesi dikkatimi dağıttı.

Başkalarının işine burnunu soktuğunda bile bu kadar seksi görünmeye hakkı yoktu.

"Tamam, canım," dediğini duydum Lina'nın ve Lucas o sırada yanıma geldi. Tam karşımdaki sehpaya oturdu ve telefonumun yanına pembe ve mavi bir kutu bıraktı. Dizlerinin benimkilere değmek üzere olduğunu fark ederek nefesimi tuttum. Bu arada Lina konuşmaya devam etti: "Abuela'ya söyleyeyim de en azından bir iki kere orgazm olmanı sağlayacak düzgün bir adam bulman için bir mum yaksın. Yoksa..."

"Sağ ol, Lina," diye sözünü kestim ve atılıp telefonu sehpadan aldım. Hoparlörü kapattım ve telefonu kulağıma dayadım. "Sonra konuşuruz, olur mu? Gerçekten kapamam lazım."

"Hadi bakalım," dedi Lina. "Seni sevdiğim için bu seferlik paçayı sıyırmana izin veriyorum. Ama bana söz ver. Ne istersen yapabileceğini asla unutmayacaksın."

Lucas'ın bakışlarını üzerimde hissetmeme rağmen ısrarla başımı kaldırmadım. "Ben de seni seviyorum, Lina," dedim. "Aaron'a selam söyle. Balayınızın geri kalanı da güzel geçer umarım."

Yüreğim ağzımda telefonu kapadım. Aklımdan bin bir düşünce geçerken normal davranmaya gayret ettim. *Lucas orgazm muhabbetini duydu. Ya gerisini? Ne zamandır orada dikiliyor acaba?*

"Selam," diye mırıldandığını duydum ve yumuşak sesi kafamın içinde uyarı çanları çalmasına neden oldu. Dün bir sinir krizi geçirmeme tanık olmuştu, bugün de bu! "Bir merhaba bile yok mu, Rosie?"

"Merhaba," dedim gözlerimi kaçırarak. Ona bakıp da gözlerinde en ufak bir acıma ifadesi görmeye dayanamazdım. Mahvederdi bu beni. "Lina'yla konuşuyordum."

"Fark ettim."

Dudaklarımı büzdüm. "Burada birlikte kaldığımızı söyleme fırsatım olmadı. Yani ben evime dönene kadar." Yutkunup gözlerimi sehpanın diğer ucuna diktim. Ortada bir sorun olmadığı izlenimini yaratmak istiyorsam normal davranmalıydım. "Günün nasıl geçti? New York Halk Kütüphanesi'ndeki ücretsiz sergiye gidebildin mi? Hani sana söylediğim? Beğendin mi? İnternet sitesinde göründüğü kadar etkileyici mi?"

"Evet," dedi kısaca. "Sana bir şey getirdim."

Pembe ve mavi kutuyu bana doğru ittiğinde üzerindeki logoyu görüp şaşırdım. İçimde bir balon şişmeye başladı sanki ve gayet iyi tanıdığım logoya bakarken göğüs kafesimin giderek genişlediğini hissettim.

"Unutmamışsın," dedim titrek bir sesle. "Holy Cronut'tan bana *cronut* almışsın. Dün söylemiştim."

Söylemekle kalmayıp resmen feryat etmiştim. O gün regl olduğum bilgisini verdikten hemen sonra ve kapüşonlusunu sümük içinde bırakmadan hemen önce.

"Evet," dedi ve içimdeki balon göğüs kafesimin tamamını kapladı. "Sabah yeni kredi kartım geldi. Bunu kutlamalıyız diye düşündüm." Kutuyu bana doğru itti. "İstersen paylaşmayabilirsin tabii. Hepsini sana aldım."

"Ben mi paylaşmayacağım?" diye sordum hayretle. Bu adam gerçek miydi? Bakışlarım mavi harfli *Holy Cronut* yazısından dizlerine kaydı. "Elbette paylaşırız." Duraksadım. "Koca bir kutu dolusu almışsın."

"En büyük boyu buydu."

Bir elini sol bacağına koydu ve gözlerimi koturndaki yırtıklardan görünen bronz tenine diktim. Birden uzanıp ona dokunmak, o hissi tatmak istedim.

"Ne diyorsun?" Parmaklarıyla bacağında tempo tuttu. Oraya baktığımı fark etmiş gibi dikkatimi çekmeye çalışıyordu sanki. "Şimdi mi yiyelim yoksa yemekten sonraya mı saklayalım?"

Sızlanır gibi bir inleme döküldü dudaklarımdan.

"Anlaşıldı, şimdi yiyoruz." Lucas gülünce nihayet yüzüne baktım.

"Sinir krizim epey etkili olmuş galiba," diye mırıldandım. Gülümsemesiyle kırışan göz kenarlarına baktım. "Ya da belki şimdiki hâlimden korktun. Çirkin, sulu gözlü canavarı bir daha ağlamaması için rüşvetle kandırıyorsun."

"Sana dair hiçbir şey çirkin olamaz."

Dudaklarım aralandı ve sözleri kulaklarımda çınladı.

Sonsuza dek unutmayacağım bir şey söylememiş gibi kutunun kapağını açtı ve içindeki altı çöreği gururla gösterdi. "Ayrıca ara sıra gözyaşlarıyla sulanmak hoşuma gider." Kutuyu bir kez daha bana doğru itti. "Cildime iyi geliyor."

Başımı iki yana sallayıp üzeri toz şeker ve tarçınla kaplı çıtır çıtır çöreklerden birini aldım. "Teşekkür ederim, Lucas. Gerçekten hiç gerek yoktu."

O da bir tane alıp çöreğini benimkiyle tokuşturdu. "Arkadaşlar birbirlerine jest yapabilir ve bunun için teşekkür beklemezler, Rosie."

Arkadaşlar.

"Haklısın." Tarihin en coşkusuz gülümsemesiyle baktım ona. Sonra kaşlarının çatıldığını fark ederek dikkatini dağıtmaya çalıştım. "O zaman, *teşekkür ederim* yerine başka bir söz bulmalıyız."

Gözlerinin içi güldü ve onu neşelendirdiğimi bilmek hoşuma gitti. *Arkadaş* hatırlatmasından sonra ilaç gibi gelmişti doğrusu. "Sadece ikimizin anlamını bildiği bir şifre gibi mi?" diye sordu.

"Tabii," dedim bu fikre ondan da daha ılımlı yaklaşarak. Ara-

mızdaki şu kadarcık yakınlığın bile aklımı başımdan alması hiç normal değildi ya neyse. "Neden olmasın?"

Lucas biraz düşündü ve çöreğini havaya kaldırdı. "*Cronut* olsun işte. Ne dersin?"

Suratına yayılan gülümseme öyle aydınlıktı ki en az bin megavat vardı.

Dünyanın en çekici erkeği değilmiş gibi rahatça oturuyordu karşımda. Ondan giderek daha çok hoşlanmanın ve ona hayatımda daha şeker ve düşünceli bir insanla karşılaşmadığımı söyleyememenin benim için fiziksel bir ıstıraba dönüştüğünün farkında mıydı acaba? Bana alabileceği tüm çöreklerden daha tatlı olduğunu haykırmamak için kendimi zor tuttuğumun? Hiç sanmıyordum. "*Cronut*, Lucas," dedim.

Tek kelime daha etmeden, aynı anda çöreklerimize yumulduk ve zevkle inledik. Rekor bir sürede bütün kutuyu silip süpürdük. Parmaklarımızı yalamayı bitirdiğimizde deminki utancımı çoktan unutmuştum.

"Ee, Rosie?" dedi Lucas ve bir bomba patlatacağını delici bakışlarından anlamalıydım. "Yazar tıkanmasını ve çıktığın göt lalelerini bana ne zaman anlatmayı düşünüyorsun?"

ONUNCU BÖLÜM

Rosie

"Hepsini duydun demek?"

Duyduğunu biliyordum. Utançla başımı eğdim ve dizlerimizin arasında kalan bir saç teli kalınlığındaki boşluğa gözlerimi diktim.

"Bütün mahalle duydu. Pencere açıktı ve avaz avaz bağırıyordunuz."

Ellerimle yüzümü kapadım. "*Rezalet.*"

Parmaklarının nazikçe sağ bileğimi kavradığını hissettim. Bu beklenmedik dokunuşla nefesimi tuttum. Bileğimi usulca çektiğinde sanki tenime iğne batmış gibi kolumdan yukarı doğru minik ürpertiler yayılmaya başladı. Ama elimi yüzümden çekmesine izin vermekten başka çarem yoktu.

Tek gözümle ona baktım.

"Sana karşı dürüst olacağım, Rosie." Öteki bileğimi tuttu ve biraz direndiğimde ışıltılı gülümsemesi bütün yüzüne yayılarak elimi kendiliğinden indirmeme neden oldu. *Şu gülümsemeyle bana daha neler yaptıracak acaba?* "Konuşmanızın büyük bir kısmını sokaktan istemeden duymuş olabilirim. Ama yukarı koşup devamını kapıdan bilerek dinlediğimi kabul ediyorum."

"Pekâlâ," dedim usulca ve ellerimi kucağıma koydum. "Açıksözlülüğün için teşekkür ederim."

Başka ne diyecektim ki? Nedense ona kızamamıştım bile. Yoğun duygular yaşıyordum ama öfke bunlardan biri değildi.

"Senden hoşlanıyorum, Rosie," dedi kalbimin teklemesine neden olarak. "Sanırım bu gayet açık." *Elimde değil* gibisinden omzunu silktiğinde kalbim bu sefer dörtnala koşmaya başladı. "Ama kendini bir başarısızlık olarak nitelendirmen... Hem de sırf verimsiz bir dönemden geçiyorsun diye... İşte, bundan hiç

hoşlanmadım. Arkadaşın olarak, kuzenimin söylediklerini tekrar edeceğim."

Arkadaşın olarak.

Çünkü benden arkadaş olarak hoşlanıyordu. Tabii ki biliyordum bunu. Yeni bir bilgi değildi.

"Ve arkadaşın olarak, sana yardım etmek istiyorum," diye devam etti. "Kuzenim burada olmadığına göre geçici bir süre için onun yerini alabilirim. *En yakın arkadaşın* olabilirim."

En yakın arkadaşım. İçinde barındırdığı samimiyetten ötürü harika ama o yakınlığın doğası yüzünden berbat bir fikirdi. İç çektim. "Olur," diye mırıldandım isteksizce.

Hafifçe bana doğru eğildi. "Lina erkeklere tövbe ettiğini söyledi. Flört uygulamalarına." Birden ciddileşti. "Neden?"

Kulaklarımın yanmaya başladığını hissederek başımı iki yana salladım. "Anılara Yolculuk: Acıklı Randevular gibi eski defterleri seninle birlikte açmak istediğimi sanmıyorum, Lucas," dedim.

"Seni anlamaya çalışıyorum. Ama net bir dezavantajım var. Lina'yla paylaştıklarını bilmiyorum." Sehpanın kıyısına doğru kaydı ve dizlerinin iç kısmı bacaklarıma değdi. Yutkundum. "Ben çok insanla birlikte oldum," diye ekledi. "Öyle kolay kolay gözümü korkutamazsın."

Lakayt bir tavırla dile getirdiği gerçek merakımı cezbetti. Ve itiraf ediyorum ki onu biraz kıskandım. "Ne yani? Bu konuda uzman olduğunu mu söylüyorsun?"

Başını yana eğerek biraz düşündü. "Uzmanım diyemem ama beraber olduğum kadınlardan hiçbir şikâyet almadım."

Hovardanın tekiydi öyleyse. İflah olmaz bir çapkın. Yeni bir kıskançlık dalgasına kapılarak birkaç gün önceki sözlerini hatırladım. "Bir süredir kimseyle çıkmadığını sanıyordum."

Lucas kalbini kimsenin kırmadığını da söylemişti ama bunu kendime sakladım.

"Güçlü bir hafızan var, Rosalyn Graham," dedi. "Evet, kimseyle çıkmıyorum. İnzivaya çekildim."

Bu konuyu kurcalamak, nedenini sormak istedim. "Artık kimseyle çıkmayan bir flört uzmanısın yani?"

"Duymak istediğin buysa, evet."

Hayır, duymak istediğim bu değildi elbette. Ama ne fark ederdi?

İç geçirdim ve bacaklarımı kaldırıp altıma topladım. Lucas'la fiziksel bir temasım kalmadı. "Aşk hayatımın neresinden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Lucas bir ayağını kanepeye, tam bacağımın yanına uzattı ve ister istemez yine yakınlaştık. "Beş Numaralı Göt Lalesi'nden başla," diye önerdi ciddiyetle. "Adını, soyadını, adresini ve doğum tarihini söyle. Sadece biraz daha yakından tanımam için."

"Hah!" Ona ters ters baktım. "Ted, soyadı yok, adresi ve doğum tarihi belirsiz." Kaşlarını çatmasına aldırmadan devam ettim. "Başka neyi merak ediyorsun? Neden ayrıldığımızı mı?"

Başıyla onayladı.

"Sonra sıkılıp sızlanmak yok, ona göre," diye takıldım ama gülümsemedi bile. "Ted'le birkaç hafta kadar görüştük," dedim. Kesin konuşmam gerekirse tam altı hafta sürmüştü. "Başkalarıyla takılmasını istemediğimi en başından söyledim. Bu konuda netim." Başımı iki yana salladım. "O da beni kimseyle paylaşmak istemediğini söyledi. Sonra bir gün, tamamen tesadüf eseri onu başka birinin dudaklarına yapışmış gördüm. Karşısına dikildiğimde beni tanımazdan geldi." İtiraf etmeliyim ki bu tavrı canımı acıtmıştı. Belki o kadar aldırmamalıydım ama elimde değildi. "Rolünü o kadar inandırıcı oynadı ki bir an kendimden şüphe ettim. Yanlış bir adama çattığımı sandım. Ama hayır. Basbayağı Ted'di. O kızla benden daha uzun zamandır çıkıyormuş."

Lucas yorum yapmadı. Nedense çok sessizdi.

Sessizliği doldurma telaşıyla devam ettim. "Beş Numaralı Göt Lalesi bu işte. Ted." Kanepeye yaslanıp daha rahat oturarak bir şey demesini bekledim. Ama konuşmadı. "Birkaç gün sonra onu unuttum," dedim. "Bu ne ki zaten? En kötüsü bile değildi."

Kaşlarını kaldırdı. "Daha kötüleri de var yani."

Soru sormadığının farkındaydım. Yine de cevap verdim. "Nathan. Kuzenin ona Göt Lalelerinin Şahı diyor." Yer değiştirip karnıma çektiğim dizlerime sarıldım. Görünüşe göre, aklımdan geçenleri bir süzgeçten geçirmeden pat diye söylediğim için ona Nathan'ı da anlattım. "Senaryo yazarıydı. Komik, akıllı ve çekici bir tipti. İlk buluşmamız bütün ilk randevularım arasında en iyisiydi. Ama buluşmaya sarhoş gelmesini göz önünde bulundurarak ona daha temkinli yaklaşmalıydım."

Lucas hafifçe irkildi ve çenesini sıktı.

"İşte berbat bir gün geçirdiğini söyledi. Gelmeden önce birkaç bira içtiğini itiraf edip özür diledi. Hatta randevuyu iptal etmeyi düşünmüştü çünkü benden *çok* hoşlanmıştı." Nathan kesinlikle ikna edici bir tipti. "Sonraki buluşmalarımızın hepsinde farklı farklı rollerde çıktı karşıma. Aynı anda birkaç kişiyle çıkıyor gibiydim. Bazen kendinden süper emin ve eğlenceliydi. Sonra sanki biri bir düğmeye basıyordu ve tamamen değişiyordu. Bazen tuhaf biri oluyordu. Bazen uçuk kaçık ya da içine kapanık. Kimi zaman da tam bir akıl hastası gibi davranıyordu."

Lucas'ın çenesinde bir kas seğirmeye başladı. "Sana hiç..."

"Hayır," dedim. "Öyle bir şey değildi. Bana elini sürmedi. Daha çok davranış şekli ve konuşmasıyla ilgili bir şeydi." Komik parodilerdeki gibi davranıyordu. Cidden tuhaftı. "Sonra özür diliyor ve benim için deli olduğunu söylüyordu. *Yanında elim ayağım birbirine dolanıyor,* diyordu." Ben de koca bir budala olduğum için bu yalanı her seferinde yutuyordum. "Her neyse." Yaşadıklarımı hafifletme umuduyla güldüm. "Özetle beni kobay olarak kullanıyormuş. Yazdığı senaryoyu üzerimde deneyerek tepkilerimi ölçüyormuş."

Lucas bir heykel gibi kıpırdamadan oturuyordu. Nefes almıyordu sanki. Bir iki dakika kadar gözünü bile kırpmadı.

Gözlerimi kaçırıp ayaklarıma baktım. "Acıklı hikâyeler oldukları konusunda seni uyarmıştım."

"Sen bu Nathan'dan ne zaman ayrıldın?" diye sordu yorumuma aldırmadan.

Gözümü oradan ayırmamak için çoraplarımın içinde ayak parmaklarımı oynattım. "Aslında ben ayrılmadım." Ne kadar utandığımı belli etmemeye çalıştım. Daha ilk randevuda onunla görüşmeyi kesmeliydim ama yapmamıştım işte. "O bitirdi. Senaryosunda *sürpriz bir finale* ihtiyacı vardı," diye ekledim kederle.

Lucas konuşmadı. Tek kelime etmedi. Ben ne yapıyordum böyle? Bunları neden anlatıyordum? Ona kendimi küçük düşüren hikâyeler anlatmadan da arkadaş olabilirdik.

"Bugünlük bu kadar yeter, *arkadaşım*." Sonunda yüzüne baktığımda ifadesini görmezden gelmeyi tercih ettim. "Erkeklere de flört uygulamalarına da bunun için tövbe ettim işte." Bakın bu doğruydu. Bir yalan ilişkiler zincirinden sonra gerçek aşklara mola verip kurgu aşklara yoğunlaşmıştım. "Ama Lina haklı olabilir. Belki de dışarı çıkmalı ve yeni ilişkiler tecrübe etmeliyim. Dışarı çıkmak derken Tinder'ı yeniden indirmekten söz ediyorum."

Anlayamadığım bir sebepten ötürü alnında derin çizgiler belirdi.

Yeniden sessizliği doldurma ihtiyacı duydum. "Belki ideali bu değil ama aklıma başka çare gelmiyor." Parmaklarımla oynamaya başladığımı fark ederek ellerimin üzerine oturdum. "Bir liste hazırlayabilirim. Lina buna bir araştırma gözüyle bakmamı söyledi. Bir deney gibi. Birini seçeceğim ve flörtün aşamalarını deneyimleyeceğim. Birini duygusal açıdan tanımayı, çiçek almak ya da ilk buluşmada midende kelebekler uçuşması gibi flörtün temel ve eğlenceli tarafları ile daha derin mevzuları keşfedeceğim. İlk kez ellerimiz birbirine değdiğindeki hisler gibi ayrıntıları. Ya da bana doğru eğildiğindeki beklenti gibi. Hani o zaman... Şeyi bilirsin ya?" Fazla gevezelik ettiğimi fark ederek sustum. "Her neyse."

Karşımdaki adama baktım ve birkaç saniye daha bekledim.

"Öhö-öhö..." Belki de onu parmağımla dürtmeli ve iyi olup olmadığını kontrol etmeliydim. "Tatlıyı fazla mı kaçırdık dersin? Parmak uçların karıncalanıyor mu? Soğuk soğuk terliyor musun? Bir bardak su getireyim mi?"

Yerimden kalkmaya yeltendiğimde bana elini uzattı. Avucunu dirsime koydu. Gözlerim hayretle eline kayarken, "Hayır," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Su istemiyor musun?" Kotumun üzerinden bacağımı ısıtan ağır ve iri eline baktım. "Bir bardak süt?"

"Hayır, Rosie," dedi kararlılıkla ve hafifçe bacağımı sıktı. "Ben yaparım."

Gözlerimi kırpıştırarak bana ne teklif ettiğini anlamaya çalıştım. "Çiçek almaktan mı söz ediyorsun?" diye sorarken elini bacağımdan çektiğini hissettim. Güzel. Şimdi daha iyi düşünebilirdim. "Aslında çıktığım erkeklerin hiçbiri bana çiçek almadı ama..."

Başını iki yana salladı ve tuhaf bir ses çıkardı. "Hayır. Deney ortağın olmaktan söz ediyorum."

Nefesimi tuttum. Varlığını inkâr etmeye çalıştığım duygularım onun içine tıktığım kafesin parmaklıklarını zorlamaya başladı.

Sessizlik, diye buyurdum kafamın içindeki gürültüye. *Arkadaş olduğumuzu söyledi.* Hem de defalarca.

Gülümsemeye çalıştığımda başaramadım. "Deney ortağım mı olacaksın?"

Başını sallayıp eski uyumlu ve uysal tavrını takındı. "Düşününce ne kadar iyi bir fikir olduğunu anlayacaksın." Öyle miydi sahiden? Kulaklarımın uğuldamasından iç sesimi bile duyamıyordum. "Tinder'ı ya da başka bir uygulamayı indirmene gerek kalmayacak." Yüzünde hafif bir memnuniyetsizlik ifadesi belirdi. "O *adamları* nereden buluyorsan işte."

Ağzımı açtım ama konuşamadım.

"Hayatın kolaylaşacak," dedi.

"Ne bakımdan?" deyiverdim düşünmeden.

"Sen, ben, biz," diye yanıtladı gerçekten de şeker komasına girdiğini düşündüren bir özgüvenle. Ya da belki asıl komadaki bendim. Lucas Martín esin perimin beni ziyaret etmesi için bana çıkma mı teklif ediyordu? Deneysel olarak tabii. "Birini seçip işe koyulacağını söyledin," dedi. "O zavallıya niyetini açıklayacak

mısın? Hani flörtün doğal aşamalarını birlikte deneyimleyecek-siniz ya?"

"Beni iyi dinlemişsin," diyebildim boğulur gibi.

Gülümsedi ve o anda ne kadar kendini beğenmiş göründüğü gözümden kaçmadı. "Yalnızca senin hafızan kuvvetli değil, Rosalyn Graham." Birden aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı. "Bana mahlasını söylemedin."

"Rosalyn Sage," diye yanıtladım bir çırpıda.

Bir an ne yaptığımı idrak edince benim gözlerim irileşirken Lucas da gözlerini kıstı. "Bir dakika."

Hay dilimi eşekarısı soksun!

"Rosalyn Sage *sen* misin?" Ağzı O şeklini aldı ve o sırada bile dudaklarını ne kadar beğendiğimi düşünmeden edemedim. Dolgun ve biçimli olmalarının yanı sıra erkeksiydiler de. "Ablamın aylardır bıkmadan usanmadan anlattığı kitabın yazarı sen misin? Senin kitap Charo'nun sehpasının demirbaşı hâline geldi. Ne zaman görsem orada." Durup bana baktı.

"Evet," diye iç çektim. "Rosalyn Sage'in ta kendisiyim."

Son derece baştan çıkarıcı bir gülümseme yayıldı yüzüne yavaşça. Musa'nın Kızıl Deniz'i yarması gibi mucizevi bir görüntüydü.

Bütün gücümü toplayıp bakışlarımı kaçırdım. "Daha ayrıntıları düşünmedim," dedim. "Seçtiğim kişiye tamamen açık olabilir miyim bilmiyorum. Belki doğallığı bozmamak adına kendimi akışa bırakıp en iyisini umarım." Kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındaydım. Ne kadar sahtekârca. "Kimsenin incinmesini ya da kullanıldığını düşünmesini istemem tabii."

"Bu noktada Lucas imdadına yetişiyor," diye kıkırdadı.

Başımı kaldırdığımda o fevkalade gülümsemesiyle beni izlediğini gördüm. Nasıl da özgüvenliydi. İkna edici. Rahatlatıcı. Düşersem beni yakalayacak bir emniyet ağı gibi. "Lucas..." Teklifini düşündüğüm için kendi akıl sağlığımı sorgulayarak duraksadım. "Sen inzivadasın. Kimseyle çıkmadığını kendin söyledin."

"Bu çıkmak değil ki. Deneysel flörtleşme."

"Bu..." Düpedüz delilik bu!

Hiç de değil, dedi kafamın içindeki gözü kara ses. *Bir bahaneye ihtiyaç duymadan onu yakından tanıma fırsatını tepemezsin. Nasıl olsa bir noktada hayatından tamamen çıkacak.*

Hayır.

Mantıklı davranmalıydım. "Yalnızca birkaç hafta daha New York'tasın," dedim. Kesin konuşmak gerekirse, altı. "Başka planların vardır. Vaktini almak istemiyorum."

Lucas bir an ellerine baktı ve yine göz göze geldik. "Dert değil, Rosie."

Başımı yana eğdim ve bakışlarının yine gölgelendiğini gördüm. "Şehri keşfetmeye devam etmek istemiyor musun?"

"Hayır." Başını sertçe iki yana salladı. "Açık konuşacağım, Rosie." Sesini alçaltması üzerine kulağımı dört açtım. "Altı haftadır yalnızım. Tek başıma seyahate çıkmak benim tercihimdi çünkü böyle bir şeye ihtiyacım olduğunu düşünüyordum. Ama planım hiç ummadığım şekilde geri tepti. Yalnızlık çektiğimi söylerken ciddiydim." *Boş ver,* dercesine omzunu silkti. Söylediğini hafife alır gibi. Bende uyandırdığı hislerin hiç farkında değilmiş gibi. Uzanıp elini tutmak için yanıp tutuştuğumu aklından bile geçirmiyormuş gibi. "Senin anlayacağın, bol bol zamanım var. Hem yanımda birinin olması hoşuma gider. Fark etmişsindir..." Sağ bacağına vurdu. "Bütün gün şehir gezecek kadar formda değilim."

Gözlerim bacağında duran elini buldu. Hemen fark edilecek bir şey değildi ama sol tarafını daha çok kullandığı gözümden kaçmamıştı. İlk gece dengesini kaybettiğini hatırladım.

Ne oldu sana, Lucas? diye sormak istedim.

Ama çenemi tuttum çünkü içimden bir ses bunun onun için kolay bir itiraf olmadığını söylüyordu. Duygularına değer verdiğimi ve merakıma rağmen onun bana açılmasını bekleyeceğimi göstermek istedim. "Yani bu işten sen de kârlı çıkacaksın? Ben de sana iyilik etmiş olacağım? Eğer deney ortağı olursak."

"Hem de nasıl, Rosie." Gözlerime baktı. "Benim için anlamını tahmin bile edemezsin."

Bu hoşuma gitmişti. Göğsüme telaşlı bir kıpırtı yayıldı.

"Yalnız bu deneysel randevuların gerçeğine benzemesi lazım. Öpüşmekten, el ele tutuşmaktan ya da oynaşmaktan bahsetmiyorum tabii. Ama diğer şeyler gerçekçi hissettirmeli. Romantizm, yakınlık kurmak ya da bir şeyler paylaşmak gibi."

Boğuk bir kahkaha attı. "*Oynaşmak*tan kastın ne?"

"Bilirsin işte. Fiziksel olarak yakınlaşmak." Gözlerindeki muzip ışıltının kaybolduğunu fark ettim ama üzerinde durmadım. "Bu tür şeyler işleri karmaşıklaştırır. *Arkadaşlığımızı* bozar."

"O zaman her ne yaşarsak yaşayalım birbirimize karşı dürüst olacağız," dedi hiç tereddütsüz.

Birbirimize karşı dürüst olmak.

Teklif ettiği anlaşma bir tarafın diğerine gizlice vurgun olduğunu itiraf etmeyi kapsıyor muydu?

Düzmece bir ilişkiye bile bir sıfır yenik mi başlayacaktım?

Lucas öne eğildi ve mis gibi sabun kokusu burnuma çarptı. "Sana bir şey söyleyeyim mi?" dediğinde yutkundum. Bana iyice sokulduğu için aklımı toplayamıyordum. Sehpanın kenarındaydı ve beni uzun bacaklarının arasına hapsetmişti. "Söz veriyorum, bunun arkadaşlığımızı etkilemesine izin vermeyeceğim." Bana biraz daha yaklaştı. "Tecrübe etmek istediğin tüm safhaları benimle paylaşacaksın. Seninle dışarı çıkacağız ve iyi bir ekip olacağız. Günün sonunda eve döndüğümüzde de yine Rosie'yle Lucas olacağız. Ev arkadaşı ve arkadaş. Belki yakın arkadaş."

"*Yakın arkadaş* mı?" diye sordum en çatlak sesimle.

"Evet." Başıyla onaylayıp boğuk ve müzikal sesiyle, "Yakın arkadaş," diye tekrarladı.

Kokusu başımı döndürmüştü muhakkak. Sözleri ve kahverengi gözlerinde oynaşan ışıltılar aklımı başımdan almıştı. Yoksa mutlaka bir şeyler söylerdim.

Belki de aval aval yüzüne bakmamı yanlış yorumladığı için "Hâlâ kararsızsan işini kolaylaştırayım," diye ekleme ihtiyacı

duydu. "Söz veriyorum, sana âşık olup aramızdaki şeyi içinden çıkılmaz bir hâle getirmeyeceğim, *Rosalyn Sage*."

Yutkunarak kendime zaman tanıdım. Bu sözün kalbimi kırması için bir neden yoktu.

Ayrıca heyecanlanmam için de bir sebep yoktu. Lucas bana yardım teklif ediyordu. Onunla böyle bir işe kalkışsam da kalkışmasam da beş haftanın sonunda memleketine dönecekti. Başka bir kıtadaki evine. Ondan iki hafta sonra da, benim kitabımı teslim etmem gerekiyordu.

Kaybedecek neyim vardı?

"Tamam," dedim. "Yapalım gitsin."

Bana yine o elimi ayağımı dolaştıran gülümsemelerinden biriyle baktı.

"Dört kere çıkacağız," dedim ve hemen düzelttim: "Dört *deneysel* randevu. Beş hafta daha kalacaksan beş tane fazla olur. Üç de yetmeyebilir. Onun için, dört."

"Dört randevu," dedi başını sallayarak. Sonra ayağa kalktı ve upuzun boyuyla karşıma dikildi. "Bundan sonra araştırma ortağıyız. Sahada çalışıyoruz ve patron sensin."

Gülmeye yeltendiğimde boğazımdan umutsuz bir inilti yükseldi. Hislerime daha iyi tercüman olamazdı. "Son günlerde işim gücüm seninle tuhaf anlaşmalar yapmak."

"*Tuhaf* mı?" Dramatik bir tavırla iç çekti ve bana uzattığı el havada kaldı. "Kalbimi kırıyorsun, Rosie. Hepsi parlak fikirlerdi."

"Anlaşmamızın şartlarını belirlemeliyiz," dedim ondan ziyade kendi iyiliğim için. "Daha önce de söyledim. Ne olursa olsun hiçbir şey değişmeyecek. Aramızda acayip gerginlikler yaşanmayacak." *Duydun mu, şapşal âşık? İşleri tuhaflaştırma!* "Bir de benim için gereksiz harcamalar yapmayacaksın. Hesabı bölüşeceğiz."

"Bazılarını kabul edebilirim." Eli hâlâ havadaydı. Sımsıkı tutmak istediğim güçlü parmaklarını oynattı. "Ama gerisini bana bırakacaksın."

Lucas'a dibine kadar güveniyordum.

Ya kendime? Pek değil. "Olur ama..."

Bileğimi yakalayıp beni ayağa kaldırdı ve kendimi yine kollarında buldum. Artık aşina olduğum Lucas kucaklaşmasıydı bu.

"Anlaşmamızı kucaklaşarak kutlayalım, Graham," dedi beni göğsüne bastırarak. Şu his şişelenip satılabilseydi keşke. Bütün paramı onlara harcardım. Dolaplarımı onlarla doldurur ve kötü günler için saklardım. Ya da herhangi bir gün için. "Kapari sever misin?"

Bu beklenmedik soru karşısında suratım hâlâ kapüşonlusuna gömülüyken kıkır kıkır güldüm. "Kapari mi?"

Beni bırakıp bir adım geri çekildiğinde bir kez daha sıcaklığından yoksun kalmanın etkileriyle baş etmek zorunda kaldım. "Plan program yapmak karnımı acıktırdı."

Midesine yarım kutu *cronut* indirdikten sonra nasıl acıkabildiğini sorgulayacaktım ama mutfağa yönelip buzdolabından malzemeleri çıkarmaya koyuldu. Mutfak dolaplarını ve tencere tavaların durduğu çekmeceleri açıp kapadı.

Omzunun üzerinden baktı. "Yardım etmeyecek misin?"

Mutfak adasının taburelerinden birine oturdum. "Yardım etmekten kastın izlemekse onu yapabilirim işte."

Minnetle mırıldandı. "Bir izleyici kitlem olması hoşuma gider."

"Ee, ne *pişiriyoruz*?" Kesme tahtasını çıkarırken sırt kaslarının göz okşayıcı bir şekilde dalgalandığı tabii ki dikkatimden kaçmadı.

"Patlıcanlı lazanya." Omzunun üzerinden bana sırıttı. "*Ciabatta* ekmeğinin hamurunu da hazırlayacağım. Yarın için."

Daha neler! Lucas hamur da mı yoğuruyordu?

"Kapari hakkında ne düşündüğünü sormuştum," diye seslendi beni daldığım düşüncelerden uyandırarak.

"Bayılırım."

Gözleri parladı. "İşte benim kızım!"

Benim kızım.

Hay ben böyle işin!

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Rosie

Bir hafta.

Şu flört deneyinde ortak olmaya karar vermemizin üzerinden tam yedi gün geçmişti ve bunu her düşündüğümde midemin bir takla atması dışında olan biten hiçbir şey yoktu. Ne deneysel randevulara çıkmıştık, ne ilham perim beni ziyarete gelmişti ne de taslağımdaki kelime sayısında bir artış gözlenmişti. Lucas'a tecrübe etmek istediğim aşamaları yazmak için birkaç güne ihtiyacım olmuştu hâliyle. Yanına da yardımı olabileceğini düşündüğüm tüm bilgileri listelediğim bir iki sayfalık bir not iliştirmiştim.

Sonunda ona çalışmamı sunduğumda, Lucas bin megavatlık gülümsemesiyle notlarımı çantasına koyup hepsini dikkatle *inceleyeceğine* söz vermişti.

Bütün bu olay isterik kahkahalar atmakla, *Ne yapıyorsun kızım sen?* diye kendime kızmak arasında ikileme düşmeme neden oluyordu. Sahi ne yapıyordum ben? Bir yılı aşkın süredir hakkında gündüz düşleri kurduğum adam beni kendi tasarladığım "deneysel" randevulara çıkarmak üzereydi. Üstelik tüm bunlar yaşandıktan sonra, adam pılını pırtısını toplayıp kıta değiştirecekti.

Kalbim birlikte yaşadığımız gerçeğini daha yeni yeni kabulleniyordu. Lucas belinde bir havlu ve çıplak teninde su damlacıklarıyla banyodan her çıktığında ağzımdan fırlayacak gibi atmaktan helak olmuştu. Lucas belinde havlusuyla sırt çantasından eşyalarını almak için eğilip sırtındaki ve omuzlarındaki kaslara dans ettirirken göğüs kafesimi dövmekten yorgun düşmüştü. Benim şapşal, biçare yüreğim Lucas her akşam market torbalarıyla eve dönüp içindekileri çıkararak yemeği hazırlamaya

başlarken büyüleyici gülümsemesiyle bana, "Bugün kaç kelime yazdın, Rosie?" diye sorduğunda ayaklarımın dibine düşmemek için savaşmaktan serseme dönmüştü.

Hele şu son söylediğim gerçekten başlı başına bir çaba gerektiriyordu.

Lucas yemek pişirdiği için mi? *Lucas ocağın başında?* Benim için varlığından bile haberdar olmadığım cinsel fantezilerimi içeren bir şovu ilk sıradan izlemekten farksızdı. Adam hamurların ve tavaların Magic Mike'ı gibi bir şeydi. Lucas ekmek yaparken hamuru yoğuran ellerinden gözümü alamıyordum. Vücudumun aylardır ihmal ettiğim yerleri her akşam üst üste yaşanan sahnelere acayip tepkiler verirken yüzümdeki ifadeyi korumakta zorlanıyordum. Soğuk terler döktüğümü belli etmemek için taburemde kıpırdanıp duruyordum. Tavadaki omleti çevirirken kol kaslarına bakıp gizlice iç geçirmekten bitap düşmüştüm.

Of, bir de tüm bunların üzerine, aptal kalbim ve vücudumun diğer yerleri yeterince eziyet çekmemiş gibi, Lucas'ın yemekleri sadece lezzetli değildi. Fevkaladeydi! Şiir gibiydi! Hayranlık uyandırıcıydı! Lady Gaga'ya atfedilen sıfatların hepsiydi!

Dolayısıyla kalbim ve ben isyan bayraklarımızı açmak üzereydik.

Lucas'lı düşüncelerim arka arkaya iki *bip* sesiyle bölündü. Her gün kamp kurduğum mutfak adasının öbür ucundaki telefonuma uzandım.

Bilinmeyen numara: Buluşma gecesi. Akşam 6?

Buluşma gecesi kelimelerinin bende yarattığı kalp çarpıntılarına aldırmamaya çalışarak mesajı birkaç kere okudum.

Lucas'tı muhakkak. Başka kimse bana böyle bir mesaj atmazdı. Yine de yanlışlıkla bana atılan bir mesaj olmadığından emin olmak istedim. Daha önce başıma gelmişti çünkü.

Rosie: Kimsiniz?

Bilinmeyen numara: Lucas.

Bilinmeyen numara: Çıkma teklifi beklediğin başka biri mi var?

Bilinmeyen numara: Senin için özel olduğumu sanıyordum 😢

"Ah, bir bilsen," diye söylendim kendi kendime. Numarasını kaydederken zekice bir cevap düşünmeye çalıştım.

Rosie: deneysel olarak sadece birbirimizle görüşelim tamam 😉

Lucas: öyle değil miydi zaten?

Başımı iki yana sallayarak sadede gelmeye karar verdim.

Rosie: akşam altı uygun. Teşekkürler!

Ona numaramı nereden bulduğunu soracaktım. Gerçi bir haftadan fazladır birlikte yaşadığımız için onda numaram olmaması biraz tuhaf olurdu doğrusu. Ama Gönder'e basmama kalmadan en yakın arkadaşımın yağdırdığı mesajlar yeterince açıklayıcı oldu.

Lina: Selam tatlım! Trujillo'ya geldik. NY nasıl?

Lina: Kusura bakma, hiç arayamadım. Dağ bayır dolaşıyoruz ve tel çekmiyor.

Lina: Bu arada sana bahsetmeyi unuttum. Benim kuzen gelecek. Birkaç hafta bende kalacak.

Lina: Of ya, tamam. Unutmadım, tarihleri karıştırdım. Bugün gelecek sandım. Berbat biriyim. Düğün telaşından beynim yandı.

Lina: Neyse. Kuzene telefonunu verdim. SADECE acil durumlar için. Sakın gezdirmem gerekir baskısı hissetme. Koca adam.

Lina: Sana mesaj atıp önemsiz şeyler sorarsa *googl*elamasını söyle.

Vicdan azabıyla sarsıldım. Lina, Lucas'la yaptığımız anlaşmayı bilmiyordu. Onun dairesinde birlikte kaldığımızı. Dolayısıyla yeni deneyimizden de haberi yoktu tabii.

Tanrım. Hayatımdaki istisnasız herkese yalan söylemekten vazgeçmeliydim.

O sırada bir mesaj daha geldi.

Lucas: yakışmış mı?

Ekranda bir fotoğraf belirdi.

Lucas I ♥ NYC yazılı mavi bir kasketle selfie çekmişti. Empire State Binası'nın önünde ağzını çarpıtarak hafiften küstahça sırıttığı bir pozdu.

Göğsüm sıkıştı ve bir an nefes alamadım.

Rosie: turistlik bunu gerektirir.

Rosie: şapkayı sevdim!

Sevmekle kalsam iyiydi. O kadar bayılmıştım ki fotoğrafı ânında kaydettim.

Rosie: Lina mesaj attı. Tarihleri karıştırmış. Senin bugün geleceğini sanıyor.

Rosie: sana numaramı verdiğini yazmış.

Rosie: Acil durumlar için.

Lucas'a mevcut durumumuzu Lina'yla paylaşmamız gerektiğini söylemenin bir yolunu arıyordum ki yeni mesajıyla düşüncelerim altüst oldu. Bana başka bir selfie yollamıştı ve bu sefer fotoğrafın açısını, defalarca hayranlıkla süzdüğüm geniş ve kaslı omuzlarıyla vücudunun üst kısmı görünecek şekilde ayarlayarak aşağı bakmıştı. Çarpık gülümsemesi yüzünün tamamını kaplayan sevimli bir gülümsemeye dönüşmüştü. Dolayısıyla önceki kalp çarpıntımın bütün vücudumu kaplayan bir elektriklenmeye dönüşmesi kaçınılmazdı.

Lucas: etrafımda yakışıklılığımı sergileyecek kimsenin olmaması da acil bir durumdu, Graham.

Haklıydı. Gerçekten yakışıklıydı. Acil bir durum yaratacak kadar.

Ayrıca utanmaz bir çapkın, diye hatırlattım kendime. *Çıktığı kadınların ondan şikâyet etmediğini söylerken nasıl şişindiğini unutma.*

Gözlerimi devirdim çünkü aslında onu kıskanmaya ya da kadınlar konusunda böbürlenmesine içerlemeye hakkım yoktu.

Rosie: Merhaba Lucas'ın egosu. Sonunda tanıştık.

Lucas: Sana selam söylüyor.

Ekranda zıplayan üç küçük noktaya bakarak heyecanla bekledim. Nihayet son mesajı geldi.

Lucas: Daha fazla vaktini almayayım da çalış. Altıda hazır ol.

Görüşürüz, ev arkadaşım.

Ev arkadaşım.

Lina'ya bunu anlatacaktım. Kesin. O ve Aaron Amerikan topraklarına ayak basar basmaz her şeyi anlatacaktım.

★♡★♡★♡

Akşam, saat tam 17:45'te, en sevdiğim kotumu giyerken kapı tıklatıldı.

"Bir saniye!" diye seslenip kotumun fermuarını çektim ve çıplak ayakla kapıya koştum. "Geldim!"

Kapıyı telaşla açtığımda beklemediğim bir manzarayla karşılaştım. Lucas lakayt bir tavırla kapının çerçevesine yaslanmıştı.

"Lucas," dedim soluk soluğa. "Anahtarını mı unuttun?"

Kapıya dayanmaktan vazgeçip doğruldu. Nedense gözüme olduğundan da daha uzun ve iri göründü. Ama bunu düşünmeme fırsat kalmadı çünkü bana doğru ufacık bir adım attı ve bakışları aşağı kaydı. Hiç çekinmeden tepeden tırnağa süzdü beni.

Vay be... Bu da neydi şimdi?

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Yok," dedi. *Yok.* Neye yok? Ne sormuştum ki? "Ne hoş olmuşsun, Rosie. Çok güzel."

Hoş... Güzel...

Dudaklarımı balık gibi açıp kapamadığımı umdum. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve nedense, "En sevdiğim kotum," diye ekledim.

Aynı anda aşağı baktık.

Lucas'ın gözleri bacaklarıma gerektiğinden yalnızca birkaç saniye daha uzun takılı kaldı. Yeniden bana baktığında sırıttı. "Galiba benim de en sevdiğim kotun bu."

Akvaryum balıklarını taklit etmeyi sürdürdüm. Neyse ki bu sefer daha çabuk toparlandım. "Evet."

Hızlı toparlanmam daha iyi toparlandığım anlamına gelmiyordu anlaşılan.

"Ee..." Lucas birden ciddileşti. "Beni içeri davet etmeyecek misin, Rosie?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Burada yaşıyorsun ya?"

Gözleri muzipçe parladı ve benim yanımda daha önce sadece bir kere kullandığı otoriter ama nazik ses tonuyla, "Beni içeri davet et, Rosie," dedi.

Midemde bir şeyler düğümlendi. "İçeri buyurmaz mısın, Lucas?"

"Teşekkür ederim," dedi kararlı bir sesle ve ancak o zaman içeri girdi.

Gidip yatağın kenarına oturdum ve bu gece için seçtiğim yüksek topuklu, mavi, kadife ayakkabılarımı giymeye koyuldum. Dolabımın bir diğer özel parçası da onlardı. Daha doğrusu, bavulumun.

Çabucak bağcıklarını bağladım ve ayağa kalktığımda Lucas'ı ayaklarıma bakarken buldum.

"Gideceğimiz yer için fazla kaçmaz umarım?" diye sordum ayakkabılarımı ilgiyle süzdüğünü görünce. "Programımızı bilmiyorum. Onun için..."

"Bence gayet uygunlar," dedi hiç tereddüt etmeden.

"Ah, iyi. Şahane," diye mırıldandım.

Gerçekten öyle miydi? Lucas'ın beni ısrarla süzmesinin iyi mi kötü mü olduğuna karar verememiştim doğrusu. İlham verici miydi yoksa dikkat dağıtıcı mı? Canlandırıcı mıydı yoksa yorucu mu? Gerçek miydi yoksa... Deneysel mi?

Göğsümün içindeki çırpınma devam ederken kafamın içi allak bullaktı. Düşünceler, sorular ve senaryolar birbirine karışmıştı. Ve ben... "Lucas?"

Sesimden bir terslik olduğunu fark etmiş olmalıydı ki daha samimi bir tavır takındı. "Evet?"

"Yok, ben yapamayacağım," diye itiraf ettim. "Kendimi rahat hissetmiyorum. Şimdiden aramızda bir gerginlik var ve..."

Elini omzuma koyarak susturdu beni. Güçlü parmaklarından bluzuma hoş bir sıcaklık yayıldı. Dokunuşu hem rahatlatıcı hem heyecan vericiydi. "Bana güveniyor musun?" Başımla onayladığımda gülümsedi. "O zaman rahatla. Gerginlik filan yok. Sadece biziz. Rosie ve Lucas. Dışarı çıkacağız o kadar. Deneyin birinci safhası. Anlaştığımız gibi."

Yutkundum. "Kısa bir mola verip sadece biz olabilir miyiz? Evden çıkmadan önce?"

"Neye ihtiyacın varsa onu yapabiliriz," dedi elini omzumdan çekmeden. Başparmağını omzumda hafifçe oynatmaya başlamıştı. Dikkatimi dağıtıyordu. Sözleri. Dokunuşu. *Kahretsin.* Başını yana eğdi. "Birden olaya girersek daha kolay olur sandım," dedi. Başparmağı köprücükkemiğimin üzerinde geziniyor ve ardında karıncalanmaya benzer, tuhaf hisler bırakıyordu. "Kapıyı özellikle anahtarımla açmadım. Beni içeri davet etmen için. Ama düşündüğümden daha çok paslanmışım galiba. Umarım beni hemen kovmazsın, Ro."

Ro.

Bu yeniydi.

Hoşuma gitmişti. Hatta bayılmıştım. Hem de çok.

Ki bu da iyi değildi. Hiç iyi değildi. Başımı sallayarak odaklanmaya çalıştım. Üzerimdeki etkisine bakılırsa pek de paslanmadığını söyleyecektim ki birden elini omzumdan çekti. Dokunuşunun eksikliği de varlığı kadar dikkat dağıtıcıydı.

Elini kısa montunun cebine soktu. "Bunu vermek için uygun bir zaman olduğunu düşünüyorum. Özel bir şey değil ama..." Cebinden çıkardığı şeyi başıma koydu. "Sevdiğini söylemiştin."

Eli omzuma geri döndü ve beni yana çevirdiğinde ikimiz de duvardaki büyük aynaya döndük.

Birörnek pembe ve mavi I ♥ NYC kasketlerimize bakarken bunun özel bir şey olmadığı konusunda ne kadar yanıldığını düşündüm. Bir de nasıl büyük bir hata yaptığımı tabii.

"Vay canına," dedi arkamda dikilerek. "Biri acil yardım hattını arasın! Çifte güzellik, çifte acil durum demek sonuçta."

Kalbim bir takla daha attı. Hatta parmakları ucunda şöyle bir döndü. Dudaklarımı araladım ve bir şey söylemek yerine kıkırdadım. O da gülmeye başladı ve aramızdaki tuhaf gerginlik içten kahkahalarımızla birlikte kayboldu.

Hatayı burada yapmıştım işte. Neleri kaldırıp kaldıramayacağımı hesaplayıp duruyordum. Dizginleri bir türlü elimden bırakamıyordum. Benim için neyin deneysel neyin gerçek olduğunu düşünmekten alamıyordum kendimi. Kendi sorularıma cevabım: Kaybedecek neyim vardı? Görünüşe göre, sandığımdan daha fazlası. Henüz ilk randevumuza bile çıkmamıştık üstelik.

"*Cronut*, Lucas," dedim *teşekkür ederim* yerine anlaştığımız şifreyi kullanarak. *Arkadaşlar birbirlerine jest yapabilir ve bunun için teşekkür beklemezler*, demişti. Benim de böyle bir hatırlatmaya ihtiyacım vardı. *Biz arkadaşız. Lucas benimle gerçekten ilgilenmiyor. Bunların hepsi bir araştırma.*

Nedenini niçinini düşünmeye fırsat bulamadığım kadar kısa bir an için gülümsemesi kayboldu. Sonra kasketlerimizi aynı anda çıkarıp yatağa fırlattı.

"Ne yaptın?" diye sızlandım.

"Mola bitti," dedi topuklarının üzerinde dönüp sokak kapısını açarak. "Sence hazır mıyız, Rosie?"

Ro değil, Rosie.

Yutkundum. Eski beklentilerim ve gerginliğim geri döndü ama farklıydı. Daha büyük ve daha korkutucuydular ama her nedense bu kez onlarla baş edebildiğimi hissettim. Deri ceketimi alıp ellerimi iki yana açtım. "Daha hazır olamazdık."

Birkaç blok yürüdükten sonra Lucas aramızdaki huzurlu sessizliği bozdu. "Birinci evre," dedi. "Potansiyel çiftimiz beklenmedik ve absürt şartlar altında tanışır ve aralarında bir kıvılcım çakar. Şimdi ise bu işi yürütüp yürütemeyeceklerini merak ediyorlar. İlk buluşmalar ilk izlenimlere benzer. Kendini iyi ifade etmek için tek bir şansın olur."

Dudaklarından benim sözlerimin dökülmesi yanaklarımın yanmaya başlamasına neden oldu.

Romantizme bir mühendis ya da InTech'teki görevim gibi, bir proje müdürü gözüyle baktığım için kendimle gurur duymuyordum. Bir süreçten en iyi şekilde faydalanmanın yollarını arar gibi. O dört aşamayı bana ilham vermesini umarak belirlemiştim aslında. İnsan alışkanlıklarından kolay kolay vazgeçemiyordu ve bu da bir deneydi sonuçta. Bir yapısı olmalıydı. Verim. Bir plan.

Lucas ona sunduğum materyali söz verdiği gibi titizlikle incelemişti.

"Beklenmedik şartlar altında tanışma faslını geçtiğimizi düşünüyorum," dedi. "Hatırlasana, ben kuzenimin evine girmeye çalışıyordum ve sen beni polise şikâyet ediyordun." Nasıl unutabilirdim? "Onun için, birinci evrenin diğer kısımlarına geçebiliriz."

"İlk buluşma."

"Tecrübelerime dayanarak..." Sokak tabelasına bakıp gideceğimiz yönü işaret etti. "En iyi ilk buluşmaların biraz şamatalı olanlar olduğunu söyleyebilirim. Neşeli. Biraz salakça. Karşındakiyle rahat sohbet edebiliyor musun? Aynı esprilere gülebiliyor musun ve o sırada aranızda bir elektriklenme oluyor mu? O kişiyi yeniden güldürmek için çabalıyor musun? Daha fazlasına götürecek bir gülümseme..."

"Ben ilk buluşmada hiç böyle bir şey yaşamadım," derken buldum kendimi.

Lucas sesini alçalttı. "Bunu değiştireceğim."

Ayaklarıma baktım. "Belki de asıl sen bir aşk romanı yazmalısın," diye espri yapmaya çalıştım. "Sana güzel bir mahlas buluruz."

Kıkırdadığını duyunca ben de güldüm. "Ben hiçbir zaman bir kelime cambazı olamadım, Rosie." Birden durdu ve eli dirseğime değdi. Devam etmeden önce göz göze gelmemizi bekledi. "Neyse ki, bunu ellerimle telafi edebiliyorum."

Lucas'ın elleriyle ilgili birbirinden ilginç sahneler gözümün önüne gelirken ona ağzım beş karış açık bakmadığımı umdum.

İşin kötüsü, bu sahnelerin hiçbiri örgü örmesi, hamur açması ya da origami yapmasıyla ilgili değildi.

Ben bir şey söyleyemeden ellerini yana açtı ve arkasındaki mağazayı gösterdi. "Geldik."

Kapının üzerindeki tabelaya baktım ve "Bir plakçı," derken sesimin titrediğini inkâr edecek değildim.

Kibarca kapıyı açtı. "Güzeller önden buyursun."

Bu yorumun işimi hiç de kolaylaştırmadığı düşüncesine aldırmadan içeri girdim. Plakçılara has vinil ve karton kokusu anılarımı canlandırdı.

Olly doğmadan ve annem gitmeden önce babam beni böyle dükkânlara götürürdü. Her cumartesi sabahı başka birine. Saatlerce plakları karıştırıp ikimiz de en sevdiğimiz, en garip bulduğumuz ve en sevmediğimiz kapakları seçerdik. Hiçbir şey satın almasak da o haftaki plakçıya gitmeyi dört gözle beklerdim.

Geçmişe daldığım için, iki elini de omuzlarıma koyana kadar Lucas'ın hemen arkamda olduğunu fark etmedim. *Bugün bu ikinci,* diye yazdım aklımın bir köşesine.

Beni nazikçe itti ve konuşmadan önce şakağımda nefesini hissettim. "İyi misin?"

"Bunu beklemiyordum," dedim dürüstçe.

"İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?"

Omzumun üzerinden baktım. "İyi anlamda. Kesinlikle iyi anlamda."

Beni yavaşça yüzüne yayılan o gülümsemelerden biriyle ödüllendirdi. "Güzel," dedi önüme geçerek. "Çünkü bir görevimiz var."

Elimi plaklara doğru uzatırken sözlerinin bende yarattığı beklentiye direnemeden duraksadım. "Görev mi?"

Lucas beni kararlı bakışlarla süzdü. "Sen bir plak seçeceksin," dedi parmağını yüzüme doğru sallayarak. "İstediğini. Ben de onu sana alacağım."

Kaşlarımı çattım ama yine parmağını salladı.

"Benim randevum, benim kurallarım," dedi gözlerimi devir-

meme aldırmadan. "Ama seçimini iyi yap çünkü o bizim filmimizin müziği olacak."

Birden boğazım kurudu. "Bizim filmimiz mi?"

Başını salladı. "Lucas ve Rosie'nin Hikâyesi."

Ağzından bal damlıyordu sanki.

Bu sözler kafamın içinde bir tezahürat gibi yankılandı.

Lucas ve Rosie'nin Hikâyesi.

"Sence de birazcık..." Kutudan bir plak alırken kendimi toplamak için duraksadım. "Klişe değil mi?" Böyle desem de aslında fikrine bayılmıştım.

"*Klişe* mi?" diye inledi.

Sonraki kutuya geçtim ve bir plağın kenarıyla oynarken ona takılma arzumu ilk kez frenlemedim. "Evet, klişe. Ama sevimli. Ölüp de cennete gitmekle ilgili yorumundan sonra bunu beklemeliydim gerçi." Omzumun üzerinden baktım. "Acaba sen kendin mi biraz *klişesin*?"

Lucas gözlerini kıstı ve yüz ifadesi değişti. "Hiç unutmayacak mısın?" diye homurdandı.

"Kolay kolay unutulacak bir şey değil, inan."

İfadesi yine değişti ve birden bana doğru atılınca neye uğradığımı şaşırdım.

Kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine çekti. Sadece bir an için yine kucaklaşacağımızı sandım ama Lucas bu kez bir ninjadan farksızdı. Nane kokulu nefesi yanağıma vururken sertçe birbirimize çarptık. Yine sağlam ve sıcaktı. Dokunuşuyla resmen yağ gibi erimiştim. Nereye çekse o tarafa gidiyordum. Birden beni gıdıklamaya başladı.

Evet, Lucas Martín beni gıdıklıyordu.

Belime bir çimdik attı.

Gayriihtiyari bağırdım.

"Benimle alay mı ediyorsun, Rosie?" Bunu alçak bir sesle kulağımın dibinde söylemişti ve ister istemez ürperdim.

Beni yine gıdıkladı ve kıkırdarken bütün vücudum bambaşka sebeplerden ötürü karıncalanmaya başladı.

Gıdıklama saldırısı yalnızca birkaç saniye daha sürdü. Ama Lucas beni bırakmadı, yan dönmüş, göğsüne yaslanmıştım ve gülmekten nefes nefese kaldığımda çenesini omzuma koydu. Bu ani yakınlıkla şaşalarken yanağıma doğru kıkırdadı.

"Üzgünüm," dedim ama sesim o kadar hafif çıkmıştı ki duyduğundan emin değildim.

"Bence değilsin," diye mırıldandı. Çenesini biraz daha yaklaştırmasıyla kalp atışlarım hızlandı. "Benimle dalga geçmek hoşuna gitti," diye ekledi ve haklıydı. "Ama ben de eğlendim."

"Ah." Ciğerlerimdeki bütün havayı boşalttım. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Bununla birlikte kollarını biraz gevşetti ve fırsatı kaçırmayıp ondan uzaklaştım. Sadece ve sadece kendimi korumak adına.

Sonraki birkaç saniye boyunca gülümsemesi bir yerlere gizlendi, sonra ağzını çarpıttı ve "Hadi, Rosie," dedi. "Bize bir film müziği bul."

Sesi o kadar otoriterdi ki dediğini yapmaktan başka çarem kalmadı.

Elime aldığım belki yüzüncü plağı da inceledikten sonra ona döndüm. "Bu iş düşündüğümden daha zormuş."

"Çok düşünüyorsun da ondan," dedi elimdeki plağı görmek için eğilirken. "Bu neden olmuyor mesela? Düşünme sürecine beni de dahil et."

"Coldplay," dedim. "Dolayısıyla ilk bakışta gayet uygun."

"Ama?" diye mırıldandı.

"*Ama* ilk kez bir Coldplay şarkısında öpüşmüştüm," dedim yüzümü buruşturarak.

"Öpüştüğün ahmak ne yaptı sana?"

Şaşırdığımı belli etmedim. "O romantik anı benim mahvetmediğimi nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte," dedi kendinden emin bir tavırla. Ona baktığımı görünce kıs kıs güldü. "Evet, dinliyorum."

"Jake Jagielski'yi savunmam gerekirse, birinin meyve kokteyline alkol koyduğundan haberi yoktu."

"Ah, hayır."

İç çektim çünkü gerçekten de kâbus gibiydi. "Mezuniyet gecesiydi. Jake gecenin başından beri beni öpmeye çalışıyordu. Ben de hevesle bunu bekliyordum." Birbirimize aramızdan bir tren geçebilecek kadar uzak dans edişimizin anısıyla kıkırdadım. "Ama Jake çok gergindi. Bileğime takmam için çiçek yaptırmayı unutmuştu. Papyonu yana kaymıştı. Omuzlarımı tutarken avuçları terliyordu."

"Gözümde canlandı. Zavallı çocuk," dedi Lucas anlayışla.

"Senin de ellerin terler miydi?"

Lucas gözlerime baktı. "Senin gibi bir kızı öpmek için cesaretimi toplamaya çalışıyor olsaydım kesin terlerdi."

Bu ihtimalle başım dönerken ona baktım. Lucas'ın beni öptüğünü hayal ettim. Dudaklarımızın buluştuğunu. Tutkuyla öpüştüğümüzü. Gerçekten heyecanlanır mıydı? Sözlerinde samimi miydi?

Bu deneysel bir randevu, diye anımsattım kendime.

Hafifçe öksürdüm. "Her neyse. Yavaşça dönüp duruyorduk. Bir parça bitip diğeri başlıyordu. 'Speed of Sound' bitti ve Jake çok yavaşça bana doğru eğilmeye başlayınca, *Tamam, bu sefer yapacak,* diye düşündüm. Gözlerimi kapadım ve dudaklarımızın buluşmasını bekledim. Birden dudaklarıma yapıştı. Ama hızla geri çekilince şaşırıp gözlerimi açtım." Sonra olanları hatırlayarak ürperdim. "Jake geri geri birkaç adım sendeledi ve üzerime baştan aşağı kustu."

Lucas'ın ağzı şaşkınlıkla açılırken gözleri hayretle irileşti. "Hayır," diye fısıldadı dehşetle.

"Ah, *evet.*"

Coldplay albümü elimden kaptığı gibi kutuya geri koydu. "Coldplay'i unutalım. O olayı da aklına bile getirme."

Yeni bir plak alıp havaya kaldırdı. "The Smiths'e ne dersin?"

"Çok hüzünlü. Bana *(500) Days of Summer*'ı hatırlatıyor."

Kaşlarını çattı. "Romantik komedi değil miydi o?"

Öfkeyle homurdandım. "Filmin ilk repliğinde seyirciyi bunun bir aşk hikâyesi *olmadığı* konusunda uyarıyorlar."

Lucas kıkırdayıp başka bir plak aldı. "Elton John?"

İç çekip göğsüme vurdum. "Olmaz."

"Yine hazin bir film müziği mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Elton John denince aklına *Moulin Rouge*'un 'Your Song'u gelmiyor mu?"

Lucas kaşlarını çattı. "O da bir..."

Başımı yavaşça ona çevirdim ve bakışlarımla onu olduğu yere mıhladım. "Gelmiş geçmiş en güzel ama yürek parçalayıcı film mi? Evet, öyle."

Bıyık altından gülerek Elton John'u kutuya attı ve İspanyolca bir şeyler mırıldandı.

Üstüne gitmemeye karar vererek aramaya devam ettim. Ama sonra aklıma bir fikir geldi. "Ben ilk öpüşme hikâyemi anlattım. Bence sen de anlatmalısın."

Ağzını çarpıtarak gülümsedi. "İlk öpücüğüm iyi ya da kötü anlamda hatırlanacak bir şey değildi."

"Ya diğer ilkler? Rezil olma pahasına sana karşı dürüst oldum. Ben de bunu hak ediyorum bence."

Başını eğdi. "Bir tane olabilir. Ama seninkinin kıyısından geçemez."

"Yine de dinlemek isterim."

Lucas uzun bir süre cevap vermeyince anlatmayacağını sandım. Ama sonra, "Bekâretimi kaybedemediğim gecenin hikâyesi," dedi.

Kutudan bir plak çıkarırken elim havada asılı kaldı.

Az kalsın çenem yere yapışıyordu.

Anlamsız bir şeyler geveledim. Sözcükler bile ağzımdan dökülmeyi reddetti.

Ne demek oluyordu bu? Yoksa...

İmkânsız.

Mümkünatı yoktu.

Lucas başını arkaya atıp güldü. "Suratının hâlini görebilsen keşke. Keşke bir fotoğrafını çekseydim."

Göz ucuyla telefonunu çıkardığını görünce kendimi topladım ve koluna vurdum. "Ne suratı, canım. Abartıyorsun."

"Boşuna inkâr etme çünkü gördüm." Başını iki yana sallayarak telefonunu cebine koydu. "Hâlâ bakir miyim diye merak ediyorsun."

Lucas adına utanarak bizi dinleyen var mı diye etrafıma bakındım. Ama o hiç oralı olmadı.

Bana doğru eğildiğinde sesini alçalttı. "Bakir değilim, Rosie. Bekâretimi uzun zaman önce kaybettim. Çok uzun bir zaman önce."

İçerisi birden sıcak mı olmuştu? Yoksa bana bu kadar sokulduğu ve ısrarla yüzüme baktığı için mi ateş basmıştı?

Aklımdan ilk geçeni söyledim. "Aferin sana!" dedim yumruğumu omzuna indirerek.

Gülmedi ama bakışlarına bir parça hınzırlık karıştı.

Dikkatimi görevime verip plastik kasaların arasında gezinmeye devam ettim. "Ee, hikâye ne? Merak ettim."

"Lorena Navarro," dedi Lucas peşimden gelerek. "Lise boyunca bir ayrılıp bir barıştık. İlk ve tek ilişkimdi." Kulak kesilerek bu bilgiyi daha sonra değerlendirmek üzere aklımın bir köşesine not ettim. "Bizimkiler bir hafta sonu Portekiz'deki akrabaları ziyaret etmeye niyetlendi," diye anlatmayı sürdürdü. "Charo benden beş yaş büyük. Dolayısıyla kendi arkadaşları vardı. Benimle takılmıyordu. Ev tamamen bana kaldı."

Lucas'ın geçmişine ait olsa bile Lorena'yı kıskanmadığıma dair kendimi ikna etmek zorunda kaldım. "Kıza çiçek aldın mı? Bütün evi mumlarla donattın mı? Kokulu yağlar süründün mü?"

Lucas bana hayretle baktı. "Yağ mı?"

"Erkekler de bakım ürünleri kullanabilir." Omuz silktim. "Üç Numaralı Göt Lalesi o tip şeylere epey meraklıydı mesela. Ben..."

"Sus ne olur," diye homurdandı Lucas. "O budalaları dinle-

mek istemiyorum." Haklıydı. Bunu ben de hatırlamak istemeyebilirdim. Kirli sakallı çenesini kaşıdı. "Ayrıca yeniyetme bir delikanlı olarak o kadar sofistike zevklerim yoktu. Romantik bir geceden anladığım, Abuela'yı bir şeyler pişirmeye ikna etmekten ibaretti. Ah, bir de kıza en sevdiği yumuşak şekerlerden aldım."

"Lorena Navarro şanslıymış," diye mırıldandım tüm samimiyetimle.

"Bir film kiraladım. Keki ve şekerleri sehpaya koydum ve kızın dibine oturdum. Filmin tanıtım yazıları ekrandan geçerken bizim üstümüz başımız yere saçılmıştı ve ben olaya girmiştim." Kıkırdadı. "Ya da on yedi yaşında olayın ne olduğunu sanıyorsam ona işte."

Nefesimi tutarak aklımdan çıkmayacağını bildiğim bir sonraki sahneyi bekledim.

Lucas utanmazca sırıttı. "Lorena'nın bacaklarının arasında yere diz çökmüştüm ve elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Onun da zevk almasını, kendini iyi hissetmesini istiyordum." Başını eğdi ve tam olarak nereye baktığını gayet iyi biliyordum. "Sonra biri beni kulağımdan tuttuğu gibi evden dışarı çıkardı. Ne oldu, nasıl oldu hiç bilmiyorum. Sadece annemle Abuela oradaydı ve burunlarından soluyorlardı."

Elimi ağzıma götürdüm ve kendimi tutmaya çalışmama rağmen kahkaham parmaklarımın arasından taştı.

"Sen daha gül bakalım. Abuela bir daha bana hiçbir şey pişirmemeye yemin etti." Başını iki yana salladı. "Ertesi gün, suratıma mutfak önlüğünü fırlattı. Bir iskemle çekip oturdu ve onun talimatlarıyla ilk kekimi yaptım."

Nihayet kendimi topladım. "Mercimeği değil ama keki fırına vermişsin en azından," dedim bütün ciddiyetimle.

Lucas bir an dalgın göründü ama sonra gürültülü bir kahkaha patlattı.

Sonunda bu mutlu sesin sebebi olabildiğim için ayaklarım yerden kesildi. "Lorena kekine bayılmıştır eminim," diye ekledim.

Umursamaz bir tavırla elini salladı. "Onun için hiçbir şey pişirmedim."

"Neden? O olaydan sonra senden ayrıldı mı?"

"Eninde sonunda aramızı düzelttik," dedi burnumun dibine kadar girerek. Yüzü benimkiyle aynı hizaya gelene kadar eğildi. "Ama artık hiç kimse için önlük takmıyorum."

Başımı çevirdim ve çikolata kahvesi gözlerinin içine baktığımda göğsüme hoş bir sıcaklık yayıldı. Kalp atışlarım hızlandı.

"Sahi mi?" diye sordum kesik kesik soluyarak. *Ama benim için takıyorsun,* demek istedim.

Lucas soruma cevap vermedi. "Artık beni oyalamayı bırak da işe giriş, Rosie," diye kapattı konuyu. "Daha film müziğimizi bulamadık ama elimizde iki utanç verici hikâye var."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Lucas

"O da bir filmin müziği değil miydi?" diye sordum plakçıdan eve dönerken.

Rosie elindeki plağa bakıp iç çekti. "Sayılır ama bu farklı."

"Farklı mı?" Plağı elinden kapıp yakından baktım. "ABBA, 'Dancing Queen' teklisi." Albümü evirip çevirdim. "Romantik bir buluşmadansa bir kızlar gecesine daha uygun olmaz mıydı?"

"Deneysel buluşma," diye mırıldandı. "Ya bunu seçecektim ya da Vanilla Ice'tan 'Ice Ice Baby'yi. Bir hip-hop klasiği."

Dükkân sahibi kapanış saatine yakın telaşla yanımıza gelmişti. Doğrusunu isterseniz, Vanilla Ice'ı seçmediğini görünce rahat bir nefes almıştım. Vanilla Ice'a karşı bir garezim olduğundan değildi tabii. Ya da ABBA'ya. Ama bizim filmimizin müziğini seçmesini istediğimde aklımdan en son geçen şey bir hip-hop şarkısıydı.

Beni şüpheyle süzdü. "*Mamma Mia*'yı izlemedin mi? Bu şarkı Meryl Streep'in aydınlanma ânında çalıyordu. Filmin en önemli sahnesiydi. Aslında ne kadar hüzünlü bir parça olduğuyla ilgili bir makale okumuştum bir keresinde. Ama iyi noktalara parmak basıyor ve... Bilmem ki... Nedense beni mutlu ediyor. Sadece bir dans şarkısından çok daha fazlasıymış gibi geliyor."

Bu itiraf beni tatmin etmeye yetmişti. Aslına bakılırsa, onun için anlamı olan bir şarkıyı seçmesi içimde daha farklı hisler uyanmasına neden olmuştu. "Sen de onlardansın demek?"

Komik bir ifadeyle gözlerini kıstı. "Kimlerden?"

"*Mamma Mia*'nın takıntılı hayranlarından."

Birden öfkelendiğini hissettim. "*Mamma Mia* müzikal *ve* romantik bir başyapıt." Plağı elimden hışımla çekip aldı. "Birkaç aşk hikâyesi birden seyretmenin ve mükemmel müzikler dinle-

menin nesi kötü? Hiç! Çünkü bunu sevmemek kesinlikle ama kesinlikle imkânsız."

"Tamam, tamam," dedim ellerimi kaldırarak. "Sadece bundan sonra yaşanacaklara uygun olduğundan emin değilim. Ama idare edeceğiz artık."

Bana hızlıca bir bakış attı. Bunu ne anlamda söylediğimi merak ettiğini hissettim.

"Durma, sor," dedim. Kendi kendime gülümseyip gözlerimi kaldırıma diktim. Onu tanımaya başlamıştım ve bu hoşuma gidiyordu. "Benimleyken aklından ne geçiyorsa söyleyebilirsin."

Plağı iki eliyle birden havaya kaldırdı. "Sırada ne var ve bu olağanüstü, fevkalade, çağının ilerisinde müzikal ona neden uymuyor söyler misin?"

O gün, ikinci ya da üçüncü kez içimden bir kahkaha patlatmak geldi. Dayanamayıp güldüm.

Rosie kaşlarını hafifçe çatarak plağı indirdi. "Bu kadar komik olan ne?"

Doğru. Beni bu kadar güldürmesinin ve bundan tamamen habersiz olmasının komik bir yanı yoktu aslında. "Söyleyemem," dedim. Bu arada Lina'nın evine yaklaşmıştık. "Yakında öğrenirsin," diye ekledim.

Adımlarımı sıklaştırdım ve peşimden gelmediğini fark edince omzumun üzerinden baktım.

Rosie tek kaşını kaldırmış, kaldırımda dikiliyordu. Yüksek topuklu ayakkabıların bacaklarını upuzun gösterdiğinin dikkatimden kaçması imkânsızdı. Ve şu deri ceket gözlerinin yeşilini daha da ortaya çıkarmıştı.

"Sürprizler konusunda ne hissettiğimden emin değilim," dedi ama yüzündeki ifade tam tersini söylüyordu. Meraklandığını ve heyecanlandığını görebiliyordum. "Şimdi söylesen olmaz mı?"

"Hayır." Ona sırıtıp arkamı döndüm. "Benim randevum, benim kurallarım."

"Hem klişe hem de buyurgan," diye mırıldandı. "Bu ikisi bir araya gelmez sanırdım."

Yine güldüm ve bu seferkinin ardından tuhaf bir duygu uyandı. Dikkat kesilmeme neden olan bir şey. Ama başımı salladım ve "Seni duydum!" dedim.

Apartmana girdiğimizde Rosie'yi durdurup Adele'in dairesine yöneldim. Lina'nın komşusunun kapısını çaldım ve Rosie'nin hayret dolu bakışlarına aldırmadan yaşlı hanımefendinin başını kapıdan uzatmasını bekledim.

"Ay, hoş geldin." Adele muzipçe gülümseyerek beni içeri aldı. "Ben de nerede kaldı diyordum. Emanetin bıraktığın yerde duruyor."

"Teşekkür ederim, *hermosa**," dedim Adele'e ve birkaç saat önce ona bıraktığım kutuyu aldım. Beni karıştırdığı Mateo'nun İspanyol kökenli olduğunu öğrendiğimden beri onu her gördüğümde ya da hatırını sormak için her uğradığımda sohbetimizin arasına birkaç İspanyolca kelime sıkıştırmaya özen gösteriyordum. "*Eres la mejor.*"** Gerçekten harika bir kadındı. "Kızınla iyi eğlenceler. Sonra görüşürüz."

Adele'in gözleri parladı. "Tamam." Rosie'ye şöyle bir baktıktan sonra, "Sana da, çapkın," diye ekledi.

Kıs kıs gülerek Rosie'nin yanına döndüm. Tam da umduğum gibi çok şaşırmıştı. "Kapıyı sen açar mısın, lütfen?" diye rica ettim.

Rosie elimdeki ağır karton kutuya gözlerini kırpıştırarak baktıktan sonra harekete geçti. "Olur tabii. Tabii. Kapı."

Peşinden eve girdim ve sol ayağımla kapıyı kapadım. Sağ dizimin boşalmasıyla bunun kötü bir fikir olduğunu biraz geç de olsa anladım.

"Lucas!" diye seslendi Rosie yanıma koşarak. "Ah, iyi misin?"

Doğrulurken yüzümü buruşturdum ve önemli bir şey yokmuş gibi davranmaya çalıştım. Ama Rosie kutunun diğer ucundan tutmuştu bile.

---

* (İsp.) Güzellik. –*çn*

** (İsp.) Harikasın. –*çn*

Durumumu inkâr etmenin anlamı olmadığı için ilk geceki gibi, "İyi yakalayıştı, Rosie," dedim. Başımla sol tarafı işaret ettim. "Şuraya koyalım, televizyon sehpasının yanına. Orada boş bir fiş var galiba."

Birlikte kutuyu dediğim yere taşıyıp indirdik.

Rosie bir adım geri çekildi ama fazla uzaklaşmadı.

Onun meraklı bakışları arasında kutunun kapağını kaldırdım ve Rosie'nin daha önce görmemesi için Adele'de bıraktığım şeyi çıkardım.

"Ah," diye hafifçe inlediğini duydum. "*Ah.*"

Ona baktığımda dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı.

"Biraz yıpranmış," dedim az sonra. "Ama satın aldığım kadın çalıştığına yemin etti."

"Bunu satın mı aldın?" diye sordu. "Benim... Yani deneyimiz için?"

"Elbette." Eski pikabı fişe takıp doğruldum ve onu memnuniyetle süzdüm. "Aslında tamamen şans eseri oldu. Yürüyüş yapıyordum ve bu kadıncağız da evinin önünde bodrumdan çıkardığı eşyaları satıyordu. Birkaç dolar ve bir iyilik karşılığında pikabının yeni sahibi ben oldum."

"Nasıl bir iyilik?"

Rosie'nin sehpaya bıraktığı ABBA plağını aldım. "Eski şifoniyerinin yerini değiştirmesine yardım ettim." Tabii kadın mobilyasının koskocaman ve taş gibi ağır olduğunu söylemeyi unutmuştu.

Rosie tuhaf bir ses çıkardı. "Bir yabancının evine mi girdin? Senden bir iyilik istediği için?"

Omuz silkip pikabın önünde diz çöktüm. "Aslında birlikte bodrumuna indik."

Gürültüyle inledi. "Lucas, ne yaptın? Öyle şeyler yapmamalısın."

Plağı pikaba taktım. "Neden? Kadıncağız benden yardım istedi. Hem karşılığında bana bir pikap verecekti."

"Ya bu bir tuzak olsaydı? Ya kadın seni baltayla öldürseydi? Ya

da organlarını çalıp organ mafyasına satsaydı? Burası New York. Metrekare başına düşen manyak sayısı bunu yapamayacağın kadar fazla. Özellikle de işin içinde bir *bodrum* katı olduğunda."

"Çok şekersin," dediğimde sadece gözlerini kırpıştırdı.

Ama bir cinayete kurban gitme olasılığımı hesaplaması çok sevimliydi gerçekten.

"Pekâlâ, Rosalyn Graham." Ona yaklaştığımda başını arkaya attı. "Ayakkabılarını çıkar."

"Ne?" diye inledi güçlükle duyulan bir sesle. "*Neden?*"

"Çünkü o seksi ayakkabılarla dans edersen alt kat komşuları rahatsız edersin."

Dünyanın en çılgınca şeyini söylemişim gibi gözlerini kocaman açtı. "Dans mı? Dans mı edeceğiz?"

Ayakkabılarımı çıkardım. "Tabii." Tekrar diz çöküp pikabın ayarlarını yaptım. "Sana filmimizin müziğini seçeceğini söyledim. Onu çalıp dans etmeyeceğimizi düşünmedin herhalde?"

Rosie bir çift kanat takıp uçmasını söylemişim gibi baktı yüzüme.

Başımı yana eğdim. "Ayakkabılarını çıkarmana yardım edeyim mi?" diye teklif ettim. "Gerekirse bunu da yaparım." Gayet de hoşuma giderdi açıkçası. İtiraf etmeliyim ki onları ayağına geçirdiğinden beri dikkatimi dağıtıyorlardı.

Birkaç kere ağzını açıp kapadı ama sesini çıkarmadı.

Ancak ona doğru bir hamle yaptığımda harekete geçti. Saniyeler sonra, mavi ayakkabılarını çıkarmış, kotunun altından görünen çıplak ayaklarıyla karşımda duruyordu. O kottan hiç bahsetmesem daha iyiydi. *En sevdiğim kotun,* derken ciddiydim. Bacaklarını sarışı ve kalçasını...

Lucas, diye uyardım kendimi. *Odaklan.*

Pikabın düğmesine bastım ve *Dancing Queen* çalmaya başladı.

Başımı sağa sola yatırarak boynumu çıtlattım. Sonra gözlerimi ondan ayırmadan usulca dans etmeye başladım.

Bir parça seçmesini isterken aklımda böyle bir şey yoktu. Hele bu şarkıda dans ettiğimizi hiç hayal etmemiştim. Neyse ki,

ritim duygum kuvvetliydi. Abuela daha çocukken yeteneğimi keşfedip bana dans figürleri göstermişti. Dansıma sırayla kollarımı ve kalçalarımı da ekledim ve Rosie'den bir tepki almak için mükemmel bir dönüş yaptım.

Rosie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bakıyorum da şok oldun," diye alay ettim solo performansımı sonlandırarak. "Dans edemeyeceğimi mi sandın?"

Kabul ediyorum, *sadece* ritim duygum kuvvetli değildi. Gerçekten sıkı bir dansçıydım.

Yanakları biraz daha pembeleşti ve dudaklarının kenarı seğirmeye başladı.

Gülmemek için kendimi zor tutarak o sırada yapabileceğim tek şeyi yaptım. Şarkıyla uyumlu yavaş adımlarla, gözlerimi yüzünden ayırmadan ona yaklaştım.

"Hadi, Rosie," dedim ve biraz daha yüksek bir sesle ekledim: "Dans edebilirsin." Kalçalarımı sağa sola oynattım. "Hayatını yaşayabilirsin," diye mırıldandım.

Aramızdaki mesafeyi kapattığımda hem ABBA'nın şarkısına eşlik ediyor hem de kollarımla omuzlarımı sallıyordum.

Rosie'den belli belirsiz ama alaycı bir inilti geldi.

Ha gayret, diye düşündüm. Bacağım bile fazla sıkıntı yaratmıyordu.

Ona sokuldum. "Bir dans kraliçesinden ne eksiğim var?" diye sordum. "On yedi yaşında değilim ama genç ve güzelim."

Dudaklarında küçük bir gülümseme oynaştı. Bu da ondan daha fazlasını alma isteğimi kamçıladı.

"Bu kadarı yeter," dedim. "Gel buraya." Elinden tuttuğum gibi onu hızla döndürdüm.

Rosie çığlık attı ve kahkahalara boğuldu.

İşte bu.

Duymayı beklediğim kahkaha buydu.

Onu bir tur daha döndürdüm ve nihayet vücudu ritmi yakalamaya başladı. Yeniden karşı karşıya geldiğimizde yüzü olağanüstü bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

Tam o sırada, sanki bilerek denk getirmişiz gibi şarkının koro kısmı başladı ve sözlerine avazımız çıktığı kadar bağırarak eşlik ettik.

Rosie'nin vücudunun katılığı geçti, gözleri kapandı ve kendini yetmişlerin hit parçasının ritmine kaptırdı. Elini tuttum ve dünyayı umursamadan şarkıyı söylemesini izledim. Bir noktada sesi müziği bastırmaya başladı ve cidden berbat bir şarkıcıydı. Öyle böyle değil!

Ama bu öbür elini de tutup onu bir kere daha döndürmeme engel olmadı. Birkaç tur döndük, şarkı söyledik ve güldük. Hatta eğlencenin dozunu fazla kaçırmış olacaktık ki Rosie son turda dengesini kaybetti ve göğsüme yuvarlandı.

Vücutlarımız çarpışırken kolumu beline doladım. Göz göze geldik ve aynı anda nefesimizi vererek birbirimize baktık. Beni sarmalayan şeftali kokusuyla burun deliklerim açılıp kapandı.

Her nefesiyle birlikte aşağı yukarı hareket eden memelerini hissederek yutkundum. Bacağımı bacaklarının arasına sokmuştum ve kontrol edemediğim bir refleksle onu kendime çektim. Bacaklarımız birbirine biraz daha dolanırken kasıklarımız birleşti.

Soluğunu tuttu ve ciğerlerindeki havayı yavaşça ağzından verdiğinde titrek nefesinin sıcaklığı çenemi okşadı. İçimde bir şeyler kaskatı kesildi, sertleşti.

Belini tutan parmaklarım kendiliğinden aralandı. Ve...

Pikaptan cızırtıların yükselmesiyle her şey duruverdi.

"*Lucas,*" diye mırıldandı Rosie.

Onu hemen bırakmadım. Birkaç saniye düşünmeye ihtiyacım vardı. "Efendim?"

"Müzik," diye fısıldadı. "Şarkı bitti."

"Evet."

"Ama sen hâlâ..."

Cümlesi tuhaf bir sesle bölündü.

Omzumun üzerinden uzanıp dinledi. "Lucas?" diye tısladı.

Ağzımı açtım ama sesin daha da yakından gelmeye başlamasıyla kulak kesildim.

"Nedir bu?" diye sordu odanın içinde yankılanan *kırt, kırt, kırt* sesini bastırmak için bağırarak. "Sence ne olabilir?"

Şahane bir soruydu bu.

Onu yanımdan ayırmamam için bir neden daha doğmuştu. Belini bırakmadan döndüm.

Gürültü artmaya devam edince temkinli bir adım attım. Başımı sese doğru uzatırken İspanyolca küfretmekten kendimi alamadım. "*Pero qué cojones . . .*" *

"Eyvah," diye fısıldadı Rosie. "Lina bunu bir terslik olduğunda söyler."

Onu da yanımda sürükleyerek yürüdüm.

"Lucas, bu iş hiç hoşuma gitmedi. Ne yapıyorsun..."

"Şşş," diye susturdum onu. "Pikabın arkasında bir şey var galiba."

Birden tiz bir ses geldi ve tam zamanında aşağı baktım... *Ah, mierda.*"

"Tamam, sakin ol, Ro," dedim sesimi yumuşatarak. Çünkü gördüğüm şeyin ne olduğundan emindim ve eğer Rosie onlardan korkuyorsa...

Kulağımın dibinde avazı çıktığı kadar bağırdı.

Demek ki korkuyordu.

"Lucas!" diye bağırdı acı acı ve bir direğe tırmanır gibi üzerime çıktı. "Fare mi o?" Bir eliyle yüzümü avuçlarken öbür eli omzuma yapıştı. "Değildi, di mi? Ne olur fare olmadığını söyle!"

Beline sarılıp onu kucakladım ve bacaklarını kalçalarıma doladı. "Öyle bir şey demeyeceğim."

"Neden?"

Gülerek onu bacaklarının altından tuttum. O tarafa bakmaması için arkamı döndüm. "Çünkü evde kocaman bir sıçan var ve sana yalan söyleyemem, Ro. Benden bunu isteme."

Bir çığlık daha kopardı.

Ağırlığını dengelemeye çalışarak onu stüdyo dairenin karşı-

* (İsp.) Ne sikim dönüyor? –*çn*

** (İsp.) Siktir –*çn*

sına taşıdım. Ama kucağımda debelendiği için, kendimi düşünmekten menettiğim çıkık ve yuvarlak poposuna elimi koymak zorunda kaldım. "Ro, dinle beni," dedim ve tam kasıklarımın ortasında kıvrandığında inlememek için kendimi zor tuttum. "Seni buradan götüreceğim, tamam mı? Ama kıpırdanıp durmazsan daha kolay olacak. Bak, *lütfen*."

Birden donup kaldı. "Aman Tanrım. Özür dilerim." Kucağımdan inmeye çalıştı ama izin vermedim. "Çok mu ağırım? Pisliğin tekiyim! İndir beni..."

"Olduğun yerde kal," dedim ve hafiften topallayarak onu mutfak adasına götürüp üzerine oturttum. "Sorun yok."

"Sorun yok falan değil," diye inledi dehşetle. "Kucağına öyle atlamamalıydım."

Boşuna üzülüyordu. Zayıflayan kaslarımın sızlamasına aldırmıyordum. Ya da ettiğimiz danstan sonra saatlerce çekeceğim ağrılara. Doğrusu, bunları düşünmekten bıkmıştım. Şu kahrolası sakatlık yüzünden istediğimi yapamamak canıma tak etmişti.

Güçlükle yutkundum. "Dert etme. Ben etmiyorum."

Başını salladı ve bu konuyu kurcalamayarak bir kez daha şaşırttı beni. "Kemirgenlerden ödüm kopar," diye mırıldandı. Dizlerini karnına toplayıp ayaklarını tezgâhın üzerine koydu. "O yaratığın ayak parmaklarımı yiyebileceğini düşündükçe bayılacak gibi oluyorum."

Öyle büyük bir tiksintiyle yüzünü buruşturdu ki dayanamayıp güldüm. "Merak etme, parmaklarını falan yemeyecek."

"Ama yiyebilirdi."

"Yani, tabii ama şimdi yüksektesin ve burada sana ulaşamaz."

"Beni hiç rahatlatmıyorsun," diye homurdandı. "Kim bilir kaç gün kâbus göreceğim. Işıklar açık uyuyacağız ve gece susarsam kendim kalkamayacağım için seni uyandıracağım. Resmen kendi mezarını kazıyorsun."

Yalandan iç geçirdim. "Ne gerekiyorsa yaparım. Ben iyi bir ev arkadaşı ve daha da iyi bir arkadaşım."

Dudak büktü ve kendi kendine söylendi.

"Şimdi yerinden kıpırdama, tamam mı?" dedim yeni bir isteri krizine mahal vermeden. Pikabı çekip sıçanın yerini tespit ettim ve onu kolayca köşeye kıstırıp içinde bir dergiyle ortada duran boş kutuya girmesini sağladım.

Kutuyla birlikte Rosie'ye doğru yürüdüm.

Elini kaldırdı. "Bir adım daha atma, adamım."

"*Adamım* mı?" Gücenmiş gibi yaptım. "Şu durumda 'Ah, Lucas, benim seksi ve becerikli beyaz atlı prensim' daha uygun bir hitap olmaz mıydı?"

Bana tehditkâr bir bakış fırlattı.

Bir şey söylememe fırsat kalmadan kapı çalındı.

"Tanrım," diye fısıldadı. "Ya arkadaşıysa?"

"Umarım yiyecek bir şeyler getirmiştir," dedim kapıyı açmaya giderken.

Rosie'yi tezgâhın üzerinde bırakarak koltuğumun altındaki kutuyla kapıyı açtığımda, daha yaşlı bir hanımdan aşina olduğum hatlara sahip bir yüzle karşılaştım.

"Selam," dedi gülümseyerek. Koyu kumral saçlarını bu aralar sık sık gördüğüm katlı bir modelde kestirmişti. "Ben Adele'in kızı Alexia." Gözleri arkama kaydı. "Rahatsız etmiyorum ya?"

"Tabii ki hayır," dedim en tatlı gülümsememle. "O hep orada oturur. Yüksekte olmayı seviyor. Değil mi, Ro?"

Rosie'nin sesi ancak birkaç saniye sonra duyuldu. "Evet, doğru," diye seslendi. "Mobilyaların tepesine tünemek benim için âdeta bir tutku."

Alexia'ya dönmeden önce kıkırdadım. "Tanıştığımıza sevindim." Serbest elimi ona uzattım. "Ben Lucas. Tezgâhın üzerindeki güzel hanımefendinin ismi de Rosie."

"Memnun oldum," dedi Alexia elimi sıkarak. "Annem ve kendi adıma size teşekkür etmek istedim. Karım ya da ben her akşam uğruyoruz. Ona tam zamanlı bir bakıcı bulmak için uzun zamandır uğraşıyoruz ama..." Sıkıntıyla iç çekti ve cümlesini bitirmedi. "Her neyse. Mecbur olmadığınız hâlde her gün onunla ilgileniyorsunuz. Size minnettarım."

Başımı iki yana salladım. "Rica ederim. Hiç önemi yok." Gerçekten de teşekkürü gerektirecek bir şey değildi. Adele'le zaman geçirmek hoşuma gidiyordu.

Alexia uzanıp elini koluma koydu. "Benim için önemli. Babamın vefatından beri ilk kez onu anlatıyor."

Babam.

Demek Mateo Adele'in kocasıydı. Tam tahmin ettiğim gibi.

Alexia bana uzun uzun baktı ve gözlerindeki kederi gördüm. "Ona gerçekten çok benziyorsunuz. Hele gençlik fotoğraflarına. Arjantinliydi, *mi papa**."

Kendini iyi hissetmesini sağlayacak bir sözüm olmadığı için sustum.

"Daha fazla vaktinizi almayayım." Hafifçe öksürdü. "İkiniz..." Gülümseyince hüznün izleri yüzünden silindi. "Bayağı eğleniyor gibisiniz."

Koltuğumun altındaki kutuyu sormadığı için rahatlayarak başımı salladım. "Görüşürüz, Alexia."

"İyi akşamlar, Lucas." Başını uzattı. "Hoşça kal, Rosie!"

Rosie de oturduğu yerden, "Güle güle! Tanıştığımıza sevindim!" diye seslendi.

Alexia gittiğinde omzumun üzerinden baktım. Rosie onu bıraktığım yerde oturuyordu ama yüzünde bambaşka bir ifade vardı. "Her gün Adele'e mi uğruyorsun?"

"Evet."

"Sana inanamıyorum..." diye mırıldandı gözlerini yüzümde dolaştırarak. "Ay!"

Kutudaki ufaklık sıkılmış olmalıydı ki hareketlenmeye başlamıştı. Kaşlarımı çattım. "Bu şehirde sokaktan bir şeyler satın almak pek akıl kârı değil galiba?"

Dudağının sol köşesi titredi. "Ben olsam bodrumlardan da uzak dururdum."

"Mantıklı." İç çektim. "Ben bu arkadaşı sokağa salmaya gidiyorum. Ya da bir parka mı bıraksam acaba?" Kaş çattım. "Ne

* (İsp.) Babam. –*çn*

yapılacağına Google'dan bakayım en iyisi. Ben kapıyı kapatınca oradan inersin. Güvendesin."

Sebebi işgalci bir kemirgen ya da her ne olursa olsun, Rosie'ye benimle güvende olacağını söylemiştim.

Ve sözümü tutacaktım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rosie

Olly bizi ekmişti. Yine.

Babamın ricası üzerine gelip stüdyo dairesinin duvarlarını silmeye yardım edeceğine söz vermişti.

Daha beteri, babamın aslında yardıma ihtiyacı olmadığını fark etmemdi. Çok amaçlı yüzey temizleyici şişesiyle öylece arkasında dikilmem bütün işi tek başına yapabileceğinin kanıtıydı. Bizden yardım istemesinin nedeni çocuklarını görmek istemesiydi. Özellikle de Olly'yi.

Küçük kardeşimi omuzlarından tutup sarsmak istiyordum. Nesi vardı bu çocuğun?

"Kendini yormuyorsun ya?" diye sordum yüzünü görmek için yaklaşarak. "Kalçan nasıl, baba? İstersen mola verip bir şeyler atıştıralım."

"İyiyim, Bezelye," dedi hemen.

Of, yine o *ben iyiyim* teranesi.

Elindeki süngeri alıp bana bakana dek ısrarla yanında dikildim. Sonunda isteksizce başını çevirdi ve hiç de iyi görünmüyordu. "Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz!"

Babam kıkırdadı ve onu da omuzlarından tutup sarsmamak için alnına bir öpücük kondurdum.

"Biraz endişeliyim, hepsi o," diye kabul etti iç çekerek. "Kardeşinle konuştun mu? Geliyor mu?"

"Ben... Evet." Yüzümü görmesin diye süngerle oyalandım. "Bakayım aramış mı? Eminim sadece geç kalmıştır."

Babam süngeri geri aldı. "Sen telefonuna bakarken ben de şu işi bitireyim. Silmediğimiz birkaç yer kaldı."

"*Silmediğimiz* derken?" diye mırıldandım çantamdan telefonumu çıkarmak için arkamı döndüğüm sırada.

Olly ne aramış ne de mesaj atmıştı.

Ona bir mesaj daha yazdım.

Olly neredesin? Ben babamdayım. Saat altı oldu. Geleceğini söylemiştin.

Sonra kardeşim adına yeni bir mazeret uydurdum çünkü bizi büyütmek için canını dişine takan ve evde fazla vakit geçirememesine rağmen bize her gün sevildiğimizi hissettiren bu adamı üzmek istemiyordum. "Olly belki trendedir ve telefonu çekmiyordur," dedim babamın bunu yutacağını umarak. "Birazdan yine ararım."

Babam iç çekti. Çoğu insanın dikkatinden kaçabilecek çok hafif bir sesti ama benim için bir anlamı vardı. Bu, babamın Olly iç çekişiydi. Kardeşimin hayatında olup biten her şeyden kendini sorumlu tutuyordu.

En az benim kadar.

Onu teselli etmek için ağzımı açtığımda odayı bir kadın sesi doldurdu. "En sevdiğim komşum nasılmış bakalım?"

Arkamı döndüğümde sesin sahibiyle karşılaştım. Yer yer kırlaşan saçlarını topuz yapmıştı ve muzipçe parlayan gözleriyle bana bakıyordu.

"Ah, Nora. Hoş geldin." Babamın yüzünde güller açtı. "Mobilyaları çekerken çok gürültü yapmadık umarım? Kitap kulübü toplantın bittin mi? Bize o nefis pastandan getirdin mi?"

Kitap kulübü mü? Nefis pasta mı?

Babam sesini alçalttı. "Sabahtan beri aklımdan çıkmıyor."

Gözlerimi kırpıştırdım. Burada neler oluyordu?

Nora arkasına sakladığı torbayı havaya kaldırdı. "Buna sevindim." Bana dönmeden önce babama gülümsedi. "Misafirin olduğunu bilmiyordum, Joseph. Kızın mı?"

"Hani bana Joe diyecektin?" diye düzeltti babam göz kırparak. Gördüklerime inanamayarak bir kere daha baktım. "Evet, kızım," diye devam etti. "Rosie mühendis. Manhattan'da havalı bir şirkette çalışıyor. Dün anlatmıştım ya hani?"

Babamın sözleri vicdanımı sızlattı. "Evet, o benim," dedim yutkunarak. "Merhaba Nora. Tanıştığımıza memnun oldum."

Torbanın ardından bana gülümsedi. "Baban seninle gurur duyuyor, hayatım. Yakın zamanda terfi ettiğini söyledi. Tebrikler. Duyduğuma göre, bunu sonuna kadar hak etmişsin."

Yüzümdeki bütün kanın çekildiğini hissetmeme rağmen başımı sallayabildim.

Nora'nın bakışları babama kaydı. "Yeşil gözlerini senden almış, Joseph," diye kıkırdadı. "Pek güzeller. Çocuklarına sadece iyi genlerini geçirmişsindir umarım. Senin kadar inatçıysa işi zor."

"Joe," diye düzeltti babam ve bana bakmadan ekledi: "Duydun mu, Rosie? Nora gözlerine iltifat etti."

Önce babamın, sonra Nora'nın yüzüne baktım. İkisi de gülümsüyordu. Babam Nora'ya ve Nora da onun *sabahtan beri aklından çıkaramadığı pastanın* durduğu torbaya.

Telefonumun titremesiyle gözlerimin önünde gerçekleşen bu cilveleşmeyi izlemekten sıyrılıp ekrana baktım.

Lucas: Temizlik işleri nasıl gidiyor? Babanın kalçası nasıl?

İsmine ve yazdıklarına bakıp gülümsememek için dudaklarımı ısırdım.

Bununla birlikte, ilk deneysel randevumuzun ayrıntıları zihnime üşüşerek beni soluksuz bıraktı.

Olabilecek en tatlı şekilde şamatalı, sevimli, klişe ve eğlenceli bir buluşmaydı. Lucas'la dalga geçmiş olsam da klişelere *bayılırdım* ve ilk deneyimizde beklentilerimin çok üzerinde bir performans sergilemişti. Buluşmamıza ve tabii Lucas'a dair her şey bir aşk romanları yazarının hayallerinin gerçek olması gibiydi. *Her kadının hayallerinin gerçek olması gibi.* Evde gezinen kemirgen bile artık tüylerimi diken diken etmiyordu. Onun yerine, beni kucağında taşıması geliyordu aklıma. Güvenli kollarında olmanın uyandırdığı baş döndürücü hisleri tekrar tekrar yaşıyordum. Sıcaklığını duyumsuyor, dans ettiğimizde kahverengi gözlerinde beliren anlamlı ifadeyi düşünmeden edemiyordum.

Bunların hepsi bir araştırma adı altında yapılmış şeylerdi aslında. Deneysel flörtleşme. Deneysel dans. Birtakım deneysel şahanelikler.

Ama bu değildi işte. Ev arkadaşım ve arkadaşım Lucas olarak beni ve babamı merak etmesi deneysel bir yakınlık değildi. Tamamen gerçekti. Ve bunu göz ardı etmem oldukça zordu.

Rosie: İyi iyi. Komşuyla kırıştırıyor. Hem de gözümün önünde!

Lucas: 😀 Yürü be, Graham Amca!

Rosie: Bu tür davranışları desteklemezsen sevinirim.

Lucas: Neden? Kur yapmak sağlığa faydalı.

Rosie: Babamdan bahsediyoruz 😀 Birbirlerine göz süzüyorlar.

Lucas: Herkesin bazı ihtiyaçları vardır.

Rosie: AY, HAYIR!

Lucas: Tamam, sustum. 🤐 Ama sen aşk romanları yazarı değil misin? Babanı yüreklendirmelisin. Hatta ona birkaç tüyo verebilirsin.

Lucas: Ne kadar ileri gittiler sence? Oynaşma filan olmuş mudur?

Oynaşma mı? Tanrım.

Rosie: Tamam, dedikoducu kız! Artık bu muhabbete son verebilir miyiz, lütfen?

Rosie: ayrıca benim tarafımı tutman gerekiyordu.

Lucas: Ben her zaman senin tarafındayım.

Bu sözler birkaç saniye duraksamama sebep oldu. Neden bilmiyorum ama içimde tuhaf hisler uyandırdılar.

Ekranda yine üç nokta belirdi.

Lucas: Seni tutmayayım. Babanı merak ettim. Seni de tabii.

Lucas: #RosieTakımı

Lucas: Beni sevdiğini biliyorsun, öptüm.

Lucas: ayrıca ablamı unutuyorsun, Ro. *Dedikoducu Kız*'ı biliyorum.

Kahretsin. Cidden of ki ne of!

Bu kadar iyi ve komik olmak zorunda mıydı? Bu kadar sevimli ve kendi gibi?

Rosie: çok tatlısın, Lucas. Bunu yapmana gerçekten gerek yoktu.

Aradan birkaç saniye geçti ve gittiğini düşünürken ekranda mesajı belirdi.

Lucas: son bir soru. Yemeği babanda mı yiyeceksin? Sana da bir şeyler ayırayım mı?

Lucas etraftayken her seferinde daha da şiddetli hissettiğim bir duyguydu göğsümdeki bu acayip genişleme. Giderek etkisini artırıyor ve nefesimi kesiyordu. Uzunca bir süre de yerinden kıpırdayacağa benzemiyordu. Lucas inanılmaz derecede tatlıydı ve muhtemelen bundan haberi bile yoktu.

Büyük bir şanstı aslında ve bir o kadar da büyük bir şanssızlık. Çünkü...

"Rosie?"

Telefonumdan başımı kaldırdığımda babamın meraklı bakışlarıyla karşılaştım. "Pardon, ne dedin?"

"Kiminle mesajlaşıyorsun?"

Sorusu beni on altı yaşıma geri götürdü. Bana hoşlandığım bir çocuk var mı diye sormuştu. *Sana çiçek alanı değil, senin için koca bir bahçe ekecek erkeği seç, Bezelye.*

"Hiç," dedim heyecanımı belli etmemeye çalışarak. "Bir arkadaş."

"Yüzün güldüğüne göre sıradan bir arkadaş değil galiba."

"Yazdığı şeye gülüyordum." Telefonu kapayıp çantama attım. "Bayağı esprili biridir."

"Öyle mi?" Babam bilmiş bilmiş sırıttı. "Espri neydi?"

Göz ucuyla Nora'nın bizi başıyla selamlayıp gittiğini gördüm. Bunu hemen fırsata çevirdim. "Hiçbir şey Nora'nın yanındaki hâlini izlemek kadar *komik* olamaz." Parmağımı ona doğru salladım. "Birileri niyeti bozmuş."

Neşeli bir kahkaha patlattı. Onu böyle görmeyi özlemiştim. Ama beklediğimden daha kısa sürdü ve saatine göz attı.

"Kardeşin gelmeyecek herhalde," dedi iç çekerek.

Yeni bir bahane uydurabilirdim ama söylenecek sözlerin tükendiği bir noktadaydık. "Sanırım öyle."

"Evet." Başını salladı. "Hadi, işimizi bitirelim. Sen de fazla geç kalma, Bezelye."

★♡★♡★♡

Saatler sonra Penn İstasyonu'nda trenden indim. Kendimi şaşılacak kadar yorgun hissettiğim, biraz geç olduğu ve hava da karardığı için eve metroyla dönmek yerine parama kıyıp Uber çağırdım.

Arabayı beklerken kavşakta bir aşağı bir yukarı yürüyen bir karaltı gözüme takıldı.

Adam başını önüne eğmişti ve sinirli bir tavırla parmaklarıyla oynaması tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu.

Biraz daha baktım ve nedense ayaklarım beni ona götürdü.

Olly?

On adım daha attığımda emin oldum. Görmeyeli bu kadar değişmiş miydi? Daha uzun boylu ve geniş omuzlu görünüyordu ama oydu işte. İster koca adam olsun ister yeniyetme bir delikanlı, o benim küçük kardeşimdi. İyi de ne yapıyordu burada? Bir terslik mi vardı?

Aramızdaki birkaç adımı koşarak katettim.

"Olly?" diye seslendiğimde başını kaldırdı. "Ne yapıyorsun..."

Son adımımla birlikte sorumun devamını getiremedim.

Sadece bir tane terslik yoktu zira. Her şey tersti. Kardeşim mosmor gözü ve patlamış dudağıyla karşımda dikiliyordu.

"Olly, bu ne hâl?" Hiç düşünmeden ellerimi yüzüne doğru uzattım. Parmak uçlarım yanaklarına değdiğinde irkildi. "Ne oldu sana? Kim yaptı bunu?"

Gözlerini kapadı ve bu on dokuz yaşındaki erkeğin yalnızca teselliye ihtiyaç duyduğunu anladım. Boyu en az on iki santim

daha uzun olabilirdi ve artık ona bir parça çikolata verdiğimde bana dünyaları önüne sermişim gibi bakan küçük oğlan çocuğu da olmayabilirdi. Yine de onu kollarıma almak ve canım pahasına korumak istedim. Bunu ona yapanlarla arasında bir dağ gibi dikilmek istedim.

"İyiyim," diye homurdandı.

İçimde bir şeyler koptu. Karanlık ve düşmanca dürtülerim serbest kaldı. "Graham erkeklerinin *iyiyim* muhabbetine sıçayım!" diye tısladım. "Bir kere de kötü olun be! Cidden kafayı yiyeceğim!"

Olly inler gibi bir ses çıkardı. Küfretmeme alışık olmadığını biliyordum ama ben de insandım ve bir noktada patlamıştım işte. Hem iyi gelmişti, sinirlerim yatışmıştı. "Bence çoktan kafayı yemişsin, Bezelye."

İç çekip gözündeki morluğa baktım. "Olly, bu nasıl oldu?"

"Abartma. Herkesin gözü morarır."

Ciğerlerimi derin bir nefesle doldurdum ve soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. "Onun için mi istasyonun önünde bekliyorsun? Philly'ye gelmeme nedenin bu mu?"

Başını salladı. "Dönüş yolunda olduğunu söyleyince gelip özür dilemek istedim."

Başparmağımı altdudağındaki kesikte dolaştırdım. "Acıyor mu?"

Omzunu silktiğinde, ona söylemek istediklerim dilimin ucuna kadar geldi. Ama bunları duymak istemeyeceğini biliyordum. "Olly, neler oluyor?"

"Gencim, çabuk toparlarım," deyiverdi rahat bir edayla. Pes!

"*Sırf* genç olduğun için dudağını patlatabilecek tiplerle başını belaya sokmamalısın. Aslında genci yaşlısı yok bu işin. Hiçbir koşulda başını belaya sokmamalısın."

Parmaklarımın titremeye başladığını fark ettim. Kızgın, yorgun ve çaresizdim. Ona nasıl laf anlatacağımı bilmiyordum. Bana güvenmesini nasıl sağlayacaktım? "Senin hayattan zevk alman gerekir. Gezip tozmalı ve eğlenmelisin. On dokuz yaşın-

dakiler ne yapıyorsa onu yapmalısın." Başımı iki yana salladım. "Gece kulübündeki esrarengiz işinle ilgisi var mı bunun?"

Bir adım geri çekilerek kendini elimden kurtardı. "Bir kere de güven bana. İyi para kazanıyorum. Rahatım yerinde. Bir yanlış anlama oldu ve biraz hırpalandım, hepsi o."

Yeniden elimi uzattığımda ona dokunmama izin vermedi. Ancak o zaman üzerindekileri fark ettim. Hepsi de pahalı kıyafetlerdi. Benim bile zorlanarak satın alabildiğim markalar.

O da aşağı baktı ve başını iki yana salladı.

Avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum ama yapmadım. Bir kere bağırmaya başladım mı bir daha çenemi kapatamayacağımdan korkuyordum.

"Uyuşturucu işine mi bulaştın?" diye hesap sordum.

Olly başını kaldırdı. Gözleri hayretle irileşti.

"*Ne?*" Ona altın para sıçıp sıçmadığını sormuşum gibi baktı suratıma.

"Uyuşturucu işine mi bulaştın, Olly? Mesele bu mu?"

"Tanrım, Rosie!" Şoku tiksintiye, öfkeye dönüştü. "Hiçbir işe bulaşmadım, tamam mı? Anlamıyorsun. Sadece..."

Başını iki yana salladığında kuzguni siyah saçları alnına düştü.

"Sadece *ne?*" diye üsteledim.

"Dans ediyorum," dedi sonunda kafamı daha da fazla karıştırarak.

Tüm şüphelerim ayaklanmıştı.

"Gece kulübünde dans ederek neredeyse benim kiram kadar edecek kıyafetler mi alıyorsun?" diye sordum usulca.

Omzunu silkti.

Kardeşim dans ederek mi hayatını kazanıyordu? Olly *striptiz* mi yapıyordu?

Kalbim göğüs kafesimi döverken kıpırdamadan durdum.

Kısa bir süre önce Lucas'ı hamurların ve tavaların Magic Mike'ı ilan etmiştim ve şimdi küçük kardeşimin bu işi yaptığını öğreniyordum. Hem de gerçek hayatta.

Bunu daha önce söyleyebilecek kadar güvenmiyor muydu bana?

Birden o kadar üzüldüm ki başım dönmeye başladı. Bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açtığım sırada yanımızda duran arabanın farları gözümü aldı.

Olly kolunu gözüne siper ederek usulca küfretti. Şoför camını indirdi.

"Atla, yakışıklı," dedi arabayı kullanan oğlan. Olly'den taş çatlasa birkaç yaş büyüktü.

"Olly, gitme," diye şansımı denedim.

Ama kardeşim arabaya doğru yürüdü.

"Konuşmamız gerek..."

"Rosie," diye sözümü kesti. "Ben iyiyim. Onu ben çağırdım."

Kardeşimi almaya gelen oğlan kafamın içinde uyarı çanları çalmasına neden olacak şekilde pis pis sırıttı.

"Gidelim," dedi Olly'ye. "Yarım saate mesain başlıyor. Suratın fena dağılmış. Lexie makyajla halleder." *Lexie mi?* "O hatun bunca zahmete değer umarım?"

Olly'ye döndüm. Çenesini sıkmıştı.

Bir kız için dayak yemişti demek? Ama...

"Hoşça kal, Rosie," dedi. Çabucak yanağımı öptü ve arka kapıyı açtı.

Göz açıp kapayıncaya kadar kaldırımda tek başıma, kardeşimin bindiği arabanın hızla uzaklaşan kırmızı stop lambalarının ardından bakarken buldum kendimi.

Tam da o sırada, çağırdığım Uber geldi.

Bir süre sonra nihayet eve döndüğümde, Olly'yle yaşadıklarım yüzünden canım o kadar sıkkındı ki Lucas'ın vampir dizimizi izlerken ağzı beş karış açık uyuyakaldığını görmek bile neşemi yerine getirmedi. Üzerine bir battaniye örtüp parmaklarımın ucuna basa basa su içmek için mutfağa gittim. Tezgâhta notunu buldum. *Açsan fırında yemek var*, diye yazmıştı bana. Bu bile yüzümü güldürmedi. Mesajına cevap vermememe rağmen

iki kişilik yemek yapmıştı. Bana kendi yemeğinden artanı bırakmamıştı. Onca zahmete katlanıp bana da yemek hazırlamış ve belki eve aç dönerim diye notu görebileceğim bir yere koymuştu.

Başka bir zaman olsa pişmiş kelle gibi sırıtırdım. İçim sevinçle dolardı. Ama beni düşünmesi bu kez bende ters bir etki yarattı.

Yazı yazamamam, Lucas, kardeşim ve hatta babam. Hayatım karmakarışıktı ve tek yaptığım yalan söylemekken herkesten dürüstlük beklemem dünyanın en büyük ikiyüzlülüğü değil de neydi? Omuzlarımdaki yükler birden taşıyamayacağım kadar ağır geldi.

Elimde notla orada dikilirken adımı duydum.

Lucas uyanmıştı ve battaniyesiyle stüdyo dairenin ortasında duruyordu. Saçlarının hepsi ayrı bir yöne doğru yatmıştı.

Kendimi zorlayarak gülümsedim. "Özür dilerim. Uyandırmak istemezdim."

"Gözlerimi dinlendiriyordum." Kendine gelmeye çalışır gibi birkaç kere gözlerini kırpıştırdı. Bakışlarını yüzümde dolaştırdı. "Ne oldu? Baban..."

"Gayet iyi." Omuz silkip Grahamların en iyi yaptığı şeyi yaptım. Ters giden ne var ne yoksa hepsini halının altına süpürdüm. Ya da içime attım. "Yok bir şey, Lucas."

Uzun bir an boyunca sessiz kalarak yüzüme baktı. Ne yaptığını biliyordum. Benim için endişe ediyor ve moralimi nasıl düzeltebileceğini düşünüyordu. Belki de yeniden gözyaşlarına boğulacağımı sanıyordu.

Böyle davranması beni deli ediyordu çünkü Lucas çok şey yapıyordu. Ve ben onun için kılımı bile kıpırdatmıyordum. Yalnız kalmamak için takıldığı biri olmaktan başka.

O an içimden bir söz verdim. Ben de Lucas Martín için bir şey yapacaktım. Onu mutlu edecek bir şey.

"Rosie?"

İç çektim. "Efendim?"

Bana ilk deneysel randevumuzdaki gibi anlamlı bir ifadey-

le baktı. Ama bu seferki bakışları daha yumuşak ve sevecendi. "Sana sarılmamı ister misin?"

Ne iyi adamdı. Ama benim için bunca şey yaptıktan sonra karşısında bir kez daha sinir krizi geçirmeyecektim.

"Hayır, iyiyim," diye fısıldadım. "Gerçekten."

Birkaç saniye konuşmadı. "Sen bana sarılsan?" dedi sonra. "Belki de asıl ihtiyacı olan benimdir."

Kollarına atılmak geldi içimden. Ama kendimi tuttum çünkü maksadını anlamıştım. Beni rahatlatmaya çalışıyordu.

Lucas aklımdan geçenleri okumuş olacaktı ki duyarsız kalamayacağım bir şey söyledi. "Bugün Taco'yu çok özledim. Sarılmak iyi gelebilir." Sesi boğuk, sevecen ve yumuşacıktı. "Bana sarılır mısın, Rosie?"

Nasıl görünüyordum kim bilir? Muhtemelen dokunsalar ağlayacak hâldeydim. Ama Lucas Martín yine de olayı tersine çevirip ona evet dersem büyük bir iyilik edecekmişim gibi gösterebiliyordu. Onun için şu kadarcık bir iyilik yapmayarak kalbini kırabilecekmişim gibi.

"Peki," dediğimi duydum ve o an dehşetle fark ettim ki bu adamın bana yaptıramayacağı hiçbir şey yoktu. Yüzüne bakarken ona hayır demem mümkün değildi. "Madem bu kadar ihtiyacın var."

Aramızdaki mesafeyi birkaç adımda kapadı ve beni kollarına aldı.

Bir kez daha yüzümü göğsüne gömdüm. Ama bu kez kendimi tamamen ona bıraktım. Bunu yapmak için kendime yeşil ışık yaktım. Kokusunu içime çektim ve göğsünün ne kadar sert ve sıcak olduğunu düşündüm. Onun yanında güvende hissetmenin tadını çıkardım. Bana nasıl büyük bir güç aşıladığından kendisinin bile haberi yoktu muhtemelen. Bunu, bu kucaklaşmayı, vücudunu, *onu* benim sığınağım olarak hayal ettim. Normalim, kötü günlerim, iyi günlerim ve *her* günüm olarak.

"Teşekkür ederim, Rosie." Bu sözleri duymaktan ziyade göğ-

sındeki titreşimde hissettim. "Şimdi daha iyiyim. Çok daha iyiyim."

Kollarım bedenini sımsıkı sararak tüm kaslarını, teninin altındaki tüm kemiklerini, gömleğinin altındaki o sıcak teninin her zerresini hissettim. Kalbinin atışını bile.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rosie

"Alessandro's mu?" diye sordum Lucas, Lina'nın apartmanından çıktığı gibi köşeyi dönüp oranın önünde durduğunda.

İlk deneysel randevumuzdaki gibi yine planı o yapmıştı. Hem de durup dururken. Bana akşam dokuzda hazır olmamı söyleyen bir mesaj atmıştı. "İspanyollar o saatte yer," demişti. Beni şık bir restorana götürmesini beklediğim için kıyafet seçimimi o yönde yapmıştım. İnce kazağımı kalem eteğimin içine sokup ayağıma siyah, deri botlarımı giymiştim.

Ama gele gele Alessandro's'a gelmiştik.

Lucas beni sokağın aşağısına doğru yürütmüştü ve şimdi de New York'ta menüsünü ezbere bildiğim tek lokantanın önünde dikiliyorduk.

Kapalıydı üstelik. Kepenkleri sonuna kadar indirilmişti.

Kaşlarımı çattım. "Gideceğimiz yerin burası olduğundan emin misin?"

Lucas omzunun üzerinden baktı. "Evet."

Pekâlâ.

"Ama içeri girmeden önce son bir kontrol yapmalıyım." Kısa montunun cebinden bir anahtar çıkardı.

Aslında hiçbir kontrole gerek olduğunu sanmıyordum. Belli ki her şeyi ayarlamıştı.

"İkinci evre," dedi planıma uygun ilerlediğini söylemek istercesine. "İkinci buluşma. Genelde hafife alınır ama ikinci buluşmada merak ilgiye dönüşür. İlk randevuda çakan kıvılcımın kaynağını keşfe çıkarsın."

Kıvılcım.

Boynumdan yukarı doğru ilerleyen sıcaklıkla birlikte gözlerimi kaçırdım. Merak, ilgi ve kıvılcımlardan çok daha fazlasını

hissederken bunları konuşabildiğime göre gerçekten de cesur biri olmalıydım. Lucas ve ben –birlikte yaptığımız deney– bir aşk romanı olsaydı, bu evrenin sayfalarca ötesinde olurdum. Yazma seanslarımda da etkisini göstermeye başlamış olurdu. Kafamın içi bu kadar boş ve göğsüm bu kadar sıkışık olmazdı. Vaktimi boşa harcadığımı ve başarısızlığa adım adım yaklaştığımı hissetmek yerine Lucas'la ilgili hayaller kurup düşüncelerimi kâğıda nasıl dökebileceğimi düşünürdüm. Ama zaman geçiyordu ve Lucas'ın gitmesine üç, benim kitabı teslim etmeme beş hafta kalmıştı. İşin kötüsü, editörüme gönderebileceğim bir taslak oluşturmaktan fersah fersah uzaktım.

Lucas parmaklarını çenemin altına koydu ve başımı kaldırarak ona bakmamı sağladı.

"Geri adım atmak yok, Rosie," dedi kararlılıkla. "Bunu yapmayı hâlâ istiyor musun?"

Bana böyle bakarken düşünecek pek bir şey yoktu. "Evet," deyiverdim.

Dizlerimin bağının çözülmesine neden olan o gülümseme yayıldı usulca yüzüne. Dayanamayıp ben de gülümsedim. "İşte bu," dedi ve parmakları hâlâ çenemin altındayken gözlerini dudaklarıma kaydırdı. "*Deslumbrante. Como el misi sol.*"*

Göğüs kafesimin içinde davullar çalmaya başladı.

İspanyolca bilmemem ve ne söylediğini anlamamam önemli değildi.

Onunla tanışana dek aksanlara karşı özel bir ilgim olmamasının da önemi yoktu.

Karşımdakinin Lucas olması yeterliydi. "Ne demek o?" diye sordum.

"Umarım açsındır dedim."

Tercümenin doğruluğundan şüphe ederek kaşlarımı çattım. Ama şikâyet etmeye fırsat bulamadım çünkü birden kepengin asma kilidini açmak için eğildi ve ne diyeceğimi unutup gözlerimi kalçalarına diktim.

---

* (İsp.) Göz kamaştırıcı. Misi güneşi gibi. –*çn*

Hayat gerçekten de adil değildi. Olağanüstü gülümsemesinin yanı sıra taş gibi bir poposu vardı. Jane Austen özel baskı koleksiyonumun tamamına bahse girebilirdim ki şey kadar sert ve sıkıydı... Şey...

"Rosie?"

Bakışlarım yukarı kaydığında omzunun üzerinden beni süzdüğünü gördüm. Ağzını çarpıtarak ahlaksızca sırıttı. "Beni yeterince incelediysen..."

"*Ne?*" diye cıyakladım tiz bir sesle. Aslında ortada inkâr edebileceğim bir durum yoktu ya neyse. Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. "Seni incelemiyordum."

Lucas doğrulup camlı kapıyı açtı ve içeri girmemi işaret etti. "İnan, hiç dert değil. İlgiye bayılırım." Duraksadı. "Ayrıca kıçlara meraklı olman hoşuma gitti."

Doğru söylüyordu. Erkeklerde ilk baktığım yerlerden biriydi.

Yenilgiyi kabullenerek iç çektim ve hasar tespiti yapmaya odaklandım. Yanaklarım ateş gibi yandığı için önünden hızla geçip ona arkamı dönmek işime gelmişti doğrusu. "Kıçına bakmıyordum, Lucas," diye kendimi savunmaya çalıştım son bir çabayla. "Sadece..."

Pizzacıya adım atmamla birlikte dilim tutuldu ve cümlemin devamını getiremedim.

Dükkânın içinden mutfağa doğru uzanan yola düzinelerce minik mum yerleştirilmişti.

"Be-ben..." Açıklayamadığım bir nedenden ötürü çenem titremeye başladı. Dişlerim birbirine çarpıyor, bütün vücudumda ürpertiler geziniyordu. "Lucas," diyebildim güçbela. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Bana yaklaştığını hissettim. "Kıvılcımı keşfetmenin ve karşı tarafa onun uğruna çabalamaya değeceğini göstermenin, onun için düzinelerce mum yakmaktan daha iyi bir yolu olamaz." Kısa bir duraksama oldu ve birkaç adım daha yaklaştı. "Düzinelerce mum yakmaya değeceğini."

Kıkırdadığını duyar gibi oldum ama emin olamıyordum. Bir

balonun içindeydim sanki. Yalnızca Lucas'ın olduğu bambaşka bir dünyadaydım. "Nasıl?" diye fısıldadım galiba.

"Sandro bugün dükkânı erken kapattı. Ailecek bir şeyi kutlayacaklarmış. Ben de burada baş başa olabileceğimizi düşündüm."

Onu sormamıştım ama başım kendiliğinden ona doğru döndü. "Baş başa," diye mırıldandım. "İyi de Sandro'yu nasıl ikna ettin? Burası onun..."

"Çocuğu gibi, biliyorum." Pervasızca kıkırdadı. "Bana bütün ailesini ve atalarını anlattı. Burayı çocuklarına bırakacağı bir miras olarak görüyor. İkinci evi gibi. Hatta bir deyim kullandı. Dur bakayım, neydi?"

"Ekmek teknesi," dedim. Lina'yla Sandro'yu az dinlememiştik.

"Evet, evet." Omzunu silkti. "Sanırım onda iyi bir izlenim bıraktım."

"Burayı öylece ödünç mü verdi sana?"

Sandro harika bir adamdı ama kimsenin kolayca dostluğunu kazanabileceği biri değildi.

"Tutabileceğimi düşündüğüm birkaç söz vermem gerekti ama her şey kontrol altında." Dünyanın en normal şeyinden bahseder gibi göz kırptı. Bunca zahmete katlanmasının büyütülecek hiçbir tarafı yokmuş gibi. "Yine de yangın tehlikesini kendimize saklayalım. İlk sırrımız bu olabilir."

Yangın tehlikesi.

Yaktığı şu güzelim mumlar.

İlk sırrımız.

Tıpkı ondan gizli gizli hoşlanmam gibi. Ya da sakladığım diğer sırlar gibi.

Yutkunup başımı salladım ve etrafımdaki görüntüleri zihnime kazımaya çalıştım. Bu hissi. Lucas'ın benim için sınırları fazlasıyla zorladığı gerçeğini.

Deneyimiz için.

"Işıklı yolu takip eder misin, lütfen," diye fısıldadı kulağıma ve sırtımdan aşağı tatlı bir ürperti yayıldı. "Asıl sürprizi görmedin."

"Ah," diye mırıldandım yürümeye başlayarak. "Asıl sürpriz bu değil mi? Mumlarla dolu bir odada yemek yemeyecek miyiz?"

"Henüz değil." Lucas peşimden gelip elini kürekkemiklerimin ortasına koydu ve mutfakta beni durdurdu. "Yiyeceğiz elbette. Ama bunun için önce yemeği yapmamız gerekecek."

Eteğimin cepleri olsaydı keşke, diye düşündüm. Böylece Lucas'ın karşısında parmaklarımla oynayıp ne kadar gergin olduğumu gözler önüne sermek zorunda kalmazdım. Neden tüm eteklere cep koymazlardı ki?

Lucas'a baktığımda büyük fırının ısı ayarlarını kontrol ettiğini gördüm. "Alessandro's'u sevdiğini söylemiştin."

"Ben New Yorkluyum. Genetik olarak pizza sevmemem imkânsız. Ama Sandro'nun pizzaları on numaradır."

"Ben Sandro değilim," dedi Lucas büyük, plastik bir kutuyu tezgâhın ortasına koyarken. "İtalyan da değilim. Ama yemek pişirmemi izlemekten keyif aldığını düşünüyorum."

"Olabilir," diye alay ettim. Halbuki Lucas'ın yemek pişirmesini izlemeyi sabah kahvemin ilk yudumundan bile daha fazla seviyordum. Çikolatalı bir kekin ilk ısırığından ya da birkaç sayfa çevirdikten sonra elimde tuttuğumun muhteşem bir kitap olduğuna dair içime dolan histen ve hatta Noel sabahına uyanmaktan bile daha çok. Onun yemek pişirmesini izlemeyi şu hayatta zevk aldığım pek çok şeyden daha fazla seviyordum.

Lucas buzdolabından birkaç malzeme çıkardı. Domates sosu, birkaç yeşillik, koca bir parça parmesan peyniri. "Sandro bana birkaç tüyo verdi, her şeyin yerini gösterdi ve tüm malzemelerin hakkını vermemi tembihledi."

Lucas *gerçekten de* onun gözüne girmeyi başarmıştı.

"Bize yemek mi yapacaksın?" diye sordum bir paket unu tezgâhın üzerine koyarken. Lucas'ı una bulanmış hâlde bana gülümserken hayal ettim ve gözlerimin önünde canlanan manzara dilimin dolanmasına neden oldu. "Ben de izleyeceğim, öyle mi?"

"Hayır." Yanıma geldi ve ancak o zaman elinde bir örtük olduğunu fark ettim. "Birlikte yapacağız. Çünkü izlemek benim hobim."

Cevap vermeden arkama geçti ve ellerini kollarımın altından geçirdi.

"Kıvılcımın kaynağını keşfetmenin yolları var," dedi deneyim filmi evresine göndermeyi yaparak. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissettiğimde nefesimi tuttum. "Mum yakmakla iş bitmiyor." Sesi biraz daha sokulduğunda göğsü sırtıma değdi. "Önem verdiğin şeyleri onunla paylaşabilmelisin."

Sesi o kadar yaklaştı ki bir an çenesini omzuma koyacağını sandım. Başımı yana çevirsem nefeslerimiz birbirine karışacaktı.

"Bakalım hayatından sunduğun kesitler karşındaki insana ilgisini çekiyor mu? Sana karşılık veriyor mu, o da kendine dair bir şeyler açıklıyor mu?" Yeniden kulağıma doğru eğildi. "Önce seni güçlendirelim."

Kalp atışlarım istikrarlı bir şekilde artan heyecanıma ayak uydurmak hızlandı. Başımı salladım.

Lucas örtüğü belime bağladı ama bağcıkları çok uzun olduğu için onları iki tur döndürmesi gerekti ve işi normalden biraz daha uzun sürdü.

Ellerini görmek için omzumun üzerinden baktığında çenesi omuğuna süründü.

Kirli sakalını yalnızca bir anlığına hissetmem yetti ve içimde şimşekler koptu.

Vücudum bu dokunuşu devam ettirme ihtiyacıyla arkaya doğru yaslandığında kendime engel olamadım. Omuzlarım göğsüne, başımın arkası boynuna değdi. Sıcaklığıyla sarmalandığımda birden canlandım. İçim bambaşka bir enerjiyle doldu.

Lucas yerinden kıpırdamadan ağırlığıma kucak açarak bana ilkin günkü kucaklaşmamızı hatırlattı. Ama bu farklıydı. Bu sefer yakınlığımızın avutma ve rahatlatmayla ilgisi yoktu. Bütün bedenime zevkli olduğu kadar da heyecan verici bir elektrik yayıldı.

"Çözülmesin diye sıkı bir düğüm atıyorum," dedi alçak ve boğuk bir sesle.

Başımı salladım ve kıpırdamadan bekledim. İşini bitirdiğinde avuçlarını karnıma koydu. Ellerini üzerimden çekemiyor gibi bir hâli vardı.

Avuçlarının hafif baskısıyla gözkapaklarım titreşti. Beni usulca kendine doğru çekti.

"Artık hazırsın," diye fısıldadı kulağıma.

Gözlerimi açtığımda parmaklarımızı kenetleyip onu daha da yakınıma çekme arzusuyla mücadele etmem gerekti. Beni sarıp sarmalamasını istedim. "Teşekkür ederim," dedim bir solukta. Tekrar aşağı baktım. "İşini eksiksiz yapmışsın."

Çenesi yeniden yanağıma sürtündüğünde nefesim kesildi.

"Ben titiz bir adamım," diye yanıtladı. "Hiçbir işimi yarım bırakmam."

Tek kelime daha etmeden benden uzaklaştı ve sıcaklığından yoksun kalan vücudum bir anda buz kesti.

Tezgâhın başına dönmeden önce hafifçe öksürdüğünü duydum.

"Sen önlük takmayacak mısın?"

"Gerekeceğini sanmıyorum." Yüzünü bana döndüğünde hiçbir şey olmamış gibi gülümsediğini gördüm. *Gerçi ne olmuştu ki zaten?* "Yanıma gelsene, Rosie. O kadar uzak durma."

"Tamam." Dediğini yaparak ona doğru yürüdüm. "Ama benim dağınık ve işini yarım yapan bir tip olduğumu ima ettiğin gözümden kaçmadı, ona göre."

Bir kahkaha patlattı ve İspanyolca bir şeyler mırıldandı.

Tezgâha yaslanıp kaşlarımı çattım. "Ne dedin? Kendi kendine söylendiklerini anlamamam haksızlık değil mi?"

"*Dios, dame paciencia.* Tanrım, bana sabır ver."

Gözlerimi kıstım. "Sabra neden ihtiyacın olacağını anlamadım. O kadar da kötü bir aşçı değilim."

Lucas bu küçük yalanın üzerinde durmadan plastik kutuyu önüme çekti. "Önce hamur açacağız."

Kutunun kapağını kaldırdığında içindeki iki hamur topunu gördüm. İşaretparmağını birine nazikçe bastırdı. "Tamam, mayalanmış. Gördün mü bak? Hiç iz kalmadı."

Onu taklit ederek ben de önceden yoğrulmuş hamurlardan birine hafifçe vurdum. "Evet, gördüm. Benim evde yaptıklarım asla böyle görünmüyor."

Sol tarafımdan bir kıkırdama geldi. "Başka bir gün sana hamur yoğurmayı öğretirim. Şimdi tezgâha biraz un serpelim ki yapışmasınlar."

Arkasını dönüp un paketine uzandı.

"Deneysel randevum aşçılık eğitimine dönüştü. Ne şanslıyım." Bir çimdik un alıp tezgâha serptim. "Bunları Sandro mu bıraktı? Seni gerçekten sevmiş anlaşılan."

"Kalbini kazandığımı söylerken şaka yapmıyordum." O da tezgâha biraz un serpti. "Beni kızlarından biriyle tanıştırmak istiyor."

Birden gerildim.

"Ama hamurları kendim yoğurdum," diye anlatmayı sürdürdü. "Sabah erken gelip hazırlığımı yaptım. Mumları patron gittikten sonra ortaya çıkardım tabii."

Kıskançlığım geçiverdi. *Ben şehri gezdiğini sanırken bütün günü bir pizzacıda mı geçirmişti?*

"Sen sızlanmaya başlamadan önce açıklayayım." Hamur toplarından birini önüme koydu. "Hamura kattığı su oranını merak ediyordum. Bunu öğrenmenin tek yolu da mutfağına sızmaktı." Öbür hamuru alıp benimkinin yanına koydu. "Başta sırlarını benimle paylaşmaya yanaşmadı ama ona şeyi söylediğimde..." Duraksayıp başını iki yana salladı. "Neyse, sonunda işin püf noktasını anlattı işte."

"Neyi söylediğinde?" Bu soruyu sorarken biraz fazla hevesli göründüğümü fark ederek işi şakaya vurdum. "Kızıyla evleneceğini mi?"

Muzip bir bakış fırlattı. "Öyle bir şeye niyetlensem beni damadı olarak seve seve bağrına basar, biliyor musun?"

"Harika," dedim gözlerimi hamuruma dikerek.

Kalçasıyla beni dürttü. "Merak etme, müsait olmadığımı söyledim."

Nedense kendimi daha iyi hissetmedim.

Beni yeniden dürttü. "Kıskançlığın tuttuğunda çok sevimli olsan da kaş çattığını görmek istemiyorum, Rosie."

"Kaş çatmıyorum," diye mırıldandım. "Ayrıca kıskandığımı da nereden çıkardın?"

Güldü. "Sen öyle diyorsan... Şimdi işaret ve ortaparmağınla hamurun ortasına yavaşça bastır. Bak böyle."

Dikkatle onu taklit ettim. Sonra Lucas'ın talimatıyla parmak eklemlerimi de işin işine kattım. Bu arada onun ellerini ne kadar iyi kullandığını düşünmemek için kendi içimde bir savaş vermem gerekti çünkü Lucas'ın el becerisi beni... verimsizleştiriyordu.

Lucas hamuru yavaşça döndürerek kaldırdı. "Söyle bakalım," dedi. "İlk randevumuzdan sonra kaç kelime yazdın? İlham konusunda bir gelişme var mı?"

Hamurumu onun gibi kaldırmaya çalıştığımda kenarları gevşekçe aşağı sarktı. "Bir yerde bir yanlışlık yaptım galiba."

Ellerini benimkilerin üzerine kapamasıyla kollarımdan yukarı ürpertiler yayıldı.

"Teşekkür ederim." Kontrolü ele almasına izin verdim. "Eh işte," diye ekledim avuçlarının tenimi yakan sıcaklığını görmezden gelerek. "Olly yüzünden pek odaklanamasam da biraz ilerleyebildim. Ama şeyi hissediyorum..."

Güçlü parmaklarını bir anlığına benimkilere kenetlemesiyle dikkatim dağıldı.

"Neyi?" diye üsteledi.

Parmaklarımız uyum içinde hamurun üzerinde çalışırken heyecandan öksürmeye başladım. "İlham geldiğini," diyebildim güçlükle.

Lucas ellerimizi tezgâha, giderek uzayıp genişleyen hamurun iki yanına koydu.

"Subay Burns'ün can arkadaşının başından geçenleri okumak için sabırsızlanıyorum."

Subay Burns mü? Bir dakika. Yoksa Lucas...

"İlk kitabımı okudun mu?" diye soruverdim pat diye.

"Ben titiz bir adamım," diye yineledi sorumu cevaplamadan. "Ayrıca sen kitabını bitirmeden ağzından laf almaya çalışmayacağım. Uğurunu kaçırmak istemiyorum."

Gayriihtiyari burnumu kırıştırırken Lucas'ın kitabımın ateşli kısımlarını okumasından ziyade bana ve yazdıklarıma vakit ayırmasından ne kadar hoşlandığımı düşündüm. Kendimi insanların hakkımda söyleyeceklerinden korumakla o kadar meşguldüm ki, bir mahlasın ardına gizlenip sırrımı Lina dışında kimseyle paylaşmamıştım. Ve şimdi... Hoşlandığım adamın kitabımla ilgilendiğini duymak gerçekten harikaydı. "Uğurunu kaçırmak derken? Yoksa batıl inançların mı var?"

"Hayır demek isterdim ama merdiven altından geçmektense kendi kolumu ısırıp koparırım daha iyi."

Dayanamayıp kahkaha attım.

Bu ses onu hazırlıksız yakalamış gibi duraksadı. Burnundan nefesini üflediğini duydum ve nihayet ellerini üzerimden çekerek benden uzaklaştığında dengemin bozulduğunu hissettim.

"Ee?" diye sordum kendimi biraz topladığımda. "Üzerlerine ne koyacağız?"

"Her şeyden biraz var. Ama yaratıcı olmanı istiyorum."

"Son günlerde yaratıcılıktan yana pek şansım yok."

"Rosie," dedi yüzüne bakmama neden olacak kadar sert bir sesle. "Ben sana inanıyorum. Her zaman senin tarafındayım, anlattın mı?"

Bunu duymak öyle iyi geliyordu ki. Kendime güvenimi tazeliyordu. İçimden gülümsedim ve kurutulmuş salamları dilimlemeye koyuldum.

"Bunun randevumuza, yani *deneysel* randevumuza uygun bir konu olmadığını biliyorum ama sabah Bay Allen aradı," dedim sonra.

"Psikopat Evsahibi mi?" diye homurdandı.

Tepkisi kalp atışlarımı hızlandırdı. "Tamirat ilk konuştuğumuzdan biraz daha uzun sürebilirmiş."

Lucas hemen cevap vermedi ve derin bir iç çekti. "Haklısın," dedi. "Romantik bir randevuya uygun bir konu değil hakikaten."

Başımı sallayıp salamdan birkaç dilim daha kestim. "Biliyorum ama seninle Lina'da kalmama izin verdiğin için tekrar teşekkür etmek istedim. Misafirliğimin fazla uzadığını düşünüyorsan açıkça söyle lütfen. Hemen kendime bir yer bakmaya başlayabilirim."

Yine düşüncelere daldı. "Benimle rahat mısın?"

Bıçağı tutan elim havada asılı kaldı. "Tabii ki."

"Seni rahatsız eden bir şey olursa söyle." Sulu bir *mozzarella* topağını eline aldı. "Senin *finocchiona*yla iyi gider." Peyniri eliyle parçaladı. "Horlamam bile olabilir."

"Horlamıyorsun ki."

"Ya da mutfağı dağıtmam, yemek yaparken müzik açmam gibi bir şey. Huzurunu bozarsam hemen söyle."

Saçmalıyordu. "Lucas, sana yatak dahil tam teşekküllü bir stüdyo daire vadedilmişken sen kanepede yatıyorsun." Başımı iki yana sallayarak çıkardığım işe baktım. "Ayrıca yakışıklı bir adamın her akşam bana birbirinden nefis yemekler pişirmesinden neden rahatsız olayım?"

"Anlaşıldı," dedi Lucas rahatlayarak. "Beni yakışıklı ve karşı konulmaz bulman gururumu okşadı."

Kahretsin. Bunu ağzımdan kaçırmasam iyiydi.

Gözlerimi devirdim. "Karşı konulmaz olduğunu söylemedim."

"Aynı kapıya çıkar."

"Sanki yakışıklı olduğunu bilmiyorsun." Ya da karşı konulmaz.

Soluma baktığımda yan dönüp tezgâha yaslandığını ve kollarını göğsünde kavuşturmuş, beni izlediğini gördüm. Aslına bakılırsa pizzasını çoktan bitirmiş gibiydi.

Çok düşünmeden konuştum. "Bir sürü kızla çıkmışsın ya? Hepsi sana yakışıklı olduğunu söylemiştir."

Omuz silkti. "Uzun zamandır kimseyle çıkmıyordum. Belki de birinin bana bunu hatırlatmasına ihtiyacım vardı."

Benimle de çıkmıyorsun, bu deneysel bir randevu, diye düzeltme ihtiyacı duydum. Yalnızca kendim için olsa bile.

Gözlerimi yüzünde dolaştırdım. "Sahalardan neden çekildiğini hiç söylemedin."

"Bundan şimdi bahsetmeyelim."

"Kariyerinle mi ilgili?"

Duraksadı ve yüz hatlarının gerildiğini fark ettim. "Öyle sayılır."

Kendimi ele vermek istemesem de bunu sormak zorundaydım. "Geri dönüşün konusunda heyecanlı mısın? Yani hazır olduğunda?" Gözlerini hafifçe kısması üzerine devam ettim. "Lina sürekli yarışmalara katıldığından bahsetti. Sponsorların ve bir sürü hayranın varmış. Altın çağını yaşıyormuşsun... Sörfe ara vermeden önce." Lina, Lucas hakkında bana asla bu kadar bilgi vermemişti. Hepsini sosyal medyadan öğrenmiştim. Onun paylaştığı kadarını. Ama düğünden haftalar önce tamamen ortadan kaybolmuştu. "Onun için merak ettim," diye ekledim.

Lucas yutkundu. Sonra uzun bir süre konuşmayınca cevap vermeyeceğini sandım. Hayal kırıklığımı gizlemek için ona arkamı dönmeye yeltendiğimde dirseğimi tuttu.

"Artık hiçbirini yapamayacağım, Rosie," dedi ve sözlerinin ardındaki ağırlığı hissettim. Her birini telaffuz ederken kendiyle mücadele etmişti sanki. "Bir daha sörf yapamayacağım. En azından profesyonel olarak." Onu belli ettiğinden daha çok rahatsız ettiğini bildiğim bacağına baktı. "Kariyerimin beni hiçbir şeyden alıkoyduğu yok anlayacağın. Özellikle de birileriyle çıkmaktan. Ama şu hâlde kime ne faydam olur bilmiyorum."

Ah.

Bu bir tatil değildi öyleyse? Lucas ruhen ve bedenen iyileşmeye çalışıyordu.

Ona sarılmak istedim. Cevap vermekte bu denli zorlandığı sorular sorduğum için kendimi tekmelemek istedim.

Bir de bana her şeyi anlatmasını istedim. Neler olduğunu ve ne hissettiğini. Lucas Martín hakkındaki tüm gerçekleri öğrenmeye can atıyordum. Meraktan değil de onu gerçekten önemsediğim için.

Ama bakışlarında öyle bir çaresizlik ve keder vardı ki, bu konuyla daha fazla başa çıkamayacağını anladım ve üstelemedim. Zaten hayatına dair önemli bir gerçeği paylaşmıştı benimle. Bir zamanlar sosyal medyadan takip ettiğim biri olmaktan çıkıp ruhunu bütün çıplaklığıyla gözlerimin önüne seren bir insana dönüşmüştü.

"Sen kariyerinden ibaret değilsin, Lucas." Yalnızca bir an için elimi elinin üzerine koydum ve çok istememe rağmen parmaklarımı onunkilere kenetlemedim. "Bundan çok daha fazlasısın. İnsanlara verebileceklerin profesyonel hayatınla sınırlı değil."

Gözlerini kırpıştırdı. Çenesinde bir kas seğirdi ve bakışları hayretle gölgelendi. Bir de tam olarak tanımlayamadığım ve ancak *saygı* olarak nitelendirebileceğim, belki biraz da şaşkınlığı andıran bir ifadeyle bana baktı.

Birden fiziksel temasımızı keserek yürüyüp gitti ve döndüğünde elinde tahta bir kürek vardı.

Tezgâhın üzerine eğilip o konuşmayı hiç yapmamışız gibi pizzama yakından baktı. "Aferin, Rosie," diye övdü beni. "Bence elin bu tür işlere yatkın."

Pizzayı tahta küreğin üzerine alıp fırına koydu. Bu arada onun malzeme seçimine göz attım. "Vay canına. Şu kenarlardan damlayan bal mı?"

"Evet," dedi ve kendi pizzasını da küreğe aldı. "Armut, ceviz, iyi kalite *jamón* bulamadığım için biraz *prosciutto* ve biraz da rokfor kullandım."

Fırına doğru yürüdüğünde bu kez gözlerimle onu takip ettim. Pizzasını fırına atarken sırt kaslarının dalgalanışını izledim

ve onu suyun içinde hayal ettim. Bir sörf tahtasının üzerinde. Bir daha dalgalarla dans edemeyeceğini düşündüm.

"Ya da başka bir deyişle... İtalyanlar pizzamı görse beni topa tutar," dedi Lucas.

Yanıma döndüğünde dalgınca başımı salladım. "Evet, öyle yaparlar."

"Beni dinlemiyor musun sen?"

"Efendim? Tabii ki dinliyorum."

Kıs kıs güldü. "Rosalyn Graham, bir de beni karşı konulmaz bulduğunu inkâr ediyorsun. Bak, dikkatini dağıtıyorum işte."

Yine inkâr edecektim ama tam dibimde dikildiği için burnunun ucunun una bulandığını fark ettim. "Kendini o kadar beğeniyorsun ki, şeytan diyor bırak bütün gece şu hâlde dolansın. Ama büyüklük bende kalsın." İşaretparmağımla kendi burnuma dokundum. "Şurada bir şey var."

Elinin tersini burnuna ve yanağına sürterek unun daha beter yayılmasına neden oldu. "Şimdi?" diye sordu.

"Evet," dedim gülerek. "Çok daha iyi."

Gözlerini kısarak yüzümü inceledi. "Geçti, değil mi?"

Başımı iki yana salladım ve dayanamayıp bir kahkaha attım.

Lucas elini yüzüne götürdü fakat pizzaları küreğe alırken avuçları una bulanmıştı ve her nasılsa çenesini de bembeyaz yapmayı başardı. "Şimdi?"

Yine kahkahalara boğuldum.

"Sil şunu, kadın. Acı bana." Ellerini kaldırarak unlu avuçlarını gösterdi. "Ben yaparsam her yerim una bulanacak."

"Ama *cooook* sevimli oldun."

Bana ters bir bakış fırlatınca ister istemez ona sokuldum. Elimi yüzüne doğru uzattım ama ona dokunmadım. Ve yemin ederim, içime nasıl bir şeytan kaçtı da o lafı ediverdim bilmiyordum.

"Belki una bulanmış hâlinden hoşlanıyorumdur."

Lucas'ın gözleri şaşkınlıkla parladı. Ve belki biraz da şehvetle.

Gülümsemem yavaşça kayboldu ve sol elimle tezgâhın üzerinde kalan unları süpürdüm.

"Sakın," diye inledi.

Ama bu beni daha da cesaretlendirdi.

Gözlerinin içine baka baka sol yanağını una buladım.

Yüzündeki ifade tamamen değişti ve ilk randevumuzdaki yoğunlukla baktı yüzüme. Tam elimi geri çekecekken parmakları bileğime yapıştı. "Nasıl olmamı istiyorsun, Rosie? Sevimli mi yoksa yaramaz mı?"

Sesinin tınısı, bakışları ve sözleri kalp atışlarımı hızlandırdı. Midemdeki telaşlı çırpınışla birlikte hafifçe başım döndü. Güçlükle yutkundum. "İkisi de."

Göz temasımızı bozmadan öne eğildi ve una bulanmış yüzünü benimkine yaklaştırdığında başımı arkaya atmak zorunda kaldım. "İkisine birden sahip olamazsın. Seç. Bu gece sana hangisi ilham verir, Rosie?"

"Yaramaz," diye inledim.

Göz ucuyla başparmağını domates sosuna daldırdığını gördüm. Sonra bileğimi bırakmadan beni döndürüp tezgâhla arasına sıkıştırdı.

Neler olduğunu bile anlamadan başparmağını burnuma sürttü. "O zaman seni de biraz kirletelim." Nefesi dudaklarıma çarptı ve bana biraz daha sokuldu. "Şu önlüğü beline bağladığımdan beri bunu yapmamak için kendimi zor tutuyorum."

Bu itirafla midem taklalar atarken gerekirse önlüğü parçalamaktan bile çekinmemesi için yalvarmak istedim ona. Ama bir şey söylememe fırsat vermeden başparmağını bu kez dudağımın kenarına sürdü.

"Daha önceki buluşmalarında hiç böyle hissettin mi, Rosie?" Sesi belli belirsiz bir fısıltı hâlinde çıkmasına rağmen göğsümün derinliklerinde yankılandı.

Başımı iki yana salladım. Nabzım hızlandı ve vücudumun uzun zamandır ihmal ettiğim bölgeleri uyanarak zonklamaya başladı.

"Aramızdaki kıvılcım yeterince güçlü mü sence?" Bakışları domates sosuna bulanan dudaklarıma kaydı. Boynundaki bir

damarın zonkladığını gördüm. "İstersen daha çok çalışabilirim. Senin için yaparım."

Elini enseme götürdüğünde sırtımdan aşağı ürpertiler yayıldı. Lucas öne eğilerek beni usulca tezgâha doğru iterken sıcaklığıyla sarmalandığımı hissettim. Dudaklarım aralandı ve bakışları bir kez daha oraya kilitlendi.

Sıcak çikolata rengi gözleri tutkuyla yanıyordu.

Kaşları çatıldı.

Kaşları mı çatıldı?

Ve burnuma bir koku çarptı.

"¡Joder!" Beni bırakıp İspanyolca küfürler sıralayarak uzaklaştı.

Düşmemek için tezgâhın kenarlarına tutundum.

Bu da neydi böyle?

Göğüs kafesimi döven kalbimi yatıştırmaya ve çenemden süzülen domates sosuna aldırmamaya çalışırken Alessandro's'u dolduran dumanı kokladım.

Duman...

"Kahretsin!" Birden harekete geçtim ve fırının başındaki Lucas'a yardıma koştum. Yan yana durup pizzalarımızın kömürleşen kalıntılarına dehşetle bakakaldık.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Lucas

Sandro kafamı koparacaktı. Tıpkı tehdit ettiği gibi pizza küreğiyle kafama vurup beni Doğu Nehri'ne atacaktı.

Belki Rosie de ona yardım ederdi. Romantik bir randevunun içine etmekte üstüme yoktu anlaşılan.

Başka hangi konularda üstüme yoktu? Tabii ki dikkatimi dağıtmakta. Sağduyumu parktaki çizgilerin üzerine park edip gitmiştim. Sınırlarımı aşmıştım. Ya da yanlış mı düşünüyordum acaba? Bu deneyin amacı Rosie'nin ilham perisini uyandırmak değil miydi? Ona omuzlarındaki yükleri unutturup başka bir şeyler hissetmesini sağlayacaktım. Tek istediğim buydu.

Hayır, tek istediğim bu değildi. Rosie kollarımdaydı ve dudaklarındaki domates sosunu yalamama izin vermek üzereydi. Birden o hâli gözümün önüne geldi.

Bugüne dek onu çekici bulduğumu görmezden gelmeyi başarmıştım. Gerçeği, arkadaşlığından hoşlandığım bahanesinin ardına gizleyebilmiştim. Sözümona onunla yakın arkadaş olmak niyetindeydim. Ya şimdi? Bu geceden sonra? Çizgiyi aşıp kendimi kaybettikten sonra da aramızdaki kıvılcımı inkâr edebilecek miydim?

Bu gece alev alan tek şey pizzalar değildi.

Por Dios. Rosie'nin üzerimdeki etkisini daha ne kadar yok sayabilirdim?

"Mutfağı tertemiz bıraktık," dedi lokantadan çıktığımızda. "Şanslıysak Sandro hiçbir şey fark etmez."

Kavşakta sağa sola baktım ve karşıdan karşıya geçerken elimi beline koydum. "Umarım," dedim dalgınca.

Fırını tam bir saat ovmuştuk. Tabii önce soğumasını beklemiştik. Kömürleşmiş hamur kalıntılarının tek bir zerresini bile

orada bırakmadığımızı umuyordum. "Yine de mesele sadece temizlik becerilerimiz değil. Bence seninle iyi bir ekip olduk, Ro."

Gülümsedi. "Sanırım öyle."

Apartmanın kapısını açarken saate göz attım. "Gece yarısını geçiyor ve daha hiçbir şey yemedik. Ne kadar açsın?"

"Çok değil," dedi önümden merdiveni çıkarken. "Ama bekleyemeyecek kadar yorgun değilsen bir şeyler söyleyebiliriz."

Başının arkasına odakladığım bakışlarım bana ihanet ederek sırtından aşağı kaydı. Kalçaları ve poposu göz okşayıcı bir şekilde dalgalanıyordu. Bu devinime dalıp gittim. Rosie'nin çekici kıvrımlarına.

Ona yaklaşmak için acele eder gibi hızlandım. Başımı iki yana sallayarak kendimi sakinleştirdim. Azmış bir ergen gibi kızın arkasından soluk soluğa koşturamayacağımı söyledim kendime. Ben onun arkadaşıydım. Ev arkadaşıydım.

Başka bir yere bak, Lucas.

Rosie kapıda durup gözlerini suratıma dikti. "Ee, ne diyorsun?"

Ne sormuştu ki? "Pardon, duymadım."

Kaşlarını çattı. "Yemek sipariş edelim mi? Ama Sandro'nun fırınından yanmış hamur kazıdıktan sonra canım pizza istemiyor. Japon söylesek olur mu?"

"Ah, bilmem ki." Anahtarı kilide takıp kapıyı açtım.

"Seni şaşırtmama ne dersin?" diye ısrar etti önden eve girerken. "Hep sen bana yemek yapıyorsun. Böyle bir yeteneğim olmadığına göre bırak en azından siparişi ben vereyim."

Bu hoşuma gitmişti doğrusu.

Sehpaya doğru yürüyüp botlarını çıkardı, dizüstü bilgisayarını aldı ve kanepeye kuruldu. "Söz veriyorum, bayılacaksın."

İç çekerek kendimi kanepeye attım. "Bilmem..."

Bilgisayarın üzerinden bana baktı. "Bana güvenmiyor musun?"

"Ne?" diye homurdandım. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Mesele o değil."

"Ya ne?"

Burnumdan nefesimi üfledim. Çocuk gibi surat astığımın farkındaydım.

Çoraplı ayağıyla bacağımı dürttü. "Nedir söylesene."

"Karnım aç, tamam mı?" diye inledim. "Açlıktan ölüyorum ve şu pizzalar konusunda çok heyecanlıydım. Ama hevesim kaçtı. Yanık kokusu burnumdan gitmiyor."

"Yani?" Beni yine ayağıyla dürttüğünde kendime hâkim olamayıp ayağını yakaladım ve sıkıca tuttum.

Başparmağımı ayağının üzerinde gezdirdim. "Japon söyleyelim diyorsun ama suşiyle asla doymam." Çabucak acıkacağım kesindi ve bu da beni sinirlendirecekti.

Rosie hemen cevap vermeyince ona baktım ve gözlerini ayağına masaj yapan parmağıma diktiğini gördüm.

Sınırları unutma, Lucas. Ayağını değil ama masajı bıraktım.

"Biz de suşi söylemeyiz. Başka bir şey seçeriz. Eminim bayılacaksın." Tekrar ekrana döndü. "Ama zevkime güvenmemene biraz alındım doğrusu. Hatanı telafi etmek istiyorsan ayağıma masaj yapmaya devam edebilirsin."

Bu küçük sürpriz karşısındaki sevincimi kendime saklayarak arzusunu yerine getirdim. Bu gece bir yeşil ışıkla daha ödüllendirildiğim için mutluydum.

Ta ki, "Klişe, buyurgan ve huysuz," diye mırıldandığını duyana kadar. Bununla birlikte ayağına masaj yapmayı bırakıp onu gıdıklamaya başladım.

★♡★♡★♡

Gece vampirli dizinin ancak iki bölümünü izleyebildik. Sonra pilimiz bitti ve uyumaya karar verdik.

"Lucas?" diye fısıldadı Rosie yataktan.

Tavana bakarak sırıttım. "Rosie?"

"Tavuk *karaage*yi beğendin mi?"

"İyiydi." Sadece iyi değildi.

İlk lokmadan beri tavuğu nasıl panelediklerine kafa yoru-

yordum. Belki ben de mutfakta denemeliydim. Tavukları kraker kırıntılarına bulayabilirdim. Hatta cevizleri kırıp soya sosuyla marine edebilir ve...

"Yalancı," diye seslendi Rosie. "Mutfakta seni kutuların kapaklarını yalarken yakaladım."

Fena enselenmiştim demek.

Kolumu başımın arkasına koydum. "Tamam, manyak güzeldi. Atmadan önce kapaklara iyice baktım. Sos filan kalmışsa yine yalayayım diye."

Güldüğünü duyunca sırıttım. Ne güzel bir sesti. Keşke daha sık gülseydi.

"Öyleyse neden zor beğeneni oynuyorsun? Neden sadece iyiydi diyorsun?"

"Çünkü pizza planı yapmıştım ve onları yakmak egomu zedeledi," diye itiraf ettim.

Birkaç dakika konuşmadık ve yine onu ve bu geceyi düşündüm. Dudaklarını aralayışı gözümün önüne geldi. Altdudağını yalamayı ne kadar istediğimi hatırladım.

Bu tür düşünceler, eşofmanımın kasık bölgesinde gerilmesine neden olunca usulca küfrettim.

"Lucas?" diye seslendi yine.

"Evet?" dedim edepsiz düşünceler yüzünden kalınlaşan sesimle.

"Bu gece çok güzeldi. Yanan pizzalara rağmen."

"Yardımı dokunduğuna sevindim."

"Yalnızca o değil. Yani dokundu tabii. Hem de tahmin edemeyeceğin kadar. Ayrıca harika vakit geçirdim. Şimdiye kadarki en güzel ikinci buluşmamdı. Benim için bu kadar zahmete katlanıyorsun. *Deneyim* için," diye düzeltti hemen.

"Çıtanı çok alçak tutuyorsun, Rosie," dedim içimde uyanan yeni duygularla. "Buna deliriyorum."

Derin bir sessizlik oldu.

"Neden öyle söyledin?" diye sordu sonunda. "Bence standartlarım gayet normal."

Buna inanması daha da beterdi. "Sonunda fırın temizlediğin bir buluşmayla mutlu olmamalısın," dedim hayal kırıklığımı gizlemeyi başaramayarak. "Ya da mutfak adasının üzerinde korkudan titrediğin." Söylemem gerekenden fazlasını ağzımdan kaçırmamak için bir an durup kafamı topladım. "Sen daha iyisini hak ediyorsun. Deney ya da gerçek fark etmez."

Cevap gelmedi ve bu kadar açık konuştuğuma pişman oldum. Karanlıkta yüzünü görememek huzursuzluğumu bir kat daha artırdı.

Uyuduğunu düşünmeye başlamıştım ki konuştu. "Keşke Lina'yla Aaron'ın düğününe gelseydin..." Titrek bir nefes almak için duraksadı. "Seninle o gün tanışmayı isterdim."

Göğsüm sıkıştı.

Ve ilk kez bu ihtimali düşündüm. İkimiz için olabilecek alternatif gerçekliği. Nedime Rosie ve gelinin büyük kuzeni Lucas tanışıp bir iki kadeh şarap içerler. Belki dans ederler. Hatta belki biraz daha fazlasını yaparlar. Tanrı biliyor ya, mutlaka şansımı denerdim.

Ama ben o adam değildim artık. Kendi hayatımı yoluna koyamazken kimseden bir şey bekleyemezdim. Hem Rosie'yle arkadaştık. Birlikte yaşıyorduk. Ve bunu seviyordum. Aramızda bir kıvılcım olsun olmasın, Rosie'nin hayatımda olmasını seviyordum.

Şimdilik, diye hatırlattım kendime. Üç hafta sonra buradan gidecektim.

Unutabileceğim bir şey değildi bu.

Aramızda geçenler gerçekleri değiştirmiyordu.

Rosie'ye daha fazlasını hak ettiğini söylerken çok ciddiydim.

★♡★♡★♡

Gece ağrım tuttu.

Bu da duşta gerektiğinden fazla kalmam gerektiği anlamına geliyordu.

Haftalardır seyahat ediyordum ve neredeyse bütün günü

ayakta geçiriyordum. Hele de dünkü kadar uzun bir günden sonra bacağımın başıma iş açacağını tahmin etmeliydim.

Fizik tedaviyi asmanın bedelini ağır ödüyordum. Ama ne anlamı vardı ki? Fransa'daki hastanede gözümü açtığımdan itibaren etrafımdaki herkes bana eski hayatıma dönemeyeceğimi söylemişti. Dolayısıyla kendimi zorlamamıştım. Yapmaları gerekeni yapmalarına izin vermiş ve gözle görülür şekilde topallamadan yürüyebildiğim gün eve dönmüştüm. *Yuvama.*

Taco gözümün önüne geldi.

Ama en yakın dostum ve ailemden başka, İspanya'da benim için ne kalmıştı? Kazadan beri aidiyet duygumu yitirmiştim. Bir şeyler eksikti sanki. Evim artık beni geri çağırmıyordu. Kendime ait bir ailem yoktu. Benim diyebileceğim ve kavuşmak için beklediğim. Yıllarca seyahat etmiştim ve bu daha önce başıma hiç gelmemişti.

Başımı sallayarak suyu kapadım ve belime bir havlu sararak duştan çıktım. Tuhaf bir bitkinlik hissettiğimden Rosie'ye bugün evde takılsam sorun olur mu diye sormaya karar vermiştim. Yazma planları varsa da çenemi kapayıp kendi kendime takılabilirdim.

Banyonun kapısını açtım ve uyurken giydiği şort ve tişörtle karşımda dikilen ev arkadaşımla bakışlarımız kenetlendi. *Dios*, bu şort bir gün benim sonumu getirecekti. "Günaydın Ro..."

*"Te voy a matar."** Canımla tehdit edilmem üzerine şaşırarak sustum. Ses yan taraftan gelmişti ve orada olmaması gereken birine aitti. Tabii eğer...

"Lucas, ¿qué está pasando aquí?"

Ağzından tükürükler saçarak burada neler olduğunu soruyordu bana ve Rosie'nin yüzündeki sıkıntılı ifadeyi ancak o zaman fark edebildim.

Yavaşça döndüm. *"Hola, prima,"*** diye selamladım beni çatık kaşlarla süzen kuzenimi. Yanındaki adama göz attım. O da bana

---

* (İsp.) Seni öldüreceğim. –*çn*

** (İsp.) Merhaba kuzen. –*çn*

bakıyordu ve bakışları kuzeninkiler kadar korkunç olmasa da yeterince tehditkâr görünüyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum, Aaron," dedim. "Lina bizim kıymetlimiz. Ona iyi bakacağından eminim."

Aaron beni dostça selamlamak yerine tek kaşını kaldırıp başını salladı. "Evet."

Neye *evet* dediğinden pek emin olamadım doğrusu. Ama görünüşe bakılırsa bugün her taraftan gol yiyecektim.

Kuzenimden gelen tuhaf sesle dikkatimi yeniden ona verdim. "Neden yarı *çıplak* geziyorsun?" diye cıyakladı. Çıplak göğsüme ve belimdeki havluya baktım. Ağzımı açmamla Lina'dan başka bir inilti yükselmesi bir oldu. "En yakın arkadaşım neden burada? Üstelik pijamalı! Hem de sabahın köründe! Ve sen..." Duraksadı. "*Yarı çıplaksın*!"

"Lina," dedi Rosie gelip yanımda durarak. "Sandığın gibi değil."

Lina'nın alnındaki belirgin damar atmaya başladı. Çocukluğumdan aşina olduğum bir görüntüydü. "Sandığım gibi olmayan nedir?" diye hesap sordu ve parmağıyla beni gösterdi. "Bu adam aslında giyinik de ben mi göremiyorum?"

Alayla homurdandığımda Rosie susmam için beni dirseğiyle dürttü. Tamamen refleks olarak, henüz kahvaltımı etmediğim ve belli ki son zamanlarda doğru düşünemediğim için koluna yapıştım. "Hiç hoş değil, Rosie," diye mırıldandım.

Görünüşe bakılırsa hata yapmıştım çünkü kuzenim saç diplerine kadar kıpkırmızı kesildi.

"Olmadık çıkarımlarda bulunmadan önce beni dinle..."

Ama Lina gördüğü her şeyi yeterince yanlış yorumlamış olacaktı ki bana doğru hamle yaptı.

Şansıma kocası ondan daha sağlıklı düşünebiliyordu. Kolunu beline dolayarak Lina'ya engel oldu. "Bebeğim, yapma," dedi onu kendine çekerken.

Aynı anda Rosie, "Lina, yeter!" diye bağırdı. "Neyin var senin?"

Ama Lina küçük yumruğunu suratıma doğru sallamakla meşguldü. "Bu kız benim en yakın arkadaşım, seni kuş beyinli!" Kolunu kaldırdı. "Şu hayattaki en yakın dostum. Bir kerecik olsun *Lucas juju*'nu* kendine saklayamaz mıydın? Kuş beyinli işte, ne olacak! Bir kere de aletinle değil aklınla düşünemez miydin?"

Lina'nın *Lucas juju*'mun en yakın arkadaşını mahvetmiş gibi davranmasına bozulmalıydım belki. Ama o sırada tek düşünebildiğim Rosie'ydi çünkü dudaklarının titremesine bakılırsa hem üzgün hem de fazlasıyla stresliydi. Sebebini tahmin ediyordum. Olanlar yüzünden kendini suçladığını bilecek kadar tanımıştım onu. Burada birlikte kaldığımızı Lina'dan sakladığı için vicdan azabı çekiyordu.

O nedenle başımı ona doğru eğdim ve "Kuş beyinli ne demek?" diye sordum.

Başını çok yavaşça bana doğru çevirdi ve göz göze geldiğimizde bakışlarındaki hayreti gördüm. Ve tam da beklediğim gibi gözlerinin içinde muzip pırıltılar oynaştı. "*Lucas,* ciddi ol," diye payladı beni. Ama en azından artık dudağı titremiyordu.

"Aaron, *amor mío***," dedi Lina. "İzin verirsen kuzenimin taşaklarını tekmeleyeceğim. Baksana hâlâ işin ciddiyetini kavrayamadı."

Aaron gözlerini devirdi ama sonra beni ciddi bakışlarla süzdü. Göz korkutucu bir tip olduğunu inkâr edemezdim. Leylek gibi upuzun boyluydu ve biraz da asabiydi galiba. Gerçi burada korktuğum biri varsa o da damarı alnından fırlayacakmış gibi zonklayan bir altmışlık kuzenimdi.

"Pekâlâ." İç çektim. "Önce herkes sakinleşsin," dedim Lina'ya bakarak. "Geceyi burada geçirdik ama aramızda düşündüğün gibi bir şey yok."

Lina gözlerini kıstı. Aaron başını yana eğdi.

Kuzenimin bana inanmadığı her hâlinden belliydi. "Bu evde

---

* (İsp.) Lucas cazibesi. –*çn*

** (İsp.) Aşkım. –*çn*

bir tane yatak var, Lucas. Ayrıca yarı çıplaksın. Hani unuttuysan hatırlatayım istedim."

Lina'yı tanıyordum. Kuzenimde katır inadı vardı ve bunu sonsuza kadar diline dolayacaktı. Onun için elimden geldiğince açık konuşmaya karar verdim. "Rosie'yle seks yapmadık," dedim.

Ev arkadaşımın nefesini tuttuğunu fark ettim ama aldırmadım. Bunu yapmak zorundaydım. Belimde bir havluyla delibozuk kuzenime laf anlatmaya çalışıyordum, Tanrı aşkına.

Lina tuhaf bir ses çıkardı.

Birkaç saniye sonra Rosie ona doğru küçük bir adım attı. "Sana ulaşmaya çalıştım. Cevapsız aramalarımı hatırlamıyor musun? Siz gittikten hemen sonra."

Lina başını salladı ve ateş püsküren bakışları Rosie'ye çevrildiğinde biraz yumuşadı.

"O gece benim evde küçük bir sorun çıktı."

Nefesimi verdim. "*Küçük* falan değil. Salonun tavanı başına yıkıldı."

"Her neyse," diye iç çekti Rosie. "Kendi evimde kalamadım. Şimdi orada tadilat var. Onun için burada kalıyorum. O gece birkaç gece sende kalabilir miyim diye sormak için aradım. Ulaşamayınca da eşyalarımı toplayıp buraya geldim. Biliyorsun, yedek anahtarın bendeydi. Lucas da o gece New York'a geldi."

Uzun bir sessizlik oldu. Aaron hâlâ kaş çatıyordu ama *gracias a Dios**, Lina'nın kabaran damarı eski hâline dönmüştü.

"Yani siz ikiniz," dedi elini bize doğru sallayarak, "burada birlikte mi kalıyorsunuz?"

Başımla onayladım ve Rosie'nin de aynısını yaptığını gördüm.

"Hiç birlikte takılmadınız ve biz sizin seks sonrası faaliyetlerinizi basmadık. Doğru mu?"

Rosie kıpkırmızı kesildi. "*Seks sonrası faaliyetler* mi?" diye inledi borazan gibi bir sesle.

---

* (İsp.) Tanrı'ya şükürler olsun. *–çn*

Kollarımı çıplak göğsümde kavuşturdum. "Evet," dedim kısaca.

Lina bunu düşünürken yüzünde dalgın bir ifade belirdi. "Bana neden söylemediniz?"

"Aslında söyleyecektim," diye atıldı Rosie. "Özür dilerim. İnan kendimi berbat hissediyorum ve..."

"Benim yüzümden," diye sözünü kestim. "Rosie'yi ben ikna ettim. Sizi rahatsız etmek istemedim. Hem bilsen ne olacaktı?"

Rosie bana kısaca göz attıktan sonra Lina'ya döndü. "Kızmakta haklısın. Sana söylememiz gerekirdi. Ama boşuna endişe etmeni istemedim. Son günlerde kafam o kadar karışıktı ki ne gün döneceğinizi bile unutmuşum."

Lina yavaşça başını salladı. Şimdi daha ziyade üzgün görünüyordu.

Aaron'ın bakışlarını üzerimde hissettim. Gözlerini kısmıştı ama deminki kadar sert bakmıyordu.

"Lucas bana çok nazik davrandı," diye mırıldandı Rosie birkaç adım daha yürüyerek. Yeniden konuştuğunda sesi biraz daha coşkulu ve heyecanlıydı. "Tek kelimeyle harikaydı aslında," dedi bir solukta. "Ona neden yüklendiğini bilmiyorum. Lucas iyi biri. Kibar, düşünceli. Kendimi güvende hissetmem için elinden geleni yaptı. Kimsenin taşaklarını tekmelemene gerek yok yani. Hele onunkileri hiç."

O bunları söylerken belimde bir havluyla şüpheci kuzenimle kocasının karşısında dikildiğime üzüldüm doğrusu. Yalnız olsak Rosie'yi kollarıma alır ve ona sıkıca sarılırdım. Hiç uygun olmayacağını bilmeme rağmen dakikalarca da bırakmazdım.

Rosie beni korumuştu.

Ben bile kendimi savunmayı akıl etmemiştim. Sessizce fırça yemeye razıydım.

Yutkunup içimde uyanan hisleri bastırmaya çalıştım.

Lina'nın dudakları aralandı. Aaron'ın kollarında gevşediğini görebiliyordum. Ve Aaron'a baktığımda dudaklarının belli belirsiz iki yana yayıldığını fark ettim. Gülümsüyor muydu yoksa?

Sessizliği bozan Lina oldu ve "Gerçekten takılmıyor musunuz?" diye sordu sakince.

Rosie sıkıntıyla oflayıp pufladı. "*Lina.* Şunu sormaktan ne zaman vazgeçeceksin? Biz yatmıyoruz, tamam mı? Sadece arkadaşız."

"Ya flört?" diye kurcalamaya devam etti Lina. "Bakışmalar, elleşmeler, okşamalar? Bunlar da mı olmadı? Bir kere bile öpüşmediniz mi? Dilli ya da değil, benim kitabımda ikisi de aynı kapıya çıkar."

"*Déjalo ya,** Lina," dedim ondan pes etmesini isteyerek. Gerçi doğru bir noktaya parmak bastığını inkâr edemezdim. Rosie'yle deneysel olarak çıktığımızı yine de ona asla itiraf etmeyecektim. Rosie'nin fikrini almadan tek başıma verebileceğim bir karar değildi bu. Onunla araştırma ortağıydık ve bunun bir anlamı vardı. Biz bir ekiptik. "Rosie'nin dediği gibi sadece arkadaşız."

Diğer her şeyi bir kenara bırakırsak öyleydik de sahiden.

Kuzenim arkadaşının gözlerinin içine uzun uzun baktı ve nihayet bana döndü. "*Ella es mi mejor amiga. Como una hermana para mí.*" O benim en yakın arkadaşım. Kardeşim gibi. "*Es demasiado buena.*" Çok iyi bir kız.

Rosie senin için fazla iyi, diyordu kısaca.

Sözlerinin ardındaki imayı fark etmeyecek kadar budala değildim.

Haklıydı da.

Rosie benim kalemim değildi. Hayattaki her şeyini kaybetmiş bir erkekle yapamazdı. Daha iyisini hak ediyordu. Zaten birkaç haftaya ülkeme dönecektim. Gelgeç bir ilişki bütün dengeleri bozabilirdi.

Lina uzun bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra Rosie'ye işaret etti. "Biraz yalnız konuşabilir miyiz?" diye sordu başıyla kapıyı göstererek.

Aaron nihayet karısını bıraktı ama önce şakağına bir öpücük kondurdu. "Uslu dur."

---

* (İsp.) "Kes artık." *–yhn*

Rosie çabucak bana göz attı. Ona göz kırptım ve Lina'nın peşinden evden çıktığında Aaron'la baş başa kaldık.

"Ne diyorsun?" diye iç çektim. "Sence taşaklarım güvende mi?"

Sanki ardını görebilecekmiş gibi sokak kapısına doğru baktı. "Kartlarını doğru oynadığın sürece, evet," dedi bana döndüğünde.

Kaşımı kaldırdım. "Yani?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve cevap vermeden önce şöyle bir düşündü. "Havlayan köpek ısırmaz derler. Lina seni seviyor. Seni göreceği için o kadar heyecanlıydı ki havaalanından doğruca buraya gelmek istedi. Önceden haber vermek tabii ki aklına gelmedi." Söyledikleri içimi ısıttı. Ben de Lina'yı severdim. "Ama Rosie'nin kalbini kırarsan onu tutabilir miyim bilmiyorum. Tutmak ister miyim o da ayrı bir konu."

Samimiyetinden bir an bile şüphe duymadım. Rosie'yi incitirsem onun arkasında duracağından emindim. Bu da hoşuma gitmişti doğrusu. Rosie'yi böyle koruyup kollamaları.

Onun için Aaron'ın gözlerinin içine baktım. "Rosie'yi asla incitmem," dedim. "İstesem de yapamam."

Şaşılacak kadar içten gülümsedi bana. "Biliyorum."

ON ALTINCI BÖLÜM

Rosie

Lina başını iki yana salladı.

"Ne?" diye fısıldadım. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Manhattan'da en sevdiğimiz kafedeydik. Lina, Lucas'la beni kendi evinde yakalayalı saatler oluyordu ve akşam benimle yeniden konuşmak istediğini söylemişti.

Öylesine buluşmadığımızı biliyordum. Erkekler olmadan baş başa meseleyi açıklığa kavuşturacaktık.

"Anlamıyormuş gibi yapma," diye homurdandı belki yüzüncü kez derin bir iç çekerek. "Birkaç haftalığına balayına çıkıyorum ve döndüğümde bir de ne göreyim? Kuzenimle aynı evde takılıyorsun."

"Haklısın," dedim çünkü öyleydi. "Sana ilk günden söylemeliydik. Kendimi berbat hissediyorum, Lina. Senden izin almadan evini işgal ettim."

Lina sıkıntıyla homurdandı. "İyi de benim bozulduğum o değil ki."

Lucas'ı savunma arzum bir kere daha yüzeye çıktı ama çenemi tuttum. Onu tanıyalı daha üç hafta bile olmamıştı. Dolayısıyla Lina'yla onun kişiliğini tartışmak hiç haddime değildi. Zaten sabah diyeceğimi demiştim. "Ya ne?" diye sordum. "Lucas'la arkadaş olmamız seni neden rahatsız ediyor?"

"Yanlış anlama, ben Lucas'ı severim." Ellerini kaldırdı. "Kuzenlerim arasında en çok onunla yakınım. Yani akraba olduğumuz için ona mecburen katlanmıyorum. Lucas benim abim gibi. Belki sorun da bu. Lucas'ın aramıza girmesi fikrine katlanamıyorum. Seni kırarsa ilişkimiz bozulur diye korkuyorum. Bak, eğer öyle bir şey olursa yemin ederim..."

"Lina, dur," dedim o yine tehditler savurmaya başlamadan

önce. "Önce şunda anlaşalım. Bizim aramıza kimse giremez, tamam mı? Ciddiyim ben."

Başını salladı.

"Şimdi," dedim. "Lucas'ın neden kalbimi kıracağını düşünüyorsun? Lucas'ın *juju*'su diye bir laf attın ortaya. O yüzden mi?"

Omzunu silkti. "Belki."

"Açıklayabilir misin? Nedenini anlat bana?"

Kupasını avuçları arasına alarak dudaklarına götürdü. "Tamam, anlatıyorum." Kahvesinden bir yudum içti. "Lucas'ta şeytan tüyü var. Çocukken bile o kadar yaramazlık yapardı, herkesi sinir ederdi ama çok sevimliydi. İnan bana, insanın dizlerinin bağını çözen o gülümsemesini biliyorum. Ayrıca yakışıklı. Rahat ve umursamaz bir tavrı var. İstediğinde gayet komik biri olabilir. Daha sayayım mı?"

"Gerek yok," diye mırıldandım. Lucas'ın tüm bu özelliklere ve daha fazlasına sahip olduğunu biliyordum.

Lina tırnaklarını kupasına vurdu. "Ama adam bizim aile yemeklerine bir kere bile bir kadın getirmedi. Hiçbir zaman ciddi bir ilişkisi olmadı. Belki bir tek lisede..."

"Lorena Navarro," diye ağzımdan kaçırdım.

"Sen nereden..."

"Sohbet arasında söyledi," diye kıvırdım.

Gözlerimi arkasındaki pencereye dikip orayı süsleyen güzel çiçeklere bakar gibi yaptım. Bir süredir oynadığım *gerçekleri dışarıda bırakma suretiyle yalan söyleme* oyununu biraz fazla benimsemiştim. Bunda giderek ustalaşmamla övünmüyordum. Aksine kendimden nefret ediyordum. Ama Lina'ya korkmakta sonuna kadar haklı olduğunu nasıl itiraf edebilirdim? Lucas'ın *juju*'sunun işe yaradığını ve hatta sihriyle yeni kitabıma bile dokunduğunu nasıl anlatabilirdim? O gün, Lina'yla Aaron gittikten sonra *nihayet* yazmaya başladığımı? Biri bir musluğu açmış gibi duygularımla birlikte yeni kitabıma dair fikirlerimin de içimden fışkırdığını?

Lina kaşlarını çatmasına rağmen açıklamamı olduğu gibi ka-

bul etti. "Gerçi Lucas hiçbir yerde yeterince uzun kalmıyor. Dünyanın her yerinde turnuvalara katılıyor. Altı ay yollarda, altı ay evde. Ya da üç ay. Duruma göre değişiyor işte. Yani aslında hangi kadın böyle bir ilişkiyi yürütebilir ki? Lucas'ın hayat tarzı bu."

Kalbini kimsenin kırmadığını söylemişti.

Ne kadar seyahat ederse etsin şimdiye kadar gönlünü kimseye kaptırmaması tuhaf geliyordu.

"Burada tatilde olması da bir şeyi değiştirmiyor," diye devam etti Lina.

Lucas'ın bana sakatlığını anlatmasını düşündüm. Benden başka hiç kimse bir daha yarışamayacağını bilmiyordu.

Kelimelerimi dikkatle seçmeliydim. "Ne demek istiyorsun?"

"Çekiciliğini senin üzerinde de kullanmayacağı ne malum? Sen kıkırdayacaksın. O kıs kıs gülecek. Yaramazlık yapacaksınız. Sonra Lucas gidecek ve *baam*."

Söylediklerini düşünerek yutkundum. Lucas'ın gideceğini düşünmek pek çok sebepten sersemletiyordu beni. "*Baam* derken kalbim kırılacak anlamında mı?"

"Evet, aynen öyle. Ben de onu gebertmek zorunda kalacağım." Yanaklarını şişirdi ve ağzındaki havayı gürültüyle üfledi. "Ama dediğim gibi, Lucas benim en sevdiğim kuzenim ve onu gebertmek istemiyorum. Hele de onun için endişelenirken."

Bir şey demeden devam etmesini bekledim.

Lina somurttu. "Bence bir derdi var. Abuela panik atak geçirdiğini söyledi. Yola çıkmadan önce."

Yüreğim sızladı. O dağ gibi adamın böyle bir baskı hissetmesi canımı acıttı. Başına ne gelmişti de bu kadar zor bir süreçten geçiyordu?

Lina üzüntüyle başını eğdi. "Abuela'ya Taco haber vermiş. Onu Lucas'ın yanına götürmüş. Neyse ki duygusal destek eğitimi almıştı."

"Taco mu? Bilmiyordum. Lucas hiç payla–" Pot kırdığımı fark ederek tam zamanında susturdum kendimi. "Lucas da sen de hiç söylemediniz."

Başını salladı. "Taco yavruyken Abuela'nın bir komşusunun yanına yerleştirildi. Adam emekli polisti ve travma sonrası stres bozukluğuyla mücadele ediyordu. Ama kısa bir süre sonra kalp krizi geçirdi ve öldü." İç çekti. "Aile o kadar yıkıldı ki cenaze hazırlıkları, yas süreci filan derken yavru bir köpekle ilgilenemediler. Abuela da iyilik olsun diye ona birkaç hafta bakmayı teklif etti. Bu arada Lucas'la tanıştılar ve birbirlerine âşık oldular. Aradan aylar geçip de aile Taco'yu geri istemeyince Lucas onu evlat edindi."

"Adını Lucas koymadı öyleyse?" Aslına bakarsanız, bu hikâye içimde Lucas'a karşı yeni hisler uyanmasına sebep olmuştu.

"Ah, hayır." Lina kıkırdadı. "Polisin bir torunu vardı. Küçük bir kız. O koydu." Başını iki yana salladı. "Lucas panik atak geçirdikten sonra bir yolculuğa çıkmasını Abuela önerdi. Ortam değişikliği iyi gelir diye."

"O da Amerika'ya geldi," dediğimde başıyla onayladı. Duygularımı sesime yansıtmamak için çabaladım. "Lucas'ın derdi neyse eninde sonunda size anlatır. Ailesini çok seviyor. Belki de biraz zamana ihtiyacı vardır." Duraksadım. "Acı çekerken bazen yardıma ihtiyacımız olduğunu fark etmemiz zaman alabilir. Bunu önce kendi içimizde kabullenmemiz gerekir."

Lina masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Bilge bir kişiliksin, en iyi arkadaşım."

Keşke olsaydım ama değildim. Yine de Lina'ya gülümsedim ve ona tüm gerçekleri itiraf ettiğimde de beni sevmeye devam edeceğini umdum.

"Neyse," dedi Lina elini havada sallayarak. "Aaron ve benimle kalmak istemediğinden emin misin? Misafir odasında istediğin kadar kalabilirsin. Aaron'ın evi büyük. Artık bizim evimiz oldu gerçi."

"Evet, eminim," dedim kararlılıkla. Çiçeği burnunda evlileri rahatsız etmek istemiyordum.

"Nasıl istersen." Omzunu silkip telefonuna göz attı. "Geç oldu. Aaron'a akşam yemeğine yardım etmeye söz verdim."

"Hadi kalkalım." Ellerimi masaya koyup iskemlemi arkaya ittim. "Ben de döneyim artık. Lucas yemek hazırlığına başlamıştır."

Lina dilini şaklattı. "Bu yüzden onu bırakıp bize gelmiyorsun."

Aptala yattım. "Efendim?"

"Seni suçlayamam," diye kıkırdadı. "Lucas müthiş bir aşçı. Abuela'nın geleneksel tariflerini yeni bir seviyeye taşıdı. Tía Carmen televizyondaki yemek yarışmalarına katılması için başının etini yiyor."

Lucas'ı bir yemek programında yarışırken hayal edince gülümsedim. Hem yarışmayı hem de milyonların kalbini kazanırdı kesin.

"Ah." Lina elini burnumun ucuna doğru sallayarak dikkatimi çekmeye çalıştı. "Unutmadan. Cadılar Bayramı için bir programın var mı?"

Sandalyenin arkasından ceketimi aldım. "Olmadığını biliyorsun."

Yanıma gelip hınzırca sırıttı. "Artık var," dedi montunu giyerken. "Aaron nereye davet edildi bil bakalım? Sıkı dur, söylüyorum. Bir maskeli baloya. Gelecek cumartesi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Çok havalı."

"Aslında bir kostüm partisi ama New Yorklular her şeye seksi bir isim takar ya? Her neyse aslında her yıl davet edildiği ve hiç katılmadığı bir bağış gecesi. Aaron'ı biliyorsun."

"Kostüm giymek hiç ona göre değil." Ya da genel olarak sosyalleşmek. "Ama Aaron'ın bu seferkine sırf senin için katılacağını düşünüyorum."

"Hemen ikna oldu," diye övündü Lina gözleri parlayarak. "Dünyanın en iyi kocası."

Aaron'dan konuşurken yüzünde güller açıyordu. Bir süredir hep böyleydi.

Birden tuhaf bir özlem duydum. Çabucak geçti ama beni fena sarstı.

---

* (İsp.) Teyze. –çn

Lina içimde kopan fırtınalardan habersiz devam etti. "Organizasyon komitesi Aaron'ın inadının nihayet kırılmasına o kadar sevindi ki ona fazladan iki davetiye yolladılar."

Ah. "Tatlım, teşekkür ederim ama şimdilik söz vermesem?"

"Biliyorum, kitabını yetiştirmen lazım." Kaşlarını çattı. "Tinder'ı geri yükledin mi?"

Kulaklarım yanmaya başladı. "Hayır. Başka bir yöntem buldum. Uzun hikâye. Yarın anlatırım. Şimdi vakit yok."

Beni şüpheyle süzdü. "İşe yarıyor mu bari?"

"Evet," dedim hiç düşünmeden. Gerçekten yarıyordu. Hem de nasıl.

"O zaman bir akşamcık işine ara verebilirsin." Tatlı tatlı gülümsedi. "Cadılar Bayramı'nda çalışmayacaksın ya? Eğlenmek iyi gelir. Zihni açar."

Çıkışa doğru yürürken olmadık bir şey söyledim. "Fazladan iki davetiyen mi var?"

Lina iç çekti. "Kuzenimi de mi getireceksin?"

Ona sertçe baktım.

"Siz ikiniz... *aşna fişne yapmadığınızdan* emin misiniz? Bak öyle bir şey varsa bana söyleyebilirsin. Sana bir araba laf ettiğimi biliyorum, ayrıca adam benim kuzenim olduğundan çok iğrenç bir muhabbet dönebilir ama yine de söyle."

"Hayır, yapmıyoruz," dedim. "Ayrıca bu acayip lafları nereden öğreniyorsun? Ya eski laflar ya da... tuhaflar."

"Kendime göre yollarım var." Omzunu silkti ve kapıdan çıkmadan önce bana son kez baktı. "Lucas'la sevgili değilsiniz yani?"

"Hayır," dedim elimden geldiğince rahat görünmeye çalışarak. "Öyle bir şey aklımızdan bile geçmedi."

★♡★♡★♡

Lina'nın dairesine adımımı attığım anda evde Lucas'tan başka iki kadın daha olduğunu fark ettim. Ocağın başında laflıyorlardı.

"Herkese merhaba," dediğimde üç kafa aynı anda bana döndü. Lucas, komşumuz Adele ve kızı Alexia. "Ne güzel bir sürpriz."

"Sonunda döndün," dedi Lucas.

Sonunda kelimesi beni o kadar... umutlandırdı ki doğruca yanıma geldiğini bile neden sonra fark edebildim.

Kulağıma eğildi. "Misafir çağırmamı dert etmezsin umarım?"

"Hayır hayır," dedim yakınlığıyla heyecanlanarak. Güçlükle yutkundum. "Adele istediği zaman bize gelebilir."

Kaşlarını çattı. "Kuzenim başını şişirmedi ya?"

"Hayır. Sadece..." Endişeli. Benim için. Ve senin için. "Biraz şaşkın. Ama ben konuyu açıklığa kavuşturdum. Ona deneyimizden bahsetmedim."

Buluşmalarımızdan demeye dilim varmamıştı. Lucas huzursuzluğumu fark etmiş olacaktı ki yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

Dalgın gözlerle beni baştan aşağı süzdü. Ne yaptığının farkında bile değil gibiydi.

"Tam vaktinde geldin," dedi elimde tuttuğumu bile unuttuğum market torbasını alarak. "Bunları tavaya atmam gerekiyordu."

Tabii ya.

Onun için aşağı bakıyordu. Malzemeleri kastederek *sonunda* demişti.

Bana mesaj atıp maydanoz ve acı kırmızıbiber istemişti. Beni değil, onları bekliyordu.

Ne var bunda? diye düşündüm. Neden hayal kırıklığına uğruyordum ki?

Lucas yanağıma bir öpücük kondurunca düşüncelerim yarım kaldı. "Hepsini almışsın. Sağ ol. Yemek bir dakikaya hazır olur."

Bir an dudakları tenimde, dudaklarımın birkaç santim ötesindeyken beni öylece şapşal gibi bırakıp gitti....

Beni öptüğü için mi şapşala bağlamıştım? Yanağımdan.

Çünkü biz arkadaşız. Çünkü İspanya'da arkadaşlar birbirlerini yanağından öper. Ev arkadaşlarını da öperler.

Dudaklarının değdiği yerin karıncalanmasına aldırmadan mutfak adasına doğru yürüdüm. "Selam. Nasılsınız?"

"Merhaba Rosie," dedi Alexia. Annesininkilere benzeyen gözlerini kısarak bana gülümsedi. "*Artık* iyiyiz."

Adele kızının imalı bakışlarına aldırmadı. "Bu genç adam bize yemek hazırlıyor." Lucas'a baktı. "Ne yaptığını biliyormuş ve beni zorla oturtmaya çalışıyor. Hiçbir şeye karıştırmıyor."

"Ama dinleyen kim?" diye mırıldandı kızı. Ellerini Adele'in omuzlarına koydu ve onu bir tabureye doğru yönlendirmeye çalıştı. "Ayak altında dolaşmak yerine şurada otursan?"

Adele kendi kendine söylenerek oturdu ve Alexia da Lucas'ın yanına geri döndü. Ev arkadaşımın aşçılık yeteneklerinden epey etkilenmişe benziyordu.

Onunla ilk karşılaşmamızda Alexia'ya alıcı gözüyle bakamamıştım. Tezgâhın tepesindeydim ve aklım fikrim o korkunç faredeydi. Alexia kapıyı çalmadan birkaç dakika önce Lucas'ın kollarında olmamın da sersemliğimde azımsanmayacak bir payı vardı elbette. Ama şimdi ellili yaşların başında olduğunu görebiliyordum ve Adele de muhtemelen tahminimden biraz daha yaşlıydı.

Lucas omzunun üzerinden baktı. "Otursana, Ro."

Ro.

İsmimi kısaltarak söylemesi bile beni aptala çeviriyordu.

"Böyle iyiyim," dedim üzerimdeki etkisini belli etmeyeceğim diye yırtınırken.

"Eminim iyisindir de sırtına iyi gelir. Bütün gün yazı yazmaktan omuzların kaskatı kesilmiş." Bana çabucak göz kırptı ve mecburen popomu bir yere iliştirdim.

Bütün gün yazı yazmaktan omuzların kaskatı kesilmiş.

Yan taburede oturan Adele'e bakıp gülümsedim.

"Güzel," diye mırıldandı Lucas ve tavadakileri çevirmeye devam etti. "Yemek birkaç dakika sonra hazır, hanımlar."

Koro hâlinde mutlulukla iç çektik.

Güldüm ve Lucas'a baktığımda Alexia'nın dudaklarını kemi-

rerek beni izlediğini fark ettim. Gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi bir hâli vardı. "Çok şanslısın, Rosie," dedi.

Ona hayretle bakmam üzerine açıklama gereği duydu. "Lucas gibileri kolay kolay bulunmuyor."

Başımı sallarken birden durdum. "Yok, biz arkadaşız," dedim. "Çift değiliz. Sadece ev arkadaşıyız."

Alexia kaşlarını kaldırarak Lucas'a baktı. "Yakında iki sıkı dost olacağız," dedi Lucas kendinden emin bir tavırla.

"Öyle diyorsun ama burada kalıcı değiliz," diye mırıldandım. "Yakında evime döneceğim. Lucas da..." Kelimeler boğazımda düğümlendiği için duraksadım. "Ülkesine dönecek. İspanya'ya."

Maydanoz doğrarken bir an durduğunu fark ettim.

Alexia başını salladı. "Çok yazık. Onun gibilere ihtiyacımız var." İç çekti. "Annemin yardımına koşmasaydı ne yapardık? Lucas bir kahraman."

"Ne yardımı? Bir şey mi oldu?"

"Azıcık sarsıldım hepsi o, şekerim." Yaşlı kadın memnuniyetsiz bir ifadeyle dudaklarını büzdü. "Abartılacak bir şey yok."

"Annem düdüklü tencereyi ocağa koyup banyoyu doldurmuş ve küvete girmiş," diye açıkladı Alexia.

Adele gürültüyle iç çekti. "Bozuktu zaten. Yoksa patlamazdı. Hem sıcak su ağrılarıma iyi geliyor."

"Lucas patlamayı duymuş," dedi Alexia annesine aldırmadan. "Anneme ilaç getirdiğimde Lucas'la duvarlara yapışan etleri kazıyorlardı."

"Gerçekten büyütülecek bir şey değildi," diye lafa karıştı Lucas.

"Görüyor musun?" Alexia güldü. "Övgüleri bile kabul etmiyor. Mutfağın hâlini görecektin. Her taraf batmıştı." Başını iki yana salladı. "Onun gibiler..."

"Zor bulunur," diye bitirdim cümlesini.

Lucas yine duraksadı ve *keşke yüzünü görebilseydim* diye düşünmeden edemedim.

Sonra aklıma bir fikir geldi. "Siz onun için yemeğe geldiniz,"

dedim. Lucas, Adele'in imdadına koşmakla kalmayıp temizliğe de yardım etmişti ve şimdi karınlarını doyuracaktı.

"Evet," dedi Alexia gülümseyerek. "Olaydan sonra hepimiz biraz sarsıldık. Karım bir saate gelip bizi alacak," diye ekledi. "Annem birkaç gün bizde kalacak. Değil mi, anne?"

Adele iç çekti. "Başka bir seçenek bırakmazdınız ki."

"Her neyse," dedi Alexia başını Lucas'a doğru yatırarak. "Anneme uğradığım akşamlar bütün apartmana yayılan nefis kokuların nereden geldiğini merak ediyordum doğrusu. Burada yaşayan insanların çoğu dışarıdan yemek söyler."

Lucas bir adım geri çekilip ocağı kapadı ve büyük dökme demir tavanın sapına bir bez sardı.

"Tüm yemekleri Lucas yapıyor," dedim Alexia'nın benim aşçılığım konusunda yanlış fikirlere kapılmasına engel olmak için.

Lucas tavayı Adele'le aramıza koydu. Mutfak lambasının altında parlayan kırmızı *chimichurri* soslu biftekler o kadar iştah açıcı görünüyordu ki karnımın guruldamasına engel olamadım.

Alexia masada bize katıldı ve yalnızca iki tane tabure olduğu için benimkini ona verdim. "Otur, lütfen. Sen misafirsin."

"Olur mu öyle şey?"

"Biz Rosie'yle otururuz," dedi Lucas.

Kaşlarımı çatarak ona döndüğünde elindeki açılıp kapanan tabureyi gördüm. "Nereden buldun onu?"

"Dolaplardan birinin arkasında," dedi. "Ama bir tane var. Paylaşmamız gerekecek."

"Bilmem ki..." diye mırıldandım tabureye yerleşmesini izlerken.

Kucağına oturacak hâlim yoktu ya? Daha sakatlığının ne kadar ciddi olduğunu bile bilmiyordum.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi sol bacağına vurdu. "Bu sağlam," dedi. "Hadi, Ro. Yiyelim artık. Kurt gibi acıktım."

Kendinden emin bakışları beni yüreklendirdi. Bunu kendimden ziyade ona bir lütufta bulunmak için yapıyormuşum izlenimi yaratmaya çalışıyordu yine. Gidip kucağına oturdum. Lucas

kaslı kolunu ânında belime doladı ve beni hafifçe sıktı. "*Cronut*, Rosie," diye fısıldadı güçlükle duyabildiğim bir sesle.

Teşekkür ederim yerine kullandığımız şifre üzerimde hiç beklemediğim ve son derece güçlü bir etki bıraktı. Başka bir anlamı olmasını istedim birden.

Kucağında oturduğum adamdansa önümdeki lezzetli yemeklere odaklanmaya çalıştım. "Hepsi nefis görünüyor, Lucas."

Kulağımın dibinde rahat bir nefes aldığını duydum. Ya da belki hissettim. Nefesinin tenime değmesiyle bütün vücudumda bir elektrik akımı dolaştı. Lucas da hissetmiş olmalıydı ki, "Ye hadi," dedi.

"Tatlı patates efsane," diye inledi Alexia. "Sosunda ne var? Yoğurt ve..."

"Fırında pişmiş sarımsak, limon ve tahin," dedi Lucas ve Alexia'nın övdüğü sosu patateslerimin üzerinde gezdirdi.

Alexia yemeğinden bir çatal daha aldı. "Sarımsakları bütün hâlde patateslerle birlikte fırına attın demek. Sonra da ezip sosa kattın ha?" Lucas'ın *evet* dercesine başını sallamasıyla, "Çok şık bir hareket," diye ekledi.

Alexia akşam yemeğimize dair tüm ayrıntıları öğrenmeyi aklına koymuştu. Lucas'a eti nasıl mühürlediğini, kırmızı *chimichurri*yi ve benim de ilk kez duyduğum tatlıyı nasıl yaptığını bir bir anlattırdı. Ravent ve armutlu *milhojas* bir İspanyol tatlısının farklı ve son derece leziz bir yorumuydu.

"Vay canına," dedi Alexia tabaklarımızdaki her şeyi silip süpürdüğümüzde. "İşini bildiğini anlamıştım ama bu kadar iyi bir aşçı olduğunu tahmin etmiyordum."

Lucas ona cevaben hafifçe homurdanıp kıpırdanınca kucağına iyice yerleştim. Tekrar bacağının üzerine geçmeye çalıştım ama koluyla beni göğsüne bastırdı ve vücudumun her yeri, onun temasımızla uyanan vücuduna değmeye başladı.

"Söyle bakalım, Lucas," diye üsteledi Alexia ben nefesimi düzene sokmaya uğraşırken. "Bu tutku nereden geliyor? İspanya'da

bir restoranda mı çalışıyorsun? Ya da bir aşçılık okuluna mı gittin?"

Lucas mütevazı bir tavır takınarak güldü. "Hiçbiri. Aşçılık okuluna gitmek aklımın ucundan geçmedi. Sanırım hiçbir zaman vaktim olmadı."

"Artık gidebilirsin," dedim dayanamayıp. "Eğer istiyorsan tabii. Gerçekten yeteneklisin."

Kolunu belime biraz daha sıkı doladı ve yakınlığımızı görmezden gelmek benim için iyice imkânsız bir hâl aldı. "Teşekkür ederim, Ro. Ama okula gitmek için biraz yaşlandım galiba."

"Hiç de değil." Alexia gözlerini kıstı. "Böyle yemek pişirmeyi nereden öğrendin? *Milhojas*ın hamurunu incecik açmışsın. Çıtır çıtır olmuş. Bonfile desen marine edilişi ve sosuyla birinci sınıftı. Okullular bile eti böyle lokum gibi pişirmeyi beceremiyor. Hatta ne yalan söyleyeyim bazıları *katlediyor*."

Lucas avucunu bacağımın üzerine koyduğunda nefesimi tuttum. "Abuela'mdan ve annemden öğrendim. Aslına bakarsan gittiğim her yerden bir şeyler kaptım. Yeni tatlar keşfetmeyi seviyorum. Yeni tarifler denemeyi. İnternette milyonlarca tarif var. Ama kendimi bu işin okulunu okuyanlarla kıyaslamıyorum tabii. Ya da gerçekten yetenekli şeflerle. Onların teknik bilgisiyle boy ölçüşemem. Benim tutkum başka. *Başkaydı* yani."

Bu konuda Lucas'a katılmıyordum. Kendini tek bir şeyle tanımlayamazdı. Ama yorum yapmadım ve elimi onunkinin üzerine kapamakla yetindim. Hemen parmaklarını benimkilere geçirdi ve şu basit temas bile tüm sinir uçlarımın tutuşmasına neden oldu.

Öyle ki az kalsın Alexia'nın patlattığı bombayı bile kaçıracaktım.

"Ben Zarato'nun baş aşçısıyım, yani neden bahsettiğimi biliyorum. Sen yeteneklisin. Aşçılık okumak çocuk oyuncağı değil tabii. Ama yapamayacağın bir şey de değil."

"Şoktayım!" diye inledim. Omzumun üzerinden Lucas'a baktım. "Zarato, West Village'ın en popüler restoranı. İnsanlar re-

zervasyon yaptırmak için aylarca bekliyor. Sanırım şu anda New York'un en gözde üç restoranından biri."

Alexia kıkırdadı. "İlk beşte diyelim. Ama Manhattan kurtlar sofrası. Rekabet kızışmış durumda. Seneye kaçıncı sırada olacağını asla bilemezsin."

Alexia yalnızca alçakgönüllüydü. Mutfaktan gram anlamayan ve sadece önemli günlerde şık restoranlara giden biri olarak ben bile Zarato'da yemek yemenin olağanüstü bir deneyim olduğunu biliyordum. İnsanlar orayı öve öve bitiremiyordu.

"İnanılmaz," dedi Lucas hayranlıkla. Adele'e döndü. "Kızınla gurur duymalısın."

Adele'in gözleri doldu. "Ah, hem de nasıl! Sanki bilmiyorsun, Mateo."

Yemek boyunca ağzını bıçak açmayan Adele'in bu sözleri üzerine masamız kasvetli bir sessizliğe gömüldü. Hepimiz hastalığını hatırlayarak üzüntüyle başlarımızı eğdik.

"Bilmez miyim?" dedi Lucas sonunda. "İkimiz de onunla övünüyoruz."

Alexia kolunu annesinin omzuna atıp onu sevgiyle kendine çekerken Lucas'a, "Teşekkürler," diye fısıldadı. Sonra birden ciddileşti. "Söylediklerimi düşün, Lucas. Yeni yetenekleri keşfetmekte üzerime yoktur. Karımla da öyle tanıştık. Mesleğe komilikle başladı ama şimdi Zarato'da yardımcı şef. Yani hayat insana ne gösterir bilinmez." Başını yana eğdi. "Bakın ne diyeceğim? Neden bir akşam misafirim olmuyorsunuz? Annem ve benim için yaptıklarınızdan sonra size teşekkür etmek isterim."

Vay canına!

"Alexia, gerçekten hiç gerek yok," diye yanıtladı Lucas. Ama sesindeki merak dikkatimden kaçmadı. "Lütfen, kendini borçlu hissetme."

"Israr ediyorum," dedi Alexia. Çantasından kartını çıkarıp masaya koydu. "Rosie'nin hoşuna gider," diye ekledi bu her şeyi değiştirecekmiş gibi.

Lucas elimi bırakıp karta uzandı.

★♡★♡★♡

Gecenin ilerleyen saatlerinde bir sesle uyandım. Biri inliyordu. Boğuk ve hırıltıyı andıran bir sesti.

Önce rüya gördüğümü sandım ama sonra sesi yine duydum. Bu sefer daha yüksek ve telaşlıydı.

Yatakta doğrulup oturdum ve loş dairede etrafıma bakındım. Gözlerim Lucas'ın uyuduğu kanepeye kaydı. Ama Lucas uyumuyordu. Huzursuzca kıpırdanmasına bakılırsa uyanıktı.

Tekrar inledi ve bu seferki iniltisi kesik soluklarına karışarak kulak kesilmeme neden oldu. Çünkü ciğerlerini havayla doldurmakta zorlanır gibiydi. Nefesi tıkanmış gibi.

Buz gibi bir korkuyla yataktan fırladım. Kanepenin yanında diz çöktüm.

"Lucas?" diye fısıldadım. Ben omuzlarını tutmak için uzanırken kendini kanepenin diğer tarafına attı. Yumuşak ama daha yüksek bir sesle, "Lucas, uyan," dedim.

Bir şeyler mırıldandı. Sanırım İspanyolca konuşuyordu çünkü tek kelimesini bile anlamıyordum.

Ellerimi usulca yanaklarına kaydırdım. "Lucas, lütfen. Uyan. Kâbus görüyorsun."

Silkinircesine, sağı solu seğirerek yaptığı huzursuz hareketler birden durdu. Gözlerini kırpıştırdı ve kocaman açtı. İki dipsiz kuyuyu andıran kahverengi bakışları bana odaklandı.

Bu görüntü yüreğimi sıkıştırdı. Soğukkanlılığımı korumakta zorlanıyordum. Lucas'ın acı çektiğini görmek içimi parçalıyordu.

"Kötü bir rüya gördün," derken gerginliğimin sesime yansımasına engel olamadım. "Ama geçti. Uyandın."

Gözlerindeki donuk ifade yavaşça kayboldu. Ama korkusu ve çaresizliği yüz hatlarına kazınmıştı sanki.

Yüzünü avuçlarımın arasında sıkıca tuttum. "Geçti, Lucas. Kâbus gördün ama iyisin. Hiçbir şeyin yok," diye tekrarladım.

Elini elimin üzerine koydu. Avucu nemli ve buz gibiydi.

"Rosie," diye inledi. "Sen misin?" Ne bir açıklama yaptı ne de yaşananları bir şakayla geçiştirmeye çalıştı.

"Kay bakalım," dedim kanepeye oturmak için.

Lucas tek kelime etmeden yana kaydı. Oturmaktan vazgeçip yanına uzandım ve yüzümü ona döndüm. Lucas sırtüstü yatmaya devam etti. Kolumu üzerine attığımda tişörtünün sırılsıklam olduğunu fark ettim.

"Terliyim, Rosie. Ben..."

"Önemi yok," dedim ona sokulup parmak uçlarımla göğsünde yavaşça daireler çizerek. "Terli ve uykulu erkeklere bayılırım. Uyu hadi. Ben yanındayım."

Hiçbir şey söylemedi. Kıpırdamadı bile. Daha önce defalarca yaptığı gibi beni göğsüne bastırmadı. Ama önemsemedim çünkü bu kez onun bana ihtiyacı vardı. Olduğum yerde kaldım, kanepenin kenarında daracık bir alana sıkıştım ve sıcaklığımla onu ısıtmaya çalıştım. Sesim ve dokunuşlarım onu avuttu ve yeniden uykuya daldı.

Nefesi düzene girdiğinde nihayet rahatlayabildim. Uzun süre uyanık kaldım. Düşündüm, Lucas'ı kontrol ettim ve Lina'yla konuştuklarımızı hatırladım. Lucas bütün hayatını tek başına geçirmişti. Şimdi de kendini soyutluyor ve sorunlarıyla tek başına mücadele ediyordu. Tanışalı henüz kısa bir süre olmasına rağmen ne kadar özverili olduğunu düşünmeden edemedim. Bana daima güler yüzle yaklaşıp destek olmaya çalışmıştı. Onu kollarımda uyuturken aklıma bir soru takıldı. Acaba karşısına ona böyle davranan biri çıkmış mıydı?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Rosie

Suratımı son bir kez daha pudralarken kapı çaldı.

Fırçayı tuvalet masasına bıraktım ve kaşlarımı çatarak aynaya baktım. Saçımı ve makyajımı çabucak gözden geçirdim.

Buklelerimi zaptetmek için tam bir saat uğraşmış ve beş ayrı YouTube videosu izlemiştim. Dudaklarımı açık pembeye boyayıp gözlerime doğal tonlarda bir rimel ve far sürerek neredeyse makyajsız bir görüntü elde etmiştim. Dış görünüş itibarıyla hiç de fena bir tip olmadığımı biliyordum. Tabii bir moda ya da yaşam tarzı gurusu değildim ama ne giydiğime ve nasıl göründüğüme genellikle dikkat ederdim. Bir tek saçlarımı ihmal ediyordum. Karmaşık ve kabarık buklelerle dolanmayı çok dert etmiyordum açıkçası.

Ama bu gece saçlarıma özenmiştim çünkü bir partiye gidecektik. Maskeli baloya. Midemde uçuşan kelebeklere bakılırsa yalnızca endişeli değil, heyecanlıydım da.

Bunu iyiye mi, kötüye mi yormam gerektiğinden pek emin değildim gerçi.

Bu geceden ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Dışarıdan bakıldığında bir çiftler buluşmasıydı ama aslında değildi. Lucas'a maskeli balodan bahsettiğimde gelirim demişti ve hemen kostüm fikirlerini tartışmaya başlamıştık. Partiye iki arkadaş olarak katılacaktık ama nedense hep çift kostümlerine bakmıştık. Lina ve Aaron'la takılacağımız için yalandan sevgili bile olamazdık.

Bu arada, bizi arabayla onlar alacaktı ve Lucas henüz dönmemişti. İki saat önce kostümümü dolaptan çıkardığımda son anda aklına bir fikir geldiğini söyleyip ortadan kaybolmuştu.

Kapı zilinin ikinci kez çalmasıyla irkildim.

Viktorya dönemi esintileri taşıyan kostümümle kapıya koşarken düşmemek için özellikle dikkat etmem gerekti.

Telaşla kapıyı açtım ve... *Oha!*

Gözlerim şaşkınlık, hayranlık ve şehvet gibi birtakım karmaşık duygularla fal taşı gibi açıldı.

Evet, tamam, en baskını şehvetti.

"*Lucas.*" Onu tepeden tırnağa süzerken yüzüme basan ateşi fark etmesine engel olacak bir şeyler söylemeye çalıştım. "*Vay canına,*" diyebildim karga gibi bir sesle. "Çok ama çok müthiş olmuşsun."

Viktorya dönemi tarzı kadife frak ve bordo rengi yeleğiyle bende yarattığı etkinin, az önce ağzımdan kaçanların farkında değilmiş gibi dikiliyordu karşımda. Saçlarını arkaya doğru taradığı için güneş yanığı, yakışıklı yüzü ve biçimli hatları daha da dikkat çekiyordu.

En azından *benimkini* çektiği muhakkaktı.

Kıs kıs güldü. "Beğendin mi?"

"Evet." *Çok ama çok,* diye düşündüm. Çünkü tek bir *çok* yetmezdi. "Bu akşamki imajına on üzerinden on veriyorum. On üzerinden yirmi bile olabilir çünkü teraziyi şaşırttın."

Yine güldü ve kendimi daha fazla ele vermemek için çenemi kapayıp dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bütün gün çalıştığım için biraz yorgundum. Tabii iyi bir şeydi bu. Hatta şahane. Bugünkü kadar ilham dolu olduğum son gün... Hatırlamıyordum bile. Belki de hiç olmamıştı öyle bir gün. Kelimeler parmaklarımın ucundan dökülüyordu âdeta. Dalgalarla yarışmak da böyle bir his olmalıydı. Vahşi, özgürleştirici ve öngörülemeyen. Tıpkı Lucas'layken hissettiklerim gibi.

"Elbisen yakışmış," dedi ciddi bir sesle. "Çok güzel. Gözlerinin rengini ortaya çıkarmış."

Biraz önce yaptığım gibi o da baştan aşağı süzdü beni. Alenen, teklifsizce. Ve bu... hoşuma gitti. Hem de çok. Gözlerindeki beğeniyi fark ettiğimde aynı anda pek çok şey yaşadım. Kanat

çırpan şeyler. Sıcak ve köpüren şeyler. Ama kendi iyiliğim için dizginlemeliydim onları.

Kendimi toparlayarak eteğimi sağa sola savurdum. "Beğendin mi?" diye sordum onun gibi.

Ahlaksızca sırıttığında takma vampir dişleri göründü ve dayanamayıp güldüm.

"Beğenmek ne kelime!" Başını iki yana salladı. "Harika olmuşsun, Rosie." Gülümsemesi kayboldu ve gözlerinde yine o yoğun ifade belirdi. Bana böyle baktığında elim ayağım dolaşıyordu. *"Estás preciosa."**

Preciosa.

Anlamını bilmiyordum ama bakışlarıyla birleştiğinde her yerime iğneler batmaya başladı. Az öncekinden de güçlü. Kollarına atılmamak için kendimi zor tutarken ifadesiz bir yüzle karşısında dikilip iltifatlarını dinlemek işkenceden farksızdı.

"Vampir dizilerinden fırlamış gibisin," diyebildim birkaç saniye sonra. "Bizim dizinin başrolünü ekmeğinden edebilirsin." *Her gün onun yerine seni izlemeyi tercih ederim,* diye eklemek istedim.

Ama Lucas önceki gibi gülümsemedi ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmakla yetindi. Aramızdaki o tuhaf gerginliğin hâlâ dağılmadığını hissedebiliyordum.

İçime işleyen çikolata kahvesi bakışlarından ne kadar etkilendiğimi belli etmemek için gözlerimi göğsüne diktim. O sırada yeleğinin düğmelerinden birinin açıldığını fark ederek iliklemek için uzandım. Gömleğine ve yeleğinin kalın kumaşına rağmen göğsünden yayılan sıcaklığı hissettiğimde nefesimi tuttum. Parmaklarım birbirine dolaştı. "Nereden buldun bu kostümü?" diye sordum niyetlendiğimden daha alçak bir sesle. "Dizidekilerin aynısı."

Baloya favori vampir çiftimiz olarak katılacaktık. Ama geçmişe dönüş sahnelerinde giydikleri Viktorya dönemi kılıklarının bize daha çok yakışacağına karar vermiştik.

Lucas başını eğdi ve hâlâ yeleğinin üzerinde gezinen elleri-

* (İsp.) Muhteşem görünüyorsun! –*çn*

me baktı. Sonra bana bir adım daha sokuldu. "Ufak bir yardım aldım," dediğinde nefesi yüzüme vurdu. "Benim cazgır bir akrabamışlık kuzenden."

Düğmeyi sonunda ilikleyebilmiştim ama ellerimi bir türlü göğsünden çekemiyordum. "O kadar da cazgır değil canım," dedim en yakın arkadaşımı savunmaya geçerek. "Bence çok tatlı."

"Tatlı olan sensin," dediğinde ellerim olduğu yerde donup kaldı. Usulca nefesini verdi. "Ya da hayır. Tatlı değil, *güzelsin*."

Güçlükle yutkundum. Sonsuza dek hafızama kazınabilmesi için söylediğini tekrar etmesini istedim. Ya da sonsuza dek unutabilmek için geri almasını.

Bunlar yerine, "Artık hazırsın," dedim ve bir daha ona dokunmamaya yemin ederek ellerimi yeleğinden aşağı kaydırdım.

Ne var ki, Lucas bir adım daha atarak temasımızın kesilmesine engel oldu. Yanaklarım yanmaya başladı. İster istemez avuçlarımı göğsüne dayadım. "Ben pek emin değilim," dedi aklını başımdan alan bir sesle. "Öteki düğmelere de bak. Diğerinde harika bir iş çıkardın, onlar da açık kalmasın."

Sonunda başımı kaldırdım ve yine o günkü gibi bakıyordu bana. Dudaklarıma domates sosu sürdüğündeki gibi. Kalp atışlarım hızlandı ve bana ne kadar yaklaştığını görüp şaşırdım. Bana böyle bakarken gözlerindeki muzipliğin tamamen kaybolduğunu, yüzünün kararlı bir ifadeye büründüğünü fark ettim.

Olduğu yerde kalarak bekledi. İyi de beklediği neydi? Onu kendi ellerimle giydirmek için soyunmasını mı istemeliydim? Beyaz gömleğini kaslı sırtına geçirdiğimi hayal ettim.

Evet, iyi bir başlangıç olabilir, dedi içimdeki ses.

Saçmalamaktan korktuğum için, "Hepsini hallettim sanırım," dedim bir solukta.

Dilinin ucunu altdudağında gezdirdi. "Güzel."

"Evet, süper," diye geveledim.

Birden geri çekildi ve aramızdaki mesafe açıldı. "Çıkmadan önce..." Eğilip sokak kapısının dışından bir şey aldı ve arkasına saklayarak doğruldu. "Bu senin için."

Sakladığı şeyi pat diye ortaya çıkardığında ağzım beş karış açık kaldı. Bir an ne yapacağımı bilemedim.

"Ba-bana mı?" diye kekeledim. Bana bileğime takmam için pembe manolyalardan minik bir buket yaptırmıştı. Mezuniyet balosunda Jake'in bana çiçek almadığından söz etmiştim ve bunu unutmamıştı. "Hiç gerek yoktu, Lucas," dedim. "Bu bir şey değil ki..." *Randevu* demeye dilim varmadı. "Bu gecenin araştırmamızla bir ilgisi yok."

"Önemli değil," dedi sakince. *Neden?* diye sormak istedim. Benim için bu kadar önemliyken onun için nasıl olmazdı? Ama bir şey söylememe fırsat vermeden devam etti. "Bu buluşmayı ben planlamadığım için bir randevu sayılamayacağını biliyorum. Ama geçenki buluşmamız kötü bitti ve sen aç kaldın. Hatamı telafi etmek için bu fırsatı değerlendirmek istedim. İkinci buluşmamızın devamı olarak düşünebilirsin. Kıvılcımı keşfetmeye devam."

Hepsi bir araştırmadan ibaretti.

"Onun için mi son anda ortadan kayboldun?" Çiçeği göğsüme bastırdım. "Bana bunu almak için mi?"

"Evet." Küçük, mahcup bir gülümseme belirip kayboldu dudaklarında. Her şeye rağmen ona âşık olmamak elimde değildi. Sonunda itiraf etmiştim işte. Lucas'a âşık oluyordum. "Sana sürpriz yapmak istedim. Ayrıca üzerini değiştireceğini biliyordum ve iç çamaşırlarınızla etrafta koşuşturmanızı izlemek centilmenliğe sığmazdı, Leydi Rosalyn. Bazı çizgiler asla aşılmamalı."

Hayal kırıklığıyla başımı salladım. "Evet, bunu istemezdin sanırım."

Başını yana eğdi. "Ne demek istedin?"

Cılız bir gülümsemeyle başımı iki yana salladım. "Hiç."

Harekete geçtiğini bile fark edemeden yapılı cüssesiyle kapı boşluğunu kapladı ve çenemi yukarı kaldırdı. Ona bakmaktan başka çarem kalmadı ve göz göze geldiğimizde pişman oldum. Gözlerinde çözemediğim ve beni telaşlandıran bir ifade vardı.

Başparmağıyla çenemi hafifçe okşadı. "Ne demek istedin, Rosie?"

Başımı salladım. "Arkadaşım ve bir süreliğine aynı evi paylaştığım kişi olarak beni iç çamaşırlarımla görmen uygun olmazdı. Onu söyledim." Çünkü biz bu ikisinden ibarettik ve deneysel buluşmalarımız yalnızca benim yeniden yazabilmem içindi. Lucas ülkesine dönene kadar bana yardım ediyordu.

Gözlerini bana dikti ve aklına takılan bir şeyler var gibiydi. Sonunda dudaklarını araladı ama sadece, "Bu gece..." diyebildi.

"Nerede kaldınız?" diye seslendi Lina apartman boşluğundan. Oflaya puflaya merdiveni çıktığını duydum. "Orada olduğunuzu duyabiliyorum ve arabayı yolun ortasına park ettik."

"Sonra söylerim," diye fısıldadı Lucas sadece benim duyabileceğim bir sesle.

Benden ayrılmakta zorlanır gibi isteksizce uzaklaştı.

O sırada Lina karşımıza dikildi.

"Hola prima," diye selamladı Lucas kuzenini iç çekerek. "Şimdi iniyorduk."

Lina belki de bir şeyler sezerek bizi şüpheyle süzdü. "Muhteşem olmuşsun, Rosie. Manolyaların ne güzel. Nereden buldun onları?"

Lucas çabucak İspanyolca bir şeyler söyledi.

Lina gözlerini kısarak cevap verdi.

Ne konuştuklarını soracaktım ki Lucas kusursuz buklelerimden birini çekiştirdi ve gözlerine kadar ulaşmayan, sıkıntılı bir gülümsemeyle bana baktı. "Dişlerini alıp gidelim, Ro."

"Tamam," dedim çiçeğime bakarak.

Lucas takma dişlerimi almak için banyoya giderken Lucas'ın sadece araştırmamız için aldığı pembe manolyaları bileğime bağladım.

Bana yardım ediyordu.

Ona minnettar olmalı ve mutluluk duymalıydım.

Bunun beni üzmemesi gerekiyordu.

★♡★♡★♡

"Vay be," dedi Lucas yanımdan.

"Cidden vay be," diye mırıldandım, beş karış açılan ağzımı toplamaya çalışarak.

Lina tam önümüzde dikildiği için maskeli balonun düzenlendiği devasa büyüklükteki salonun yalnızca bir bölümünü görebiliyorduk. Lina yüksek topuklarına rağmen uzun boylu değildi ama maviye çalan saçları ve gri-mavi yüz ve vücut boyasıyla yeterince dikkat dağıtıyordu.

Aaron'la ikisi ölü gelinle damat olmuşlardı. Lina'nın kostüm işini fazlasıyla ciddiye aldığı belli oluyordu. Gerçeğe bu kadar benzeyenlerini ilk kez görüyordum. Aaron bile yüzünü boyamıştı ve dumanlı göz makyajı gözlerinin mavisini iyice patlatmıştı. Uzun boyu, takım elbisesi ve kolundaki ölü olmayan ölü gelinle etkileyici bir imaj çiziyordu.

Yeraltının en güçlü çifti kendilerinden emin bir şekilde etrafı süzerken Lucas'la ben bambaşka bir âlemdeydik. Uyumlu kostümlerimize rağmen bir çift *değildik*. Asansörün aynasında bize baktığımda çenemin yere yapışmasına ramak kalması da öyle. Lina bize sürpriz yapıp ikimize de şahane maskeler almıştı. *Kıyafetlerinizi tamamlayacak,* demişti göz kırparak. Hediyesinin Lucas'ı benim için iyice dayanılmaz kıldığından habersizdi.

"Siz de buraya bayılmadınız mı?" diye şakıdı Lina bize döndüğünde. "Bunu sorarak havamı bozmak istemiyorum ama sizce hiç ünlü görür müyüz?"

"Mümkün," dedi Aaron. "New York'tayız. Herkesi çağırmış olabilirler."

Lina ellerini çenesinin altında kavuşturdu. "Sebastian Stan'i görürüz umarım."

Aaron anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Güldüm. "Bana da uyar doğrusu."

Sağımda duran Lucas huzursuzca kıpırdandı ve ona baktığımda kaşlarının çatıldığını gördüm. "Kim bu *Sebastian Spam*?"

"*Sebestian S-tan,*" diye düzeltti Lina hemen. "Hollywood'un

en komik, en çekici ve en tatlı aktörü. Kesinlikle hak ettiği değeri görmüyor."

Başımla onaylayarak ekledim: "New York'ta sık sık görüldüğü için Lina bir gün ona rastlayacağından yüzde yüz emin."

Lucas omuz silkti. "*Sebastian Stone* sapık hayranlarına rastlamak istiyor mu bakalım?"

Aaron alayla homurdanarak karısının ters bakışlarına maruz kaldı.

"Sen önce adamın adını doğru söyle," dedi Lina ve Aaron'ın göğsünü okşadı. "Hiç kimseyi kıskanmana gerek yok, *amor*. Seb'le karşılaşmayı Rosie'yle arasını yapmak için istiyorum."

Aaron kolunu karısının omzuna atıp onu kendine çekti.

Lucas'a baktığımda beni izlediğini gördüm. Konuyu uzatacağını ya da Sebastian'ın soyadını katletmeye devam edeceğini sandım ama bana göz kırpmakla yetindi. Şu kostüm ve maskeyle ne kadar iyi göründüğünün farkındaydı ukala. Seb'i ya da başka bir ünlüyü görme ihtimalimiz aklımdan puf diye uçup gidiverdi.

Lina'yla Aaron'a yaklaştım ve Lina kocasının yanağına bir öpücük kondurup kendini onun elinden kurtardıktan sonra koluma girdi. Erkekleri arkamızda bırakarak yürüdük.

Salonun geneline göre daha loş olan dans pistini geçip bara oturduk ve erkekler de bize katıldı.

"Biraz erken mi geldik?" diye sordu Lina etraftaki tek tük grupları göstererek. "Davetiyede kaç yazıyordu, Aaron?"

Aaron onun beline sarılıp avucunu karnına koydu. "Sekiz. Merak etme, gelirler. Senenin en popüler etkinliklerinden biri bu. Yalnızca bekârlar açık artırması daha fazla rağbet görüyor."

"Ah, gayet net hatırlıyorum."

"Ben de öyle." Aaron dudaklarını Lina'nın omzuna yapıştırdı ve en yakın arkadaşım kocaman ve masmavi bir pelteye dönüştü.

Mutluluğum, özlemim ve şu iyi niyetli imrenme hissiyatım yüzüme yansımış olmalıydı ki, beni kitap gibi okuyabilen malum kişinin yine buklelerimden birini çekiştirmesiyle irkildim.

Lucas'ın bana biraz daha yaklaştığını yeni fark ediyordum.

"Bir içki içeceğim," dedi. "Siz de ister misiniz, Leydi Rosalyn?" Takma dişlerini göstererek sırıttı. "Belki bir 0 negatif?"

Dayanamayıp güldüm. "Memnuniyetle, beyefendi. Ama kansız olsun, lütfen." Burnumu kırıştırdım. "Düşüncesi bile başımı döndürüyor."

Lucas'ın dudakları titreşti ve omzuyla benimkini dürttü.

İçkilerimizi aldıktan sonra koyu bir sohbete daldık ve çok geçmeden salon dolmaya başladı.

Parti kalabalıklaştıkça hareket alanım daralıyor ve Lucas'a biraz daha yaklaşıyordum. Nasıl oldu, neden oldu bilmiyorum ama ona yaslandığımı fark ettim. Çok da iyi hissediyordum. Rahat sohbetimiz, koluma değen kolu, aramızdaki espriler, ara sıra göz göze gelmemiz ya da bana eğleniyor musun diye sorması olağanüstüydü.

En yakın arkadaşım ve kocasıyla bir çiftler buluşmasına çıkmış gibiydik.

Rahat, heyecanlı ve son derece *gerçekti.*

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lucas

Aaron haklıydı, bu popüler bir etkinlikti.

Her adımda birine çarpmadan yürümek mümkün değildi. İçerisi insan kaynıyordu. Hakkında hiçbir şey bilmediğim sosyal ortamlara girip çıkan insanlar kuşatmıştı etrafımızı. Bir oda ayırtmayı aklımdan bile geçiremeyeceğim lüks otellerin balo salonlarında düzenlenen maskeli balolara katılan insanlar. Bu tür mekânlara uzak olmamın parayla bir ilgisi yoktu. Tamamen tercih meselesiydi.

Kalabalıklara alışık değildim. Turnuvalara ya da yarışmalara katılan insanlar dışında *hiçbir* kalabalık bana göre değildi. Gerçi kabul etmeliydim ki, beklediğim kadar rahatsız olmamıştım. Bu gecenin Cadılar Bayramı olmasıyla ilgisi olabilirdi. Ama omzunu koluma yaslayan kızla kesinlikle çok ilgisi vardı. Sadece onun için oradaydım.

Bana kalsa Aaron'ın Lina'ya yaptığı gibi sıkıca sarılırdım ona. Kötü bir niyetim yoktu, yani tabii ona sarılmayı istiyordum ama etrafımızdaki çember giderek daralıyordu ve insanlar içtikçe daha dikkatsiz ve sakar oluyordu.

Bir zombinin bizi itmesi hiç hoşuma gitmemişti. Tanımadığım bir süper kahramanın bize çarpması da öyle. İçki bardaklarımız elimizden fırlayabilir, Rosie yaralanabilir ve sarhoş bir budalanın maskeli suratına bir tane patlatmam gerekebilirdi.

Rosie'nin içkisi bitti mi diye bakarken gözlerimin yüzüne takılmaması benim için fiziksel olarak imkânsızdı. Sonra bakışlarım boynuna kaydı ve oradan yine elbisesinin yakasına doğru ilerlediler.

Bu gece bunu ilk yapışım değildi ve son da olmayacaktı çünkü kendimi tutamıyordum.

Kostümünün açık yakasını zorlayan memeleri kanımı kaynatıyor ve vücudumun belirli yerlerinin hareketlendiğini hissediyordum. Neticede ben bir erkektim. Çekici bir kadının pürüzsüz teni bende bulunduğumuz ortama uygun olmayacak düşünceler uyandırmadan belli bir yere kadar dayanabilirdim. Kimlerle birlikte olduğumuzu bile unutmak üzereydim ki kuzenim sağ olsun bunu bana hatırlattı.

"İyi misin?" diye sordu Lina ve gözlerimi Rosie'nin üzerinden güçlükle çektim. "Tuhaf bir hâlin var. Acıktın mı, susadın mı? Ne oldu?"

En rahat gülümsememle yanıtladım onu. "Ben hep açım." Göz ucuyla Rosie'nin bıyık altından güldüğünü gördüm. "Onun dışında sorun yok. *Gracias, prima.*"*

O sırada biri bana ve Rosie'ye arkadan çarptı. Yine. Bar ana baba günüydü ve muhtemelen sipariş vermek için kendini göstermeye çalışıyordu.

Küfrü basarak yana kaydım ve Rosie'nin arkasına geçtim. Kolunun altından uzanıp dirseğimi bara koydum ve arkasında bir duvar oluşturdum.

Rosie başını oynattığında saçları hafifçe savruldu.

Kahretsin. Şu şeftali kokusu bir gün beni deli edecekti.

Başımı ensesine gömüp onu uzun uzun koklamak istiyordum. Bunun hayvansı bir dürtü olduğunun farkındaydım. Ben de pek sofistike bir tip sayılmazdım zaten.

Aaron'la göz göze geldiğimizde takdirle başını salladı. Neyi takdir ettiğini anlamadım ama ben de aynı şekilde karşılık verdim.

"Teşekkürler, Lucas," dedi Rosie yeniden dikkatimi üzerine çekerek. Yeşil gözleri benim de hissettiğim tatlı bir farkındalıkla parlıyordu. "Biliyorsun, beni korumana gerek yok. Yine de minnettarım."

Yok mu sahiden?

Dios.

---

* (İsp.) Teşekkürler, kuzen. –*çn*

Bir keresinde ona çıtayı alçak tuttuğunu söylemiştim ve hâlâ sözümün arkasındaydım. Romantik kahramanlara hayat veren ve insanların özlem duyduğu aşk hikâyeleri yazan birinin gerçek hayatta böyle bir beklentisi olmaması beni hem şaşırtıyor hem de çileden çıkarıyordu. Roman kahramanları gibi bir erkekle asla tanışamayacağına inandırmıştı kendini. Talihini kabullenmişti.

"Teşekkür edecek bir şey yok," dedim gayriihtiyari ona bir adım daha sokularak. Bakışlarım yeniden aşağılara doğru kaydı. Boynundan memelerine doğru... Ve sonraki nefesiyle hafifçe kabarıp elbisesinin yakasını zorladıklarında yine pantolonumun içindeki hareketlenmeyle kıpırdandım. Tanrım. Ben nasıl bir arkadaştım böyle? "Sizi korumak benim için onurdur, Leydi Rosalyn."

Rosie cevap vermedi ve göz göze geldiğimizde bakışları değişmişti. Buğulu gözlerle ve biraz da şaşkınlıkla bakıyordu bana. Muhtemelen benim de gözlerimde benzer bir ifade vardı.

"Dans edelim mi?" Yerinde duramayan kuzenimin bu coşkulu önerisi büyüyü bozdu. "Bütün gece bir köşede mi dikileceğiz?"

Aaron sessiz kaldı. Rosie tereddüt etti. Ben omuz silkmekle yetindim. Uzun süre ayakta hareketsiz durmaktan bacağım ağrımaya başlamıştı. Ama piste çıkmayı planlıyorlarsa onlara seve seve eşlik edebilirdim.

"Ne duruyorsunuz?" diye ısrar etti Lina.

Ama hiçbirimiz cevap veremeden biri beni arkamdan sertçe itti. Dengemi kaybedip Rosie'nin üzerine doğru sendeledim. Hiç düşünmeden beline sarılırken kasıklarım kalçalarına yapıştı. Bu yakın temasla birlikte aletim sertleşti.

"Evet!" diye haykırdı Rosie. "Hadi, dans edelim!"

Hanımlar Aaron'la bana başka şans bırakmadan kol kola girdi ve pistteki kalabalığa karıştı.

Aaron bana bir bakış fırlattı ve nedense gülmeye başladı.

"Ne kaçırdım?" diye sordum rahat bir tavır takınmaya çalışarak.

Önümüzdeki insan seline göz attı ve karısı olduğunu tahmin ettiğim birine odaklandı. "Bir şey demene gerek yoktu," dedi bana bakmadan. "Zamanla kolaylaşmıyor ama bir şekilde alışıyorsun."

Neden bahsettiğini biliyormuş gibi zoraki güldüm.

Bal gibi biliyorum aslında, dedim içimden. *Ama hiçbir şeye alışacağım yok çünkü Rosie benim değil. Zaten yakında gidiyorum buradan.*

Başımı salladım ve Aaron da beni taklit etti. Dans pistine doğru yürüdük.

Hanımlar çoktan havaya girmişti. Kollarını kaldırıp kendi etraflarında dönüyor ve gülüyorlardı. Rosie'yle "Dancing Queen" dansımız geldi aklıma. Bu hatırayla gülümsedim ve onu izlemeye başladım. Güneşin doğuşunu ilk kez görür gibi hayranlıkla ona baktığımı tahmin ediyordum.

Sonra gözümün önünde tuhaf bir manzara belirdi. Rosie sörf tahtamın üzerinde okyanusta yüzüyordu. Islak saçları tenine yapışmıştı ve gülümsüyordu. Ona tahtanın üzerinde nasıl duracağını ve kollarıyla nasıl tahtayı ilerleteceğini öğrettiğimi hayal ettim. İlk dalgasını yakalayışını görmek isterdim. Dalgaların uğultusuna karışan kahkahasını dinlemeyi. Benim yapamadığım her şeyi.

Rosie'nin gözleri beni buldu ve yüzümde her ne gördüyse birden ciddileşti. Hatta kaygıyla bakmaya başladı. Hemen bana yöneldi. Eğlencesini bozmak istemesem de yanıma gelmesi hoşuma gitti. Bana gelmesi.

Karşımda durduğunda birbirimize o kadar yakındık ki yine şeftali kokusunu aldım.

Yüksek müzikte sesini duyurmak için parmak ucuna kalktı. "Neden dans etmiyorsun? Bacağın mı ağrıyor?"

Lina'yla Aaron bizden biraz uzaklaşmıştı. Pistteki renkli kalabalığın ortasında birbirlerine sokulup kendilerini müziğin ritmine kaptırmışlardı.

Belki de onun için Rosie'ye serbestçe gerçeği söyledim. "Dikkatim dağıldı. Seni izliyordum."

Yeşil gözlerinde derin ve anlamlı bir ifade belirdi. "Beni mi?"

Yavaşça başımı salladım ve karşı koyamayacağım kadar şiddetli bir arzuyla kulağına doğru eğildim. Dudaklarımı kulağının hemen altındaki pürüzsüz tenine değdirmek ve bunun onda yaratacağı etkiyi görmek için kıvranıyordum. "Gözümü senden alamıyorum, Rosie."

Dudakları aralandı ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan biri onu sertçe itti ve göğsüme çarptı.

Neyse ki onu yere yuvarlanmadan yakaladım ve sırtının sırılsıklam olduğunu fark ettim.

"Ee yetti artık," diye tısladım. "*¿Qué cojones le pasa a esta gente?*"

Bu kahrolası partideki herkesin neyi vardı böyle?

Başımı kaldırdığımda Chewbacca'yla burun buruna geldim. Arkasını dönüp kıllı kafasını çıkardı ve kolunun altına sıkıştırdı. "Kusura bakma, hayatım. Seni görmedim."

Rosie'ye yiyecek gibi bakmasına ve yanında kavalyesi, yani ben olmama rağmen ona *hayatım* demesine aldırmamaya çalıştım. "İyi misin, Ro?" diye sordum.

"Evet." Çabucak başını salladı ve kollarımdan uzaklaşmadı. "Ama üstüm başım battı."

Doğru söylüyordu. Kostümün kumaşı ıslaklığı hızla çektiği için sucuk gibi olmuştu.

Chewbacca bize yaklaştı. "Kuru temizleme faturasını benim ödememe izin ver." Kartvizitini Rosie'nin suratına doğru uzattı. "Numaram yazıyor. Ara beni. Ya da dur, sana bir içki alayım. Hatamı telafi..."

"Teşekkür ederim," diye sözünü kesti Rosie. "Hiç gerek yok."

Aldın mı cevabını? Şimdi ikile bakalım. İçimdeki mağara adamı bunları söylemek istedi.

"Emin misin?" diye ısrar etti Chewbacca. "Bir içki ısmarlasaydım?"

"Hayır, teşekkürler." Rosie adama kibarca gülümseyip bana biraz daha yaslandı.

Chewbacca fikrini değiştireceğini umar gibi gözlerini Rosie'nin suratına dikmişti.

Kaşlarımı çattım ve herife ağzının payını vermemek için öfkemi dizginlemeye çalıştım. Buna hakkım olmadığını biliyordum ve Rosie bensiz durumu gayet iyi idare ediyordu.

Gecenin başından beri yapmaya can attığım şeyi yapıp kolumu omzuna doladım. Ne kadar ıslandığını fark etmemle yine sinirim zıpladı.

"Gel, seni kurulayalım," dedim. "Tuvalet nerede acaba? Üstünü temizlemene yardım edeyim."

Dans eden yaratıkların, süper kahramanların ve popüler kültüre dair çoğunu anlayamadığım göndermelerle bezeli kostümlerin arasından geçtik ve sonunda tuvaletleri bulduk.

Rosie kendini kollarımdan kurtararak önden yürüdü.

Tüm toplum ve görgü kurallarını bir kenara bırakarak peşinden kadınlar tuvaletine daldım. Rosie aynada beni görünce şaşkınlıkla duraksadı. "Lucas, ne yapıyorsun?"

"Sana yardım edeceğim," dedim en tatlı gülümsememle. "Dediğim gibi. Ayrıca sen ağzını açmadan söyleyeyim; evet, gerek var. Ve evet, istiyorum."

"Kadınlar tuvaletine giremezsin."

Sağa sola bakındım. İçeride bizden başka kimse yoktu. "Burayı hep merak ederdim," diye yalan söyledim. Halbuki sadece onun için oradaydım. Nedense korumacı yanım tutmuştu. "Kadınların içeride neden o kadar uzun kaldığını."

Rosie bana aldırmadan birkaç parça kâğıt havlu kopardı.

Köşedeki küçük, kadife koltuğunu görünce sırıttım. "Şimdi anladım. Siz burada dinleniyorsunuz. Biraz şekerleme yapıp şarj oluyorsunuz. Kadınlar tuvaletine içki servisi yapılıyor mu?"

Rosie omuzlarını kurulamayı bırakıp bana baktı. "Saçmalama." Yine de onu güldürdüğümü görüp sevindim. "Hani bana yardım edecektin?"

"Evet, onun için buradayım."

"Öyleyse kaldır kıçını."

"Ah, kalbim." Elimi göğsüme götürdüm. "Bana emretmene bayılıyorum, Graham." Gereksiz büyüklükteki tuvalette ona doğru yürüdüm. Elini arkaya atmış, sırtını kurulamaya çalışıyordu. "Bana bırak," dedim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Kâğıt havluları elinden aldım ve elbisesinin açıkta bıraktığı sırtını kurulamaya başladım. "Chewbacca içkiyi kovayla içiyordu galiba."

Rosie gülerek saçlarını sırtından çekti ve bir omzunun üzerinden attı. Uzun ve narin ensesine bakıp dilimle dudaklarımı ıslattım.

Hayvan, diye azarladım kendimi.

Yine de şu havlular birdenbire ortadan kaybolsa ve parmaklarımla ensesi arasında hiçbir şey kalmasa diye hayal kurmadan edemedim. Ona dokunsam ürperir miydi? Ya eğilip dudaklarımı...

Tanrım. *Hiç oralara girme, Lucas.*

Derin bir iç çekerek otomatiğe bağladım ve havluyu hızlı hızlı omuzlarına dokundurdum. Sonra önüne geçtim ve gecenin başından beri gözümü alamadığım yerde duraksadım.

Kalbim hızla atmaya başladı ve Rosie'ye karşı hissettiğim şehvetli duygular bu kez daha büyük bir şiddetle yüzeye çıktı. Belki de onun için köprücükkemiklerinden elbisesinin yakasına doğru süzülen damlayı durdurmakta tereddüt etmedim.

Havluyla o tek içki damlasının yolunu kestim ve Rosie'nin narin boynundaki bir damarın atmaya başladığını gördüm. Göğsüne hafif bir pembelik yayıldı ve nefesini tuttu.

Yüzünü görme ihtiyacıyla başımı kaldırdım ve aynada göz göze geldik.

Bakışlarında sorular gizliydi. Hayret. Açlık. Ve tabii merak.

"İyice kurulamak gerek," dedim gözlerimi ondan ayırmadan alçak bir sesle. "Üşütüp hasta olmanı istemem."

"Tamam," diye inledi. Şimdi parmaklarımın ucunda kalp atışlarını hissedebiliyordum. "İyi. Çok iyi."

"Yardımcı olmayı severim," dedim ama kurulamayı çoktan bırakmış, ona bakıyordum.

Yutkundu. "Fakat bitmedi," dedi boğuk bir sesle. "İçki içime girdi. Elbisemin altına geçti. Galiba çamaşırlarım bile ıslandı."

Yutkunurken çıkardığım gürültüyü ben bile duydum. "Galiba mı? Emin değil misin?"

Başını iki yana salladı.

Hayal gücüm tam gaz çalışmaya başladı. Elbisesinin vücudundan aşağı kaydığını görür gibi oldum. Rosie çamaşırlarıyla karşımda dikiliyordu. Sırtından içki damlaları süzülüyordu. Külotunu hafifçe sıyırıp bacaklarından...

"Şunu çıkarmam lazım sanırım," dedi beni daldığım düşüncelerden uyandırarak. Yani bir nevi. Tam anlamıyla kendime gelememiştim çünkü...

"Elbiseni mi?" diye inledim. Ya da belki homurdandım. "Şimdi, burada mı?"

Rosie benden uzaklaştığında elim aşağı düştü.

"Evet," dedi.

Havluyu avucumda buruşturdum.

Elini sırtına atarak fermuarına uzanmaya çalıştı ama yetişemedi. "Dur, hemen halledeceğim..." Biraz daha uzandı. "El kurutma makinesinin altında kurutacağım." Kolu tuhaf bir açıyla büküldü. "Hadi, sen çık."

Tabii ama... Elbisesini çıkardığında yanında olmamalıydım çünkü kendimi tutabileceğimi sanmıyordum. Her an üzerine atlayabilirdim. Zaten gecenin başından beri kendimi zor tutuyordum. Onu kollarıma alıp...

Kendine gel, Lucas.

Yutkundum. "Rosie?"

"Evet?"

"Bir kabine girsen? Fermuarını indirip giderim. Sen de ne yapacaksan yaparsın. Olur mu?"

Birden durdu. Sırtını dikleştirdi ve elini indirdi. "Mantıklı."

"Yardım edeceğimi söylemiştim," dedim iç çekerek. Rahat bir nefes aldığımı söylemek isterdim ama durum pek öyle değildi.

Rosie suratını buruşturdu.

En yakındaki kabine doğru yürüdük. Kapıyı itip kalçamla tuttum ve Rosie içeri girdi.

Arkasına geçtiğimde her zamanki rahatlığımdan eser kalmadı.

"Hazır mısın?" diye sordum ne olur ne olmaz diye. Ona dokunduğumda şaşırmaması ve kendi adıma birkaç saniye daha kazanmak için.

"Hem de nasıl," diye mırıldandı.

"Önce üstteki küçük düğmeyi açacağım. Sonra fermuarı indireceğim."

Derin bir iç çekti. "Tüm adımları saymana gerek yok, Lucas. Yap gitsin."

Sabırsızlığı beni gülümsetti. Ama düğmeyi açar açmaz ciddileştim.

Çenemi sıkıp fermuarı yavaşça indirdim. Kumaş kalın ve ağır olduğu için zorlandığımı söyledim kendime ama aslında parmaklarım işlevlerini yerine getiremiyordu. Burnumdan derin bir nefes aldım ve fermuarı indirmeye devam ettim. Rosie'nin hafifçe pembeleşen pürüzsüz teni gözler önüne serildiğinde bütün vücudum zonklamaya başladı.

Şu kahrolası elbiseyi gerekirse yırtarak çıkarmak ve ona dokunmak istiyordum. Teni sıcak mı yoksa soğuk muydu? Elimin tersini sırtından aşağı kaydırsam ürperir miydi?

İkimiz de suspus olmuştuk. Fermuarın metalik sesi dışında çıt çıkmıyordu. Sonra birden kendimi hiç hazırlamadığım bir manzarayla karşılaştım.

Rosie'nin külotunun bel kısmından incecik bir şerit göründü.

Danteldi. Siyah dantel.

Bu görüntü kalbimi dörtnala koşturdu. Kanım kaynamaya ve vücudumun alt tarafına hücum etmeye başladı. Biri bizi böyle yakalasa ne yaptığımızı nasıl açıklayacaktık acaba?

"Lucas?"

"Evet," diye mırıldandım dalgınlıkla.

"Ben..." dedi boğuk bir sesle. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Ağzımı açamadan dönüp kapıyı kapadı.

Alnımı kapıya dayadım. *Siktir.*

Elbisesinin açık sırtından görünen siyah, dantel külotunu uzun süre aklımdan çıkaramayacaktım.

Rosie içeride homurdandı. "Eyvah! Çok ıslanmışım!"

Islak. Rosie ıslaktı.

Bu açıklaması üzerine acı çeker gibi inledim.

"Kapının altından birkaç havlu daha uzatır mısın?" diye seslendi.

"Tabii. Ev arkadaşım." *Ev arkadaşı ya? Unuttuysan hatırlatayım, Lucas.* Birkaç parça havlu kopardım ve kapının altına eğildim. "Al bakalım."

"Teşekkürler," dedi. İki saniye sonra, kabinin kapısının üzerinden elbisesini uzattı.

Bu manzaranın anlamını düşünmemek için gözlerimi kapadım. Onu siyah, ıslak çamaşırlarıyla hayal etmemeye çalıştım. Ama *ıslak* kelimesi kulaklarımda yankılanıp duruyordu.

"Lucas?"

Boğazımı temizledim. "Efendim?"

"Elbisemi kurutma makinesinin altına tutar mısın?" Kısa bir sessizlik oldu. "Ben de buradaki işimi bitireyim."

Elbiseyi makinenin üflediği sıcak havaya doğru tuttum. Neyse ki, bu görev beni fazlasıyla ahlaksız düşüncelerimden biraz olsun uzaklaştırdı.

"İşe yarıyor mu?" diye sordu az sonra.

Yaramıyordu. Kostümün kalın kumaşı hâlâ nemliydi. "Pek değil."

"Ver, giyeyim. Boşuna uğraşıyoruz."

Kabine doğru yürüdüm ve elbiseyi önümde tuttum. Aksi gibi tam da o sırada, biri tuvalete girdi. Tanımadığım bir süper kahraman. Alnındaki çıkıntılar boynuz muydu?

"Merhaba," diye selam verdim. "Lütfen, bana aldırmayın. Ben..."

Birden biri koluma yapıştı ve kendimi Rosie'nin kabininde buldum. Gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Gevezeliğin sırası mı?" diye fısıldadı.

"Kıskanma, Ro." Yüzümü kapıya döndüm. "Sadece kibarlık ediyordum. Abuela güler yüz ve nezaketin açamayacağı kapı yok der."

"Kıskanmadım," diye tısladı. "Elbisemi ver."

Arkamda yarı çıplak dikildiğini unutmam mümkün değildi elbette. Elbiseyi omzumun üzerinden uzattım. "Al. Ama giymek ister misin bilmem."

Islak elbiseyi aldığı gibi öfkeyle homurdandı. "Kahretsin."

İçimden arkamı dönüp ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek geldi. Onu teselli etmek istedim. Ama Rosie çıplakken ona dokunamazdım. İradem o kadar kuvvetli değildi doğrusu. "Gömleğimle ceketimi giyebilirsin. Sana elbise gibi olurlar."

"Öyle mi dersin?"

Gözünde canlandırma, gözünde canlandırma, diye telkin ettim kendimi.

Ama Rosie'nin benim kıyafetlerimi giymesi karşı koyamayacağım kadar kışkırtıcı bir hayaldi. Ceketim yalnızca kalçalarını gizleyecek ve çıplak bacakları gözler önüne serilecekti. "Evet," diyebildim güçlükle. "Hem yeleğim var. Benim için hiç dert değil."

Sessizlik oldu.

"Dediğimi yap," diye ısrar ettim. "Sonra eve döneriz."

İç çekti. Tam dibimde duruyor olmalıydı ki nefesi enseme çarptı. Sonra alnını sırtıma dayadı.

"Ev." Yine iç çekti. "Gece bitti ha? Mahvoldu?"

Sesindeki hayal kırıklığı göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Hiç düşünmeden ve bunu yapmamak için onlarca sebebim olmasına rağmen arkamı döndüm. Yarı çıplak hâldeki Rosie'yi kollarıma alıp göğsüme bastırdım.

Teni sıcacık ve üzerine dökülen içki yüzünden biraz yapış ya-

pıştı. Gözlerimi daha da sıkı yumduğum için kokusunu yeterince içime çekemedim.

"Üzgünüm, Ro," dedim çenemi başına yaslayarak. "Sana mısır patlatırım. Sevdiğin gibi tuzlu karamelli. Bir de korku filmi açarız. Biz istemediğimiz sürece gece bitmez."

Kolları aramızda kalmıştı ve avuçlarını göğsüme koydu. Bileklerini yakalayıp kollarını boynuma dolamak istedim.

Boğuk bir ses çıkarınca geri çekilmeye çalıştım ama yeleğime yapıştı. "Sen, sen..." Titrek bir nefes aldığını duyduğumda kaşlarımı çattım. O an gözlerimi açıp yüzünü görmeyi o kadar çok istedim ki. "Sen mükemmelsin, Lucas. Ve ne kadar harika biri olduğunu bilmiyorsun."

Gözlerimi açmadan sağ elimi usulca sırtına kaydırdım. Başparmağımla ılık ve yapışkan tenini okşadım. "Neden öyle dedin?"

"İçeride eğlenmek yerine burada bana yardım ediyorsun. Keyfine bakabilecekken benim için endişeleniyorsun."

Kaşlarım biraz daha çatıldı.

Keyfime bakmak mı?

Bunları mecburiyetten ya da kibarlıktan yaptığımı mı sanıyordu? İçimden geldiği için yanında olduğumu göremiyor muydu? İstesem bile kendimi tutamadığımı?

Bu soruları ona soramadan başını çenemin altından çekti. "O kadar harikasın ki beni çamaşırlarımla görmemek için gözlerini kapamışsın." Sesi kırgın gibiydi ve birden endişelerim ayaklandı. "Ben böyle bir şey yapmanı söylemeden hem de."

"Söylemene gerek yok, Rosie."

Kollarımda titrediğini hissettim. Bütün vücudu sarsılıyordu. Onu ısıtmak için hemen ona sarılmaya çalıştım.

Ama izin vermedi.

"Titriyorsun, Rosie." Bir an sesimi ben bile tanıyamadım. Bu kadar çaresiz hissetmeyeli uzun zaman olmuştu herhalde. Resmen ona yalvarıyordum. Ama duygularımdan utanmıyordum ve yumruğumu göğsüme vurdum. "Gel, ısıtayım seni."

Ama kıpırdamadı. Birkaç saniye boyunca sesini de çıkarmadı.

"Gözlerini aç, Lucas," dedi sonra.

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Beni yeleğimden tutup kendine çekmesiyle nefesim kesildi. Kalbim dörtnala koşmaya başladı.

"Üzerimi değiştirmem için dışarı çıktığını söyledin," dedi. "Beni iç çamaşırlarımla görmemek için."

Evet, böyle dediğimi hatırlıyordum elbette.

"Beni görmen o kadar mı kötü olur?" Sesindeki kırgınlıktan hiç hoşlanmamıştım. Onu üzmüşüm gibi konuşuyordu. Böyle hissetmesine dayanamıyordum ama ne yapacağımı da bilmiyordum.

Beni bir kez daha kendine doğru çekti. Daha da sertçe.

Şimdi bütün vücudunu hissediyordum. Memelerinin kabarıklığını, karnının düzlüğünü. Sınırlarımı zorluyordu.

"Gözlerini açmanı istiyorum, Lucas. Sana ihtiyacım var."

Benim de sana.

Beni mahveden de bu oldu zaten. Bana *ihtiyaç* duyması. Onun için bir şey yapmamı istemesi. İradem yerle bir oldu. Soylu arkadaşı oynayabilecek raddeyi geçtim.

Kendimi kontrol edemedim.

Ve lanet gözlerimi açtım.

Karşımdaki manzarayı âdeta gözlerimle içtim. Rosie'nin üzerinde yalnızca iç çamaşırları vardı. Bukleleri güzel yüzünü çerçeveliyordu. Kıvrımlı vücudu beni çağırıyordu. Ona dokunmak istedim. Şimdiye dek yaptığım gibi şefkatle değil. Onu keşfetmek için. Vücudunda ezbere bilmediğim hiçbir yer kalmayana kadar okşamak istedim onu.

Mükemmeldi. Olağanüstüydü. Bir erkeğin isteyebileceği her şey ve daha fazlasıydı. Bu anı durdurmak için her şeyimi verebilecekken kendini kaçıp gitmeme hazırlar gibi bakıyordu yüzüme.

"Rosie," dedim yeniden nefes alabildiğimde. "Seni görmek istemediğimi sanıyorsan beni çok yanlış anlamışsın."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Evet, *şaşkınlıkla*.

Başımı salladım ve nihayet gerginliğimden kurtularak onu içimden geldiği gibi seyretmeye koyuldum. Bakışlarım pürüzsüz boynundan omzunun yumuşak kıvrımına ve siyah, dantel sutyeninin güçlükle zaptettiği memelerine kaydı.

Ve gerginliğim tamamen kaybolduğu için nihayet –*hay sikeyim, nihayet*– ona dokunabildim. Beline sarıldım ve sıcacık bedeninin uyandırdığı hislerle baş etmeye çalışarak avuçlarımı belinin iki yanına koydum.

Rosie nefesini gürültüyle üfledi ve omuzlarımı tuttu.

Ellerimi yukarı kaydırıp başparmaklarımla memelerinin altını okşadım. "Bunları görmek istemediğimi mi sanıyorsun?" Onu yeniden okşadım ve dantelin üzerinde gezinen parmak uçlarımda hissettiklerim bende çılgınca şeyler yapma isteği uyandırdı. "Sana böyle dokunmak istemediğimi mi?"

Rosie'nin sırtı yay gibi büküldü ve kalçalarını bana doğru itmesiyle aletimin sertleştiğini hissettim.

"Görmek istemediğim hiçbir yerin yok." Bileklerine yapıştım ve bir elini dudaklarıma götürdüm. "Çok güzelsin, Rosie," diye fısıldadım tenine. "Kahretsin, öyle güzelsin ki. Rüya gibisin. Bir serap gibi. Aklı başında hangi erkek seni çıplak görmek istemez?"

Rosie'nin iniltisi gecenin başından beri zaptetmeye çalıştığım ilkel yanımı kışkırttı.

Mantıklı düşünme yetimi kaybederek yaklaştım ve onu tek hamlede sertçe çevirip kapalı kapıya yapıştırdım.

"Sen gerçek misin?" diye kulağına fısıldamak için eğildim.

"Gerçeğim," diye inledi güçlükle duyulan bir sesle. "İnanmıyorsan bana dokunabilirsin."

"Sana dokunmak..." Ara sıra bilerek ya da kazara ona dokunmamdan söz etmiyordu. Ona gerçekten dokunmamı söylüyordu. Her yerine. *Evet, çok istiyorum*. Kollarını başının üzerine kaldırıp kapıya mıhladım. "Pişman olacağın şeyler söyleme, Rosie. Tutamayacağın sözler verme."

Sırtı yeniden büküldü ve memelerini göğsüme doğru itti. "Pişman olmayacağım."

Bileklerini daha da sıkı kavradım ve eğilip dudaklarımı tenine bastırırken, "En doğrusunu yapmak istiyorum, Rosie," dedim. Burnumu saçlarının arasında daldırdım ve vahşi bir hayvan gibi kokusunu içime çektim. "Ama seninle yalnızca ahlaksızca şeyler yapmak isterken onurlu davranmakta zorlanıyorum."

Derin bir nefes aldığında göğsü benimkine biraz daha yaslandı. "İkisi de olabilirsin. İkisini de yapabilirsin."

Hayır. "Sana hem sevimli hem de yaramaz olamayacağımı söylemiştim. Hatırlıyor musun?" Onu kapıyla arama sıkıştırdım. Başını salladığında, "Bu da aynı," diye tısladım. "Onurlu davranırsam geri çekilip seni ceketime saracağım ve eve götüreceğim."

Rosie bileklerini tutan ellerimi zorladı. Onu bırakmayınca gözlerimin içine baktı. "Hayır."

Gözlerindeki ihtirası gördüm. Bana duyduğu ihtiyacı. Vazgeçmemden ve onu bırakmamdan korkuyordu. Bunun üzerine içimdeki son ip de koptu. Vahşi yanım tamamen serbest kaldı.

Bileklerini kapıya bastırdım. "Kollarını indirme," diye homurdandım. Kendimi zaptedemeyerek yutkundum. "Bunu sen istedin," dedim avuçlarımı aşağı kaydırarak. "Öyle kolay olurdu ki, Rosie." Başparmaklarımla sutyeninin üzerinden memelerini okşadım. Parmaklarım siyah dantelin üzerinde bir süre oyalanınca meme uçlarının sertleştiğini hissettim. Ellerim usulca külotuna doğru kaydı. İnce kumaşla oynarken nabzım hızlandı ve zihnime günahkârca düşünceler üşüştü. "Şunu kenara çekip seni parmaklarımla becerebilirim."

Hayretle *–ihtiyaçla–* inledi ve Rosie'nin dudaklarının henüz ona vermediğim hazzın hayaliyle aralanması beni o kadar sertleştirdi ki kalçalarımı ona doğru ittim. Vücutlarımız çarpıştığında yine ve bu sefer gizlemeye gerek duymadığı bir zevkle inledi.

"Ah, Rosie," diye homurdandım ve külotuna yapıştım. Ama içimdeki son mantık kırıntısı duraksamama neden oldu. "Senin gibi bir meleğin benimle işi ne?"

Adımı fısıldamadan önce boğuk bir ses çıkardı. "Lucas..."

"Rosie?" Tanıdık bir ses o özel ânın tam ortasına daldı. "Rosie? Burada mısın?"

İkimiz de donup kaldık. Usulca küfrettim.

Rosie'nin gözkapakları titreşti. Bir rüyadan uyanır gibi silkindi ama kendini toplamayı beceremediği olmalıydı ki gözlerini yumdu. Ben de en az onun kadar sersemlemiştim ve kendimi toplamak, kafamın, göğsümün ve pantolonumun içinde olup bitenleri yatıştırmak için var gücümle çabaladım.

"Rosie?" diye seslendi Lina yine. Kaygıyla kendi kendine mırıldandığını duydum. "Uf, nerede bu kız?"

Rosie gözlerini açtı ve yüzünü buruşturdu. "Lina, buradayım!" dedi.

Bana baktığında elimden geldiğince rahat bir tavırla gülümsedim. Sonra eğilip başının tepesine bir öpücük kondurdum.

"Sonunda!" diye bağırdı Lina ve sesi kabinin daha yakınından geldi. "Ne oldu? Birdenbire nereye kayboldun?"

Rosie ağzını açtı ama ses çıkarmadı.

"Lucas'ı gördün mü?" diye soru yağmuruna devam etti Lina. "Onu da bulamıyoruz."

Rosie'nin ona cevap vermek için kıvrandığını görebiliyordum. Benimle bir tuvalet kabininde ne yaptığını ve neden yarı çıplak olduğunu nasıl açıklayabileceğini düşünüyordu belki de. Ama suratımdaki aç ifadeyi ve fermuarımı zorlayan kabarıklığı nasıl açıklayabilirdi bilmiyorum.

"Aaron erkekler tuvaletine bakmaya gitti," diye devam etti Lina.

Rosie'nin dudaklarının titrediğini fark ettim. Yardıma ihtiyacı vardı. Ne yapmam gerektiğini anladım.

Başımı iki yana salladım. *Ben yokum,* dedim sadece dudaklarımı kıpırdatarak.

Kaşları çatıldı.

"Rosie?" diye seslendi Lina. "İyi misin?"

Yeniden başımı salladım.

"Evet," dedi Rosie gözlerini kaçırarak. "Adamın biri üzerime içki döktü. Temizlenmeye çalışıyorum."

"Uf, kötü olmuş! Yardım lazım mı? İstersen..."

"Hayır!" diye bağırdı Rosie. Hâlâ soluma doğru bakıyordu. "Ben hallediyorum."

Yanakları pespembe olmuştu. Muhtemelen aç bir hayvan gibi üzerine saldırdığım içindi.

"Lucas dışarıda mı?" Lina kendi kendine kıkırdadı. "Onu içeride saklamıyorsun umarım?"

Bu yorum Rosie'yi afallattı ve sebebini anlayabiliyordum. Lina ikimizin birlikte olması fikrine bakışını açıkça belli etmişti.

Bir kez daha başımı iki yana salladım. Kuzenime yalan söylemekten nefret etsem de kendimizi ele vermek için hiç uygun bir zaman değildi.

"Yok artık." Rosie yalandan güldü. "Lucas'ın burada ne işi var? Saçmalama!"

Sözleri hoşuma gitmese de kendimi çabuk topladım. Üzerine atladığım sırada yere düşen elbisesini aldım ve sessizce giyinmesine yardım ettim.

Fermuarını çektiğimde nihayet gözlerimin içine bakabildi.

Aramızda geçenler konusunda ne hissettiğini saklamak için elinden geleni yaptığını görebiliyordum. Bunu söylemekten hiç hoşlanmasam da başka şansım yoktu. *Sen git*, dedim sessizce dudaklarımı oynatarak. *Ben beklerim.*

Başını sallayıp kabinden çıktı. Lina'yla ikisinin uzaklaşan ayak seslerini dinledim. Yakalanmamak için kabinden hemen çıkmadım ve düşüncelerimle baş başa kaldım.

Yakalanmamak için.

Hayatım boyunca kendi doğrularımla canımın istediği gibi yaşamıştım. Toplumun, insanların ve onların fikirlerinin eylemlerimi şekillendirmesine izin vermemiştim. Kiminle arkadaş olacağıma, kiminle çıkacağıma ya da düzüşeceğime yalnızca ben karar vermiştim. Dünya umurumda değildi. Lina'nın Rosie'yle benim hakkımda ne düşündüğüne de aldırmıyordum.

Ama Rosie önemliydi.

Onun bana duyduğu güvene ve arkadaşlığımıza değer veriyordum. Ona yanlış yapmak istemiyordum. Hak ettiği her şeyi elde etmeliydi. Çünkü Rosie her şeyin en güzeline layıktı ve ben o en güzellerden biri değildim.

Çünkü gidiyorsun, diye hatırlattım kendime.

Diğer tüm sebeplerin yanında o da vardı tabii.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Rosie

Maskeli balodan bir hafta sonra iki konu açıklığa kavuşmuştu.

Birincisi, ben tam tersinin olacağını düşünsem de, o tuvalet kabininde Lucas'la aramızda geçenler ilişkimizi değiştirmemişti.

Eskisi kadar sık ve içten gülümsüyordu bana. Yine her akşam bana yemek pişiriyordu ve ben de mutfak adasından onu izliyordum. Yemekten sonra vampir dizimizi açıyorduk ve ben uyumak için yatağa geçtiğimde Lucas kanepeden bana seslenip o gün kaç kelime yazdığımı soruyordu. Ben de ondan gününün en ilginç kısmını anlatmasını istiyordum.

Lucas'ın hikâyeleri genelde ya komik ya da enteresandı ve benim kelime sayılarım da daima gerçeği yansıtıyordu.

Nihayet.

Çünkü yazabiliyordum. Deneyimiz ya da araştırmamız teknik açıdan hâlâ tamamlanmamıştı ama bana ilham verdiği muhakkaktı. Sanırım hayatımda ilk kez bir *esin kaynağım* vardı. Bu ürkütücü olduğu kadar heyecan vericiydi.

Onunla arkadaştık. Birlikte yaşıyorduk. Gerçek olmayan, ilişkimizi bir yere vardırmaması gereken buluşmalar gerçekleştiriyorduk. Banyo kabinlerinde özel ve ateşli dakikalar yaşıyor ve sonra hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam ediyorduk.

Farkına vardığım ikinci konu şuydu: Tehlikeli bir oyun oynuyordum. Başımdan geçenler yazarlığıma katkıda bulunsa da Lucas'ın New York'ta ve hayatımda bulunduğu sürenin sonuna yaklaşması her geçen gün aklımı daha da fazla kurcalıyordu. Gitmeden önce ondan alabileceğim her şeyi almak için kendimle yarışıyordum. Sadece buluşma gecelerimizdeki Rosie için de değil, her geceki Rosie için.

Yaşadığım heyecan fırtınasının sonuçlarına hiç aldırmıyor-

dım. Ödeyeceğim bedeli düşünmüyordum. Dokunuşları tenime kazınmamış, kulağıma fısıldadığı sözler zihnimde yer etmemiş gibi pervasızca onunla yakınlaşmaya devam ediyordum. Lucas'la bir anlaşma yapmıştık. Bu deneyin arkadaşlığımızı etkilemesine izin vermeyecektik. Bana âşık olmayacağına söz vermişti. Belki de bu yüzden maskeli balodan beri Lucas açısından hiçbir şey değişmemişti.

"Kahven bitti mi, Rosie?" Manhattan'daki en sevdiğim kafenin baristası Sally beni daldığım düşüncelerden uyandırdı. Elindeki tepsiyi kalçasına dayamış tepemde dikiliyordu. "Fincanını alayım mı?"

"Evet, teşekkürler." Boş fincanla tabağı uzattım. "Yeni tarçınlı çörekler muazzam. Eve de birkaç tane alsam mı diye düşünüyorum."

Çünkü Lucas bunlara bayılır.

"Bir tane daha getireyim, yer misin? Çalışıyor gibisin." Dizüstü bilgisayarımı işaret etti. "Enerjiye ihtiyacın var."

"Yok, sağ ol. Toparlanıp çıkacağım."

Sally başını sallayıp masayı topladı ve gitti.

Yazdıklarımı kaydederken kasadaki adam dikkatimi çekti. Siyah, jilet gibi bir smokin giymişti ve ayağını sabırsızca yere vuruyordu. Kafenin rahat ortamında hemen göze çarpıyordu.

Orada bulunma nedenine dair senaryolar geçirmeye başladım aklımdan. Kurumsal bir firmada çalışırken de insanlara bakıp hayallere dalardım. Belki bir açılışa gidiyordu. Manhattan için sıradışı bir durum değildi. Ya da bir açılıştan dönüyordu ve kafeine ihtiyacı vardı. Ya da kim bilir, belki de kimseye çaktırmadan bir yerden kaçmıştı. Sabırsızlığı yakalanma korkusundan kaynaklanıyordu. Kaçak bir damat olabilirdi pekâlâ.

Kaçak damat gelini mihrapta bırakır ve gönlünü bir baristaya kaptırır. Ya da kafenin nefis çöreklerini yapan aşçıya. Ya da kaçarken üzerine kahve döktüğü bir müşteriye.

Kendi kendime gülümseyip böyle bir kitabı okumak isteyeceğini düşünürken adam başını çevirdi ve göz göze geldik.

Gözleri hayretle irileşti.

Kaçak damat benim evin tadilatıyla ilgilenen müteahhit Aiden Castillo'dan başkası değildi.

Utangaçça el salladığında başımla selam verdim. Siparişi hazır olur olmaz yanıma geldi. Tanıştığımız gün ona alıcı gözüyle bakmadığımı fark ettim. Aiden Castillo epey yakışıklı bir adamdı.

"Çok şıksınız, Bay Castillo," deyiverdim dalgınlıkla. Kaşlarını kaldırdığını görünce başımı salladım. "Ki bu da, merhaba nasılsınız demenin garip bir yolu."

Güldü. "Teşekkür ederim, iyiyim. İltifatınız için de teşekkürler." Bana bir sır verir gibi sesini alçalttı. "Doğrusunu isterseniz hiç rahat değilim ve öyle bir gün geçirdim ki şunu üzerimden çıkarıp atasım var."

Neler olduğunu öğrenmeye can atsam da işine burnumu sokmak istemedim. "Hay aksi." O sırada cam kenarındaki masadan kıkırdamalar yükseldi. Birkaç ergenin gülüşerek bizi izlediğini gördüm. "Sakın bakmayın ama şu tarafta bir grup hayranınız var ve böyle dediğinizi duysalar üzülürlerdi."

Bay Castillo muzipçe sırıttı. "Aramızda kalsın öyleyse. Hayranlarımı hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Gerçekten de sevimli bir adamdı.

Nedense Lucas'ın kollarında geçirdiğim sinir krizini hatırladım. "Geçen gün benim evde biraz garip bir durum oldu," dedim. "Hazır karşılaşmışken sizden özür dilemek isterim."

"Hiç gerek yok," dedi elini sallayarak. "Eniştemin pisliğin teki olduğunu inkâr edecek değilim."

"Demek Bay Allen'la akrabasınız?"

Derin bir iç çekerek başını salladı. "Maalesef." Aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı. "Sizi arayıp haberi verdi mi?"

Kaşlarımı çattım. *Ne haberi?*

"Vermedi demek?" Başını iki yana salladı. "Pazar günleri iş konuşmam. Ama sizin için bir istisna yapabilirim." Duraksadı. "Daireniz yakında hazır olacak. Bir terslik olmazsa cuma günü geri taşınabilirsiniz."

Cuma.

Beş gün sonra. Bir haftadan az kalmıştı.

Gülümsedi ve Lucas'ın gülümsemesini düşündüm. Bay Castillo'nunki bana hiçbir şey hissettirmemişti.

"Ah," dedim büyük bir hayal kırıklığıyla.

Hayal kırıklığı.

Lucas'la ev arkadaşlığımızın sonuna geldik demekti bu. Yakında dört deneysel buluşmamız da bitecekti. Cadılar Bayramı'nı da bir buluşma olarak sayarsak geriye yalnızca bir tane kalmıştı. Baloyu tabii ki bir buluşma saymamız gerektiğini düşündüm. Yoksa o gece yaşananları nasıl açıklayabilirdik?

Araştırmamız sona erdiğinde ve kendi evime taşındığımda Lucas'la bir daha vakit geçiremeyecektim.

Lucas hayatımdan çıkacaktı.

Yakında New York'tan da ayrılacaktı zaten.

Derin ve titrek bir nefes alırken Bay Castillo'nun kaşlarının çatıldığını fark ettim.

"Güzel," diyebildim çatlak bir sesle. "Gerçekten güzel. Çok güzel. Teşekkürler."

Başını yana eğdi.

İçimden aptallığıma söverek başımı salladım. Sevinmem gerekiyordu. İyi haberdi bu.

"Özür dilerim. Ben..." Birden boğazım kuruduğu için durakladım. "Yorgun olduğum için belli edemedim galiba. Ama gerçekten sevindim. Haber verdiğiniz için teşekkür ederim, Bay Castillo."

Bu kadarı onu tatmin etmiş olacaktı ki, *önemli değil* gibilerinden elini salladı ve yüzü tatlı bir gülümsemeyle aydınlandı. "Bana Aiden de."

"Tabii," dedim zoraki sırıtarak. "Sen de bana Rosie de."

"Anlaştık." İçinden bir karar vermiş gibi başını salladı. "Aslında sana rastladığıma sevindim, Rosie. Şey diyorum... Acaba..."

Bay Castillo'nun arkasındaki kapı açıldı ve içeri giren adamı görür görmez kiminle konuştuğumu bile unuttum.

Lucas'a orada çalışacağımı söylememe rağmen gelişi tamamen sürpriz olmuştu. Sevinçten ağzım kulaklarıma varmıştı ve açıkçası nasıl göründüğümü bile umursamayacak kadar heyecanlıydım.

Lucas beni hemen gördü. Mavi I ♥ NYC kasketini takmıştı ve gülümsüyordu. Bu gülümsemenin tek nedeninin ben olduğumu umdum. *Ben*, Rosie. Ev arkadaşı ve arkadaşı Rosie değil.

Lucas gözlerini bana dikerek kararlı adımlarla yanıma geldi. Kalbim çılgınca çarparak izledim onu.

Aiden'ın yanında durdu. "Selam *preciosa*."

"Merhaba," dedim bana hitap şeklinden ötürü titreyen sesimle.

Sözlüğe bakmıştım ve anlamını biliyordum. Beni her gördüğünde böyle dediği için en sevdiğim kelimeler listemin üst sıralarına yerleşmişti.

Preciosa güzel, kıymetli ve harikulade demekti.

Aiden varlığını hatırlatmak istercesine hafifçe öksürdü. Yüzündeki ifadeye bakılırsa... bir şey bekliyordu galiba.

"Evet, ne diyorsun, Rosie?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Harika bir yer biliyorum. Buraya yakın."

Aiden'a bakıp gözlerimi kırpıştırdım. Kahretsin. Ne sormuştu bana? Lucas'ın gelişi dikkatimi dağıtmıştı. Bana *preciosa* demesi. Gülüşü. Kendisi.

Aiden'ın gülümsemesi kayboldu. "Burada işin bittiyse bir şeyler yiyelim diyordum." Duraksadı ve bakışlarının alnıma kaydığını gördüm. Muhtemelen hayretle kaldırdığım kaşlarıma bakıyordu. *Bana çıkma mı teklif ediyordu?* Ensesini kaşıdı. "Smokinime ya da hayran kulübüme aldırmazsan seni oraya götürebilirim. Ben..." Tuhaf bir kahkaha attı ve yanakları kızardı. "Özür dilerim. Sanırım seni tamamen yanlış anladım."

Evet, bana çıkma teklif etmişti.

Yüzüme ateş bastı.

Lucas yanımızda dikiliyordu. Yalnızca... izliyordu. Tek kelime etmeden. Büyük olasılıkla kendini tuhaf hissediyor ve sonradan patlatacağı espriyi düşünüyordu.

"Ben..." Bir cevap bulmaya çalıştım. "Hayır, Bay Castillo, yanlış anlaşılma filan yok. Smokininiz yakışmış. Çok yakışıklı olmuşsunuz."

Bunu söyler söylemez Lucas'a göz attım ve gerildiğini fark ettim. Çabucak kendine baktı. Bir şeyi kontrol eder gibi.

Bakışlarını takip ettiğimde elindeki torbayı gördüm ve üzerindeki logoyu hemen tanıdım. Bize yemek almıştı.

Yeniden Bay Castillo'ya döndüm. Onunla ilgilenmemi bekler gibi bir hâli vardı. "Sadece Aiden," diye hatırlattı.

Göz ucuyla, Lucas'ın poşetin sapını daha sıkı kavradığını gördüm.

Ama yüzü ifadesizdi. Hafifçe gülümsediğinde kendini zorladığını fark ettim.

"Lucas," dedim gülüşünden yoksun kalmanın huzursuzluğuyla. "Aiden'ı hatırladın mı? Benim evde tanışmıştınız."

Lucas onu başıyla selamladı. "Evet."

Aiden da ona selam verdi. "Yeniden görüştüğümüze sevindim. Rosie'nin nesi..." Devamını getirmedi.

Nefesimi tutup bekledim.

"Arkadaşıyım," diye yanıtladı Lucas hayatımın en uzun beş saniyesinden sonra.

Canımın yanmadığını söylesem yalan olurdu. Ama doğruydu. Sadece arkadaştık.

"Harika," dedim hissetmemem gereken tüm duyguları bastırmaya çalışarak. "Herkes herkesi hatırlıyor. Şahane."

Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. Sonunda benden hâlâ bir cevap bekleyen Aiden'a odaklandım.

Rosie'nin arkadaşı.

Lucas ve ben arkadaştık.

Dolayısıyla Aiden'la çıkabilirdim. Birlikte yemek yemekten öteye gidebileceğimizi sanmıyordum ama ona *evet* diyebilirdim. Hatta demeliydim belki de. Ama Lucas'ın elindeki torbada iki kişilik yemek olduğunu biliyordum. Her akşamki gibi yine yeteri benimle yemeyi planlamıştı. Buna bir anlam yüklememe-

liydim tabii. Yalnızca ev arkadaşıyla yemeğini paylaşacaktı. O sırada, bana çıkma teklif edenin o olmasını ne kadar istediğimi fark ettim. Onunla gerçekten çıkmak istedim.

Ama Lucas kimseyle çıkmıyordu. Yani gerçekten. Bunu açıkça dile getirmişti.

"Teklifin için teşekkür ederim, Aiden," dedim nazikçe gülümseyerek. "Ama sanırım eve gideceğim."

İnsanları hayal kırıklığına uğratmak beni kaygılandırdığı için bütün dikkatim Aiden'daydı. Tepkisini ölçmeye çalışıyordum. Ondan hoşlanmıştım ve kalbini kırmak istemiyordum. O sırada Lucas konuştu.

"Birlikte eve gideceğiz," dediğini duyunca birden kalp atışlarım hızlandı.

Sert ya da yüksek bir sesle söylememişti bunu. Hatta sesi ondan hiç beklenmeyecek kadar duygusuzdu. Yine de sözlerinin ardındaki ima benim için o kadar anlamlıydı ki uzun süre aklımdan çıkarabileceğimi sanmıyordum.

Lucas benim ona ait olduğumu anlatmak ister gibi konuşmuştu.

"Evet," dedim açıklama gereği duyarak. Aiden'a mı, kendime mi bilmiyordum. "Tamirat yüzünden bir süredir birlikte kalıyoruz."

Aiden anlayışla başını salladı. "Anladım. Tabii. Ed, yani Bay Allen bu hafta seni arayıp ne zaman geri taşınabileceğini haber verir." Bana son bir kez gülümsedi. "İyi akşamlar, Rosie." Soluna baktı. "Lucas."

Hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü ve çıkıp gitti.

Nihayet Lucas'a baktığımda beni izlediğini gördüm. Yüzü hâlâ ifadesizdi. "Taşınıyor musun?"

"Ah." Eşyalarımı toplamaya koyuldum. "Aiden cuma günü evin hazır olacağını söyledi." Sesimin ne denli üzgün çıktığını fark ederek, "Yaşasın!" diye ekledim yalandan bir coşkuyla.

Lucas sadece bir an duraksadı ve içten bir gülümsemeyle bana baktı. Deminki donuk hâlinden eser kalmamıştı. "Harika

bir haber, Ro." Beni kendine çevirip kollarına aldı. Ânında yelkenleri suya indirdim. Ona karşı ne kadar savunmasızdım. "Senin adına çok sevindim."

En azından birimiz bu habere sevinmişti.

Beni aniden bıraktığında sendeledim. Ceketimle oynayarak sersemlediğimi belli etmemeye çalıştım.

"Bunu kutlamalıyız," diye önerdi. Sahte bir hevesle başımı salladım. "İyi ki tavuk *karaage* almışım. İki porsiyon. Aslına bakarsan, dört." Torbayı gösterdi ve haklı çıktığımı düşündüm. Tabii ki bana da yemek almıştı. "Bir şişe de şarap açarız."

"Harika," dedim ve her nasılsa gülümsemeyi becerebildim.

Lucas bilgisayar çantamı omzuna astı. "Hadi, eve gidelim." Bir adım geriledi. "Önden buyur, *preciosa*."

O kelimeyi duyduğumda bir an duraksadım ama sonra yürüdüm.

Hadi, eve gidelim.

Evimize. Lucas'la ikimizin evine.

Kısa bir süreliğine olsa da.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Lucas

Kıskançlık. İşte bu yeni bir duyguydu.

Geçmişte tecrübe ettiğim hızlı ve düşüncesizce tepkiler gibi değildi. Gelgeç bir his olamayacak kadar yoğundu ve kesinlikle düşüncesizce değildi. Kanımı kaynatan, içimi parçalayan ve öfkeyle böğürmeme neden olabilecek gerçek bir kıskançlıktı.

Kafede o adama haddini bildirmek istemiştim. Alanımı belirleyip Rosie için *o benim* demek istemiştim. İlk insanlar gibi. Ya da bir hayvan gibi.

Cadılar Bayramı partisinde davrandığım gibi.

Ama o geceyi düşünmemeliydim.

Son günlerde durmadan bocalıyordum. Rosie dalgınlıkla dudaklarını kemirdiğinde, bana yaklaştığında ve kokusunu aldığımda ya da tuzluğa veya ona yaptığım karamelli patlamış mısırlara uzanırken ellerimiz birbirine değdiğinde tek düşünebildiğim o kabinde yaşananlarken, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordum.

Bazı günler ona dokunmak için bahaneler üretiyordum. Saçında bir şey olduğunu söylüyordum. Ya da üzerinde. Bazen birdenbire elim ona uzanıveriyor ve bir mazeret bulamadığımda aptal gibi sırıtıyordum.

Bunlar yetmezmiş gibi şimdi de onu kıskanmaya başlamıştım. Birkaç deneysel buluşma ve kulağına fısıldadığım edepsiz sözcükler dışında onun üzerinde hak iddia etmek için bir nedenim varmış gibi.

Hayır, Rosie'nin benim olduğunu iddia etmeye hakkım yoktu.

Rosie onu Manhattan'da şık restoranlara götürecek smokinli bir erkeğe layıktı. Benim hiç smokinim olmamıştı. Smokin bir yana, yanımda bir gömlek ya da spor bir ceket bile getirmemiştim.

Ağlanacak hâldeydim.

Lina'nın bizi neden yakıştırmadığını anlamak zor değildi.

"Lucas?" Eve en yakın metro istasyonundan çıkarken adımı söylemesiyle, daldığım düşüncelerden uyandım. Orayı hep bizim evimiz olarak düşünmüştüm ama aslında Lina'nındı ve Rosie yakında kendi dairesine dönecekti.

İç çektim. "Ne var, Ro?"

"Düşünüyordum da," dedi usulca ve ses tonu ona bakmama neden oldu. "Aslında bunu uzun zamandır düşünüyorum. Artık yazabiliyorum ve deneyimiz işe yaradı. Yani bu noktadan sonra bir anlamı kaldı mı bilmiyorum."

Torbanın sapını daha sıkı kavradım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana büyük yardımın dokundu. Bence her şey kontrol altında. Kendimi bir sis bulutunun arasında debeleniyormuş gibi hissetmiyorum. Bu anlaşmanın arkadaşlığımızı etkilemeyeceğini söylemiştik ama..." Nefesini ağzından verirken inler gibi bir ses çıkardı. "Demin kafede kendimi biraz garip hissettim. Onun için..."

Gerisini getirmedi ve benden başka her yere bakması doğrusu hiç ama hiç hoşuma gitmedi. Bu kadar önemli bir konudan bahsederken bana bakmasını isterdim.

Kaldırımda durup göz göze gelmemizi bekledim. "Aiden'la çıkmak mı istiyorsun?" diye sordum rahat bir tavır takınmaya çalışarak. Sebebi buysa bilmek istiyordum. Bilmem gerekiyordu. "Gerçek bir ilişki mi istiyorsun?"

Gerçek kelimesini sarf ettiğime pişman oldum çünkü o iki buluşmada ve hatta maskeli baloda yaşananlar yalan, *sahte* ya da zorlama değildi. Yine de ağzımdan öyle çıkmıştı işte çünkü Rosie başka erkeklerle gerçek buluşmalar yaşamak istiyorsa ona engel olamazdım.

Ama Rosie kelime seçimime aldırmamış gibi görünüyordu ve ne yalan söyleyeyim bu canımı daha da sıktı. "Gerçek bir ilişki istiyor olabilirim," dedi. "Aiden'la ilgisi yok. Ama gerçekten biriyle çıkmak istiyorum."

Tabii ki istiyordu.

Bu durum içimi acıttı.

Onunla gerçek bir ilişki yaşayabilir miydim? Hayır çünkü yakında gidecektim. Hem Rosie bende olmayan şeylere layıktı.

İfadem değişmiş olacak ki kaşları çatıldı. "Seninle üç kere çıktık. Daha fazlasını isteyemem."

"İki," diye düzelttim. Elimi beline koydum ve yürümeye devam ettim. "Sadece iki kere, Ro."

"Maskeli baloyu da saydığımızı sanıyordum."

Sırf saçma ya da densiz bir şey yapmayayım diye omzumdaki çantanın kayışını düzelttim. "Neden? Onu ben planlamadım. Hiçbir şey yapmadım."

Üçüncü evre. Birbirine vurulma. Yakınlaşma. Baştan çıkarma. Her birini gayet iyi hatırlıyordum. Aslına bakarsanız sürekli üzerlerine düşünüyordum.

"Yaptın, Lucas," dedi bakışlarını kaldırıma çevirerek. "Üçüncü evrede fiziksel yakınlık devreye girer. Aşk iki kişi arasındaki canlı bir varlığa dönüşür. Engeller ortadan kalkar. Karşındaki insanın sana ne kadar çekici geldiğini anlamaya çalışırsın. Onunla fiziksel yakınlık kurarsın."

"Anladım." Sadece anlamamıştım, her bir kelimesini nabzımda hissediyordum. Bütün vücudumda zonkluyorlardı.

Rosie usulca kıkırdadı. "Sanırım şimdiye kadar hiç kimse beni gerçek anlamda baştan çıkarmadı," dedi bu sözlerin bende aya karşı kurt gibi uluma arzusu uyandırdığından habersiz. Benim neyim vardı? "Çıktığım tüm erkekler beni yatağa atmak için bir şeyler söyledi ya da yaptı. Başarılı olduklarını da inkâr edemem." Torbayı tutan elime baktım. Eklem yerlerim bembeyaz kesilmişti. "Ama hiçbiri... bilirsin işte, aramızda geçenler gibi değildi."

Aramızda geçenler.

Bilinçsizce yine durdum. "Rosie..."

"Bu konuşmanın tuhaflaşmasını istemiyorum," dedi önümde durarak. "O ânın getirdiği bir şeydi. Başka anlamlar yüklemek

sıçma olur." Yanakları kızardı. "Seni zorladım. Yani zorla bana baktın. Yine de araştırma araştırmadır."

Böyle mi düşünüyordu?

"Zorlamak mı?" diye patladım ona sokularak. "Bana onları zorla yaptırdığını mı düşünüyorsun? Araştırma adına?"

"Açıklamana gerek yok. Kendimi doğru ifade edemedim. Unut gitsin."

Çenemi sıktım ve hayretim öfkeye dönüştü. Bunu nasıl düşünürdü?

"Rosie," dedim ona dokunmadan mümkün olduğunca yaklaşarak. Çünkü ona dokunursam kendimi kaybedeceğimi biliyordum. "Eğer arkadaş olmasaydık," dedim bütün ciddiyetimle. "Bu kadar iyi arkadaş olmasaydık..." Gözlerini kapadı. "Seni karanlık bir yere götürüp dişlerimle üstünü başını parçalardım. Bunun için iyi bir nedenim olup olmamasını inan hiç umursamazdım. Sırf seni çıplak görmek için yapardım bunu."

Dilini dudaklarında gezdirdiğinde kendimi tutmak benim için neredeyse imkânsız bir hâle geldi. Onu kollarıma almak, her yerini öpüp yalamak istiyordum.

Hızla geri çekildim. Sonra tekrar ona yaklaşıp elini tuttum.

"İstersen Cadılar Bayramı balosunu da sayabilirsin," dedim yürümeye başladığımda. "Ama dört buluşma için anlaştık."

Elimi sıkıca kavradı.

"Hem sıradaki buluşmamızı planladım bile," diye devam etim. "Perşembe akşamını boş bırakmanı söyleyecektim." Aiden Castillo'nun *müjdeli* haberini hatırladım. "Ama perşembe toplanmak istersen sana yardım edebilirim ve programımızı erteleyebiliriz. Belki..."

"Hayır," dedi ve bunu tuhaf bir ses tonuyla söylediği için ona baktım. "Perşembe akşamı uygun. Çıkabiliriz."

Başımla onayladım ve ikimizin de dördüncü buluşmamızı *deneysel* olarak adlandırmadığını belirtmek gibi budalaca bir laf etmeden önce gözlerimi karşıya diktim.

Birkaç dakika sonra el ele apartmanın merdivenlerini çıkarken Rosie, "Lucas?" dedi.

"Efendim?"

"Şimdi ne yapacaksın bakalım?"

Ne demek istediğini anlayamadığım için kaşlarımı çattım. Tam o sırada Lina'nın evinin bulunduğu koridora girdik ve dairenin kapısı ardına kadar açıldı.

İçeriden biri bağırdı ve siyah bir tüy yumağı ok gibi kapıdan fırladı.

"Pero qué cojones..."

Soğuk taşların üzerine popo üzeri düştüm ve yumuşacık, sıcak bir enerji topu kucağıma oturdu.

*"¡Te dije que lo sujetaras!"** diye biri bağırdı evden.

Kucağıma baktım ve tanıdık bir yüzle karşılaştığımda neye uğradığımı şaşırdım. "Taco," dedim duygularımın sesime yansımasına engel olamayarak. *"Taco, chino. ¿Qué haces aquí?"***

Belçika çoban köpeğim kucağımdan yere atlayıp etrafımda bir tur attıktan sonra yeniden üzerime çıktı ve yanağıma ıslak bir öpücük kondurdu.

Bir şeyler söylemeye çalıştım ama dilim tutulmuştu. Tek düşünebildiğim köpeğimin orada olmasıydı. Mutluluktan konuşamıyordum.

Tüylü başının tepesini *şap* diye öptüm ve kendi kendime güldüm.

"Burada olduğuna inanamıyorum." Sırtına hafifçe vurduğumda sevinçle inildedi. "Ben de seni özledim, *chico*."

Hem de nasıl özlemiştim.

Yavaşça etrafımın farkına vardım ve gözlerimin ilk Rosie'yi bulmasına şaşırmadım. Birkaç adım sağımda duruyordu ve güzel yüzüne yayılan tatlı gülümsemeye rağmen gözleri dolmuştu.

"Taco burada," dedim sanki bunu göremiyormuş gibi.

Başıyla onayladı ve gözlerinin içi güldü.

---

* (İsp.) Sana onu tutmanı söylemiştim. –*çn*

** (İsp.) Taco, ne işin var burada? –*çn*

Bakışları öne uzattığım sakat bacağıma kaydı.

"İyiyim," diye fısıldadım o sormadan. "Harikayım."

Tekrar başını salladı.

"*Hermanito*," diye seslendi duymayı hiç beklemediğim bir ses. "*Este perro es incontrolable.*"

Kardeşim, bu köpeği kontrol etmek mümkün değil.

"Charo?" diye inledim. Ablam kapının çerçevesine yaslanmış. Arkasında iki kafa daha belirdi.

"Sürpriz!" diye bağırdı Lina. Aaron da arkasındaydı. "Sürpriz biz değiliz tabii. Charo'yla Taco. Biz gırgır şamataya geldik. Bir de Taco için ortak velayet talep ediyoruz. Bu gece olmasa da yarın bizde kalsa?"

"İyi ama nasıl?" diye sordum şaşkınlıkla.

Charo kızıl saçlarını savurup omuz silkti. "Küçük bir maceraya atılmaktan zarar gelmez diye düşündüm. Tía Tere'yi tanırsın. Onun en yakın arkadaşının kuzeni uçuş görevlisi ve..."

"Charo," diye araya girdi Lina. "*No te enrolles.*"*

Ablam iç çekti. "Neyse işte. Seni görmeye geldik. Taco seninle kalacak. Ben birkaç akşam Lina ve Aaron'da kalıp sonra Boston'a gideceğim. Geçen yıl oraya taşınan arkadaşım Alicia'yı göreceğim ve..."

Lina ablamı dirseğiyle dürterek susturdu.

Taco nihayet sakinleşmişti. Bacaklarımın arasına kıvrılıp burnuyla bacağımı dürttüğünde hiç düşünmeden kulaklarının arasını okşadım. "Onu buraya nasıl getirdin? Nasıl..."

Charo muzipçe sırıtarak sözümü kesti. "Hiç sormayacaksın sandım."

Kaşlarımı çattım ve Lina, "Rahat ve güvenli bir şekilde gelmesini sağladık," diye atıldı.

Onlara teşekkür edip bana dünyaları verdiklerini söylemeye hazırlanırken Charo bombayı patlattı. "Hepsini Rosie ayarladı," deyiverdi gülerek. Rosie'ye baktığımda gözlerinin şaşkınlıkla irileştiğini gördüm. "Taco'nun kabin içine alınması için gereken

* *(isp.)* Uzatma. *–çn*

şartları o araştırdı. Belgelerin çoğunu o halletti ve Taco'nun biletini aldı. Aslında bizim Amerika'ya gelmemiz onun fikriydi."

Rosie kıpkırmızı kesildi. "Charo, hani bunlar aramızda kalacaktı?" diye mırıldandı.

"*Ay mujer.*"* Charo güldü. "Sen ailedensin. Aile arasında sır olur mu?"

Sen ailedensin, demişti Rosie'ye.

Bu ihtimali düşünmek bile nefes kesiciydi.

"Tüm bunları sen mi yaptın, Ro?" diye sordum şaşkınlıktan kısılan sesimle. "Benim için mi?"

Rosie omuz silkti. "Lina, Taco'nun duygusal destek eğitimi aldığından bahsetmişti. Charo'nun da..."

"Sonuçta işe yaradı işte," diye sözünü kesti ablam. "Ayrıntıya girmeye lüzum yok."

Zihnimde parçaları birleştirmeye çalışırken yutkundum.

Charo'nun Rosie'yi susturduğu gözümden kaçmamıştı. Ama Taco'nun burada olması dışında hiçbir şey düşünemiyordum. Rosie bunu benim için yapmıştı. Sırf beni mutlu etmek için.

Ayaklarına kapanmak istiyordum çünkü ilk kez biri benim için bu kadar anlamlı bir jest yapıyordu. Bu kadar özel ve yalnızca beni mutlu etmek üzere tasarlanmış bir şey.

Onu kollarıma alıp teşekkür etmek, ne kadar minnettar olduğumu söylemek istiyordum. Kahretsin. Onu istiyordum. Şimdi her zamankinden de daha fazla arzuluyordum onu.

Taco'nun havlamasıyla bu tehlikeli düşünceleri bir kenara bıraktım. Rosie ona doğru temkinli bir adım atıp elini uzattı. "Sevebilir miyim?"

"Elbette. Isırmaz," dedim. Yanımıza çömeldiğinde yalnızca onun duyabileceği bir fısıltıyla ekledim. "Ama ben seni şuracıkta yiyip bitirebilirim."

Rosie espri yapmışım gibi alayla homurdandı. Halbuki gayet ciddiydim. Onu yemeye dudaklarından başlayacaktım.

Rosie usulca mırıldandı. "Beni sevmesini istiyorum."

---

* (İsp.) Aman be, kadın –*çn*

"Rosie," dedim yanımızda birilerinin olduğunu aklımdan çıkarmamaya çalışarak. "Taco..."

O sırada Taco, Rosie'nin üzerine atlayıp onu yere serdi.

"Seni sevecek," diye bitirdim cümlemi. Taco çoktan onun yüzünü yalamaya başlamıştı bile. Rosie bir köpeğin ıslak öpücükleri hayatta başına gelen en güzel şeymiş gibi kıkırdadı. "Taco seni çok sevecek."

Bu akşamın erken saatlerinde belki de ilk kez tecrübe ettiğim duygu bütün şiddetiyle geri döndü. Bu hissin bana uzak olduğunu sanıyordum. Ama şimdi onu bütün varlığımla duyumsuyordum işte.

Taco'yla Rosie'yi izlerken onu serbestçe öpebildiği için kendi köpeğimi kıskandığımı inkâr edemezdim.

Ah, kıskançlık. Eski dostum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Rosie

Lucas'ta bir başkalık vardı.

Tek fark gömleği ve pantolon ceket takımı değildi.

Saçlarını farklı bir modelde taraması da değildi. Elimi uzatıp onlara dokunmak, parmaklarımı buklelerinin arasına geçirip göründükleri kadar yumuşaklar mı diye anlamak için ölüp bitiyordum, o ayrı.

Benimleyken gülüşü, hâli tavrı ve hatta nefes alıp verişi bile değişmişti sanki. Kulağıma bu gece ne kadar güzel olduğumu fısıldayışı ya da Alexia'nın restoranına girerken elini belime koyuşu bambaşkaydı. Aramızdaki bu tuhaf ve yoğun elektriği geçmişte de zaman zaman hissettiğim olmuştu. Ama bu kez daha şiddetliydi. Daha büyük, muazzam ve kaçınılmaz bir güce dönüşmüştü.

Yerçekimi gibi.

Etrafıma bakınarak Zarato'ya dair tüm ayrıntıları hafızama kazımaya çalıştım. Olağanüstü bir yerdi. Lucas'la bir rüyada gibiydik. Bir balonun içinde. Sadece arkadaş ve ev arkadaşı olmadığımız, bu gecenin yazarlığımla ilgili olmadığı başka bir gerçeklikte. Lucas'ın yaşamımdaki varlığının bir bitiş tarihi yoktu bu hayatta. Biz gerçek ve ebediydik.

Derin bir iç çekip gerçeğe dönerken o hayali balon, o yanardöner renkli köpük patlayıverdi.

Hayır, dedim içimden. *Henüz değil çünkü bu gece daha bitmedi.*

Bu tarz bir restoranda ilk kez yemek yiyordum. Dolayısıyla yanımdaki muhteşem adam kadar ortamın da keyfini çıkarmak niyetindeydim.

Zarato'nun rafine ve rahat bir atmosferi vardı. Dökme demirden, at nalı şeklinde tasarlanmış bara alınmıştık. Bizi karşılamaya gelen Alexia'ya göre burası restoranın kalbiydi.

Lucas elini çıplak sırtıma koyduğunda dokunuşuyla birlikte kollarıma zevk ürpertileri yayıldı. Havanın aniden soğumasına ve New York'un üzerini kaplayan kara bulutlara bakmadan sırtı açık bir elbise giydiğime değmişti doğrusu.

"Mutlu görünüyorsun," dedi Lucas gecenin başından beri kullandığı boğuk ve ciddi ses tonuyla. "Burası hoşuna gitti mi?"

"Mutluyum." Ona gülümsedim ve dudaklarıma kayan bakışlarında şehvet pırıltıları yanıp söndüğünü fark edince nefesimi tuttum. "Her şey harika," dedim bir solukta. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Bu gece yanımda başka hiç kimsenin olmasını istemezdim, Rosie."

Bu sözler kalp atışlarımı hızlandırdı ve daha da fazlasını söylemesini istedim. Saçmaladığımı bile bile ortamı rahatlatmaya çalıştım. "Ya Taco?"

"Hayır," dedi ve dünyanın en ciddi lafını etmişim gibi başını iki yana salladı. Sonra birden yüzünü benimkine yaklaştırdı. Neredeyse burunlarımız birbirine değecekti. "Yemeğimi sadece seninle paylaşmak isterdim. Yalnızca seninle bu kadar yakın olmayı isterdim. Sana dokunmamak için kendimi zor tutuyorum, Rosie."

Ve ben de... *Pekâlâ, bu kadar yeter.*

Bununla baş edebilirim, diye telkin ettim kendime. Göğsümdeki çırpınmayı kontrol altına alabilirdim. Vücudumun en olmadık yerlerine yayılmasına engel olabilirdim.

Bir şey söylemeliydim. Ne olursa. Sohbetin akmasını sağlamalıydım. "Be-bence tüm yediklerimiz nefisti. Arjantin ve Japon mutfaklarının füzyonu yeni takıntım olabilir."

Lucas güldü ve benden biraz uzaklaştı. "Alexia ve Akane tadım menüsünde harikalar yaratmış. En çok hangisini beğendiğimi sorsalar aralarında bir seçim yapabileceğimi sanmıyorum."

Zarato'nun Arjantin ve Japon mutfağı füzyonu tabaklarının Alexia'nın yardımcı şef Akane'ye âşık olup evlenmesinden sonra ortaya çıktığını öğrenmiştik. Restoranın bu kadar ünlenmesi-

ni ve New York gibi bir kurtlar sofrasında ayakta kalmasını da bu özgün yemekler sağlamıştı. Alexia bize mutfağı ve restoranı gezdirirken anlatmıştı bunları. Lucas'ın gözlerinin yemek yapı-ğındaki gibi ilgiyle parladığını görmüştüm. Etrafı incelemeye o kadar dalmıştı ki, onu dikkatle, bu görüntüyü hafızama kazımak istercesine izlediğimi fark etmemişti bile.

Elbisemin ince askısıyla oynamaya başlamasıyla dikkatim dağıldı.

"Senin favorin hangisi?" diye sordu alçak bir sesle. "En çok beğendiğin?"

Sen, demek istedim. *En çok seni beğeniyorum.* "Hepsini," diye yanıtladım bunun yerine.

"Benim bir tahminim var," dedi hınzırca gülümseyerek. "Ama senden duymak istiyorum."

Gerçekten de bir favorim vardı. *Artık beni çok iyi tanıyor.* "*Mochi*," dedim.

Usulca mırıldanarak başparmağını sırtımdan aşağı kaydırdı ve bel çukuruma geldiğinde durdu. "Tadına baktığın anda anladım. *Dulce de leche* dolgusuna bayıldın."

Başımı salladım ve dudaklarından dökülen İspanyolca kelimelere iç geçirdim. Anadilini konuşurken ona asla karşı koyamayacağımı biliyordum.

"Neydi o?" diye sordu merakla. "Ne yaptın öyle?"

Kahretsin. Neden bu kadar dikkatliydi?

Yutkundum. "Hiç. *Mochi*'yi düşünüyordum."

"İç geçirdin," dedi ve başparmağıyla usulca yanağını okşayarak şaşırttı beni. Dokunuşuyla tenim tutuştu. "Sonra şu nefis pembelik. Kızardın, Rosie." Sesini alçalttı. "Birden sıcakladın sanki. Neden?"

Sözleri kulaklarımda uğuldarken bacaklarımın arası yanmaya başladı. Saniyeler birbirini kovalıyordu ve ben hâlâ bir cevap vermemiştim. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

"Dilini mi yuttun?" O gece için özenerek yaptığım gevşek örgüden kurtulan asi bir bukleyi çekiştirdi. Ancak dudaklarını

araladığımda saçımı nefesimi kesecek kadar nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Yapma, Rosie. Benden mi çekiniyorsun?"

Bir an sonra nihayet itiraf ettim. "Sırtıma dokunuşun," dedim. "İspanyolca konuşman. Dikkatimi dağıttı. Özellikle de o kelimeleri söyleyiş tarzın."

Israrla yüzüme diktiği gözlerinin hafifçe irileştiğini gördüm. "Neden dikkatin dağıldı?"

Gerçeği söylemeye karar verdim. Bu noktadan sonra kaybedecek neyim vardı ki? "*Dulce de leche,*" dedim doğru telaffuz etmeye çalışarak. "Bunu söyleyiş tarzın hoşuma gitti. Seksi geldi."

Lucas sadece bir kez gözlerini kırpıştırdı. Sonra bakışlarında yeni bir ifade belirdi. Yaramaz ve biraz da karanlık. "Seninle İspanyolca konuşmam hoşuna gidiyor."

E, yani. "Evet, sanırım."

"İstersen bir kere daha söyleyebilirim?" diye teklif etti ve cevabımı *–evet, hatta bekle kaydedeyim ve ölene kadar dinleyeyim–* beklemeden bana doğru eğildi. Bu ani yakınlıkla irkildim. Sonra dudaklarını kulağıma değdirdi. "*Dulce de leche.*"

Bir an eriyeceğimi ya da buharlaşacağımı sandım.

Bu kadar seksiydi işte. Seksi bile çağrıştırmayan üç kelimeyle beni baştan çıkarabiliyordu. Fena hâlde tahrik olmuştum.

"Hoşuna gitti mi?" dedi dudaklarını kulağımdan çekmeden. Tenime yayılan ürpertilerle başa çıkmaya çalıştım. "Daha ister misin?" diye mırıldandı.

Dayanamayıp başımı salladım. "Evet, lütfen."

Derin bir nefes aldığını duydum. "*Eres preciosa. Me recuerdas a una flor. A una rosa.*"

Dudaklarımı araladım. İçimde fırtınalar kopuyor, vücudum azgın dalgalarla birlikte sürükleniyordu. "Anlamı ne?"

Güçlükle duyabildiğim bir fısıltıyla yanıtladı. "Çok güzelsin. Tıpkı bir çiçek gibi. Güzel bir gülü anımsatıyorsun bana." Kesik kesik solumaya başladığımı fark ettim. "Kızardığında bir güle benziyorsun, Rosie. Nefesimi kesiyorsun."

Yok, ben iyi değildim.

Bu hissettiklerim normal değildi. Kalbimin böyle çarpması, bütün vücudumun özlemle sızlaması, onu bu kadar arzulamam normal olamazdı.

Olamazdı. Ya da normalse bile bana göre değildi. Bu kadarı çok fazlaydı. Kaldıramayacağım kadar fazla.

Lucas bana güzel olduğumu söylemişti. Nefesini kestiğimi söylemişti. Hem de iki farklı dilde ve samimiyetinden emindim. İliklerime dek hissedebiliyordum.

Duygularım hiç bu kadar gerçek olmamıştı, diye düşündüm. Ama bunu yüksek sesle dile getiremezdim. Çünkü bu gecenin de yaptığımız deneyin bir parçası, son deneysel randevumuz olması gerekiyordu ve artık kalbimin kırılacağını biliyordum. Yarın evime döndüğümde ve onu her gün göremediğimde acı çekecektim. Birkaç haftaya İspanya'ya döndüğünde de öyle. Her halükârda beni büyük bir hayal kırıklığı bekliyordu.

Titrek bir nefes aldım ve gürültüyle üfledim. "Teşekkür ederim."

Lucas başını çekti ve yüzüme baktı. "Teşekkür ederim mi?"

Ona bakmayı ne kadar istesem de gözlerimi kaçırdım. "Evet. Bu akşama daha çok yakışacak sözler düşünemiyorum."

Bu gece bundan ibaretti zira. Dördüncü evre, kalp kazanmak için yapılan büyük jestleri içerirdi.

Romanlarda bu evreye duygular büyük bir sınavdan geçtikten sonra varılırdı. Karanlık günlerden sonra. Ama biz sadece bir deney yaptığımız için süreci hızlandırmıştık.

Lucas uzunca bir süre cevap vermedi. Bana bakmakla yetindi ve dudakları belki de onda gördüğüm en küçük gülümsemeyle hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

Şarap kadehime uzanarak ne söyleyeceğimi düşündüm. Sonunda şimdiye kadar hiç açmadığım bir konuda karar kıldım. "Sana bir soru sorabilir miyim, Lucas?"

"İstediğini sor."

"İspanya'dan hiç söz etmiyorsun." Sadece şansımı deniyordum. Sakatlığından ya da başına gelenlerden konuşmak isteme-

diğini biliyordum. Ama onun memleketine geri döneceğini aklımdan çıkaramıyordum. "Sadece Abuela'yı anlatıyorsun. Ya da Taco'yu." Duraksadım. "Aslında planımız Taco'yu buraya onun getirmesiydi. Ama birkaç yıl önce Lina'yı ziyarete gelmiş ve New York'un ona yettiğini söyledi. Bu şehir ona şey yapıyormuş... *Tavuk derisi* gibi bir şey söyledi ama Charo tercüme edemedi."

"*Piel de gallina*. Tüylerini diken diken ettiğini söylemiş." Güldü ama keyfinin kaçtığını fark ettim. "Ne bilmek istiyorsun, güzel Rosie?" diye sordu sonra.

Her şeyi. "Evini özlüyor musun?"

"Hem evet hem hayır."

Bar taburesinin kenarına kaydığımda dizlerim bacaklarının arasına girdi. "En çok neyi özlüyorsun?"

Bu sorunun hevesini kırdığını fark ederek onu cesaretlendirmek için elimi dizine koydum. Hemen bacağını benimkine dayadı. "Hayatımı özlüyorum. Eski hayatımı. Bazen uyandığımda etraf kalabalıklaşmadan hangi kumsala gideceğimi düşünüyorum. Sonra hatırlıyorum."

"Neyi?"

Dizinde duran elime baktı. "Artık orada olmadığımı. Kendim olmadığımı."

"Lucas?" Sesimde duyduğu her neyse dizinde duran elimi avuçları arasına aldı. "Buraya neden geldin? Bir şeyden mi kaçıyorsun? Başına gelenlerden mi?"

Elimi dudaklarına götürdü ve bileğimin iç tarafını öptü. "Kaçmıyorum, *ángel**. Bazı günler yerimden bile kıpırdamıyorum."

Ángel. Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedim çünkü ona yardım etmek istiyordum. "Yeniden ilerlediğini, yol aldığını mı hissetmek istiyorsun?"

Bakışlarını yüzümde dolaştırdı. "Bilmiyorum, Rosie. En çok da bu korkutuyor beni."

Yüreğim burkuldu. Onu iyileştirme ihtiyacıyla sarsıldım yine. "Elini tutacağım," dedim parmaklarını sıkıca kavrayarak.

* (İsp.) Melek. –*çn*

"Yürümene yardım edeceğim. Sen ne hissettiğini, ne yapmak istediğini anlayana kadar."

Bir de şu ángel lafını alıp kalbime saklayacağım.

O gittiğinde biriktirdiğim anılarla avunmak için.

Hemen cevap vermedi. "Büyük jestime hazır mısın?" diye sordu sonra.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Rosie

"Umarım doğru anlamışımdır," dedi arkamdan. Elleriyle gözlerimi kapatmıştı.

Restorandan çıktıktan sonra Lucas beni asansöre götürmüştü. Zarato'nun bulunduğu binanın en üst katına çıkmıştık.

Asansörün kapıları açılmadan önce bana gözlerimi yummamı söylemiş ve avuçlarını gözlerime bastırmıştı. "İşimi sağlama alayım."

Yavaşça yürüdük. Bacaklarımız birbirine dolanınca düşmemek için bileklerini yakaladım.

"Gerçekten gerekli miydi?"

"Evet," dedi beni durdurarak. "*Cosmo* sürpriz unsurunun önemli olduğunu söylüyor."

"*Cosmo* mu?" Bir kahkaha attım. "*Cosmopolitan*'dan mı bahsediyoruz? Dergi olandan?"

"Evet, ne var?" dedi ama sesinden onun da güldüğünü anladım.

"Hiç." Bileklerini bıraktım. "2000'lerin romantik komedilerinden fırlamış gibi konuşman dışında her şey yolunda."

Bir elini indirip diğeriyle iki gözümü birden kapadı. Belimin yanını hafifçe gıdıkladı.

"Hey, ne yapıyorsun?" dedim gülerek. "Kötü bir şey söylemedim ki. 2000'lerin Matthew McConaughey'ine itirazım yok." Gülmesini bekledim ama sesini çıkarmadı. "Tamamen masumane bir takılmaydı."

"Hiç de masum olmadığını biliyorsun, Rosie. Ve ne kadar hoşuma gittiğini." Birden kolunu belime doladı ve parmaklarının çıplak tenimde gezindiğini hissettim. "Adımlarına dikkat et," diye ekledi beni havaya kaldırmadan önce.

Neler olduğunu bile anlamadan kendimi yine yerde buldum. O kadar şaşırmıştım ki teşekkür bile edemedim.

Lucas hınzırca kıkırdayarak beni yönlendirmeye devam etti. "Sadece dergilere bakmadım. Başka kaynaklar da kullandım." Sağa döndük ve yine durduk. "Bekle. Sakın gözlerini açma. Hemen geliyorum."

Ayak seslerinin uzaklaştığını duydum.

"Birkaç filmin sonunu izledim," diye seslendi. "Genelde klasiklerin. Sonra insanların sevgililerine yaptıkları büyük jestleri YouTube'a yüklediğini keşfettim." Sesi yakınlaştı ve ellerini beline koydu. "Kitabından da yararlandım tabii."

Kalp atışlarım hızlandı.

"Özellikle sonu çok aydınlatıcı oldu."

Kitabımın sonu. Lucas onu okumuştu. O...

"Gözlerini açabilirsin."

Otomatiğe bağlamış gibi dediğini yaptım.

Tanrım! Keşke gözlerimi hiç açmasaydım. Keşke bunları görmeseydim.

Dakikalar ya da saatler önceki hislerim şu anda göğsüme dolup taşan duygularla kıyaslanamazdı zira. Bütün vücudumdan. Kendimi tüy kadar hafif hissediyordum. Karanlık ve fırtınalı geceye yükselebilir ve bulutların arasında süzülebilirdim.

"Lucas," diye fısıldadım.

Ellerini omuzlarıma kaydırdı. Avuçları sıcacıktı. "Evet, ne düşünüyorsun?"

Binanın çatısındaydık ve yarısı seraydı. Etrafımız rengârenk çiçeklerle çevriliydi. Diğer tarafı açıktı ve tepemizde asılı minik ışıklar kasvetli kasım göğünü aydınlatıyordu.

Olağanüstü bir yerdi. Büyülü. Masal gibi. İnsanın sonsuza dek hatırlayacağını bildiği anlardandı bu.

Babamın sözleri kulağımda çınladı. *Sana çiçek alanı değil, senin için koca bir bahçe ekecek erkeği seç, Bezelye.*

"İlk kez birine büyük bir jest yapıyorum," dedi. "Umarım her şeyi mahvetmemişimdir."

Duygularımla mücadele ederek başımı salladım.

"Asla. Bu... Bu olağanüstü, Lucas. Her şey o kadar güzel ki..." Kendime hâkim olmalıydım. Neler hissettiğimi belli etmemeliydim. "Daha güzel bir jest düşünemiyorum."

"Gururumu okşuyorsun, *ángel*. Ama hepsi bu kadar değil. Asıl sürpriz, batırmamayı umduğum başka."

Başını eğdi ve dudaklarını usulca yanağıma değdirdi. Bambaşka hislerle sarsıldım. Bu kez heyecanıma hüzün de karıştı çünkü sadece yanağımı öpmesini istemiyordum. Bu kadarının asla yetmeyeceğini biliyordum artık.

Elimi tuttu ve beni ilerideki bankın yanına götürdü. Üzerine bir battaniye sermişti. Yerde bir Bluetooth hoparlör, bir şişe şarap ve kurdeleyle süslü, pembe bir kutu duruyordu.

Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı ve ekrana dokunduğunda müzik çalmaya başladı. "Lina'yla Aaron'ın düğününde tanışmadığımız için üzüldüğünü söylemiştin," dedi. Bana doğru kararlı bir adım attı. "Bu gece, son buluşmamızda ilk kez tanışmış gibi yapabileceğimizi düşündüm."

Kalbimin yerinden fırlayacağını sandım. Kocaman olmuştu, daha gürültülü atıyordu sanki. Duygularımın şiddetinden nefesim kesildi.

Lucas gülümsediğinde yüzünde nadiren beliren utangaç ifadeye baktım. "Sürprizimi nasıl buldun?" diye sordu. "Beklentilerini karşıladı mı?"

Bu özverili, düşünceli ve iyi adam böyle bir konuda ciddi ciddi kaygılanıyordu. Sürprizini beğenmeyeceğim, yeterince büyük bir jest olduğunu düşünmeyeceğim diye endişe ediyordu.

Avazım çıktığı kadar bağırmak, hayatın adaletsizliğine isyan etmek istedim. Kalbimi çaldığı için ona kızmak istedim. Şu kısacık sürede beni kendine bağladığı için.

Çünkü çoktan bağlamıştı, değil mi?Bunun için özel bir çaba bile göstermemişti üstelik. Neler olduğunu dahi anlamadan ona tutulmuştum.

Tanrım, onu seviyordum. Lucas Martín'e sırılsıklam âşıktım.

Bundan o kadar emindim ki yüreğim sıkışıyordu.

Karşısında hiç şansım yoktu.

Bu farkındalıkla allak bullak bir hâlde olduğum yerde dikilirken ellerini bacaklarından aşağı kaydırarak pantolonunu düzeltmesini izledim.

Konuşmadan önce hafifçe öksürdü. "Biscay Körfezi'ne bakan bir bahçenin manzarasıyla kıyaslanmayacağını bildiğim için bir de bunu getirdim."

Çömeldi ve bankın altında bir şeyler yaptı. Arkamızdaki duvar bir ışıkla aydınlandı. Lina'yla Aaron'ın bir düğün fotoğrafı beton yüzeye yansıdı. Onu başka fotoğraflar da izledi. Düğünün yapıldığı bahçe, yeminlerini eden Aaron'la Lina'nın mutlu yüzleri, Abuela ve Lina'nın annesiyle babası bir bir karşımızda belirdi.

Buna devam edemezdim.

Bir bitiş tarihimiz olduğunu bile bile kendimi daha beter ateşe atamazdım.

Titrediğimi ancak battaniyeyi omuzlarıma koyduğunda fark ettim. "Bir şey söyle, Ro."

Ro.

Bir buluşmada bana ilk kez böyle hitap ediyordu. Ro *diğer gecelere* aitti.

"Ben," diye inledim. Bunun benim için anlamını nasıl anlatabilirdim? İçinde bulunduğumuz ortamın harikuladeliğini? Ona nasıl âşık olduğumu, aşkımdan öldüğümü? "Bunu yaptığına, tüm bunları düşünebildiğine inanamıyorum. Benim için. Sen..."

Mükemmelsin.

Harikasın.

Şu hayatta hayal edebileceğim ve isteyebileceğim tek erkeksin.

Gelip karşımda durdu ve elinin tersiyle yanağımı okşadı.

"Rosie." İsmimi söyleyişinde öyle bir şefkat vardı ki geri almasını istedim. O tınıyı hiç duymamış olmayı istedim. "Düğüne gelseydim," dedi gözlerimin içine bakarak. "Seni orada görseydim gözlerim kamaşırdı." Duraksadı ve muzipçe gülümsedi.

"Hayatımda gördüğüm en güzel kız olduğunu ve seni pastayla kandırabileceğimi düşünürdüm."

Dayanamayıp kıkırdadım.

Kutuyu aldı ve fiyonklu kapağını kaldırdı. İçinde bir dilim çikolatalı ve kremalı pasta vardı. Görür görmez tanıdım. Lina'yla Aaron'ın düğün pastasına çok benziyordu. *Ama nasıl?*

Lucas pastayı çıkardı ve kutuyu yere bıraktı. "Elime bir dilim pasta alırdım ve kalabalığı yararak en çekici gülümsememle sana doğru yürürdüm."

Vay canına.

Bugüne kadar hayatına giren kadınlar onu ellerinden kaçırdıkları için aptal olmalılardı. Ya aptal ya da deli.

"Ben de kaşlarımı çatıp seni tepeden tırnağa süzerdim..." Düşüncelerimi toplamak için bir an duraksadım. "*Hımm, sanırım birkaç tahtası eksik ama en azından bana tatlı bir şey getirmiş,* diye düşünürdüm." Tabağı elinden aldım ve güldüğünde ekledim. "*Ama güzel gülüyor,* derdim içimden ve sanırım yanımda kalmasına izin verirdim. Pastayı da kabul ederdim."

Bakışları yumuşadı. "Birkaç tahtam eksik olduğu için pastayı paylaşmayacak mıyız diye sorardım. Sonuçta onu sana getirmek için onca zahmete katlanmışım. Tüm sarhoş amcalarla başımı bağlamak isteyen teyzeleri savuşturmuşum."

Çatal ya da peçete var mı diye sormadan pastayı ısırdım. Düğünde ikram edilenden daha tatlı, daha yumuşak ve çok daha lezzetliydi. Bunu onun yaptığına hiç şüphem yoktu.

Sonraki sözlerim bir fısıltı hâlinde döküldü dudaklarımdan. "Ben de muhtemlen sana hâlâ bekâr olmanın nedeninin hiç tanımadığı kadınlara pasta ikram etmen olabileceğini söylerdim." Titreyen ellerimle pastayı ona uzattım. "Ama sadece bu seferliğine şansın yaver giderdi. Hiç tanımadığın ve bekâr olup olmadığını bile bilmediğin bu kız sana kıyamaz ve pastasını seninle paylaşırdı."

Lucas eğilip pasta diliminin diğer ucunu ısırdı ve dudaklarına bulaşan kremayı yaladı. Gözlerini yüzümden ayırmadan ve

tam da tahmin ettiğim gibi lokmasını hemen yutmadan pastayı yavaşça ve tadını çıkararak yedi. "Sana teşekkür ettikten sonra katılmadığımı belirtirdim." Başını yana eğdi ve bakışları ciddileşti. "Hâlâ bekâr olduğumu çünkü bugüne kadar hiç kimsenin senin gibi aklımı başımdan almadığını idrak ederdim. Üstelik çaba göstermeden ve tamamen."

Sözlerini birdenbire etrafımızı saran dansçılar gibi hayal ettim. Bir valsin ritmiyle dönerek kalbime doğru süzüldüler.

Birbirimizin gözlerine bakarken hava aramızda hiç konuşulmayanlarla ağırlaştı.

Uzaklarda gök gürledi ama bir vakumun içindeydim sanki. Ondan, bizden başka hiçbir şey umurumda değildi.

Lucas yarım pasta dilimini elimden aldı. Omuzlarımdaki battaniyeyi kaldırdı. Elimi tuttu ve diğer elini belime koydu.

"Ve sonra," dedi ilk kez duyduğum, asla unutamayacağım bir ses tonuyla. "Bana bir dans sözü vermeni isterdim. Ya da iki. Veya gece bitene ve ayaklarımız acıyana kadar dans etmemiz için ısrar ederdim. Sonrasında da seni evime götürmek için *yalvarırdım*. Yatağıma ve kalbime."

Kalbimin iyice genişlediğini ve fırtınalı göğe doğru süzülmek üzere olduğumu hissettim. Lucas beni tutmasaydı bu kez gerçekten kanatlanıp uçabilirdim.

Sanki bunu anlamış gibi beni kendine çekti ve müziğin ritmine uyarak sessizce dans etmeye başladık. Birbirimizin kollarında dönüp sallanıyorduk ve bir noktada yanağımı göğsüne dayadım. O an hiçbir kuvvet beni ondan ayırmazdı. Fırtına da çıksa, bina alevlere de teslim olsa, kıyamet bile kopsa ve hatta King Kong çatıya çıksa dahi bu ânı mahvedemezdi.

Yeryüzünde o ânın büyüsünü bozabilecek hiçbir şey yoktu.

Çünkü Lucas'ın kollarındaydım ve mutluluğumun ne kadar kısa süreceğinin bilincindeydim. Yakında onu kaybedecektim. Beni böyle sarmalamayacaktı. Sıcaklığını hissedemeyecektim. Elimde yalnızca hatıralar kalacaktı. Zamanla solacak anılar.

Onun için gökyüzünün bir şimşekle aydınlanmasını umursamadım.

Üzerimizdeki bulutlar fırtınayla titreştiğinde Lucas'ın kollarından ayrılmadım.

Gök yarılıp da üzerimize yağmur yağmaya başladığında bile onu bırakmadım.

Lucas'ın göğsü bir kahkahayla sarsıldı. "Tanrı aşkına," diye söylendi usulca.

Belini daha da sıkı sardım. "Yağmur keyfimi bozamaz."

"Ama çok ıslandın, Rosie. Gidelim yoksa üşüteceksin."

"Hayır," dedim yüzümü görmesi için başımı kaldırarak. "Ben iyiyim. Gitmek istemiyorum."

Gökyüzü şakası olmadığını göstermek ister gibi gümbürdedi.

Lucas hiç düşünmeden beline sıkıca sarıldığım için ceketini zorlukla çıkardı ve başımın üzerine doğru tuttu. "Rosie, lütfen," dedi. "Hastalanacaksın. Kitabın ne olacak? Teslim gününe üç haftadan az kaldı. Hadi, eve dönelim."

Ah, kalbim! Yine beni düşünüyordu. Ona deliler gibi âşık olmasaydım bile şu an olurdum.

"Ya sen?" Başımı iki yana salladığımda saçlarım yanaklarıma yapıştı. Ceketinden üzerime sular damlıyordu. "Ya ben de sana göz kulak olmak istiyorsam?"

Lucas yutkundu.

"Ya benim için önemliysen?" dedim çünkü gerçekten öyleydi. Bunu duyması gerekiyordu. Avuçlarımı göğsüne koydum ve sonraki sorumu kelimelerin üzerine basa basa, çok yavaşça sordum. "Ya seni koruyup kollamama, üzerine titrememe izin vermeni istiyorsam?"

Yüz ifadesi değişti. Sözlerimin anlamını kavramakta zorlanır gibiydi.

Belki de tam bu yüzden devam ettim. Ona kendimi açıklama ihtiyacı duydum. "Hep sen beni düşünüyorsun. Bana yardım ediyorsun." Gözlerini kapadı ve başını hafifçe iki yana salladığını gördüm. "Karşılığında hiçbir şey beklemeden bana dünyaları

veriyorsun. Ben de senin için bir şeyler yapmak istiyorum. Tüm arzularını yerine getirmek istiyorum. Benden bir şeyler istemeni istiyorum." Göğsümün bir körük gibi inip kalktığını hissettim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. O ânın coşkusuyla hiç sormamam gereken bir soru sordum. "Benden bir şey istiyor musun, Lucas?"

Göğsünün ortasına bir yumruk atmışım gibi baktı bana. Söylediklerimin onu ne kadar sersemlettiğini görebiliyordum. Alnından ve yanaklarından yağmur damlaları süzülüyordu. Tek kelime etmedi.

"Ne demek istediğimi anladın," dedim. Bu âna dek kontrol altında tutmaya çalıştığım duygularım parmaklarımın arasından kayıp giderken. "Tabii ki anladın. Onun için bana böyle bakıyorsun."

Çenesinde bir kas seğirdi.

Cevap vermedi.

Yenilgiye uğradığımı hissederek ellerimi indirdim. "Bütün suç bende," diye mırıldandım. "Aramızda hiçbir şeyin değişmeyeceğini söylemiştik. Özür dilerim, Lucas. Ama elimde değildi."

Arkamı dönüp banka bıraktığım çantamı aldım. Kendimi koca bir aptal gibi hissettiğim için yüzümü saklamaya çalışıyordum. Resmen itiraf etmiştim işte. Kalbimin paramparça olduğunu biliyordu artık.

"Rosie." Bileğimi yakaladı.

Başımı iki yana salladım. "Sorun değil."

Beni kendine çevirdi. Saçlarından yüzüne sular damlıyordu. "Sen ağlıyorsun, Rosie." Hafifçe inleyerek bana sarılmaya çalıştı. "*Ángel, por favor*. Lütfen ağlama. Bana bunu yapma."

"Ağlamıyorum," diye yalan söyledim. "Yağmurdan. İyiyim, yok bir şeyim."

Çenemi tutup başımı kaldırdı. Benimle göz göze gelene kadar konuşmadı.

"Yalancı. Ağlıyorsun işte. Seni böyle görmeye dayanamıyorum. İçim parçalanıyor." Gözlerini kıstı ve konuşmaya devam ettiğinde sesinde daha da çaresiz bir tını vardı. Kendine engel

olamıyormuş gibi bana biraz daha sokuldu. "Rosie, *preciosa*. Gözyaşlarını nasıl dindirebilirim? Söyle, ne yapayım?"

O ana dek demek hâlâ kendimi tutuyormuşum ki, bana *preciosa* dediği anda içimde bir şeyler koptu.

Aramızdaki tüm engeller kalktı.

"Beni iste," dedim. Tanrım! Çaresizlik insana neler yaptırıyordu! "Seni istediğim gibi iste beni. Sen bana başka bir hayatta ne olabileceğimizi, neler yaşayabileceğimizi gösteriyorsun ya? İşte bunlar öldürüyor beni. Onun için ağlıyorum. Onun için bu kadar öfkeliyim. Çünkü sana sahip olamıyorum. Seni çok istiyorum ve sana sahip olamıyorum."

Heykel gibi kıpırdamadan duruyordu. Yağmurun altında âdeta taş kesilmişti. Ama son sözlerimle bütün vücudu gözlerimin önünde canlandı. Kuru dallara fırlatılan bir kibrit gibi birden parladı.

Beni sertçe kendine çekti. "Bana sahip olamayacağını mı sanıyorsun?" Konuşurken nefesi dudaklarıma çarpıyordu. "Bu gözyaşlarının sebebi ben miyim?"

Yüreğim ona tamamen teslim oldu. "Ağlıyorum çünkü yalnızca arkadaşız. Bunların hiçbiri gerçek değil. Belki de senin için yalnızca bir ev arkadaşıyım. Ro ya da *Graham*."

Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Ellerinin titrediğini fark ettim. Uzaklarda bir şimşek daha çaktı. "Rosie," dedi ve dudaklarından dökülen ismim gök gürültüsüne karıştı. "Sana her Graham dediğimde bunu sadece kendime gerçekleri hatırlatmak için yaptım. Seni o şekilde arzulayamayacağımı hatırlamak için. Her dışarı çıktığımızda, seninle bir anlaşma yaptığımızı kendime defalarca tekrarlamak zorunda kaldım. En yakın arkadaşın olmak istediğimi söyledim ya? Tek nedeni seninle yakınlaşmak istememdi. Bana verebileceğinin en fazlasını almak için."

Ciğerlerimdeki bütün hava bir anda boşaldı.

"Benden bir şey istediğinde sorman yeterli." Alnını benimkine dayadı ve titrek bir nefes verdi. "Her istediğini yapmak için

kendimi sonuna kadar zorlayacağımı bilmiyor musun? Kendimi yeterince ifade edemedim mi?"

"Doğru mu? Ciddi misin? Ama sen..."

"Ne kadar ciddi olduğumu tahmin bile edemezsin."

Korkularımla mücadele ediyordum. Gerçek miydi bu yaşadıklarımız? "O hâlde öp beni. Beni öpmeni istiyorum, Lucas."

Çenemdeki elini enseme doğru kaydırdı ve ıslak saçlarımın arasına geçirdi.

Son bir nefes için mücadele eder gibi, üzerimize yağan yağmur kıyametin habercisiymiş gibi dudaklarıma yapıştı. İlk ve son kez öpüşür gibi öpüştü benimle. Ondan istediğim şeyi bana verebilmek için son şansıymış gibi öptü. Belki de endişe etmeliydim ama aldırmadım. Dudaklarımız kenetlenmişken ve âşık olduğum adam beni aklımı başımdan alan bir tutkuyla öperken dünya umurumda değildi.

Vücudunu benimkine yasladığında ensemdeki elini sırtımdan aşağı doğru kaydırdı ve belime sarıldı. En ufak bir direnç göstermeden ona sokulmamla hafifçe inledi. Kasıklarını karnıma bastırırken eli yeniden bel çukurumu buldu. Göğsüm göğsüne değdi. Parmaklarını açtığını hissettim.

Onunla daha da yakın olma ihtiyacıyla boynuna sarıldım. Parmak ucuma yükselirken aramızdaki kumaş katmanlarına lanet ettim. Onu soymak, gerekirse üstünü başını parçalamak ve çıplak vücudunu zihnime kazımak istedim.

Dudaklarını boynuma doğru kaydırdığında zevkle inledim. Bu ses onu kışkırtmış gibi birden hafifçe eğildi ve beni kucakladı.

Bu sahneyi daha önceden çalışmıştık sanki. Her şey öylesine kusursuzdu. Hiç düşünmeden bacaklarımı beline doladım.

"Lucas," diye fısıldadım soluk soluğa. Parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim. "Lucas..." Kulakmememi hafifçe dişlediğinde ürpererek duraksadım. "Yapama–"

"Sadece istediğin kadarını yapacağım," dedi ve kucağındaki ağırlığımı değiştirdiğinde sertleştiğini hissettim. "Seni öpmemi

stedin." Göz göze geldik. Yüzünde vahşi bir ifade vardı. Gözlerinde şehvet pırıltıları yanıp sönüyordu. "Başka ne istiyorsun?"

Her şeyi. "Bir öpücük daha. Sonra bir tane daha ve bir tane daha..."

Eli saçlarımın arasına döndü. Islak buklelerimi hoyratça kavrayarak yana çekti. "Sadece o kadar mı?" diye tısladı dişlerini hafifçe boynuma geçirerek.

Hayır, demek istedim ama avucunu başımın arkasına koydu ve dudaklarımız yeniden buluştu. Kasıklarımız bir kez daha çarpıştığında bacaklarımın arasında sertliğini hissettim. Öyle ateş gibiydi ki ben...

"Lucas," diye mırıldanırken gözlerim kapandı.

"Sana bir soru sordum," dedi boğuk bir sesle. "Her istediğini vereceğimi söyledim. İstediğini yaptım ve seni öptüm. Ve şimdi..." Durup beni kucağında hafifçe zıplatarak daha sıkı tuttu. Bu sürtünmeyle bütün vücudum hazla yanmaya başladı. Muhteşem bir histi ama yetmiyordu. "Sana daha fazlasını vermek istiyorum," diye fısıldadı aklımdan geçenleri okumuş gibi. "Dudaklarınla sınırlı kalmak istemiyorum."

Bu kez ben kucağında kıpırdanarak şehvetle zonklayan aletini hissetmek için usulca aşağı kaydım. Yüz hatlarının zevkten çarpılmasını izlemek beni daha da kışkırttı. Ensesindeki saçlara yapıştım. "O zaman durma. Bana daha fazlasını ver. Maskeli balda söylediğini yap."

Yutkunduğunu ve bakışlarının donuklaştığını gördüm. "Bu kadar mükemmel olmak zorunda mısın?" diye inledi. "İçimde ne var ne yoksa uyandırmayı nasıl bu kadar iyi biliyorsun?"

Ah. "Her şeyi istiyorum," diye inledim.

Lucas'ın ifadesi değişti. Arzularıma boyun eğmek üzereydi ve ben de ona izin verecektim. Onu cesaretlendirmek için dudaklarına yapıştım. Boğazından bir zevk iniltisi yükseldi ve bir zil sesi çınladı.

Telefonumun melodisini önce tanıyamadım. Ama ikinci ça-

lışında Lucas'la içine hapsolduğumuz balondan başımı dışarı uzattım ve nefes almaya çalıştım.

"Telefonun çalıyor, *preciosa*," diye fısıldadı çatlak bir sesle.

Sersemliğimi hâlâ üzerimden atamamıştım. Zihnimi saran pusun arasında yolumu bulmaya çalışırken telefonum sustu ve birkaç saniye sonra yeniden çalmaya başladı.

Lucas dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu. Sonra beni alnımdan öptü ve yere indirdi. Çatının girişinde bıraktığımız paltolarımıza doğru yürüdük. Bu arada Lucas benim yerime çantamı karıştırarak telefonumu buldu.

Ekrana baktım. Bilinmeyen bir numara arıyordu. Telefonu açtım.

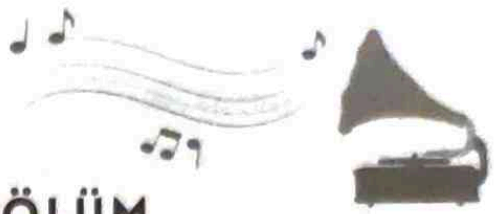
"Rosie," dedi biri. "Eve dönmek istiyorum."

"*Olly?*" Dakikalar önce ateş gibi yanan her yerim buz kesti. "Neredesin?"

Kardeşim hemen cevap vermedi. Arkadan bangır bangır müzik sesi geliyordu. Gece kulübünde olduğunu tahmin ettim.

"Adresi yolla," diye bağırdım. "Olly, duyuyor musun? Bana konum at. Geliyorum."

"Sağ ol," dedi kestirip atarak ve hat kesildi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rosie

Lucas bir kez daha elimi sıktı.

Yola çıktığımızdan beri yapıyordu bunu ve anlamını biliyordum. "Yanındayım, her şey yoluna girecek," demesine gerek yoktu. Avucuna aldığı elimi büyük bir şefkatle ama bir o kadar da kararlılıkla sıkması bana güven veriyordu. Hatta güven aşılamaktan da fazlası vardı bu dokunuşta. Benimle olması, bütün hikâyeyi öğrenmeye çalışmadan bir taksi çevirmesi ve ben bu denli sersemlemişken dizginleri eline alması yetmezmiş gibi şimdi de bana destek olmaya çalışıyordu.

Sadece şu yarım saat içinde yaptıklarıyla bile bana dünyaları vermişti.

Olly'nin patlamış dudağıyla karşıma çıktığı günü hatırladım.

Tanrım, nasıl bir pisliğe bulaştın, Olly?

Lucas yine parmaklarımı kavradı ve sanırım birkaç teselli sözcüğü mırıldandı. Ama ben yalnızca kafamın içinde yankılanan kendi sesimi duyuyordum. *Ne olur, kardeşime bir şey olmasın ne olur, ne olur,* diyordum içimden.

Taksi Olly'nin gönderdiği adreste durduğunda Lucas'ın bana engel olmasına fırsat vermeden elimi hızla çektim ve dışarı fırladım.

"Rosie, dur!" Küfrettiğini duydum ama otomatik pilota bağlamış gibi yürümeye devam ettim.

Arkamdan hızlı ayak sesleri geldi. Bana yetişmek için koşuyordu galiba. Tam bir pislik gibi davranıyordum. Sakat diziyle onu peşimden koşturmamalıydım. Ama...

Elimi yakalayıp zorla durdurdu beni. Yanımdan dolaştı ve karşıma dikildi. "Bunu bir daha yapma. Lütfen, Rosie."

Saçları hâlâ ıslaktı. Paltolarımızın içindeki kıyafetlerimiz

nemden ağırlaşmıştı. O da benim gibi üşüyor olmalıydı ama bu kadar perişan görünmesinin nedeninin bu olmadığını tahmin ettim.

"Özür dilerim," dedim pişmanlıkla. "Yapmamalıydım."

Elini sıktığımda yüz hatları gevşedi.

Derin bir iç çekip etrafıma bakındım. Uzaktan yüksek bas bir müzik sesi geliyordu. Olly'nin bana mesaj attığı gece kulübü sokağın aşağısındaydı. Pembe Flamingo.

"Bu tarafları biliyor musun?" diye sordu Lucas.

"Hayır, hiç gelmedim. Ama tekin mahalleler olmadıklarını biliyorum." Duraksadım. "Sana söylemem gereken bir şey var, Lucas." Gözlerini yüzüme dikerek bekledi. "Kardeşimin gözü morarmıştı. Birkaç hafta önce. Ben..."

Bense hiçbir şey yapmamıştım. Hiçbir şey! Çekip gitmesine izin vermiştim.

Lucas kaşlarını çattı ve sağına soluna baktı. "Mesaj at. Geldiğimizi haber ver. Cevap vermezse içeri girip onu alırız."

Başımı salladım. Neon ışıklı kapıya doğru yürümeye başlamıştım bile.

Lucas elimi çekti. "Arkamda duracaksın, anlaştık mı? Aşırı korumacı bir kahraman gibi davranmaya çalışmıyorum ama birileri bize bulaşırsa bırak ben halledeyim." Yumruğunu göğsüne vurdu. "Sen yanımda kal yeter."

"Ama ya..." diye açıldı ağzım.

"*Ángel,*" dedi suratını buruşturarak. "Bir sürü yere girip çıktım, tamam mı? Kendimle gurur duymuyorum ama birkaç kavgaya karıştığım bile oldu. Lütfen, yanımda kal ve bana güven."

"Anladım." Tereddüt etmeden başımı salladım. "Sana güveniyorum. Yanından ayrılmayacağım ve işine karışmayacağım." Rahat bir nefes aldı. "Ama sen de dikkatli olacaksın. Benim yüzümden başını belaya sokmanı istemiyorum."

Bakışları yumuşadı ve birden eğilip dudaklarımın kenarını öptü. "Ben de sana güveniyorum, *ángel.*"

Böylece tekrar yürümeye başladık.

Lucas neon ışıklı tabelaya birkaç adım kala durdu. Koyu kızıl bir perdeyle gizlenen girişin önünde iriyarı bir fedai duruyordu.

Olly mesajıma cevap vermiş mi diye son kez telefonuma baktım. Vermemişti. "Gidelim," dedim.

Lucas önüme geçti ve fedai bizi baştan aşağı süzdü.

"Çiftlerin girmesi yasak. Dansçılar arka kapıdan."

Neden ikimizi de içeri alması gerektiğini açıklamak için bir adım öne çıkıp Lucas'ın yanında durdum.

Ama kapıdaki dağ gibi adam beni eliyle durdurdu. "Çiftler giremez," diye yineledi ve perdeyi araladı. "Sen geç," dedi bana. Lucas'a işaret etti. "Sen ikile. Ya da arkadan gir."

"Hayır," diye karşı çıktı Lucas. Kapıya doğru bir adım daha attığımda "Rosie, lütfen," diye atıldı bana engel olmak için.

Elini bırakıp tek başıma idare edeceğimi söyleyecektim ki perde açıldı ve adımı duydum.

"Rosie," dedi kardeşim. Benim *küçük* kardeşim.

Belden yukarısı çıplaktı ve yağ gibi bir şeyle kaplıydı. Bir de simle.

Üzerine atlayıp boynuna sarıldım. "İyi misin? Lütfen iyi olduğunu söyle."

Olly etrafa kaçamak bakışlar fırlattı.

"Evet," dedi çatlak bir sesle. "Ama gitmeliyiz."

Onu bırakıp ellerimi yanaklarına koydum ve yaralı mı diye yüzüne baktım. Ne zaman bu kadar büyümüştü? "Olly, neler oluyor?"

Fedai ondan önce konuştu. "Kuralları biliyorsun, Graham. Kapının önünde takılmak yok. Dansçılar arkaya. İçeri girmek için beş saniyen var."

"Olly..."

Kardeşim başını iki yana salladı ve bizi kulübün önünden uzaklaştırmaya çalıştı. "Gidelim, Rosie. Her şeyi anlatacağım ama burada olmaz."

Lucas elini belime koydu. "Olly kapıdan çıkar çıkmaz Uber

çağırdım. Birazdan gelir." Arkamıza geçti ve yürümeye devam etmemiz için bizi hafifçe itti.

Paltosunu çıkarıp elime tutuşturdu. "Şunu kardeşine giydir."

"Kim bu?" diye sordu Olly.

Ona baktığımda Lucas'ın takım elbisesini süzdüğünü gördüm. Sonra benim elbiseme göz attı ve pat diye durdu. "Hasiktir. Biriyle randevuda mıydın?"

Bu soruya cevap vermemeyi tercih ederek kardeşimi elinden tutup çekiştirdim. "Ama şimdi buradayım. İyi ki aradın, Olly."

Lucas başıyla onaylarken arkamızdan ayak sesleri geldi. Hep birlikte döndük ve kulüpten çıkan adama baktık.

"Jimmy," diye mırıldandı Olly. "Siktir."

"Bak sen," dedi Jimmy denen adam ağır bir aksanla. "Kimleri görüyorum? Fıstık ablanın geleceğini bilseydim hazırlanırdım, Graham." Pis pis sırıtarak beni baştan aşağı süzdü.

Haftalar önce kardeşimi Penn İstasyonu'nun önünden almaya gelen adamı hemen tanıdım.

Olly de, Lucas da aynı anda önüme geçti.

Yine de Jimmy'yle göz temasımı kesmedim. Onun gibi zorbaları nerede görsem tanırdım.

"Bir merhaba bile demeyecek misin?" Dilini şaklattı. "Ne ayıp."

Lucas'ın Olly'nin önüne geçerek ona doğru yürüdüğünü gördüm.

Sırtını dikleştirdi ve omuzları gözüme daha da geniş göründü. "Onunla konuşmayacaksın," dedi hiç duymadığım tehditkâr bir sesle. "Ondan tarafa bile bakmayacaksın. Ona ya da Olly'ye bir diyeceğin varsa bana söyle."

Jimmy yılışıkça sırıttı. "O zaman arkana saklanan bebek suratlıya söyle. Sıradaki gösteri on beş dakikaya başlıyor. İçeridekiler çıldırdı. Yağlanıp sahneye çıksa iyi olur." *Sıradaki gösteri.* Olly'nin orada dans ettiğini daha yeni hatırlamıştım. Kardeşim bir striptizciydi. "Hatununu paketledik diye mızıkçılık ederse sonuçlarına katlanır."

Paketlemek mi? Ah, Olly. Kız meselesi yüzünden başı derttey-di. Bu kadarını tahmin etmiştim zaten.

Jimmy'nin sözleri karanlık gecede yankılanırken arkamızda bir araba durdu.

Jimmy'nin gözlerini kıstığını gördüm.

Lucas bize bakmadan, "Arabaya binin, Rosie," dedi.

Hâlâ şokta olduğum için duraksadım. Lucas, Jimmy'yle aramızda dağ gibi dikilmeye devam etti.

"Ángel," dedi boğuk ve otoriter bir sesle. "Arabaya binin. *Lütfen."*

Nihayet kendimi toplayıp kardeşimin koluna girdim ve birlikte arabaya doğru yürüdük. Olly arka koltuğa oturduğunda Lucas'a baktım. O aynı yerdeydi ama Jimmy yanına gelmişti ve konuşuyorlardı. Öfkeyle tısladıkları için ne dediklerini duyamıyordum.

Bu iş hiç hoşuma gitmemişti. Lucas'ı gerekirse kolundan çekiştirerek oradan götürmek istiyordum.

"Burada kal, Olly," dedim ve şoföre beklemesini işaret ettim.

Lucas'ı bu pisliğe ben bulaştırmıştım ve benim yüzümden başına bir şey gelmesine katlanamazdım. Yanına varmak üzereyken, tam ellerimi ona doğru uzattığım sırada Jimmy birden omuzlarını arkaya atarak efelendi. Lucas'ı göğsünden sertçe itti.

Nezaketi ve iyi niyetiyle beni kendine âşık eden adam arkaya doğru sendeledi. Neyse ki düşmedi ve çabuk toparlandı. Ama Jimmy'ye karşılık vermek yerine bir adım daha geriledi.

"Şanslısın," dedi buz gibi bir sesle. Başıyla beni gösterdi. "Ona söz verdim. Belaya bulaşmayacağım."

Jimmy alayla sırıttı. "Hadi ya?" dedi pişkin bir tavırla.

Lucas ona dik dik baktı ve arkasını döndü. Bana verdiği sözü tutuyordu.

Ama sonra her şey o kadar hızlı olup bitti ki neye uğradığımı şaşırdım. Jimmy ok gibi fırladı ve botunu Lucas'ın baldırına geçirdi. Sağ bacağına.

Lucas dizlerinin üzerine yığıldı. Başı omuzlarının arasına düştü. Kesik kesik solumaya başladı.

O an gözüm karardı, kulaklarım çınlamaya başladı ve bütün dünyam kızıla boyandı. Yakıcı bir öfkeyle kendimi kaybederek fırladım.

"Şerefsiz herif!" diye bağırdım.

"Affedersin," dedi pislik herif. "Ama gördüğün üzere kelimeler benim için bir anlam ifade etmiyor."

Bu sözler üzerine daha beter gözüm döndü. Tedbiri tamamen elden bıraktım.

O şerefsizin canını acıtacak bir şey bulma umuduyla etrafıma bakındım. Ama omzumda asılı çantam dışında hiçbir şey bulamadım.

Çantanın sapını kavradığım gibi elimi kaldırdım. Onu suratına fırlatmaya hazırlandım. Saçmaladığımın farkındaydım ama kendime hâkim olamıyordum.

Sıcak parmaklar bileğimi kavradı ve o sırada bana engel olabilecek tek kişinin sesini duydum. "Rosie, *yapma*."

Dudaklarım aralandı ve "*Bırak*," diye tısladım.

Bileğimi daha da sıkı tuttu. "Bana söz verdin." Vermiştim ama bu, Lucas o kalleşçe darbeyi yemeden önceydi. "İndir çantanı."

Ona itaat etmemin nedeni sesindeki yakarış değildi. Can acısına rağmen ayağa kalktığını fark etmemdi. Ona baktım ve ıstırabı arasında bana gülümsedi. "İnan, değmez."

Değmeyeceği doğruydu.

Ama hayatımda ilk kez şiddeti seçmek istedim.

"Gel, eve gidelim." Lucas çantamı onu mengene gibi sıkan parmaklarımın arasından çekip aldı. İtiraz etmeme aldırmadan koltuğunun altına sıkıştırdı. Sırtını dikleştirdi ve kolunu omzuma atarak benden destek aldı. Birlikte arabaya doğru yürürken can acısını belli etmemeye çalıştığını fark ettim. Arabanın yanında arkasını döndü. "Benim kaybedecek *hiçbir şeyim* yok, Jimmy," dedi. "Bunu hatırlasan iyi edersin çünkü bir dahaki sefere çekip gitmeyeceğim."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rosie

Yolda kimse tek kelime konuşmadı.

Olly, Lucas'ın paltosunu çıplak omuzlarına sararak camdan dışarıyı izledi.

Ben ikisinin arasında oturdum ve kardeşimin koluna girdim. Lucas ifadesiz bir yüzle elimi sıkıca tuttu. Bu kez desteğe ihtiyacı olan benmişim gibi.

Sanki yere yığılan benmişim gibi. Sanki acı çeken o değilmiş gibi. Hem de benim yüzümden.

Vicdan azabım o kadar şiddetliydi ki ara sıra soluğum kesiliyordu. Belki de bu yüzden son gecemde Lina'nın dairesine girdiğim gibi ipleri elime aldım. Bir şeylerle oyalanmazsam çıldıracaktım zira.

Kardeşimi zorla duşa soktum. Çıktığında Lucas'a da aynısını yaptım. Lucas'ın verdiği eşofman takımını Olly'nin eline tutuşturduktan sonra çay demledim. Dolaptan yedek battaniyeleri çıkarıp kanepenin ucuna koydum. İçlerinden biri titremeye başlarsa müdahale etmek için. Lucas için bir avuç buz çıkarıp bir mutfak bezine sardım. Sonra da ağrı kesicileri aramaya başladım. Sonuçta burası benim evim değildi ve Lina'nın ilaçlarını nerede sakladığını bilmiyordum.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Lucas elbisemle mutfak dolaplarının altına bakmak için çömeldiğimde.

"Asıl *sen* ne yapıyorsun, Lucas?" dedim. "Otur ve bacağına buz koy."

"Önce ne aradığını söyle."

"Ağrı kesici. Senin için." Büyük bir tavayı kenara iterek iç çektim. "Her yere baktım. Banyoya, şifoniyere. Lina'nın bir ecza dolabı olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Rosie." Ses tonu ona bakmama neden oldu. Mutlu görünmüyordu. Bu şartlarda normaldi tabii. "Orada ilaç yok. Sadece tencereler var."

"Doğru," dedim. Ayağa kalktığımda nemli kumaş bacaklarıma yapıştı. "Sokağın sonunda bir eczane var. Belki açıktır."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi kesin bir dille. "Burada benimle kalıyorsun. Ayrıca şu elbiseyi çıkarıyorsun ve kendini duşa atıyorsun."

"Ama..."

Bana doğru yürüdü ve burnumun dibine kadar girdi. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bu işler karşılıklı, Rosie. Sen bana bakacaksın, ben de sana. Birbirimize göz kulak olacağız çünkü biz bir ekibiz."

"Ekip." İç çektim ve gözlerimi kapadım.

Başparmağını çenemde usulca gezdirdi. "Duşa gir ve kuru bir şeyler giy. Ben Olly'yle ilgilenirim."

Ona ilanı aşk etmeme ramak kala kendini tuttum ve başımı sallamakla yetindim.

Banyoya girdiğimde sakinleşmeye çalıştım. Duygularım karmakarışıktı. Hem mutluydum hem de vicdan azabı çekiyordum. Lucas'a âşıktım ve kalbimin kırılmasından korkuyordum.

Duş alıp saçlarımı havluyla iyice kuruladım ve pijamalarımı giydim. Banyonun kapısını açtığımda Olly'nin bir battaniyeye sarınarak kanepenin bir köşesine oturduğunu gördüm. Lucas yerdeydi ve sırtını kanepenin diğer ucuna dayamıştı.

Dizine buz koyduğunu fark ettim. Göz göze geldiğimizde gülümsedi. Sonra şortumun açıkta bıraktığı bacaklarıma baktı ve gözlerindeki şefkat yerini tutkuya bıraktı.

Birkaç saat önce bana böyle bakması bütün vücudumun karıncalanmasına neden olabilirdi. Ama şimdi yalnızca canım yanıyordu çünkü bu geceyi mahvetmiştim. Benim yüzümden acı çektiğini düşündükçe içim içimi yiyordu.

"Gelsene," dedi kanepeye vurarak. "Olly'ye ne izleyelim diye soruyordum."

İç çektim. "Geç oldu, Lucas. Ben..."

Ama sızlanmama izin vermeden baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bana baktı. "Olanları unutmaya ihtiyacımız var. Size yemek yapardım ama..."

"Hayır," diye sözünü kestim. Kendini yormasını kesinlikle istemiyordum. "Ne yemek ne de başka bir şey için ayağa kalkacaksın. Lütfen, Lucas. Otur oturduğun yerde."

Güldü ve kahretsin ki kimse ondan daha güzel gülemezdi.

"Bence doğru söylüyor, Rosie," dedi kardeşim.

"İkiniz bir oldunuz da bana kafa mı tutuyorsunuz?" İç çektim ve gidip Lucas'ın karşısına dikildim. "Neden kanepeye oturmuyorsun? Hem bacağını uzatırsın."

"Yerde iyiyim."

Ona ters bir bakış fırlattım.

Bana karşı çıkmak ya da beni ikna edecek bir şeyler söylemek yerine avucunu bacağımın iç tarafına koydu. Sonra çok yavaşça çıplak tenimi sıktı. Dokunduğu yerden bütün vücuduma elektrik akımları yayıldı. Heyecanla ürperdim.

Lucas elini çekmedi ve başını arkaya atıp gözlerimin içine baktı. "Beni ayağa kaldırma, *ángel*," dedi ciddi bir sesle ve bunu yapacağını biliyordum. "Gerekirse seni kucakladığım gibi kanepeye taşırım."

Tanrım, şu adam! "Sen kazandın," dedim pes ederek.

Hafifçe inledi ve elini bacağımdan çekti.

Öylesine çıkardığı şu belli belirsiz ses bile beni derinden etkiliyordu. Kendimi kanepeye attım ve Lucas yana kayarak çıplak dizlerimin arasına yerleşti.

Bir eliyle buzu tutmaya devam ederken diğer kolunu bacağımın üzerine attı. "Yerde oturmak hiç bu kadar rahat olmamıştı," diye söylendi.

Güldüm ve pervasızlığına bir kez daha hayret ettim. Kanepeden kucağına atlamamak için kendimi zor tuttuğumu bile bile bir de böyle laflar etmiyor muydu?

"Bezelye?" diye seslendi Olly.

Ona baktım. "Efendim?"

"Neden Lina'dayız?"

"Uzun hikâye. Yarın eve döneceğim."

Lucas başıyla dizimi dürttü ve elimi bacağımdan yukarı doğru kaydırarak parmak uçlarımla saçlarına dokundum. Çikolata rengi buklelerini dalgın dalgın okşadım.

"Ama önce seni babama götüreceğim," diye ekledim Lucas'ın dokunuşumla başını yana yatırmasını zevkle izleyerek. "Tren'le Philly'ye gideriz. Ben akşam dönerim."

"Olur," dedi Olly kuzu kuzu. O kadar rahatlamıştım ki az kalsın çocuk gibi ağlayacaktım. "Sen duştayken sevgiline de söyledim ama... gecenizi mahvettiğim için özür dilerim," diye devam etti. İşin tuhafı, bacaklarımın arasında oturan, başını dizime yaslayan ve bir eliyle ayak bileğimi kavrayan adam bu yakıştırmayı karşı çıkmadan kabullendi. Gerilmek şöyle dursun gözünü bile kırpmadı üstelik. "Sana bir açıklama borçluyum, Rosie," dedi Olly. "Seni çağırmam büyük aptallıktı. Oraya tek başına gelseydin, Jimmy..."

"Ama gelmedi," diye araya girdi Lucas. "Önemli olan bu, değil mi?"

"Kesinlikle. Hem pişman olduğunu biliyorum." Aklımda ya da kalbimde bununla ilgili en ufak bir şüphe yoktu. Olly pişmandı ve verdiği bu çetin sınavın onun için iyi bir hayat dersi olacağını biliyordum. "Yine de neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

Olly başını onaylar gibi salladı ve birden sessizleşince önce anlatmayacağını sandım ama anlattı. "Bir kız var. Lexie. Aslında her şey onunla başladı." Sıkıntıyla iç çektiğinde ne kadar büyüdüğüne bir kez daha hayret ettim. Olly değişmişti, olgunlaşmıştı. "Bir iddia uğruna. Onu etkilemeye çalışıyordum. Sonra gerçekten eğlenmeye başladım. Bu kadarını beklemiyordum doğrusu. Parası iyiydi. Hani bir film vardı ya? Oradaki rakamlar yalan değilmiş yani." Acı acı güldü. "Ertesi akşam yine gelecek kadar kazandım. Sonra da onu görmek için her gece gitmeye başladım. Ona göz kulak olmak için."

Kardeşim anlattıkça aklımda yeni soru işaretleri beliriyordu. Ama sadece içlerinden en önemlisini sormayı yeğledim. "Lexie iyi mi?"

Başını salladı. "Evet. Biz... Boş ver. Başı dertteydi, Rosie. Ama ben bir şekilde onu kurtardım. Onun için, artık orada çalışmak istemiyorum." Bakışları bulutlandı. "Jimmy mekân sahibinin sağ kolu. İşi bırakmamı hazmedemedi. Belirli bir kitlem oluşmuştu. Ama seni işin içine katarsam üzerime gelemeyeceğini biliyordum. Dikkat çekmek, başını belaya sokmak istemeyecekti. Bencillik ettim işte. Seni aramam büyük hataydı."

"Canım benim," diye iç çektim kalbim sızlarken. "Ben senin ablanım. Başın sıkıştığında tabii ki beni arayacaksın. Bunun bencillikle ne ilgisi var?"

"Benim yüzümden sevgilin yaralandı. Sen de zarar görebilirdin."

Lucas o zaman tepki verdi ve "Sen bir şey yapmadın," dedi. "Jimmy yaptı. Ben varken kimse Rosie'ye el süremezdi. Sana bunu söyledim."

"Sağ ol," diye fısıldadı Olly.

Kardeşim daha fazla konuşmadı. Bacaklarımın arasında oturan harika adam da başka bir şey söylemedi. Lucas'ın saçlarıyla oynamayı ve parmak uçlarımla kafasına nazikçe masaj yapmayı sürdürdüm. Vücudu iyice gevşeyince de onu sevip okşamaya devam ettim. Teninin sıcaklığı tüm sinir uçlarımı uyarmasına rağmen, sevdiğin birine dokunmanın yalnızca kıvılcımlar ve havai fişeklerle ilgili olmadığını anlamaya başlamıştım. Huzur ve güvenle de ilgiliydi. Kim bilir kaç tane aşk romanı okumuştum ve kendim de bir tane yazmıştım. Öteki de yoldaydı. Ama bir erkeğe dokunmanın bana dünyanın tüm endişelerini unutturabileceğini ve hem içerideki hem dışarıdaki tüm sesleri susturabileceğini bilmezdim. Bir meşale gibi içten içe yanabileceğimi, kalbimin ışıkla dolabileceğini hayal dahi edemezdim.

Uzunca bir süre yerimizden kıpırdamadık. Hepimiz boş gözlerle televizyona bakıyorduk ama aslında izlediğimiz yok-

tu. Olly'nin nefesi derinleşip hafifçe horlamaya başladığında Lucas'ın kulağına fısıldadım.

"Yatalım hadi."

Kalkıp önüne geçtim ve iki elimi birden ona uzattım. Lucas da uyumak üzereydi, gözleri kapanıyordu. Ellerimi tuttu ve ayağa kalkmasına yardım ettim.

Ona her sokulduğumda aynısı oluyordu ve kesinlikle bir şikâyetim yoktu doğrusu. Lucas beni yine kollarına aldı. Büyülü bir an boyunca sımsıkı kenetlendik.

Başını eğdi. "Bu gece harikaydın, Rosie."

Halbuki bu gece ve son zamanlarda hiçbir şeyi doğru yapamadığımı hissediyordum.

Başımı salladım ve dönüp yatağa doğru yürüdüm.

"Rosie?" diye fısıldadı kanepenin yanından. "Yardım edersen..." Bir şey düşünür gibi hafifçe kaşlarını çattı. "Kardeşini yatağa taşıyalım."

"Gel," dedim yorganı açarak. Lucas'ın tereddüt ettiğini gördüm. Hâlâ aynı yerde dikilmesi ve kararsızlığı içime dokundu. "Bırak Olly'yi. Bu gece yanımda uyu."

Çenesini sıktı.

"Lucas Martín," dedim fısıldamama rağmen sesimdeki gerginliği hissederek. "Derhal yanıma gelmezsen kalbimi kıracaksın. Bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum. Hele bu gece."

Şaka yapmıyordum.

Sadece birkaç saat önce Lucas'ın kollarındaydım ve çılgınca öpüşüyorduk. Ve bunu konuşmaya henüz fırsatımız olmamış olsa da aramızda bir şey değişmişti... *Daha fazlası* olmuştuk.

Düşüncelerim yüzüme yansımış olmalıydı ki Lucas'ın kararsızlığı kayboldu.

Canının acıyıp acımadığını yüzüncü kez sormamayı tercih ettim ve yanına uzanıp yorganı üzerimize çektim. Ona döndüğümde derin bir iç çektim. Lucas sırt üstü yatmaya devam etti ve başını çevirip bana baktı.

"Rahat mısın?"

"Hiç olmadığım kadar, *ángel*."

Yutkundum ve gözlerimi yüzünde dolaştırarak gerçek hislerini anlamaya çalıştım. Canı acıyor muydu? Bu gece benimle geldiğine pişman mıydı? Beni öptüğüne pişman mıydı?

"Yaralandığın için çok üzgünüm, Lucas. Ama..." Aklımdan geçenler için kendimden nefret ederek duraksadım. "Her şeye rağmen iyi ki yanımdaydın. Böyle dediğim için korkunç biri olduğumu düşünmezsin umarım."

Başını iki yana salladı. "Üzülme, lütfen." Daha fazla kendimi suçlamayacağımdan emin olmak istercesine ısrarla gözlerimin içine baktı. "Oraya yalnız gitmene asla izin vermezdim, Rosie. Asla."

Ona sokuldum.

Parmak uçlarıyla dudaklarımın kenarına dokundu. Sonra çabucak çekti elini. "Bıraksam o adamı çantanla döveceğine inanamıyorum. Benim için."

Gülmüyordu. Gülümsemiyordu bile. Bu konu o kadar ciddiydi ki ben de gülebileceğimi sanmıyordum. "Ben de bana engel olmana inanamıyorum."

"Her zaman güzelsin," dediğinde şaşırdım ve kalp atışlarım hızlandı. "Ama beni korumak için o adamın üzerine atlamaya hazırlanırken..." Gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi. İçlerinde yanan şehvet pırıltıları olmasaydı âdeta huşuyla baktığını söyleyebilirdim. "Nefes kesiciydin. Bir intikam meleği gibiydin. O an seni öpmek istedim. Kendimi zor tuttum."

Yüzüme ateş bastı. Dudaklarımı araladım. Utançla ilgisi yoktu. Bütün vücudum ona duyduğum özlemle sızlıyordu. Çünkü Lucas sadece beni öpmek ister gibi bakmıyordu yüzüme. Beni öpmezse ölecekmiş gibi bakıyordu.

"Yapamayız," dedi nefes nefese. "Geç oldu. Biraz uyuyalım."

İsteksizce başımı sallayarak onayladım.

"Sana söz, bacağım yarın daha iyi olacak."

Ona inanmadım ama üzülmemem için çabalaması kalbimi ısıttı. "Sana istediğimi sorabileceğimi söylemiştin. Merak ettiğim bir şey var." Başıyla onayladı. "Neden kâbus görüyorsun?"

Yan dönmeye çalıştığında acıyla yüzünü buruşturdu.

"Kaza yüzünden," diye itiraf etti ve ancak bir süre duraksadıktan sonra devam edebildi. "İşin tuhafı kâbuslarımda hep boğulduğumu görüyorum. Öyle bir tehlike atlatmadım halbuki. Zihnim beni uykusuz bırakmak için türlü senaryolar üretiyor." Derin ve titrek bir nefes verdi. "Olanlardan sonra bir daha bunu hiç konuşmadım. Daha doğrusu, konuşamadım."

Ona biraz daha sokuldum. "Neden?"

"Konuşmak, yaşadıklarımı anlatmak istediğim biri yoktu da ondan. Şimdiye kadar. Bana değer veren insanlar beni iyileştirmeye çalışacaktı. Bozuk bir aletmişim gibi beni tamir etmek için uğraşacaklardı. Ama benim tamir edilecek bir yanım kalmadı, Rosie."

Tamir etmek mi? Mükemmel olduğunu görmüyor muydu? Lucas'ın tamir edilecek bir yanı yoktu ki. "Bozuk olmayan bir şeyi tamir edemezsin, Lucas."

Kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. "Lina'nın düğününden haftalar önce, Hossegor'de bir yarışmaya hazırlanıyordum," dedi acı bir sesle. Bana açılacağını anladım. Nihayet benimle bunu konuşacaktı. Güvendiği tek insan olduğum için kendimi öyle şanslı hissettim ki.

"Hossegor neresi?"

"Fransa," dedi. "Aslında tehlikeli bir kumsal sayılmaz. Ama dalgalarıyla bir noktası var ki, favorim. Rosie" –buruk bir mutlulukla iç çekti– "gerekli şartlar oluştuğunda dalgaların boyu üç metreyi buluyor. Dev gibi oluyorlar. Onun için, yılda en az bir kere oraya gitmeye çalışıyordum. Bazı günler doğru düzgün sörf bile yapamıyordun. Ama o dalgalar için değerdi."

Yakından tanıdığım bir tutkuyla konuşuyordu. Yazmaktan bahsederken ben de sesimde aynı tınıyı duyuyordum. Hayallerimi anlatırken. Belki bir de yemek yaparken bu kadar olmasa bile mutlu ve coşkulu görmüştüm onu.

"Ama sözünü ettiğim o yerin bir handikabı var," derken ses tonu tamamen değişmişti. "Kıyıda kırılan bir dalgayı yakala-

dığında seni karaya doğru sürüp kumsala fırlatabilir. O hız ve güçle betona çarpmış gibi olursun. Boynun kırılabilir. Omurgan zedelenebilir. Ya da düşüşüne bağlı olarak kolunu veya bacağını kırabilirsin. Bazen hepsini birden." Gözlerini kapadı ve kırgın bir sesle devam etti. "Bunları biliyordum. Tüm risklerden haberdardım. Orada sadece profesyoneller sörf yapabilir. Tehlikeli olduğu kadar da çekiciydi benim için. Ama..."

Yine de olanlar oldu.

Avucumu göğsüne koydum. Kalp atışlarını hissettim.

"Ama..." diye yineledi fakat devamını getirmedi. Kesik kesik solumaya başladığını fark ettim. "Dizim parçalandı. Ameliyat olmam gerekti. Her şey..." Gözlerinde beliren donuk ifade kalbimi milyonlarca parçaya böldü. Yaşadıklarının adaletsizliğine isyan etmek istedim. Ona tüm kaybettiklerini geri vermek istedim. "Sağ bacağım ciddi şekilde sakatlandı, Rosie. Her şeye yeniden başlayamayacak kadar yaşlıyım. Tamamen iyileşmem ve eski formuma geri dönmem yıllar sürer. Fizik tedaviyle biraz düzeldim. Sadece *idare edecek* kadar."

Çenesini tutup başparmağımla yanağını okşadım.

"Yere çarptım ve bitti." Gözleri uzaklara daldı. "Dalga beni savurdu, Rosie. Dibe battım."

"Ama hâlâ yaşıyorsun," dedim parmaklarımı saçlarında gezdirip ensesini kavrarken. "Buradasın. Nefes alıyorsun. Sapsağlam. Canlı."

Yüzünü buruşturdu.

"O gün çok şey kaybettin ama buradasın," diye tekrarladım çünkü bunu duymaya ihtiyacı olduğunu hissediyordum. "Belki aynı değilsin. Olman da gerekmiyor zaten. Çünkü burada benimlesin. Her sabah gözlerini açıp dünyaya gülümsemeyi başarabiliyorsun. Bunu nasıl yaptığını yalnızca sen biliyorsun. Bir şey kaybettiğin doğru ama her şeyi kaybetmedin, Lucas. Kendini kaybetmedin. Sadece değiştin."

Başını yana eğip yanağını bileğime dayadı.

Az sonra, kollarını bana doladı ve "*Ven aquí,*" dedi.

Bu İspanyolca kelimelere aşina değildim ama önemi yoktu çünkü anlamını biliyordum. *Gel,* diyordu bana, *yaklaş.*

Ben de ona sokuldum. Lucas'la yakınlaşmak benim için öyle kolaydı ki. Öyle çabasız ve tereddütsüz. Göğsüne kıvrılıp başımı kalbine yasladım.

"Haklısın. Buradayım, *ángel,*" diye fısıldadı saçlarımı öperek. "Seni bulduğuma inanamıyorum."

Yanılıyordu. Beni bulmamıştı.

Ben onu bulmuştum.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Lucas

Bacağıma boylu boyunca giren krampla uyandım.

Fizik tedaviyi yarım bırakmanın sonuçlarını biliyordum. Yeniden inşa edilen eklemlerimle zayıflayan kaslarımı yeterince iyileştirmediğim için bana böyle isyan ediyorlardı. Vücudumun kontrolünü ele geçiriyorlardı ve tek suçlu benim saçma sapan inadımdı.

Bu saatten sonra bana ne olduğu dün geceye kadar umurumda değildi aslında. İyileşmek için bir nedenim yoktu. Ama sonra o pislik bana arkadan saldırmıştı ve dizlerim beni taşımamıştı. Yerde acizliğime lanet ederek nefes almaya çalışırken kalbimi karartan bir korkuyla da mücadele etmek zorunda kalmıştım. Jimmy denen herif Rosie'ye saldırabilirdi. Ya ona engel olamazsam diye içim içimi yemişti. O kadar korkmasaydım asla ayağa kalkamayabilirdim. Ama Rosie savaşçı bir prenses gibi çantasını havaya kaldırmıştı.

Kalçam ikinci bir spazmla kasıldığında irkildim. Yan döndüğümü ve bütün ağırlığımı sakat bacağıma verdiğimi fark ettiğimde sırtüstü yuvarlanmaya çalıştım. Ama sonra bir şey beni durdurdu. *Şeftali kokusu.*

Aşağı baktığımda bu baş döndürücü kokunun kaynağını gördüm.

Rosie. Bana iyice sokulmuş bedeni.

İç içe geçmiş iki kaşık gibi yatıyorduk ve başını çenemin altına sıkıştırmıştı. Sırtı göğsüme yapışmış ve bacaklarımız birbirine dolanmıştı. Kızı resmen kucağımdaydı.

Sabah taş gibi sertleşen aletimin üzerine yerleşmişti.

Dios. Sertleşmek hiç bu kadar keyifli olmamıştı. Ve hatırlayamadığım sebeplerden ötürü de bir o kadar uygunsuzdu.

Gelgelelim Rosie sıcacık ve yumuşacık vücudunu bana yaslamışken o sebepler aletimin hiç mi hiç umurunda değildi. Aradan biraz zaman geçti. Kollarımı beline dolayıp avucumu karnına doğru kaydırdığımda ve burnumu saçlarının arasına daldırdığımda o sebepler bana da önemsiz gelmeye başladı.

Rosie hafifçe kıpırdandı ve kıçı kucağımda yer değiştirdiğinde aletim bu harekete duyarsız kalamadı. Uykum tamamen açıldı.

Derin bir nefes aldım. Çılgınca bir şey yapmamak için kendimi tutmaya çalıştım. Bana daha da zevk verecek şekilde sürtünmesi için Rosie'nin pozisyonunu değiştirmek gibi bir şey.

O sırada, kalçalarını yeniden oynattı ve hafifçe aşağı kaydığında aletim çelik gibi oldu.

"*Ah, joder,*" diye inledim.

Kendimi tutamayıp karnındaki parmaklarımı açtım. Başparmağım kaburga kemiklerine dayandı. Buna derhal bir son vermek zorundaydım ama duramıyordum. Durmak da istemiyordum zaten. Bana daha da sokulmasını istiyordum. İrademle daha fazla mücadele edemeyeceğimi hissediyordum. Belki de onun için Rosie'yi tuttuğum gibi kendime çektim.

Nefesinin kesildiğini hissettim.

"İyi misin, *ángel?*" diye fısıldadım kulağına ve daha bunu sorar sormaz kendimi bencil bir pislik gibi hissettim.

Bir yanım bana dönüp ne halt ettiğimi sormasını istedi. Ama zevkle iç çektiğini duydum.

"Rüya gördüğümü sandım," diye mırıldandı kollarımı sıkıca tutup bana biraz daha yaklaşarak. *Kahretsin.* Rosie resmen olmak istediği başka hiçbir yer yokmuş gibi aletimin üzerine yerleşiyordu. "Ama gerçeksin. Buradasın."

Dudaklarımı kulağına götürdüm. "Rüya görmüyorsun. Uyanıksın." Ve kahrolası bencil bir pislik olduğumdan sırf tepkisini görmek için İspanyolca mırıldandım: "*Buenos días, preciosa.*"

Gürültüyle nefesini üfledi ve kıçını hafifçe aletime sürttü. Bana ne yaptığını bile bile kalçalarını aşağı yukarı oynattı.

Dudaklarım aralandı, inlemek istedim. Ona yapmak istediklerimi fısıldarken kulağını dişlemek ve kasıklarımı poposuna doğru itmek istedim.

"Hâlâ rüya gibi geliyor," diye inlediğinde aletim arzuyla zonklamaya başladı.

Usulca mırıldandım ve karnındaki elimi tişörtünün altına doğru kaydırdım. Çıplak tenine dokunmak beni daha beter azdırdı.

"Sen de rüya gibisin," dedim boğuk bir sesle. Burnumu saçlarının arasına sokup kokusunu içime çektim. "Rüya gibi kokuyorsun."

Rosie'nin vücudu bir titremeyle sarsıldı ve beni teşvik etmek istercesine bileğimi kavradı. Sanki teşvike ihtiyacım varmış gibi.

Ağırlığımı üzerine verip elimi yukarı doğru kaydırdım. Karnını okşadım ve memelerinin altında durdum. Sutyensiz olduğunu hatırladığımda dayanamayıp inledim.

Rosie kıçını yine aletime doğru itti ve ben bir kez daha kendime engel olmadım. Rosie dokunuşlarımla kıvranırken ve ben böyle hissederken durmam mümkün değildi.

Parmaklarımın üzerini ılık teninde kaydırdığımda ürperdi. Sonrasında memesini avuçlamam bir saniye bile sürmedi.

"Evet," diye inlediğini duydum ve başparmağımla memesinin ucunu okşamaya başladım.

Bu kez daha da yüksek bir sesle *evet* diye inlemesini istedim. Onu daha net duymak istedim. Zevkle adımı haykırmasını istedim. Onu çılgınca becermek istedim. Ama bir şeyi unutuyordum.

Siktir.

"Rosie," diye inledim. "Kardeşin burada. Kanepede uyuyor."

Başını sallayıp sırtını kamburlaştırdı ve beni yine o sis bulutunun içine çekmeye çalıştı. Bütün dünyayı unuttuğumuz o zevk ânına. Geri dönüşü olmayan bir noktaya çok yaklaşmıştık.

"Ölü gibi uyur," dedi mayışık bir sesle.

Memesinin ucunu işaretparmağımla başparmağım arasında

sıkıştırdım. Rosie'yle istediğim kadar oynaşamayacağımı bildiğim için öfkeyle homurdandım. Yakında durmak zorunda kalacağımı biliyordum.

Rosie usulca mırıldanarak kıçını kucağıma doğru itti ve kalçalarını aşağı yukarı oynattı.

Elimi memesinden çektim ve onu sertçe durdurdum.

Üçe kadar saydım.

"Rosie," diye uyardım dudaklarımı kulağına yapıştırarak. Bunu yapmamam gerektiğini bile bile kulakmemesini hafifçe dişledim. "Durman gerek."

Durmadı ve kalçalarını oynatmaya devam etmesiyle aletim yeniden taş kesildi. "Ama çok güzel," diye inledi. "Hoşuna gitmiyor mu?"

Gitmez olur muydu?

"*Preciosa,*" diye tısladım. "Siktir, hem de nasıl." Yapmamalıydım ama aletimi bir kere daha kıçına bastırdım. "Buna devam edersen eşofmanım üzerimdeyken boşalacağım."

"Bu hoşuma gider," diye fısıldadı çabucak.

Yine kıpırdamaya çalıştı ama onu durdurdum ve yüzükoyun döndürüp üzerine çıktım. Önce tepki vermedi ama sonra onu altıma almamdan ne kadar hoşlandığını fark ettim. Boğuk bir sesle inledi.

Kendime küfrettim.

"Hoşuna gitti mi, güzel Rosie?" diye fısıldadım onu yatakla arama sıkıştırırken. Kesik kesik soluyarak başını salladı. "Kontrolü bana bırakmayı seviyorsun demek." Yine başını salladı. Kendime hâkim olamadım ve aletimi kıçına doğru ittim. Son bir kez. "Seni boşaltmak isterdim. Gelirken seni izlemek..."

Rosie bu sefer yüksek sesle inledi ve aletim ona duyduğu ihtiyaçla zonklarken elimle ağzını kapadım.

Ve...

Kahretsin. Rosie'nin vücudu kızgın güneşin altında unutulan bir kalıp tereyağı gibi eridi.

"Rosie," diye fısıldadım kendime bile yabancı gelen bir sesle.

kardeşinin yanında seni boşaltmayacağım. Özür dilerim, *prenses*. Çok üzgünüm."

Gerçekten öyleydim. Hem de nasıl.

Rosie anlayışla başını salladı. Gözlerini açtığında elimi ağzından çektim.

Dudaklarımı şakağına değdirdim. "Geldiğinde nasıl inlediğini duymak istiyorum." Ağzımı çenesine doğru kaydırdım. Çene hattı boyunca ilerleyerek sıcak tenini usul usul öptüm. "Geldiğinde adımı haykırmanı istiyorum."

Sonra hayatımda en çok zorlandığım şeylerden birini yaptım ve üzerinden kalktım.

Yavaşça sırtüstü yuvarlandım. Bacağım bana teşekkür ederken hâlâ inmeyen aletim bütün ihtişamıyla dikilmeye devam etti.

Rosie yan dönüp gözlerini vücudumda dolaştırdı. Dudaklarını yaladığını görünce iç geçirdim.

"*Angel*," dedim nefes nefese. "Beni istediğin kadar seyredebilir ve dudaklarını yalayabilirsin ama lütfen dokunma, çünkü..." Bu sefer kendimi kaybederdim. Odada kimin olduğunu hiç salmazdım. Rosie avaz avaz adımı haykırırdı. Gerçekten yapardım bunu.

"Uslu duracağım," dedi.

İyi de bu neden ona kötü şeyler yapma arzumu kamçılıyordu?

Aletim kendini bana hatırlatmak ister gibi zonkladı.

Kendine gel, dedim içimden. *Seksi olmayan şeyler düşün. Çöp bidonlarını mesela. Ya da Taco'nun ishal olduğu zamanı.*

"Lucas?"

Ona baktığımda gülümsediğini gördüm ve sabahları ne kadar güzel göründüğünü bir kez daha fark ederek kamyon çarpmışa döndüm. Bu ışıkta. Benim yatağımda. "Evet?"

Ellerini yanağının altına koydu. "Keşke bu dairenin birkaç duvarı daha olsaydı."

Güldüm. "Ben de bu havalı Brooklyn stüdyolarının hayranı değilim, Ro."

Hafifçe kıkırdadı.

"Ama manzarasının hayranıyım," dedim gözlerinin içine bakarak. "Hem de büyük hayranı."

Ona bambaşka bir hava veren şu harika pembelik yayıldı yüzüne. "Bugün iltifatlarla dolusunuz, Bay McConaughey."

"Seni utandırmak için yaşıyorum."

Dün geceyi hatırladım. Öpüşmemizi. Dudaklarımız birbirine değdiği anda bir şeyler olmuştu. Uzun süredir aramızda bir elektrik vardı ama o çatıda işler ciddileşmişti.

Bunu konuşmalıydık. Ona karşı dürüst olacağıma söz vermiştim. Aramızda geçenlerin benim için bir anlamı olmadığını düşünmesini istemiyordum. Ya da bunu görmezden geldiğimi. Rosie konusunda hata yapmak istemiyordum ama şu an bu konuşma için uygun bir zaman değildi.

"Taco'yu Lina ve Aaron'dan almalıyım."

Başını salladı. "Ben de Olly'yi kaldırayım. Babama gecikmeyelim." Daha acele işlerimiz olduğunu o da doğrulamıştı. "Önümüzde uzun bir gün var."

"Sizinle gelmemi ister misin?" diye sordum.

"Seni babamla tanıştırmak isterim ama şimdi bu şartlar altında pek uygun olmaz." Bir şey düşünür gibi kaşlarını çattı. "Lina'yı arasak da Taco'yu o getirse? Sen bugün çıkma, dinlen."

Başımı salladım. "Haklısın aslında."

"Ben her zaman haklıyım. Lina'yı arayacak mısın?"

Gözlerimi devirdim.

Büyülü bir kahkaha attı. Harika bir sesti. "Benimle bu konuda savaşma, Lucas Martín. Mutlaka yenilirsin."

"Beni tehdit etme, Rosalyn Graham."

Ağzını açtı ama onun yerine başka biri konuştu.

"Rosie," diye seslendi Olly kanepeden, aramızdaki elektriği yatıştırarak. "Uyandınız mı?"

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Lucas

Evde yalnız kalmak bana kendimle ne yapacağımı bilmediğim kadar uzun bir zaman tanıdı.

Olly uyandıktan hemen sonra Rosie'yle birlikte çıkmışlardı. Geride bırakılmaktan hoşlanmasam da, onlarla gitmemi neden istemediğini anlayabiliyordum.

Rosie bugün kardeşi ve babasıyla yalnız olmalıydı. Ailece. Hem Rosie'yle sabahki yakınlaşmamızdan sonra ateşimi söndürmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Lina'nın Taco'yu Rosie çıktıktan hemen sonra getireceğini düşünmüştüm. Ama kuzenim tam bir köpek manyağı olduğu için tabii ki konuştuğumuz saati geçe atmıştı. Yeni planımız Taco'yu akşama doğru bırakmasıydı. Sonra hep birlikte Rosie'nin eşyalarını evine götürecektik. Çünkü Rosie bugün evine geri taşınacaktı.

Ben de onunla gidecektim ama ne yazık ki, istediğim ya da hayal ettiğim şekilde değil. Yalnızca ona yardım edecektim... yardım edecek çok şey olmasa bile. Tavanın onarıldığını ve Rosie'nin güvende olduğunu görmeden içim rahat etmezdi.

Yalancı, dedi kafamın içinde çınlayan ses. *Onunla daha çok vakit geçirmek için bahane buluyorsun. Evinde çıkabilecek en ufak bir terslikte onu zorla buraya getirmeyeceksin sanki?*

Doğruydu bu. Rosie'yi öptükten ve onunla uyuduktan sonra onu ne kadar istediğimi görmezden gelmem mümkün değildi. Beni arzuyla kıvrandıran o yoğun ve tüketici duyguyla baş etmekte zorlanıyordum. Rosie'yi *deli gibi* istiyordum.

Yine sertleştim. Sabahtan beri böyleydim. Şimdi bir de işin içine onun taşınmasıyla, onu tekrar göremeyecek olmamla ilgili kafa karışıklığım eklenmişti.

Derin bir iç çekip saatime baktım. Rosie'nin Philly'den dönmesine ve Lina'nın Taco'yu getirmesine daha vardı.

Soğuk bir duş alsam iyi olurdu. Onlar gelmeden ateşimi söndürmeliydim.

Alelacele kendimi banyoya attım. Soyundum ve aynada kendime bakıp parmağımı salladım. "*Contrólate, Lucas,*"* dedim yansımama. Sanki bir faydası olacakmış gibi. "Azgın herifin tekisin. İndir şunu."

Ama bakışlarımdaki açlık geçmedi ve aletim eskisi kadar sertti.

Başımı sallayarak musluğu açtım. Suyu en soğuğa ayarladım ve altında durup gözlerimi kapadım.

Yalnızca birkaç hafta önce tanıştığım bir kadın için bunları hissetmemeliydim. Üstelik o kadına yanımda güvende olacağını söylemiştim. Bu kadın kısa sürede benim yakın arkadaşım olmuştu. *En iyi arkadaşım.*

Ama nasıl olmuştu bu?

Şimdiye kadar hiçbir kadından bu kadar etkilenmemiştim. Onun için bir şeyler yapmak istiyordum. İzin verdiği kadarını ve daha fazlasını. İyi olmasını istiyordum. Sadece iyi de değil, mutlu olmasını. Hayallerine kavuşsun, sevilsin ve değer görsün istiyordum.

Ve onu becermek istiyordum. Vücudunun her yerine ayrı ayrı özen göstermek, ona zevk vermek istiyordum. Ellerimle. Ağzımla. Eğer şanslıysam, aletimle. Ona hak ettiği gibi davranmak istiyordum. Hayatın bana sunduğu en güzel armağan gibi.

Bunun aksini düşünemiyordum. Tüm hislerim oradaydı. Derimin altında köpürüyorlardı. Yatıştırılmak istiyorlardı.

Ellerim kasıklarıma kaydı. Kendimi rahatlatmayalı uzun zaman olmuştu.

Rosie'yle yaşamanın birçok harika yanı vardı ama ufacık bir dairedeydik. Aramızda duvarlar yoktu. Mahremiyetimiz yoktu. Bu sabah da bunu kanıtlıyordu zaten.

---

* (İsp.) Kendini kontrol et, Lucas. –*çn*

Rosie'nin kucağımda kıpırdanışı gözümde canlandı. Her yerim yanmaya başladı ve elim daha aşağılara kaydı. Suyun altında kendime daha fazla engel olamadım ve saatlerdir beni ele geçiren ihtiyaçla penisimi kavradım.

Kendimi tutamayıp inledim.

Tanrım, bu kadar sertleştiğimi fark etmemiştim. Rosie kıçını bana doğru ittiğinde ya da onu altıma aldığımda patlamadığıma şaşıp kalmıştım doğrusu.

Titrek bir nefesle elimi aletimin dibinden başına doğru kaydırdığımla az kalsın dizlerimin bağı çözülecekti.

Öbür elimi banyonun serin ve ıslak karolarına dayadım ve mastürbasyon yapmaya devam ettim. Hem acıyla hem de büyük bir rahatlamayla gözlerimi kapadım. İşkence ve zevk birbirine karıştı.

Rosie'yi hayal ettim yine. Onu yüzükoyun çevirdiğimi gözümde canlandırdım. Zevk çığlıklarını dinlediğimi. Rosie'nin tadını, yumuşacık vücudunu altıma aldığımı, teninin pembeliğini ve ikimizin de deli gibi beklediği orgazmı sonunda ona yaşatabildiğimi düşledim.

*Me vuelve loco.**

Beni çıldırtıyordu. Onu düşünmek bile beni azdırıyordu. Bunu ona söyleyecektim. Onunla İspanyolca konuşacak ve şehvetle kıvranmasını izleyecektim. Sonra onu...

"Lucas?"

Sesi beni daldığım hayallerden çekip çıkardı ve bir sis bulutu gibi etrafımı sardı.

"Rosie?" dedim hayret ve özlemle.

Kendimi tatmin etmeye devam etmeyi bırakamayarak arkamı döndüm. Rosie üzerinde paltosu, elinde anahtarıyla banyonun açık kapısının önünde dikiliyordu. Yanaklarına yine pembenin o en tatlı tonu yayılmıştı. Dilimi kızaran yerlerinde gezdirmek, tadına bakmak istedim. Gözlerini yumruğumun içine hapsettiğim penisime dikmişti.

---

* (İsp.) Beni delirtiyor. *–çn*

"Rosie, *mi ángel,*" diye inledim ona dönerek. Karşısında çırılçıplak durdum ve beni görmesine izin verdim çünkü tamamen onun insafına kalmıştım. "Bak bana ne yaptın," derken utanmadım bile.

Boynunda bir kasın seğirdiğini ve bütün vücudunun suyun altında kendimi tatmin etmeme verdiği tepkiyi gördüm. Yeşil gözleri su gibi berraklaştı. Yanaklarındaki pembelik koyu bir kızarıklığa dönüşerek bütün yüzüne yayıldı. Dudakları onunla ilgili fantezilerimde hayalini kurduğum harikulade bir O şeklini aldı. Ağzını tenimde, sertliğimin üzerinde ve dudaklarımda hayal ettim.

Aletim daha da sertleşti.

"Kendimi tutamıyorum," dedim pürüzlü bir sesle. Penisimin üzerinde kayan elimi yavaşlatmaya çalıştım.

Rosie benimle göz göze geldi. "Durma." Cam gibi parlayan gözleri kontrolü kaybetmemin onu dehşete düşürmediğini doğruluyordu. Aksine. Rosie heyecanlanmış ve gururu okşanmıştı. "Bağırdığını duydum. Canının yandığını sandım."

Alnımı duşakabinin camlı kapısına dayarken acıklı bir kahkaha attım. "Canım yanıyor, *ángel.*" Sırtımı dikleştirdim ve gözlerimi yüzüne dikerek ona istediğini verdim. Eğer istediği buysa tabii. "O kadar acı çekiyorum ki kendimi beceriyorum."

Ağırlığını bir ayağından ötekine geçirdi ve gözleri yumruğuma kaydı. Aletime. Daha da hızlandım. Doruğa ulaşmama az kalmıştı. Bakışları aşağılara doğru ilerledi ve dizimdeki yara izini gördüğünde yüzü endişeyle gölgelendi.

"Yukarı bak, Rosie," diye emrettim sertçe. Kahrolası bir bomba gibi patlamak üzereydim ve o sırada bütün dikkatinin bende olmasını istiyordum.

Dediğimi yaptı. Çok geçmeden dalgın gözlerle elini göğsüne götürdü ve iki memesinin arasına koydu.

"Gördüklerini beğendin mi, Rosie?" diye sordum hazla gölgelenen bakışlarıyla daha da azarak. "Beni izlemek hoşuna gidiyor mu? Beni bu hâle getirmek?"

Başını salladı. "Evet, çok."

Siktir.

"Rosie," diye tısladım sıktığım dişlerimin arasından. "*Rosie.* Sana neler söylemek istediğimi bir bilsen. Sana *yapmak* istediklerimi anlatabilsem."

Yutkundu ve uzun bir an boyunca birbirimize baktık. Sonra çok yavaşça parmaklarını gevşetti ve elindeki anahtarın düşmesine izin verdi. Paltosunun önünü açtığında o sabah sırtına geçirdiğini izlediğim ekoseli gömlek göründü. Hiç acelemiz yokmuş gibi, şehvetten gözümün döndüğünü bilmezmiş gibi paltosunu omuzlarından arkaya doğru kaydırdı. O da yere düştü.

"Birbirimizden utanmak için bir sebebimiz kalmadı," dedi ve gözlerimin içine bakarken yüzünde beliren ifade beni biraz daha çıldırttı. "Hepsini anlat. Duymak istiyorum. Senin de beni izlemeni istiyorum."

Göğsüm bir iniltiyle sarsıldı, boğazıma doğru yükseldi ve istemsizce dudaklarımdan döküldü. "Sana neler yapacağımı mı duymak istiyorsun? O harikulade vücudunla yapmak istediklerimi? Kendini okşayıp beni çıldırtmak mı istiyorsun?"

Başıyla onayladı ve elime baktıktan sonra yeniden gözlerini yüzüme dikti.

Dişlerimi gösterdiğimi fark ettim. İçimdeki hayvan serbest kalmıştı. Bundan sonra onu dizginleyemeyeceğimi biliyordum.

"Gömleğini aç," dedim sertçe ve telaşla yakasına öyle bir asıldı ki üstten iki düğmesi koptu. Pamuklu sutyenini gördüğümde inledim. "Elini memene götür."

Bunu yaptığında nabzım hızlandı ve sıkıca kavradığım aletim zonklamaya başladı.

"Sen de acı çekiyorsun, Rosie." Nefesimi burnumdan üfledim ve titrediğini fark edince kabinden çıkıp onu kollarıma almak istedim. "Canın yanıyor ve buna müsaade edemeyiz."

Başını sallayarak onayladığında yutkundum. Memesini avuçlayan elin benim olmasını istedim. Parmaklarımı teninde gezdirmek ve görmek için can attığım pembe haleyi ve sertleştiğini adım kadar iyi bildiğim meme ucunu yalayıp emmek istedim.

"Sutyenini indir," diye fısıldadım ve şehvetten boğuklaşan bir sesle ekledim. "Seni görmeme izin ver, *preciosa*."

Gömleğinin önü açıktı ve arasından görünen çıplak memesiyle karşımda nefes nefese dikilmesi o kadar baştan çıkarıcıydı ki o an dizlerimin üzerine yığılabilirdim. Ama nedense birdenbire benliğimi ele geçiren tuhaf bir soğukkanlılıkla kendimi tuttum.

Dişlerimi sıkarak duşakabinin kapısını açtım ve diğer elimi aletimin üzerinde aşağı yukarı kaydırmaya devam ettim. Yeniden elime baktığında inledi. "Memelerinin uçlarını okşa, Rosie. Önce avucunla, sonra parmaklarınla."

Dediğimi yaptı ve tekrar inlerken bir an için gözkapakları titreşti. Yeniden bana baktığında gözlerinde benimkine benzer bir açlık gördüm.

"Yetmiyor," diye homurdandım.

Bir adım attım. O an oradan çıkıp Rosie'yi yerde kahrolası bir hayvan gibi becermek istedim. Bunu neden yapmamam gerektiğine dair ne kadar sebep varsa aklımdan çıkıverdi. Rosie de aynı anda bana doğru hamle yaptı ve ayakkabılarını çıkarıp kıyafetleriyle suyun altına girdi. Avucunu göğsüme koyduğunda kendimi kaybettim. Bütün dünya kızıla boyandı.

Tek hamlede sırtını ıslak karolara yapıştırdım. Kotunun fermuarını açtı ve külotunun beyaz dantelini gördüm.

Zevkle inleyerek penisimi avucuma doğru ittim. "Demek izlemek istiyorsun? İzle o zaman." Elimi zonklayan aletimin üzerinde kaydırmaya başladım. "Parmaklarını içine sok. Lütfen. *Lütfen.* Yoksa ben yapacağım."

Elini külotunun içine soktu. İnlediğini duymamla birlikte penisimden sızan zevk sıvısı avucumu ıslattı.

"Klitorisine dokun, benim dokunacağım gibi dokun," dedim bana bile yabancı gelen bir sesle. İkimiz de ellerimizi hızla hareket ettiriyorduk. "Ah, *preciosa*, devam et."

Sık soluklarımız akan suyun sesini bile bastırıyordu. Dayanamayıp ona sokuldum ve nazikçe boynuna sarıldım.

"Hoşuna gitmiyorsa söyle," dedim onu dikkatle izleyerek.

Daha fazlasını yapmaya takati yokmuş gibi yalnızca bir kere başını eğdi. "Gidiyor. Ah, evet."

Daha da hızlandık ve gerçekten birbirimizi becerir gibi kasıklarımızı birbirimize doğru ittik.

"Lucas?" Nefesini tuttu. "Boşalacağım. Ah, *Lucas...*"

Penisimi ona bastırdım ve parmaklarımın boynundaki baskısını hafifçe artırdım. Kendimi tutarak önce onun gelmesini bekledim. "Evet, Rosie," diye inledim aletimi bırakıp elimi onunkinin üzerine kapayarak. "Cadılar bayramından beri bunu hayal ediyorum. Parmaklarımızı becer ve benim için gel."

Yüksek sesle inleyerek boşaldı. Tıpkı istediğim gibi gözlerimin önünde bütün vücudu şiddetli bir orgazmın titremeleriyle sarsıldı. Gevşeyen elini yana çekip onu okşamaya başladım ve kesik nefeslerini dinledim.

Alnımı alnına koydum ve kendi zevk ânım için gözlerini açmasını bekledim. Sonra hızla elimi ileri geri hareket ettirmeye başladım. Sırtımın kasıldığını ve tahammül sınırımın sonuna yaklaştığımı hissettim. "Bana neler yapıyorsun, Rosie?" diye inledim.

Ellerini omuzlarıma koydu ve kollarıma doğru kaydırdı. Tırnaklarını usulca karnıma geçirdi.

Kontrolümü tamamen kaybetmiştim. Elim kendiliğinden hızlandı. Gözüm şehvetle kararardı. "Üzerine boşalabilir miyim, Rosie, *ángel?*"

"*Evet,*" dedi soluk soluğa. "Evet."

Gömleğini sıyırdığında öteki düğmeleri de açıldı. Patlamadan önce aletimi son kez sıvazladım. İnleyerek üzerine boşaldım. O an içinde olmak istedim. Bunun saatlerce ve günlerce sürmesini istedim.

"Rosie," dedim elini başının arkasındaki karolara atarak. Rahatlayan aletim hâlâ zonkluyordu. Karnındaki spermlerimin suyla akıp gitmesini izledim. "*Estoy a tus pies. A tus pies, preciosa.*"*

Alınlarımızı birbirine yasladık ve suyun altında nefes nefese

* (İsp.) Ayaklarının dibindeyim. Ayaklarının dibindeyim, güzellik. –*çn*

bir süre konuşmadan durduk. Sonunda musluğu kapayıp onu kucağıma aldım. Bacağım ağrımaya başladı ve Rosie bunu fark edince onu bırakmamı istedi ama ona kulak asmadım. Onunla fazla vaktim kalmamıştı ve huzursuzdum. Dolayısıyla aramıza mesafe koyup olanları konuşmak yerine onu yere yatırdım ve ıslak giysilerini çıkardım. Onu dudaklarından uzun uzun öptüm. Üzerini değiştirmesine yardım ettim ve onun da bana aynısını yapmasına izin verdim.

Zaman aleyhime işliyordu çünkü. Her şey aleyhime işliyordu. Belki de hep öyle olmuştu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rosie

"Tekerlek kaldırımı biraz sıyırdı. Ne var bunda? Sincap filan ezmişim gibi davranıyorsunuz."

Kıkırdadım.

"Sincap mı? Yok artık," diye homurdandı Lucas.

Lina ona ters bir bakış fırlattı.

"O da olabilirdi." Taco'ya göz atıp sesini alçalttı. "K-ö-p-e-k örneği vermek istemedim."

Yanımdaki Taco hafifçe inildedi ve yol boyunca kaçamak bakışlarıma bolca maruz kalan adam başını iki yana sallayarak söylendi. "Neyse ne. Suç ortağın olmayacağım çünkü Aaron'ı sevdim. Kankalar arasında yalan olmaz."

"Bu arada ben de yalan söyleyemem," diye ekledim. "Kusura bakma."

Lina gözlerini devirdi. "Aaron bana güvenip arabasını ödünç verdiğinde ne yaptığını tam olarak biliyordu. Hatta, 'New York trafiği gözünü korkutmasın, bebeğim,' dedi, *çokbilmişler*."

Lucas belimi okşadı ve şu ufacık dokunuş bile farkındalığımın uyanmasına, bütün vücudumun canlanmasına neden oldu.

"Sen neden korkacakmışsın ki?" dedi Lucas omzumdaki çantayı almak için uzanırken. "Asıl New York trafiği senden korksun."

Birden bir gülme geldi. Şu ikisi gerçekten şaka gibiydi. Ama Lucas'ın çantayı almasına izin vermeye hiç niyetim yoktu.

Gözlerini kıstı.

"Aman ne komik," diye homurdandı Aaron'ın arabasının bagajına yarı beline kadar giren Lina. "Bugün birisinin içine komedyen kaçmış."

Lucas oralı olmadı ve ayaklarımın dibinde duran valizi almak için eğildi.

Lina'ya ben de aldırmadım çünkü neyi ima ettiği konusunda muğlak bir fikrim vardı. Artı, Lucas'a sertçe bakmakla meşguldüm. Sesimi alçalttım. "Ağır kaldırmamalısın."

Bana karşı çıkmak ister gibi bir hâli vardı ama sonra başını salladı. "Haklısın."

"Sana söylemiştim. Ben hep haklıyım." Hınzırca sırıtıp bavulun sapını tuttum. "Bana ver."

"Hiç şansın yok." Eğilip bavulu kaldırdı. "Haklı olman şunu yukarı taşımana izin vereceğim anlamına gelmiyor." Omzunu silkti ve gözlerimi kısma sırası bana geldi. En uyuz bakışımı fırlattım ona. "Beni yıldıramazsın, Rosie." Bana sokuldu ve kulağıma fısıldadı. "Ama bu bakışlar beni sertleştiriyor, haberin olsun."

Dudaklarımı araladım ve...

Böyle bir şey söylemesini beklemiyordum ama hoşuma gitmişti. *Hem de çok.*

Saatler önceki gibi bana dokunmasını istiyordum. Ama bu kez o kadarıyla yetinmeyecektim. Bana verebileceği her şeyi istiyorum.

"*Preciosa,*" diye fısıldadı buğulu bakışlarla. "Bana öyle bakma. Kendimi tutamayabilirim."

Lina yüksek sesle öksürdü ve başımı çevirdiğimde bizi şüpheyle süzdüğünü gördüm. "Siz ikiniz kafa kafaya vermiş neler fısıldaşıyorsunuz?"

"Rosie'ye, yaşadığımıza şükretmeliyiz diyordum," diye yapıştırdı Lucas hemen. Ama yüzü bana bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Sonra kuzenine döndü. "Sence de şanslı değil miyiz, *Bayan Hızlı ve Öfkeli*?"

"Ay, gülmekten öleceğim," diye alay etti Lina.

İç çekip en yakın arkadaşıma döndüm. "Al," dedim anahtarımı avucuna koyarak. "Sen önden çık. Gerisini biz getiririz."

Lina her nasılsa bu kez kararımı sorgulamadı. Taco'ya seslenip merdivene yöneldi.

İçine yastığımı koyduğum en hafif çantayı Lucas'ın omzuna

astım. Bavulu zorla elinden alıp, "Hadi bakalım, iki numaralı Martín," dedim. "Sıra sende."

Aniden atılıp bileğimi yakalamasıyla bütün vücudum ürperdi. Ama ona baktığımda dudaklarını büzdüğünü gördüm ve o kadar şirin görünüyordu ki şehvetli duygularım biraz olsun yatıştı.

"Mızmızlanma," dedim rahat davranmaya çalışarak. "Her zaman kazanamazsın. Hadi, marş marş."

Suratı asıldı. "Kıymetim bilinmiyor." Bakışları kolumdaki parmaklarına kaydı ve elimi göğsüne götürdü. "Yalnızca... yardım etmek istiyorum."

Sadece istemiyordu, buna ihtiyacı vardı. Onu anlayabiliyordum.

Dokunuşumu hissetmesi için avucumu göğsüne bastırıp parmaklarımı açtım. Onun dikkatinin de benimki kadar dağıldığına ikna olunca, "Yanımda olman yeter," dedim.

Gözlerinin içine bakıyordum ve ifadesinin değiştiğini fark etmemem mümkün değildi.

Muhtemelen dün gece ve bugün yaşadıklarımızı konuşmak istiyordu çünkü gerçekten konuşmak zorundaydık. Ama yine uygun bir zaman değildi. O yüzden hafifçe öksürdüm. "Gidelim," dedim. "Lina nerede kaldığımızı merak edecek."

Başını sallayıp basamakları çıkmaya başladı.

İnşaat pisliğini temizleyip eşyalarımı yerleştirmemiz iki saatten biraz uzun sürdü.

"Öldüm bittim," diye inledi Lina kanepenin ucundan. "Üç aylık sporumu yaptım."

Ben güldüm ama Lucas hayretle kaşlarını kaldırdı. "Her on dakikada bir ağzına avuç avuç bastığın Pringlesları unutuyorsun, *prima*."

"Oyunbozan," dedi Lina ellerini yana açarak. "Bugün pek bir gitgellisin, Lucas. Huysuz olabileceğini hiç bilmezdim." Lina haksız sayılmazdı. Lucas son birkaç saattir durmadan oflayıp puflıyor ve surat asıyordu. "Eve dönmeden önce biraz kestir istersen, *sí*? Uykusunu almamış bir bebek gibi davranıyorsun."

"Dün gece deliksiz uyudum," derken bana baktı. "Ayrıca uyku şu anda aklımdan geçen son şey olabilir."

Nabzım hızlandı çünkü kahverengi gözlerindeki pırıltıları görebiliyordum. Onları tenimde hissedebiliyordum.

Lina hafifçe öksürdü.

Gözlerimi Lucas'tan güçlükle ayırıp el çırptım. "Sayenizde her şeyi hallettik, çocuklar," dedim ayağa kalkarak. Taco burnuyla bacağımı dürttü. Çömelip onu *şap* diye öptüm. "Sen de yakışıklılığınla günümüze renk kattın, dostum."

Lucas homurdanınca Taco hemen onun yanına gitti. Lucas'ın yüzü sevgiyle yumuşadı.

Lina'ya baktım ve birden burada daha fazla takılmaları için hiçbir sebep kalmadığını fark ettim. Lucas yanımda kalamazdı. Lina'nın evine geri dönecekti. Yakında da İspanya'ya gidecekti.

Birden boğazımı saran berbat bir panikle nefes almaya çalıştım.

Aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim. "Bir şeyler yiyelim mi? Dolap boş ama pizza söyleyebiliriz." En yakın arkadaşıma baktım çünkü Lucas'a bakarsam bir aptallık edebilirdim. Kucağına atlayıp gitmemesi için yalvarmak gibi. "Ne dersiniz?"

Lina iç çekip ellerini çenesinin altında kavuşturdu. "Burada işim bittiğinde Aaron'ı ofisten almaya söz verdim." Ayağa kalktı. "Onu oradan erken çıkarmak için hiçbir fırsatı kaçırmam. Bir gün bilgisayarıyla bütünleşecek diye korkuyorum."

Lucas'a isterse kalabileceğini söylesem mi diye düşündüm. Kalmasını çok istiyordum ama Lina'yı kuşkulandırmadan bunu ona nasıl belli edecektim?

Ben bir şey söyleyemeden Lina tekrar konuştu. "Ben kalkıyorum. Manhattan'a giderken Lucas'ı da bırakırım. Zaten yolumun üzeri."

"Tabii," diye mırıldandım başka ne diyeceğimi bilmediğim için.

Lucas kalmak ister miydi acaba? Ama o da hiçbir şey söylemiyordu.

Telefonumu sehpadan alıp saate baktım. "Aaa, geç olmuş. Siz çıkın öyleyse..."

"Ben acıktım," dedi Lucas bozuntuya vermeden. "Pizza deyip aklımı çeldin."

Başımı ona o kadar hızlı çevirdim ki bir an gözüm karardı.

Kararlı bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Yoldan Alessandro's'u ararsın," diye önerdi Lina paltosuyla çantasını alırken. "Biz gidene kadar siparişini hazırlarlar."

Lucas gözlerini benden ayırmadı. "Çok açım. O kadar dayanamam."

Zavallı kalbim kuş gibi çırpınmaya başladı.

Lina'nın iç çektiğini duydum.

"Aaron'ın arabasında tıkınamazsın. Anlarsa canına okur. Bugünkü huysuzluğunu bir kenara bırakırsak hâlâ benim kuzenimsin ve seni seviyorum."

Lucas'ın güç toplamak ister gibi burnundan yavaşça nefes verdiğini fark ettim. Ve hayatımda ilk kez birini azarladığına şahit olarak şaşkına döndüm.

"Her zaman bu kadar ısrarcı olmak zorunda mısın, Lina?"

Hayretle inledim. "*Lucas.*"

"Görüyor musun, Rosie?" Lina kuzenine kırgın gözlerle baktı. "Bugün huysuzsun."

Lucas gözlerini kapadı. "Affedersin. Öyle demek istemedim. *Soy un gilipollas.*"*

"Aynen öyle. Ama özrün kabul edildi." Lina onun karşısına dikildi. "Bu arada kör değilim. Topalladığının farkındayım ve Rosie'yi defalarca sana bakarken yakaladım." Gözlerimi kocaman açtım. "Ayrıca aranızdaki yoğun cinsel çekimi de hissedebiliyorum. Hemen şimdi bunlar hakkında konuşmak istemiyorsanız seni eve götürüyorum. Pisliğin teki gibi davranmaktan vazgeçersen Aaron'ın neden laf sana geldiğinde dut yemiş bülbüle döndüğünü sormayabilirim, ki inan bana çok istiyorum. Kocam ilk kez benden sır saklıyor ve seni bir kardeş gibi kolla-

* (İsp.) Ben götün tekiyim. –*çn*

ması kalbime dokunsa da dışlandığım için kendimi kötü hissediyorum."

Lucas ayağa kalkıp Lina'ya sarıldı. "*Soy un idiota,*"* dedi. "Özür dilerim. Haklısın, biraz uyusam iyi olacak."

Lina'nın sözleriyle yüreğim sıkıştı. Bunu ondan sakladığım için berbat bir arkadaştım.

"Siz gidin," dedim düşüncelerimin sesime yansımasına engel olmaya çalışarak. "Ben de pizzayı boş verip yatarım. Zaten çok yoruldum. Zor ayakta duruyorum."

İki Martín nihayet birbirlerinden ayrıldı ve kendimi Lina'nın kollarında buldum. "Kızgın değilim," diye fısıldadı sadece bana. "Bana her şeyi anlatacağını biliyorum ve hazır olduğunda senin için orada olacağım."

"Evet," diyebildim boğulur gibi bir sesle.

Lina gerçekten de dünyanın en iyi arkadaşıydı.

Beni bıraktığında yerini Lucas aldı. Kollarına atılmak için hiç vakit kaybetmedim. Sıcaklığını hissetmek, kokusunu içime çekmek için. Beni kucakladı ve başımın yanına sessiz bir öpücük kondurdu. "*Buenas noches, preciosa,*" diye fısıldadı.

Taco burnuyla ayağımı dürttü.

İkisine de hiçbir şey söylemedim. En doğrusu buydu. Yoksa kalmaları için yalvarabilirdim.

Sonsuza dek kalmaları için.

Lucas, Lina ve Taco'nun arkasından baktım ve biraz sonra evimde yalnızdım. Lucas hayatıma girmeden ve kendini vazgeçilmez kılmadan önce olduğu gibi.

"Kaldık mı baş başa?" diye sordum boş daireme. "Ama sorun yok. Gayet iyiyiz."

Değildik halbuki. Değildim.

Onu şimdiden özlemiştim ve delilikti bu. Çok saçmaydı. İçimde zonklayan, nefes alan ve serbest kalmak için çırpınan bir varlık vardı sanki.

Birden zihnimde bir ışık yandı. Göğsümüm tam ortasındaki

* (İsp.) Ben aptalın tekiyim. –*çn*

o varlığın çağrısına kulak vererek dizüstü bilgisayarımı kılıfından çıkardım ve kendimi kanepeye attım. Yeni kitabımın taslağını açıp bir zamanlar yapmayı bildiğim tek şeye odaklandım. Nasıl baş edeceğimi bilmediğim tüm hislerimi bir bir ortaya serdim. Kafamın içindeki tüm korkuları, kalbimi kasıp kavuran duyguları, cevaplarından korktuğum soruları ve her bir boğucu gerçeği yazıya döktüm. Umutlarımı da yazdım. Hayallerimi ve dileklerimi. Onları bildiğim en iyi şekilde kavramak ve çözmek için hikâyemin içine kattım. Kendimi daha iyi anlamak için romanıma sığındım.

★♡★♡★♡

Saatler sonra yatağımda uzanıyordum ve hiç uykum yoktu.

Çalışmayı bıraktığımda gece yarısını geçiyordu. Günün yorgunluğuna yazarlığım adına son derece verimli ama duygusal açıdan yoğun saatlerin de eklenmesiyle başımı yastığa koyar koymaz uyuyacağımı sanmıştım. Ama olmamıştı.

Karanlıkta tavanı izlemeye devam ettim. Ara sıra telefonuma bakmayı da ihmal etmiyordum. Lucas mesaj atar ya da arar diye bekliyordum. Bir yandan da ona kendim ulaşacak kadar cesur olmayı diliyordum.

Aradan dakikalar geçti ve ekranım simsiyah kalmaya devam etti.

Bir şey yapmaya cesaretim yoktu ama içim içimi yiyordu.

Gözlerimi kapayıp öfkeyle homurdandım.

Kadınların ilgilendikleri erkeklere nasıl davranacaklarıyla ilgili çok fazla kural vardı. Hiçbiri yazılı değildi ama herkes tarafından biliniyor ve hemcinslerimin davranışlarına yön veriyorlardı. Öpüştüğün ve öpüşmeye devam etmek istediğin bir erkeğe bile kolayca açılamıyordun. Ama Lucas öyle biri değildi. Ben de değildim. Bu kurallar bizim için geçerli olmamalıydı.

Onu suyun altında çırılçıplak, eli aletinde görmüştüm. Benim için sızlayarak, beni arzulayarak kendini tatmin ediyordu. O anda o kadar kırılgandı ki. Ve bir o kadar da güçlüydü.

Bundan önce de yağmurun altında öpüşmüştüm onunla. Dudaklarından başka her şeyin önemini yitirdiği bir an yaşamıştım.

Bizim şarkımızla dans edip kollarında dönerken kahkahalarını dinlemiştim.

Kâbus gördüğünde onu teselli etmiş ve onu tüm korkularından arındırabilmeyi dilemiştim.

Desteğe ihtiyaç duyduğumda elimi tutarak beni avutmasına izin vermiştim. Bir deney, yalnızca bir araştırma olarak başlayan bir şeyin gerçeğe dönüşmesine izin vermiştim.

Kurallar bizim için geçerli değildi.

Ben yetişkin bir kadındım ve ona mesaj atmak için bir bahaneye ihtiyacım yoktu. Lucas arkadaşımdı. En yakın arkadaşlarımdan biri. Aklımdan çıkaramadığım erkekti.

El yordamıyla telefonumu aradım. "Sikerler," diye mırıldandım mesajıma nasıl başlayacağımı düşünürken.

O anda ekran aydınlandı.

Yüreğim ağzımda yorganı tekmelemeye çalıştım. Ama telaştan dengemi kaybedip yere yuvarlandım. "Ahhh! Kahretsin!"

Halının üzerinde iki seksen yatarken uzanıp başucumdan telefonu aldım. Mesaj gelmişti.

Lucas: Sanırım ayrılık kaygısı yaşıyorum.

Dudaklarım dünyanın en şapşal gülümsemesiyle yayılırken parmaklarım hevesle ekranda gezindi.

Rosie: Onu evcil hayvanlara mahsus sanırdım.

Lucas: Uyanıksın.

Lucas: Ben mi uyandırdım yoksa?

Rosie: Yok. Uyumuyordum. Saatlerdir çalışıyorum.

Lucas: Sevindim. Kaç kelime?

Rosie: Çok 😐

Lucas: İşte benim kızım.

Lucas: Yorulmuşsundur. Hadi, yat artık.

Göğüs kafesimin içindeki çırpınış şakaklarımı da ele geçirirken benimle kalması için bir bahane bulmaya çalıştım.

Rosie: Merak etme. Beynim hâlâ meşgul olduğu için hiç uykum yok.

Rosie: Biraz konuşabiliriz. Olur mu?

Rosie: Ben uyuyana kadar.

Lucas: 😇 Diyorsun? Emin misin?

Rosie: Ev-vet!

Lucas: Şanslısın. Benden daha eğlenceli birini zor bulursun.

Lucas: Yani çoğu zaman öyleyim.

Rosie: Bilmez miyim?

Rosie: Her zaman öylesin. Huysuzken bile.

Ekranda bir fotoğraf belirdi. Kaşlarını çatıp dudaklarını büzerek kendi fotoğrafını çekmişti.

Lucas: Böyle bir huysuz mu?

Lucas: Yine de yakışıklıyım. Hatta seksi.

Gerçekten öyleydi. Her zaman çekiciydi.
Bir mesaj daha geldi.

Lucas: sen de beni eğlendirmek ister misin?

Lucas: bir foto at.

Lucas: ayrılık kaygısını aşmama yardım et.

Lucas: yüzünü unutacağım diye korkuyorum.

Rosie: yoksa benimle... flört mü ediyorsun, Lucas Martín?

Lucas: işe yarıyor mu?

Gergin bir sırıtışla poz verdiğim bir fotoğraf çekip yolladım.

Lucas: halı mı o? Neden yerdesin?

Hay aksi. Yine aklımı bulandırdığı için bunu düşünememiştim işte.

Ekranda bir selfie daha belirdi. Kolunu uzatarak daha uzaktan çekmişti ve yorganın üzerinde yatıyordu. Üzeri çıplak olduğu için o muhteşem göğsü olduğu gibi görünüyor ve dövmesi ekranın kenarından bana göz kırpıyordu.

Lucas: yataklar böyle kullanılır, Ro. Üzerine yatarsın.

Rosie: beni aydınlattığın için teşekkür ederim, yatak profesörü.

Lucas: yatakların kullanım alanları üzerine uzman olduğum doğru.

Rosie: öyle misin?

Öyle misin mi?

Cidden mi, Rosie?

Bundan iyisini yapabilirdim. Daha seksi bir şey yazabilirdim. Ama... aklımı veremiyordum.

Lucas: neden şaşırdın?

Bir cevap düşünmeye çalıştım fakat o benden önce davrandı.

Lucas: bu sabahı unuttun mu? Ben unutmadım.

Lucas: başka bir şey düşünemiyorum.

Lucas: aslında düşünüyorum. Duşta nasıl inlediğini de aklımdan çıkaramıyorum. Çok güzeldin.

Ekrana bakarken bacaklarımın arası yanmaya başladı. Buna nasıl bir karşılık vereceğimi bilmiyordum.

İç gıcıklayıcı bir cevap düşünmeye çalıştım. Sorun yoktu, bu sadece erotik mesajlaşmaydı. Ve ben de aşk romanları yazıyordum. Bir sürü seks sahnesi yazmıştım. Seksi olabilirdim. Cüretkâr olabilirdim. Erotik mesajlar atabilirdim.

Ne var ki, aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Sıfır. Sabaha dair sahneler dışında. Yatakta, yorganın altında neler yaptığımızı düşündüm. Sonra duşu. Lucas çırılçıplaktı ve karnıma boşalmıştı. Hayatımın en ateşli, en erotik dakikalarıydı ve...

Düşünme faslını uzatmam üzerine yeniden mesaj attı.

Lucas: Rosie?

Rosie: Buradayım.

Lucas: Özür dilerim. Aptallık ettim. Seninle telefon seksi yapmaya çalışmıyordum.

Rosie: gerçekten mi?

Lucas: evet.

Şimdi hayal kırıklığına uğramıştım işte. Telefon seksi yapmamızın benim için hiçbir mahsuru yoktu. Yalnızca biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Lucas: seni deli gibi özlediğim için mesaj attım. Ev o kadar sessiz ki. Bomboş. Hem de Taco'ya rağmen. Her şey garip geliyor. Kendimi tuhaf hissediyorum. Seni geri istiyorum.

Yüreğimin kabarmasıyla derin bir iç çektim.

Seni geri istiyorum.

Ben de kendi evimde tam olarak bunu hissediyordum. Onsuzluk beni mahvediyordu. İkimizin de aynı şeyi hissetmesi mümkün müydü?

Rosie: ben de seni özlüyorum.

Bu adamın yanında kendimi koruma içgüdüm tamamen işlevini yitiyor olmalıydı ki birden içimi dökmeye karar verdim. Anlamasını istediğim, sesim kısılana kadar suratına haykırmaya can attığım gerçeği yazıverdim.

Rosie: ben de seni geri istiyorum, Lucas. Keşke yanımda, yatağımda olsaydın.

Lucas: ...

Lucas: keşke bana bunu söylemeseydin.

Rosie: neden?

Ekrandaki üç nokta birkaç saniye dans edip kayboldu.

Nefesimi tutarak bekledim.

Bir dakika, iki dakika. Üç, beş, on, on beş...

Tam otuz dakika oldu.

Lucas cevap vermedi.

Belki de uyuyakalmıştı.

Ya da acıkıp kendine atıştırmalık bir şeyler hazırlamaya dalmıştı. Onu tanıdığım için saat gecenin biri de olsa bir avuç mısır gevreği ve biraz sütle yetinmeyeceğini biliyordum.

Ya da belki...

"Tanrı aşkına," dedim boş odaya. "Kendine gel, Rosie."

Saçmaladığımı bildiğim için içimden kendime sövdüm. Yerden kalktım ve yatağın başucuna doğru yürüdüm. Şakaklarım zonklamaya başlamıştı.

Sonra birden kapı çalındı ve o kadar şaşırdım ki telefonu yere düşürdüm. Ekranda bir mesaj belirdi.

Lucas: benim.

Telefonu bırakıp hiçbir şeyi umursamadan kapıya koştum.

Çünkü o... buradaydı.

Otomatiğe bastım, kapıyı açtım ve nefes nefese beklemeye başladım.

Hayatımda gördüğüm en yakışıklı surat birkaç dakika sonra koridorda belirdi. New York'taki ve bütün dünyadaki en harika adam bana gelmişti.

"İşte bunun için," dedi o kendine has tebessümüyle. Midemde kelebekler uçuşturan, içimi ürperten ve kalbimi çarptıran bu ışıltılı, candan ve harikulade gülümsemeye hayranlıkla baktım. "Keşke beni özlediğini söylemeseydin dedim çünkü o zaman davet beklemeden gecenin bir yarısı kapına dayanmak zorunda kalmazdım."

Kalbim sızladı.

"Beni özlediğini söyledin," diye yineledi hâlâ sözlerimin anlamını düşünüyormuş gibi.

Daha fazla dayanamayıp kollarına atıldım. Bacağını düşün-

mesem üzerine tırmanabilirdim. Yine de elimden geldiğince sokuldum ona. Kokusunu içime çekip New York'un soğuğundan korunmak için giydiği kat kat giysilere rağmen biçimli kaslarını hissetmeye çalıştım. Onu evime ve kalbime davet ettim.

"İyi ki söylemişim," dedim sözcüklerim ağzımdan dökülüp göğsüne, gömülmek istediğim kalbinin yakınlarına akın ederken. Sonra belki hata ederek başka şeyler de söyledim ama artık kendimi tutamıyordum. "Kalmanı sağlayacaksa tekrar söyleyebilirim. Gerekirse milyonlarca defa seni özlediğimi söylemeye hazırım."

Beni daha da sıkı kucakladı ve nefesi boynumu ısıttı.

Kalbimi bir kere açtığımdan, artık ne dilimi tutabiliyor ne de duygularımı dizginleyebiliyordum. "Buradan çıkıp gittiğin andan beri özlüyorum seni. Hatta ondan çok öncesinden beri, Lucas."

İçimi beklentiyle, ihtiyaçla, hasretle ve aramızda büyüyen her neyse onunla dolduran boğuk bir ses çıkardı ve göğsünün titreşimini iliklerime dek hissettim.

Kollarını belime kaydırıp içeri girdi ve kapıyı kapamasıyla beni ona yapıştırması bir oldu.

Ellerini başımın üzerine doğru uzatarak beni kapıyla arasına sıkıştırdı.

"Yeniden söyle," dedi buyurgan bir sesle ve gözlerimin içine bakarak. "Kimse beni bu kadar özlememişti. Bana bu kadar ihtiyaç duymamıştı. Bir kere daha duymak istiyorum."

Bakışları boğazımın kurumasına neden oldu. İçlerinde tehditkâr pırıltılar yanıp sönüyordu ve çenesi keskin bir çizgi hâlini almıştı. "Seni özledim, Lucas. Çok. Lütfen benimle kal. Bu gece yanımda kal."

Bu gece ve her gece.

Sağ elini indirip yanağıma koydu ve işaretparmağını aşağı kaydırarak altdudağımın çizgisi boyunca gezdirdi. "Kalırsam..." Gözlerini kapayıp titrek bir nefes aldı. "Gözümün önünde geldiğini gördüm, Rosie. Sana dokunma şansı bile bulamadım. Bu gece kalırsam işler değişecek. Kalırsam seni becereceğim."

Onu bu uyarıya kulak asamayacak kadar çok istiyordum ve vücudumdan bir titreme geçti. "Güzel," diye inledim.

Bakışları biraz daha sertleşti. "Bu hafta gidiyorum, Rosie. Bir ilişki yaşayamayacağımı söylerken ciddiydim. Hayatım paramparça oldu. Sana verebilecek hiçbir şeyim yok. Ama konu sen olduğunda bencil herifin teki oluyorum. Eğer istersen sana dudaklarımı verebilirim. Dokunuşlarımı, vücudumu. Kesinlikle daha fazlasını hak ediyorsun ama istersen, eğer beni istiyorsan..."

Onu öptüm.

Sözünü kestim.

Bu sözlere ihtiyacım yoktu. Şu anda ondan başka hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

Benim kadar telaşla ve arzuyla öpücüğüme karşılık vermeseydi bunları ona söyleyebilirdim.

Ama Lucas'ı öpmeye devam ettim. Bu âna dek beni geride tutan her şeyi serbest bıraktığım için bütün vücuduma yayılan müthiş bir rahatlamayla öptüm onu. Yakında gidecekti ve belki de ondan alabileceğim son şey bu olduğu için öptüm.

Hissedebileceğimi bile bilmediğim kadar şiddetli bir umutsuzlukla, çaresizce ona tutundum. Belime sarılıp kalçalarımı kendine çekerken omuzlarım kapıya çarptı. Bu temasla inledim ve Lucas dudaklarımı diliyle ayırdı.

Bedenime dolan hislerle başım döndü. Dengemi kaybederek montuna yapıştım ama onu yerinden kıpırdatamadım.

Dudaklarımdan dökülen yakarış boynumu dişlemesiyle bir zevk çığlığına dönüştü.

Lucas'ın dudakları kulağıma doğru ilerledi. "Bu ses," diye iç çekti.

"Hangisi?" diye mırıldandım.

Dişlerini kulakmememe geçirdi.

Ânında tepki verdim ve boğazımdan bir inleme daha yükseldi.

"Bu," diye fısıldadı. "Bu sesi duymak için çılgınca şeyler yapabilirim, Rosie."

"Ne gibi?" dedim nefes nefese. *Evet, yap, istediğini yap,* demek istiyordum oysa.

Kasıklarını bana doğru ittiğinde ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Sertleşmişti. Çok sert ve büyüktü. "Seni bu kapıya dayayıp sikmek gibi," dedi.

Dediğini yapması için haykırmak istedim.

Ama hiçbir şey söyleyemeden ağzını yeniden dudaklarıma doğru kaydırdı ve birden durmasıyla bütün temasımız kesildi.

Beni öpmekten vazgeçmişti.

Neden öpmüyordu beni?

Burnunu benimkine sürttü. "Bu öğleden sonra seni banyoda yere yatırmak istedim," diye fısıldadı. "Çok yaklaşmıştım. Seni yerde becermek istedim."

İnleyerek giysilerine yapıştım ama kıpırdamadı.

Altdudağımı dişleri arasına sıkıştırdı. "Şimdi sana neler yapacağımı duymak istiyor musun?"

"Evet."

"Önce, gördüğümden beri deli olduğum şu minik şortu indireceğim," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "Sonra külotunu." Ağzı çeneme doğru ilerledi. "İçine gireceğim ve o kadar derine gideceğim ki, sadece beni hissedeceksin."

Bu sözleri üzerine gözlerim titreşerek kapandı.

"Evet, hepsini yap," diye inlerken sesimdeki yakarışı duydum. "Tüm söylediklerini yap. Lütfen."

"Hayır." Hafifçe kulağımı dişlediğinde ayak parmaklarım kıvrıldı. "Şimdi değil." Sözleri işkence gibi geldi. İstediğimi o anda alamayacağımı bilmenin hayal kırıklığıyla nefesim kesildi. "Onun yerine ne yapacağım biliyor musun?"

Gözlerimi açtığımda dudaklarının yavaş bir gülümsemeyle çarpıldığını gördüm. Bunu ilk kez görüyordum. Mutlu ya da ışıltılı bir gülümseme değildi. Karanlıktı. Şehvetliydi. Bir uyarı ve bir vaat içeriyordu. Yerine getirmesini çok istediğim bir vaat.

"Bu gece," dedi ve geri alamayacağı şeyler söyleyeceğini biliyordum. Bu geceden sonra değişecektim çünkü ona tamamıyla

sahip olacaktım. "Bu gece seni yatağa götüreceğim ve hiçbir şey için acele etmeyeceğim. Seni yavaş yavaş, tadını çıkararak bedeceğim. O harika inlemenle yetinmeyeceğim. Bu gece adımı haykırmanı istiyorum, Rosie."

O âna dek çözüldüğünü düşünmüş müydüm bilmiyorum. Ama eğer aklımdan böyle bir şey geçtiyse çok yanılıyordum.

Çünkü bu sözler dudaklarından dökülür dökülmez Lucas kendini kaybetti.

Beni kucağına aldı ve itiraz etmeme fırsat vermeden bacaklarımı beline doladı. Doğruca yatak odama gitti.

Kalbimin yerinden fırlayacağını sandım. Ona duyduğum istek yüzünden aklımı kaybetmekten korktum. Beni yatağa fırlattı.

Başını yavaşça kaldırarak beni baştan aşağı süzdü. Yiyecekmiş gibi bakıyordu bana. Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı.

Montunu çıkarmasını izlerken dudaklarım gayriihtiyari aralandı. Kapüşonlusunun kenarını tuttu ve bir çekişte başından geçirip çıkardı.

İçinde hiçbir şey yoktu.

Heyecanla inledim. Onu daha önce de çıplak görmüştüm. Kasıklarındaki girinti ve çıkıntıları, göğsündeki ve karnındaki her bir kası görmüştüm. Ama böyle değil. Bugün duşta bile bu kadar çıplak değildi karşımda. Gözlerindeki bu ışıltı ya da dudaklarındaki şu bilmiş ifade eksikti.

"Tişörtün nerede?" diye sordum.

Usulca kıkırdadı. "Acelem vardı. Aaron'a Taco'yu alması için mesaj atmayı nasıl akıl ettim bilmiyorum. Herhalde benden nefret ediyor ama Aaron'ın duygularını düşünecek hâlde değilim."

Bana yaklaştığında yüzü değişti ve güçlükle yutkunabildim.

Yatağın kenarında durdu. "Buraya gel," dedi.

Bir saniye bile kaybetmeden ona doğru emekledim.

Lucas'ın bakışları yumuşadı. Elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Pembeleştin. *Eres preciosa.*" Yaklaşıp gözlerimin içine bakmak için eğildi. "Bu harika pembeliğin ne kadar aşağılara yayılacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Dizlerimin üzerine oturup kollarımı uzattım. Aklıma gelen her şekilde ona yeşil ışık yaktım.

Lucas teklifimi bir an bile düşünmeden kabul etti ve tişörtümü çıkardı.

Gözlerini vücudumda, çıplak memelerimde gezdirirken titrek bir nefes verdiğini duydum.

"*Me robas el sentido,*"* diye mırıldandı. "Nefesimi kesiyorsun."

Ellerimi uzattım ve avuçlarımı nazikçe göğsüne koydum. Parmak uçlarımla ılık teninin haritasını çıkarmak ister gibi dokundum ona. Her bir kıvrımı ve oyuntuyu aklımın bir köşesine yazdım. Ellerim kotunun belini bulduğunda uzanıp dudaklarımı göğsünün ortasına sürttüm ve kalbinin üzerine bastırdım. Oradan kaburgalarına doğru ilerledim ve hiç düşünmeden ağzımı dövmesinin kenarlarında gezdirdim. O güzelim dalgayı öptüm ve dilimle tadına baktım.

Lucas'ın karnını sıktığını ve ben onu yalarken titrediğini gördüm.

Ona baktığımda bir itiraf kaçtı ağzımdan. "İlk gördüğümden beri bunu yapmak istiyordum."

Hafifçe inledi ve birden beni kollarımdan tutup kaldırdı. Öpüşmeye başladık.

Az sonra geri çekilip, "Beni mi düşünüyordun?" diye fısıldadı. "Benimle ilgili fanteziler mi kuruyordun?"

Başımı salladım. "Her gün. Her gece. Gözlerimi her kapadığımda."

"Başka ne hayal ettin? Bana neler yapmak istedin?"

Parmaklarımı kotunun kenarından içeri kaydırıp kasıklarına dokundum. Sonra elim düğmesini buldu ve iç çektiğini duydum. "Bugün seni duşta yakaladığımda," dedim ve duraksadım. "Onu tutan ben olmak istedim. Benim elimde olmasını istedim. Ağzımda."

Kasıklarını bana doğru itti.

Bakışlarımı yüzüne kaydırdım. "İçime boşalmanı istedim."

---

* (İsp.) Algılarımı bozuyorsun. –*çn*

Fermuarını indirirken yüzümü avuçları arasına aldı ve parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi.

Siyah baksırının üzerinden onu kavradığımda nefesini tuttuğunu duydum.

"Kendimi tatmin etmem hoşuna gitti," dedi ben onu tutarken kalçalarını ileri geri hareket ettirerek. "Ama beni sen tatmin etmek istedin."

Başımla onayladım.

Saçlarımı çekti. "Aletimi çıkar ve nasıl yapacağını göster."

Baksırını indirdiğimde dudaklarımı yaladım. Sonra hiç düşünmeden aletini elime aldım ve yavaşça okşamaya başladım. Ona zevk vermek istiyordum. Onu çıldırtmak istiyordum.

İnledi ve sırtı yay gibi gerildi. "Daha hızlı, *preciosa*. Daha sert."

İstediğini yaptığımda daha da sertleşti.

Lucas yine inledi ve saçlarımı bırakıp beni omuzlarımdan tuttuğu gibi yatağın ortasına yatırdı.

"Bu kadar oyun yeter," dedi dirsekleriyle başımın iki yanına dayanırken. Beni dudaklarımdan sertçe öptü.

Ağzını göğsümden ve karnımdan aşağı kaydırıp yatarken giydiğim şortu dişleriyle tuttuğu gibi hızla indirdi. Birdenbire üzerimde yalnızca iç çamaşırım kaldı ve Lucas kendini aşağı kaydırarak dişlerini külotuma geçirdi. Bu temasla sırtımı yataktan kaldırdım. Başım dönmeye başladı.

"Lucas," diye inledim, neredeyse daha o anda boşalacaktım.

Diliyle ince kumaşın üzerinden klitorisimi buldu. Sonra külotumu yana sıyırdı ve ıslaklığımı yalamaya başladı.

"Ah, Tanrım," diye inledim ve yaptığı şeye devam etmesiyle aynı kelimeleri tekrarlamaktan başka bir şey gelmedi elimden.

Dilini vajinamın kenarlarında gezdirirken yüzüme baktı. "*Tanrım* değil. Adımı söyle."

Bacaklarımı daha da ayırıp avuçlarını kalçalarıma koydu ve dilini yine aşağı kaydırdı.

"Söyle."

Sırtımı yatağa bastırıp kalçamı hafifçe kaldırarak inledim.

"İsmimi haykırdığını duymak istiyorum," dedi dilini içime sokarken. "Söyle."

Başparmağıyla klitorisimin üzerinde daireler çizmeye başladığında deliye döndüm. "Lucas," diye inledim çatlak bir sesle.

Sonra diliyle bir şey yaptı. Daha önce kimsenin yapmadığı bir şey. Kollarım arkaya doğru savruldu ve elime ilk gelen şeye, yastığıma yapıştım. Bunu daha sert ve hızlı yapması için kasıklarını ağzına doğru iterken dudaklarım aralandı. Ağzımdan adını duymak istediğini söylemişti ve gerçekten de çığlık çığlığa ismini haykırmaya başladım.

Orgazmımın kasılmaları dinip vücudum gevşediğinde Lucas dizlerinin üzerinde doğruldu. Gözlerini benden ayırmadan aletini kavradı. "Yalnızca dilimle tadına bakarak ve seni izleyerek gelebilirim."

Bu sözlerin beni bir kez daha canlandırmasına şaşıracak zamanı bile bulamadım. Yataktan kalkıp kotunu ve baksırını çıkardı.

Yeniden bacaklarımın arasına yerleştiğinde ve aletini hissettiğimde nefesim kesildi. Onunla burada yapayalnız ve çırılçıplak olduğumuza inanamıyordum.

"İçime gir," dedim soluk soluğa. "Hap kullanıyorum. Geçenlerde test yaptırdığımda sağlıklıydım ve uzun süredir kimseyle olmadım. Sen de olmadığını söyledin."

Lucas usulca ürperdi ve sertliğini kadınlığım boyunca kaydırırken yüzüme bakmaya devam etti. "Ben de temizim. Prezervatifsiz hiç yapmadım, Rosie."

Bir an düşüncelere dalmış gibi duraksadı ve yüzünde, bakışlarında bir şeyler değişti. Hoşuma giden ama aynı zamanda da beni korkutan bir ifade vardı şimdi suratında.

"Ne yaptığımı biliyorum," demeye mecbur hissettim kendimi. "Bana verebileceğin her şeyi istiyorum." Çenesini sıktığını gördüm ve gözlerinin içine baktım. "İçime girmeni istiyorum, Lucas. Seni hissetmeme izin ver."

Zevkle inledi ve göz temasımızı kesmeden sertçe içime girdi.

Omurgama yayılan zevk dolu kasılmalarla birlikte gözlerimi kapadım.

"Hayır," dedi buyurgan sesiyle. "Bana bak, Rosie."

Kendimi tamamen insafına bırakarak gözlerimi açtım. Kalçalarımı kavradığı gibi aletini bana doğru itti ve bu sefer daha da derine girdi. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "İçinde olmam nasıl hissettiriyor?"

"İyi," dedim kalçalarımı hareket ettirerek. "Çok iyi."

"İyi yetmez." Yeniden kendini iterken gözlerinde zevk pırıltıları yanıp söndü. "Bu yalnızca iyi bir düzüşme değil."

Cevap vermedim, veremedim çünkü hızlandı. Ona uzanıp kollarımı boynuna doladım ve öpüşmeye başladık.

O kadar hızlanmıştı ki, kendini bana doğru her itişinde sırtım yataktan kalkıyordu. Bunun üzerine belimi kavradı.

Dizlerinin üzerine oturmasıyla omurgam yay şeklini aldı. Daha da derine girmesini istiyordum. Hızlanmasını, sertleşmesini. Onu istiyordum. Ağırlığını, vücudunu, üzerimde gidip gelmesini.

Belimi daha sıkı kavradı ve hiç beklemediğim bir anda beni yüzükoyun çevirdi. Yanağım yatağa çarptığında tırnaklarımı yorgana geçirdim ve Lucas içime girdi.

"Seni en sevdiğim kitap gibi okuyabiliyorum, Rosie. Seni ezberlemişim gibi." Kalçalarımı kaldırınca dizlerimin üzerine yükseldim. "Şimdi nasıl? Sadece iyi mi?

Hayır, harikaydı. Muhteşemdi.

"Seni elde eden ve hak etmeyen o budalaların hepsini unutturacağım sana." Bir eliyle boynumu kavradı ve bu öğleden sonraki gibi oraya zevkli bir baskı uygularken öbür eliyle memelerimi avuçladı ve biraz daha hızlandı. Doruğa ulaşmama az kalmıştı. Zevkle inliyordum. "İşte bu," dedi. "Bağır, Rosie. Sesini duymak istiyorum."

İstediğini yaptım.

"*Vamos, preciosa,*"* diye fısıldadı kulağıma ve arkamda gidip

* (İsp.) Hadi, güzelim. –*çn*

gelmeye devam etti. "Hadi, boşal, Rosie. Her yerime boşal ve beni cennete uçur."

Tam istediğim gibi içime girip çıkarken klitorisimle oynamaya başladı. "Lucas..." Devamını getiremedim çünkü kendini bir kere daha içime doğru itti ve aletinin zonkladığını hissettim. Aynı anda boşaldığımızda son bir kez adını haykırdım.

Bütün vücudum zevkle kasılırken belime sarıldı.

Muhteşem bir ânın ardından çenemin yanını öptü ve içimden çıkmadan beni yatağa yatırdı, ikimiz de yan yatıyorduk.

Onu bırakmak istemediğim için kollarına tutundum.

Derin bir iç çektiğimde mutlulukla kıkırdadı.

Yüzünü görmek için kollarında ona döndüm. Gülümserken gözlerinin kenarlarında beliren çizgileri ve yeniden öpmek istediğim dudaklarını uzun uzun seyrettim.

"İyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Dudaklarını belli belirsiz benimkilere sürttü. O kadar harikulade bir andı ki ayakta olsaydım dizlerimin bağı çözülebilirdi. "Bu soruyu asıl ben sana sormalıyım."

"Neden?"

"Çünkü öyle istiyorum." Burnuma bir öpücük kondurdu. "Çünkü bu soruyu hak ediyorsun."

Lucas gerçek miydi? Dünya üzerinde böyle bir erkek var mıydı sahiden?

"Ama..."

Dudaklarımdan öperek susturdu beni. "Bir dahakine senin beni becermeni istiyorum. Üzerime çıkacaksın ve seni izleyeceğim." Bunu o kadar rahat ve doğal bir tavırla söyledi ki, onu sırtüstü yatırıp dediğini yapmak istedim.

"Bir dahakine mi?" diye sordum.

"İstersen tabii." Yüzü asıldı. "Senden uzak kalabileceğimi sanmıyorum, Rosie. Bir kere tadına baktıktan sonra sana dokunmadan duramam. Yalnızca bir haftamız kaldığını bile bile tek bir dakikamızı bile ziyan edemem."

O sırada sorabileceğim o kadar çok soru vardı ki.

Sen gittiğinde ne olacak?

Ne yapıyoruz biz?

Ayrılığı düşündüğünde senin de göğsün sıkışıyor mu? Senin de duyguların içinden taşıyor mu?

Ama bir yanım hiçbirinin cevabını duymak istemiyordu. Sadece bu anı yaşamak istiyordum. Lucas'ın vadettiği *bir daha-ki seferi* tatmak istiyordum. Ve diğerlerini. Ona sahip olduğum sürece yapabileceğimiz her şeyin zevkine varmak istiyordum. Bir haftamız olsa bile. Lucas'ı kaybettiği bunca şeyden sonra ne olduğumuzu tanımlamaya zorlayamazdım.

Dolayısıyla o anda söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Yapma öyleyse. Benden uzak durma."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rosie

Şu hayatta kokusunu aldığım gibi beni en ağır uykumdan uyandırıp cin gibi yapabilecek birkaç şey var. Biri duman kokusu. Bay Brown sabahın üçünde peruğunu mikrodalgada kurutmaya kalkıştığından beri zihnimde yer etmişti. Hayır, hiçbir zaman hikâyenin ayrıntılarını öğrenmeye çalışmadım. Yaşadığım tecrübeyi bir hayat dersi olarak kabul ettim ve kendimi akışa bıraktım.

İkincisiyse güne, daha doğrusu geceye başlamanın kesinlikle daha güzel bir yoluydu. Pankek kokusu.

Şimdi de bu mis gibi koku bütün evi sarmıştı.

Midem guruldarken iştahla yutkundum.

Ama çok geçmeden bu beklenti başka bir tür açlığa dönüştü. Çünkü yatağı yokladığımda yanımdaki boşluğu kimin kapladığını hatırladım. Beni bütün gece kollarında uyutan, ensemi usul usul öpücüklere boğan ve beni hiç bırakmak istemezmiş gibi sarıp sarmalayan adamı düşündüm heyecanla.

Lucas.

Ona duyduğum özlemin karnımın orta yerine çöreklenmesiyle yataktan fırladım. Elime geçen ilk şeyi, Lucas'ın kapüşonlusunu sırtıma geçirdim.

Yatak odamla mutfak arasındaki mesafe ilk kez bu kadar uzun geldi.

Nihayet mutfağın eşiğine vardığımda Lucas daha önce hiç çalmadığı, mutlu ve hareketli bir parça açmıştı.

Kendisi ocağın başındaydı. Elinde pembe ıspatulam vardı ve mutfak önlüğümü beline bağlamıştı. Baksırının sardığı kalçalarını oynatarak müziğin ritmine eşlik ediyordu.

Zavallı yüreğim yakında ülkesine dönecek bu adamın aşkıyla

yanıp tutuştuğu için gözümün önündeki komik manzaraya gülemedim bile.

Bir ses çıkarmış olmalıydım ki Lucas bana döndü. Güzel gülümsemesine tamamen hazırlıksız yakalanmanın şokuyla, "Selam," gibi saçma sapan bir şeyler mırıldandım.

Ona benden uzak durmamasını söylediğimdeki gibi duygu dolu bakışlarla baktı yüzüme. "*Buenos días, Bella Durmiente.*"

Gözleri aşağı kaydı ve beni baştan aşağı süzerken gülümsemesi değişti. Tamamen kaybolmadı ama bacaklarımı uzun uzun seyrederken daha ciddi ve odaklı bir hâl aldı.

"Elime ne geçtiyse giydim," dedim bir solukta ve kapüşonlusunu işaret ettim. "Sakıncası yok ya?"

"Asla," dedi boğuk ve alçak bir sesle. "Sende kalsın ve hep giy lütfen." Fazladan oksijene ihtiyaç duyar gibi yavaşça derin bir nefes aldı. "Hatta tüm giysilerimi sana vereyim de sen giy. Onları senin üzerinde görmeyi yeğlerim."

Dudaklarım seğirdi. "Sen ne giyeceksin?"

Hâlâ dalgın, başını salladı. "Ona sonra karar veririz."

Dayanamayıp güldüm ve sesim tıpkı sırılsıklam âşık bir ergeninki gibi çıktı. "Anlaştık," dedim onda böyle bir etki yarattığımı bilmenin özgüveniyle. "Ama bir şartla. Dans etmeye devam edeceksin."

Mutfak masasının iskemlelerinden birini çekip oturdum. Dirseklerimi masaya koyup çenemi yumruklarıma dayadım ve beklemeye koyuldum.

"İzlemeye hazırım."

Dudaklarını çarpıtarak güldü. "Gördün demek?"

Başımı salladım.

"Hoşuna gitti mi?"

Düşünür gibi yaptım. "On üzerinden dokuz veriyorum."

Ispatulayı tezgâha bırakıp bana doğru bir adım attı. "Ya bu?" diye sordu deminki gibi poposunu sallayarak. "Bu kaç puan?" Yeni başlayan parçanın ritmine uygun bir şekilde kalçalarını çalkalamaya başladı.

Gözlerimi kıstım ve onu dikkatle izledim. "Dokuz nokta beş," dedim bütün ciddiyetimle. "Ama sayılmaz çünkü tüm kıyafetlerini vererek jüriyi rüşvetle kandırdın," diye ekledim.

İçten bir kahkaha attı. "Beni ifşa etme, Ro." Gözlerini yüzüme dikerek bana doğru birkaç adım yürüdü. "Kıyafetlerimle etrafta tam ağzıma layık gibi gezinmenden dikkatim dağıldı diye benimle dalga geçmen haksızlık."

"Dansına bayıldım," dedim yakınlığıyla heyecanlandığımı belli etmemeye çalışarak. "Çok şekerdin."

Önümde durdu ve hafifçe eğildi. Elini uzatıp sandalyenin kenarını tuttuğu gibi beni altına çekti.

Elini iskemlenin arkasına koydu. Tam başımın arkasına.

"Dikkatimi dağıtıyorsun, Rosie," dedi yüzünü benimkine yaklaştırarak. "Yanımda olup da düşündüğüm ya da yaptığım şeyden dikkatimi çalmadığın tek bir an bile olmayacak." Burnunun ucunu burnuma hafifçe sürttü ve dudaklarımız birbirine değdi. "Üzerimde böyle bir gücün var."

Titrek bir nefes verdim. Daha da yaklaşmasını istiyordum. Şu iskemlenin üzerinde onunla sevişmek istiyordum.

Dudaklarımın kenarını öptü. "Seni istiyorum," diye fısıldadı. "Tekrar." Yapmasını çaresizce istediğim şeye karşı kendine engel olmaya çalıştığını fark ettim. İskemlenin arkasını sımsıkı tutuyordu. "Sana bir kere bakmam yetiyor, Rosie. Tek gereken bu."

Başka türlü bir karşılık düşünemediğim için öptüm onu. İnleyerek elini enseme attı ve başımı kendine doğru çekerek diliyle dudaklarımı araladı.

Kollarımı boynuna doladığımda beni iskemleden kaldırdı. Öbür eliyle belime sarıldı ve sertleştiğini hissetmem için beni kendime doğru çekti. Usulca mırıldanarak ona daha da sıkı sarıldım. Üzerimden dökülen kalın kapüşonluya küfrettim içimden. Onu ne kadar arzuladığımı hissetmesini istiyordum.

Lucas öpüşmemizi sonlandırarak bana baktığında gözleri parlıyordu. "Üzülerek bir ara veriyorum," dedi birden uzaklaş-

masının beni daha da tahrik ettiğinden habersiz. "Kahvaltımız yanmasın. Daha pizza faciasını atlatamadım."

Omuzlarım düştü ve başımı sallayarak kollarımı boynundan çektim. Sandalyeme geri dönmeye hazırlandım çünkü eğer öpüşmeyeceksek ve *başka* seksi şeyler yapmayacaksak hiç olmazsa yemek pişirmesini izleyerek avunabilirdim. Ama Lucas belimi bırakmadı ve beni döndürüp ocağın başına götürdü.

Arkama geçtiğinde nefesi şakağıma çarptı. "Ama senden vazgeçmeyeceğim," diye fısıldadı kulağıma ve ıspatulayı elime tutuşturdu. "Önce kahvaltı. Sonra gidip Taco'yu alacağız."

Biz, birlikte.

"Lucas?" diye sordum kocaman ve muhtemelen budalaca bir gülümsemeyle. "Taco'yla burada mı kalacaksınız?"

"İzin verirsen."

"Tabii ki," dediğimde saçlarımı öptü. Tavadaki hafiften kararmış pankeke bakarken içimden şarkılar söylüyordum. "Sence onu kurtarabilir miyiz?"

Sulu hamurla dolu tasa uzandığında kol kasları görüş alanımı kapladı. *Güzel.* "Bunu atıp yeni bir tane yapalım."

"Tamam, şef."

"Ah," diye mırıldandı kömürleşen pankeki tavadan alırken. "Benimle böyle seksi konuşmana bayılıyorum, Rosie."

★♡★♡★♡

Dizüstü bilgisayarımın yanında bir bardak su belirdi.

Yoktan var olmadı tabii. Bir ara oraya biri tarafından bırakılmıştı.

Lucas bana su getirmişti.

Cumadan beri Taco'yu almak ve Lucas'ın eşyalarını buraya getirmek için harcadığımız birkaç saat dışında evden neredeyse hiç çıkmamıştık. Geceleri benim yatağımda uyuyorduk. Gerçi uyuduğumuz söylenemezdi. Şikâyet ettiğimden değildi tabii. Şimdi de yetiştirecek bir kitabım olmasaydı onunla yatakta olurdum. Romanımı teslim etmeme üç haftadan az kalmıştı ve Lucas'la de-

neyimize başladıktan sonra epey ilerleme kaydetsem de hâlâ çalışmam gerekiyordu. Tamamlamam gereken kelime sayıları vardı.

"Ara vermemelisin, Ro," demişti Lucas onunla daha fazla zaman geçirebileceğimi söylediğimde. "Bu kadar yaklaşmışken dikkatini dağıtma."

Haklıydı. İpi göğüslemeye çok yaklaştığımı biliyordum.

Dolayısıyla Lucas'ın New York'taki ve benim evimdeki zamanı hızla azalsa da sabahları ve öğleden sonraları çalışıyordum. Lucas da evin bir köşesinde yıllar içinde biriktirdiğim aşk romanlarını okuyarak, bize atıştırmalık bir şeyler hazırlayarak ve susuz kalmamamı sağlayarak vakit geçiriyordu. Öğle ve akşam yemeklerini birlikte yiyor, akşamları Taco'yu gezdiriyor ve her gece kanepede öpüşüp koklaşıyorduk. Eh, bir de seks yapıyorduk tabii. Öyle sıradan bir sevişme değildi bizimkisi. Akıllara durgunluk veren cinsten bir deneyimdi. Hayatımın en iyi, en muhteşem seksiydi.

Lucas'ın yakında gidecek oluşu aklımın bir köşesindeki alçak sesli ama duymazdan gelemediğim bir vızıltı gibiydi. Ama onunla yaşamayı öğrenmiştim. Çünkü Lucas'la kalan zamanımı mahvetmesine izin veremezdim. Hayatımda ilk kez plansız yaşıyordum. Ânın tadını çıkarıyordum. Onun tadını çıkarıyordum. Bir hafta bile sürse alabileceğim her şeyi alacaktım ondan. Gerisini de onsuz kaldığımda düşünecektim.

"Rosie?" Kulağımın dibinden gelen alçak sesle âna geri döndüm.

Lucas'ın arkamda dikildiğini fark etmemle bütün vücuduma tatlı bir ürperti yayıldı.

"Efendim?" diye mırıldandım kokusunu içime çekerek.

Ellerini masaya koydu ve beni kolları arasına hapsetti. Bunu yapmasına bayılıyordum. "Daldın, Ro."

"Nereden anladın?"

Burnunu yanağıma sürterek tenimin karıncalanmasına neden oldu. "Su bardağına bakıyordun." Hafifçe güldü. "Dakikalardır."

"Düşünüyordum."

Üzerime eğildi ve çenesini omzuna dayadı. "Beni mi düşünüyordun? Bizi?"

Gerçeğe ne kadar yaklaştığını fark ederek kızardım. "Belki."

"Çıplak mıydım?" diye sordu.

Dudağımı ısırdım. "Olabilir."

"Sen çıplak mıydın?"

"Kesinlikle."

"En sevdiğim düşünceler," diye fısıldadı.

Başımı çevirip onu dudağından öptüm ve tekrar bilgisayarıma döndüm. Taslağıma.

Lucas bir an afalladı çünkü tek kelime etmedi. Nefesini tuttuğunu fark ettim.

Kendi kendime gülümsedim.

"Kitabını okumama ne zaman izin vereceksin?" diye sordu. "İlk romanından beri devamı için sabırsızlanıyorum."

Buna ne kadar sevindiğimi gizlemeye gerek görmedim. "Daha bitmedi," dedim.

Yine duraksadı. "Sadece bir bölümünü okusam? Bir ön okuma gibi düşünemez miyiz? Bugün salı. Bunu hayranlarına borçlusun. Ben de senin en büyük hayranın olduğuma göre. Sosyal medya etiketlerini gözünde canlandır. Hashtag Rosie Takımı. Hashtag Ön Okuma Salısı, Cuma Öpücüğü..."

Yavaşça ona döndüm. "Sen bunları nereden biliyorsun?"

Samimiyetle, gururla, kocaman ve tam da kendisi gibi gülümsedi. "Benim de kendime göre yöntemlerim var. Ne kadar iyi bir araştırmacı olduğumu öğrenemedin mi?"

"Doğru söylüyorsun," dedim ve önüme döndüğümde kendi kendime güldüm. Lucas benim için kitap hesaplarına mı bakmıştı? "Sizi hafife aldığım için özür dilerim, Matthew McConaughey. Ama ön okuma falan yok."

Hayatta olmazdı.

Taslağımla gurur duyuyordum ama Lucas'ın ondan ve biz-

den bu kadar ilham aldığımı öğrenmesine hazır mıydım? Bununla ilgili ne hissedecekti?

"Ateşli bir sahneyi okut bari. Belki ilham verir."

Bu sözler üzerine heyecanlanmama rağmen başımı iki yana salladım.

"Kaderime boyun eğiyorum." Dramatik bir tavırla iç çekti. "Kaç kelime kaldı?"

Dayanamayıp gülümsedim. "Az."

Bana arkadan sarılıp yüzünü boynuma gömdü. "Aferin benim kızıma," dedi ve bu sözleri ilk söylediğindeki gibi kalbim hızla çarpmaya başladı. "Seninle gurur duyuyorum, Ro." Bunu ondan duymak büyük bir başarıya kavuşmuşum gibi içimi coşturdu.

Olağanüstü bir şey başarmışım gibi heyecanlandım.

Sıradışı bir şey başarmışım gibi.

Lucas benim için bu kadar değerliydi işte. "Hepsi senin sayende," dedim kendi düşüncelerimle nefesim kesilerek. "Bana büyük yardımın dokundu. Birlikte yaptığımız deney işe yaradı."

"Hepsini sen başardın, *preciosa*. Ben tek kelime yazmadım. Hepsini sen yazdın."

★♡★♡★♡

Bu gece Lucas'ın New York'taki ve Amerika'daki son gecesiydi. Benim evimde, benim yatağımda ve benim saat dilimimdeki son gecesi. Geçen her dakika bizi yarın sabaha biraz daha yaklaştırırken ruh hâlim yere çakılmıştı.

Yüreğim parçalanıyordu.

Benim evimde birlikte geçirdiğimiz hafta boyunca o ve Taco İspanya'ya döndükten sonra olacakları hiç konuşmamıştık. İkimiz de kendimize kurduğumuz hayali dünyadan gerçeklere dönmek istememiştik. Belki de hata etmiştik.

Belki değil, kesinlikle büyük bir hataydı.

Ama ne diyecektim ki? Öncelikle konuyu nasıl açacaktım? Hey, Lucas, ben sana âşık oldum. Zor bir dönemden geçtiğini

biliyorum. Kaybettiklerinin yerine bir şeyler koymaya ve kimliğini bulmaya çalışıyorsun. Ama biz seninle neyiz? Benim bunu öğrenmem lazım.

Bencilliğin dik âlâsı!

Lucas'ı böyle bir konuşmayla sıkboğaz etme fikri bile midemi bulandırıyordu. Tek istediğim onu korumak, yolunu çizdiğini ve yeni hayatında başarılı olduğunu görmekti. Daha birkaç hafta önce tanıştığı biriyle uzak bir ilişki yürütmeye çalışmak tabii ki işini kolaylaştırmayacaktı.

Ya tam tersi miydi acaba?

Bu noktada hiçbir şey bilmiyordum ve gerçekten çok üzülüyordum.

Dedim ya, ruh hâlim yerlerde sürünüyordu.

Ve Lucas bunu fark etti. Başka ne bekliyordum ki?

O yüzden bütün akşam beni güldürmeye çalışmıştı. Veda yemeği için buluştuğumuz Lina'yla Aaron'ın yanında bile rol yapmayıp elimi tutmuş, sırtıma dokunmuş, kulağıma tatlı sözler fısıldamış ve tam da istediğim gibi davranmıştı. Benimmiş gibi.

Banyo aynasının önünde dişimi fırçalarken telefonuma baktım.

Lina beni mesaj yağmuruna tutmuştu. Kız haklıydı. Aramızda bir şeyler olduğunu biliyordu ve ona bir açıklama borçluydum. Ama bunun için sabahı bekleyebileceğimi umuyordum. Eğer bana çok kızmazsa, kırılan kalbimin parçalarını yerden toplamama da yardım edebilirdi belki. Bir taşla iki kuş vurmuş olurdum.

Telefonu kapatıp ters çevirdim ve şifoniyerin üzerine koydum. Yatağa gitmeden önce birkaç dakika gözlerimi boşluğa dikerek bekledim.

Odamda Lucas'ı sırt çantasının fermuarını çekerken buldum. Taco ayaklarının dibinde oturuyordu. Bu manzara karşısında avazım çıktığı kadar bağırmak istedim. Hem kendime kızıyordum hem bu kadar hızlı geçtiği için zamana, hem de onunla yollarımızı kesiştirip sonra da bizi ayıran kadere.

Şu kahrolası çantayı tuttuğum gibi camdan fırlatmama ne derdi acaba?

Ondan kalmasını istesem ne yapardı? Vizesiz üç aydan fazla kalamazdı zaten. Ama onu ve Taco'yu saklayabilirdim.

Bana verebileceklerini ve veremeyeceklerini zerre umursamadığımı söylesem tepkisi ne olurdu? Hepsine razı olacağımı, hatta İspanya'ya taşınmayı bile düşünebileceğimi ve...

"Hey." Lucas'ın sesiyle irkildim.

Bakışları kaygılıydı ve yüzünde acı çeker gibi bir ifade vardı.

Hemen yanıma gelip beni kollarına aldı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Açık konuşayım mı?"

Başıyla onayladı.

"Çantanı camdan fırlatsam çok kızar mısın diye düşünüyordum."

Kahkahası bile moralimi düzeltmedi. "Dürüst bir cevap ister misin?"

"Her zaman."

"O kadar da kızmazdım galiba." Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve gözlerimin içine baktı. "Sana kızabileceğimi sanmıyorum, Rosie. Ne bu konuda ne de başka bir konuda."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü sen hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmazsın." Başparmağını dudaklarımda gezdirdiğinde artık surat asmadığımı fark ettim. "Eşyalarımı camdan fırlatsan bile bunun mantıksız bir davranış olmadığını bilirdim. Gülerek paltomu alır ve kurtarabildiklerimle yetinirdim."

Gayet iyi tanıdığım bir baskı göğsümden yüzüme tırmandı ve gözkapaklarımın arkasında birikti. "Çok mantıksız."

"Olabilir," dedi. "Ama çantamı fırlatmanın anlamı benim için daha önemli. Gülümsemek için daha iyi bir sebep düşünemiyorum."

Derin bir iç çektim. "Eh, sen mutluysan bana göre hava hoş."

Usulca kıkırdayınca kaş çattım.

"Çok eğleniyorsun galiba?" Bir adım gerileyip kollarımı göğsümde kavuşturmaya çalıştım ama Lucas dudaklarıma yapıştıca ondan uzaklaşma isteğim geçiverdi.

Yavaşça ve nazikçe öptü beni. O kadar harikuladeydi ki gözlerim doldu.

Nefes almak için duraksadığımda sesimi bulmakta zorlandım. "Lucas?" diyebildim güçlükle.

"Efendim?" diye mırıldandı. Kahverengi gözlerinde daha önce hiç görmediğim kadar ciddi bir ifade vardı.

"Sana veda edebileceğimi sanmıyorum." Çünkü bu yalnızca bir veda değildi. Hayatımdan kayıp gidiyordu ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyordum. Zamanlamamızın bu kadar kötü olması haksızlıktı. "Havaalanına gelemem. Arkandan bakamam. Ben..." Gözlerimi kapadım. Başımı iki yana salladım. "Yapamam, Lucas."

Dudaklarını alnıma koydu ve uzunca bir süre öylece dikildik.

"Tamam, Ro," diye fısıldadı. "Gelmek zorunda değilsin. Seni anlıyorum."

Ama ben beni anlamasını istemiyordum ki.

Bana karşı çıkmasını istiyordum. Henüz dile getiremediklerimi, onlara ihtiyaç duyduğu için bana yüksek sesle söyletmesini istiyordum. Bana gitmeyeceğini ya da güzel bir hatıradan fazlası olacağımızı söylemesini istiyordum. Yeni hayatına henüz karar veremese de benimle bir hayat istediğini söylemesini istiyordum. Bana ihtiyaç duyduğunu.

Ama bunları ona ben söyletemezdim ve söylememesini de anlayışla karşılayabilirdim.

Kalbim kırılmıştı fakat kendi kalbimi onunkinin önüne koymayacaktım. "Tamam," dedim bir solukta. Gözlerimi açtığımda onu beni izlerken bulmayı beklemiyordum.

Yüzünden, gözlerinden ve tüm hatlarından fışkıran duygulara şahit oldum. Benden daha çok acı çekiyor gibiydi. Gitme fikrine tahammül edemiyor gibi. Beni seviyor gibi.

Daha fazla konuşmadan elimi tuttu ve beni yatağa doğru çekti.

Tek kelime etmeden peşinden gittim.

Beni sırtüstü yatırıp ellerini başımın iki yanına koydu.

Göz göze geldik ve yemin ederim, bana kendime bile söylemeye cesaret edemediğim şu duyguyla bakıyordu. Benimkini yansıtan, güçlü ve tüketici bir duyguyla.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu dudaklarımın köşesine bir öpücük kondurarak. "Sana ihtiyacın olanı vereceğim, Rosie."

Cevabı o kadar açıktı ki neden sorduğunu bile anlayamadım.

Ona çaresizce tutundum. "Sana," dedim.

Çünkü ondan başka hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Lucas

Dirseklerimi dizlerime dayadım ve başım omuzlarımın arasına düştü. Gözlerimi kapayıp kendime belki yüzüncü kez en doğru sunu yaptığımı söyledim.

Yapabileceğim tek şeyi.

Vedalaşma fikriyle mücadele etmeye çalışan yalnızca Rosie değildi. Bunu ben de kabullenemiyordum. O şekilde gitmeseydim ondan ayrılamazdım.

Rosie uyurken çıkmıştım evden.

Bir korkak gibi.

Ama yaptığım tamamen hayatta kalma içgüdüsüyle ilgili bir şeydi.

Ona istediğini veremezdim. Ben planı olmayan bir adamdım. Bir hayatım yoktu. Amacım yoktu. *Sin oficio ni beneficio*, derdi Abuela. *Çabasız kazanç olmaz.*

Rosie'nin sıcacık ve yumuşacık vücuduna bir dakika daha fazla sarılsaydım yanından ayrılamazdım. Ama böyle yaparak yalnızca kaçınılmazı ertelemiş olurdum. Rosie er geç ona istediklerini ve hak ettiklerini verebilecek birini isteyecekti. Bizim sahip olduklarımızın yanı sıra istikrarlı bir ilişki de isteyecekti. Bir düzen arayışına girecekti. Bir planı, bir geleceği olan, hayatını yoluna koymuş bir erkeğin hayalini kuracaktı.

Onun benimle yetinmesini istemiyordum. Gerçekleri göz ardı edersem yalnızca onu ve bana karşı zaafını kullanmış olurdum.

Işıklı panoda nihayet uçuş bilgilerim belirdi. *Check-in* yapabilirdim.

"Sonunda," diye mırıldandım havaalanına saatler önce gelmemin cezasını çektiğimi bile bile.

O zamanın tadını Rosie'yle çıkarabilirdim.

Derin bir iç çektim ve ayağa kalkıp sırt çantamı yerden aldım. *"Vamos, chico,"* dedim Taco'ya. Sıra uzamadan kuyruğa girdim.

O sırada, dün Boston'dan İspanya'ya uçan ablama mesaj attım. İspanya'da öğle yemeği saatiydi.

Lucas: Havaalanındayım. Bizi alır mısın?

Lucas: Bu gece sende kalabilir miyiz?

Charo: Köpeğinden sonra sana da mı dadılık edeceğim?

Gözlerimi devirdim. Yalandan zorluk çıkarıyordu. Ablamı iyi tanıyordum.

Charo: Abuela bende. Bugün geldi. Seni birlikte almaya geliriz. Uçakta acıkacağını biliyorum. Sana sandviç getiririm. Sucuk mu, jambon mu?

Lucas: Jambon.

Charo: Bir lütfen ve teşekkür yok mu?

Lucas: Lütfen. Teşekkürler.

Lucas: Abuela neden sende?

Charo: Kabasın. Umarım ona hediye almayı akıl etmişsindir. *Mamáya* da tabii.

Lucas: ah.

*Ah, mierda.** Kimseye hediye almamıştım. *Mamá*nın istediği Empire State Binası anahtarlığını bile unutmuştum.

Charo: ne demek *ah*? Bu kadarcık mı?

Lucas: Anlamadım?

Charo: Önce kuzu kuzu lütfen deyip teşekkür ettin. Sonra, *Hediye olarak kendimi getiriyorum, yetmez mi?* türü ukalaca bir laf satmaya çalışmadın. Ya da o her zamanki... şeytan tüyünü kullanmadın.

Lucas: affedersin.

---

* (İsp.) Ah, sıçtık. –çn

Charo: ...şimdi de özür mü diliyorsun?

Charo: iyi misin?

Tuzak soruydu. Nasıl olduğumu mesaj üzerinden Charo'yla tartışmak şöyle dursun, kendi kendime bile analiz edecek durumda değildim. Yine de merak etmesin diye yazdım.

Lucas: İyiyim. Sadece yorgunum. Oraya geldiğimde konuşuruz.

Uçak...

"Lucas!"

Başımı ekrandan kaldırırken kaşlarımı çattım çünkü bu sesin sahibi düşündüğüm kişi olamazdı. O olamazdı...

"Lucas, dur!"

Arkamı döndüm.

Gözlerimle kalabalığı taradım. Etrafımdaki yüzlerde gezdirdim bakışlarımı. Ta ki birinde durana kadar. O yüzü kalabalık bir havaalanında bile gözden kaçırmam imkânsızdı.

Sonra zaman, çevremizdeki hareket, her şey yavaşladı.

Bir rüyada gibi Rosie'nin insanları ite kaka bana doğru ilerlemesini izledim. Karmaşık bukleleri, su yeşili gözleri, iz iz kızarmış yanakları ve nasıl aralandıklarını artık ezberlediğim dudaklarıyla fırtına gibi bana koşuyordu. Üzerinde yatarken giydiği kısa kollu tişört vardı. Benim tişörtüm. Önünü koturun içine sokmuştu. Tanrım, neden paltosunu giymemişti? Neredeyse kış gelmişti ve dışarısı buz gibiydi.

"Lucas!" diye seslendi yine. Ben bir heykel gibi kıpırdamadan dururken aramızdaki mesafeyi kapadı. Taco heyecanla havladı ama ben olduğum yerde koca bir budala gibi dikildim. "Çok şükür hâlâ buradasın! Sana yetişemeyeceğim diye korktum."

Aramızdaki son üç adımda bunun gerçek olamayacağını düşündüm. Kesin hayal görüyordum.

"Rosie?"

Cevap vermek yerine kendini kollarıma attı ve nihayet ayaklarımın altındaki sarsıntının durduğunu hissettim. Bütün dünya kayboldu.

Ona sarıldım ve kokusunu içime çekip kollarımda olmasının tadını çıkardım. Onunla son bir kez yapamadığıma pişman olduklarımı yaptım.

Bana baktığında bu gözleri asla unutamayacağımı biliyordum.

Kendimi tutamadım ve eğilip öptüm onu. Sadece dudaklarından bir öpücük daha çalabilmek için.

Soluklanmak için durduğumda, yerimi kaptırmayı umursamadan sıradan çıktım. "Rosie, ne işin var burada?"

Cevap vermek yerine titreyince montumu çıkarıp omuzlarına koydum. Başını iki yana salladı ama sızlanmadı. Bir an önce ısınmasını istedim. Güvende olmasını.

"Ben..." Bir adım geri çekildi. "Yapamadım, Lucas."

Aramızdaki mesafe hoşuma gitmese de buna ihtiyaç duyduğunu hissettim.

"Veda etmek istemediğini sanıyordum," dedim. "Onun için gittim."

Yalancı. Ona veda edemeyeceğin için gittin.

"Haklısın, edemiyorum." Yutkundu. "Sana veda edemediğim için buradayım, Lucas."

Söylemediği bir şeyler olduğunu sezerek kaşlarımı çattım.

Kotunun arka cebinden telefonunu çıkardı. Kilidini açıp bir şeyler aradı. Sonra ekranı yüzüme doğru tuttu. "Bak."

Taco'yla benim kumsalda çekilmiş bir fotoğrafımızdı. Eski bir selfie. Kazadan öncesine ait bir fotoğraf. O zamanlar tanışmıyorduk bile.

"Bunu Instagramında paylaştığından beri saklıyorum." Kesik kesik soluyordu. "Ben seni takip ediyordum, Lucas. Yani sosyal medyadan. Her gün yeni bir şey paylaştın mı diye sayfana girip bakıyordum. Gece yatarken seni düşünüyordum. Seni ve Taco'yu."

Benim de nefesim sıklaştı, ciğerlerim bir anda oksijen alıp vermekte zorlanmaya başladı.

"Aylarca sürdü bu," diye ekledi. "Ama Lina'nın düğününe

gelmedin ve tanışamayacağımız için hayal kırıklığına uğradım. Hatta bildiğin yıkıldım. Sonra aptallık ettiğimi, yalnızca sanal bir hoşlantı olduğunu söyleyerek kendime kızdım." Başını iki yana salladı. "Ama kendimi kandırıyordum. Seni aklımdan çıkaramadım, Lucas."

Ağzımı açıp kapadım fakat hiçbir şey söyleyemedim. Ne diyebilirdim ki? Bana anlattıklarını kavramaya çalışıyordum. Duyduklarım bana o kadar harika gelmişti ki... Göğsüm ve kafam mutluluktan iki katı genişlemişti sanki.

"Sapık ya da deli filan olduğumu düşünmüyorsun ya?" diye fısıldadı. "Çünkü eğer hakkımda öyle düşünüyorsan bana söyle ki..."

"Hayır," dedim hemen. "Asla." Yüzünü avuçlarımın arasına alıp başparmaklarımla yanaklarını okşadım. "Senin hakkında öyle şeyler düşünebilir miyim hiç? Gördüklerinin hoşuna gitmesine sevinirim ancak. Beni istemene bayıldım." Alnını öptüm. "Gururum okşandı, *preciosa*."

"Tamam, sevindim," diye mırıldandı. "Aslında çok rahatladım."

"Söylediklerim yalan değildi, Rosie." Yüzünü görmek için başını yana yatırdım. "O çatıda bizim hakkımızda söylediğim her şey doğruydu. Düğünde tanışsaydık tam da sana anlattıklarım yaşanacaktı. Anlıyor musun?"

Bakışlarındaki değişim nefesimi tutmama neden oldu. O gece onu öpmemi istemeden hemen önce de bana böyle bakmıştı.

"Lucas," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Bunu duyduğuma sevindim. Çünkü ben..." Yalnızca bir anlığına gözlerini kapadı. Sonra yeniden yüzüme baktı. "Bu da benim büyük jestim."

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi.

"Yüzlerce kez kendimi vazgeçirmeye çalıştım ama bunu yapmamak elimde değil." Güzel gözlerinde milyonlarca ifade oynaşıyordu. "Benimle kal, Lucas. Benimle ol. Seni istiyorum. Seni o kadar uzun zamandır istiyorum ki. Vizesiz burada kala-

mayacağını biliyorum. Vaktini sonuna kadar değerlendirdiğini. O yüzden ben seninle geleceğim. Hemen şimdi kendime bir bilet alayım ve..." Başını iki yana salladı. "Yanıma hiçbir şey almadım. Ama önemli değil. Gerekenleri İspanya'da alırım. Sadece sana ihtiyacım var, Lucas. *Seni* istiyorum. Deneysel olmayan randevulara çıkmak istiyorum. Seni bir yüz kez daha yağmurun altında öpmek. Her sabah mutfakta dans etmek. Sana her teşekkür etmek istediğimde bir kutu Cronut almak. Ve arkadaş olduğumuz için de değil."

Kalbimin duracağını sandım.

Akciğerlerim işlevlerini yitirdi ve nefes alamadım.

Ellerim iki yanıma düştü.

Hâlâ ayakta durabildiğime bile şaşıyordum.

Rosie en vurucu sözlerini sona saklamıştı. "Daha fazlası olduğumuz için," dedi. "Birbirimizin her şeyi olduğumuz için. Burada ya da İspanya'da fark etmez. Biz bunu başarabiliriz."

İçimdeki her şey paramparça olurken gözlerimi kırpıştırdım.

Göğsümde volkanlar patladı.

Rosie de hissetmiş olmalıydı ki suratı asıldı. Bir adım geriledi.

"Rosie," dedim çatlak sesimle. Elimi yüzüne uzattım ama başını iki yana salladı. Çünkü anlamıştı; ona hiçbir şey söylememe gerek yoktu. Beni kitap gibi okuyabiliyordu. "Hayatını ardında bırakıp benim peşimden gelemezsin. Ben..."

Bir adım daha geriledi ama bu kadarı bile kanımı dondurmaya yetti.

Ona sarılmak istedim. İncindiğini görmeye dayanamıyordum. Üstelik bundan ben sorumluydum.

"Rosie, preciosa." Yeniden elimi uzattım. Ama başını iki yana salladı. Göğsümün tam ortasına bir sıkıntı çöreklendi. Nefes almaya çalıştığımda boğazım düğümlendi. "Rosie... Ben..."

Ona söylemek istediğim kelimelere dilim dönmedi. Yutkunup tekrar denedim ama dudaklarımdan dökülmeyi reddettiler. Bu güzeller güzeli kadının acı çektiğini görmek içimdeki her şeyi milyonlarca parçaya böldü. Hem de benim yüzümden.

Sırf ben yüreğimden geçenleri yüksek sesle söyleyemiyorum diye. Hiçbir açıklama yapamadığımdan.

"Önemli değil," diye fısıldadı ve yalan söylediği o kadar belliydi ki. "Bencillik ettim. Özür dilerim. Düşünmeden peşinden gelip seni zor durumda bıraktım." Güçlükle yutkunduğunu fark ettim. "Şu anda ihtiyacın olan son şeyin bu olduğunu söylemiştin zaten. Bir ilişki istemediğini açıkça ifade etmiştin. Belki aramızda geçenlerden sonra fikrin değişmiştir diye düşündüm."

"Rosie," dedim ve ilk kez o beş harfi telaffuz etmeye bile hakkım yokmuş gibi hissettim. Tereddüt ettiğimde ânın büyüsü bozulmuştu. "Ben..." *Çok isterim. Senden daha çok istediğim hiçbir şey yok,* demek istedim. "Yapamam."

Sana bunu yapamam. Benim için hayatını kökünden değiştirmene izin veremem. Özellikle de İspanya'da beni bekleyen hiçbir şey yokken.

Ama hiçbirini söyleyemedim. Korku ve kaygılarım yüzünden felce uğradığım için ona derdimi anlatamadım.

Yanağından yuvarlanan tek damla gözyaşı öldürdü beni. İçimdeki ışığın yerini zifiri karanlık aldı.

Ona doğru bir adım attım ve ağlamaması için yalvarmak istedim. Ama eliyle beni durdurdu. "Ne yaptığımı biliyordum. Bu bir hafta unutulmazdı ve pişman değilim. Seninle yaşadıklarımdan pişman değilim, Lucas Martín. Demin yaptığım şeyden de pişman değilim." Elini indirip karnına koydu. "Sadece senin de beni bu kadar çok istemeni isterdim. Benim seni istediğim kadar çok."

Ama istiyorum.

Vücudumdaki her bir hücremle istiyorum seni. Her sinir ucuyla. Bana dair her ne varsa hepsiyle. Tüm benliğimle.

"İyi yolculuklar, Lucas," diye fısıldadı.

Arkasını döndü ve Taco bile inildeyerek burnuyla delirmiş gibi bacağımı dürtmesine rağmen yerimden kıpırdamadım. Olduğum yere kök saldım ve kesik kesik soluyarak omuzlarında benim montumla uzaklaşmasını izledim.

OTUZUNCU BÖLÜM

Rosie

Babamın misafir odasının duvarına diktim gözlerimi.

Derin bir iç çekerek gözlerimden süzülecek yaşları bekledim ama gelmediler.

Gözyaşı rezervlerimi kurutmuştum anlaşılan. Saatlerdir ağladığım için olabilir miydi acaba? Ama kendime haksızlık etmeyeyim. Havaalanından çıkana kadar metanetimi korumuştum. Şehre dönerken ya da trenle Philly'ye gelirken de tek damla gözyaşı dökmemiştim. Lucas'ın montuna sarındığımı ve kokusuyla sarmalandığımı fark ettiğimde bile kendimi tutmuştum.

Ne var ki, babamın kapısına çıkan basamaklarda gözlerim yanmaya başlamıştı ve ardından neyin geleceğini biliyordum. Babam kapıyı açar açmaz gözyaşlarına boğulmuştum.

Çocukken yüzlerce kez yaptığı gibi sarılmıştı bana. Babamın göğsünde hıçkıra hıçkıra ağlamıştım.

Neden ona koştuğumu bilmiyordum. Ta Philadelphia'ya kadar neden geldiğimi. Yetişkinlik hayatımda bunu daha önce hiç yapmamıştım. Bir kere bile. Terk edildiğimde ya da ilişkim kötüye gittiğinde hep Lina'yı aramıştım. Bir kova dondurma gömüp birkaç gün kendimi kötü hissetmiş ve hayatıma devam etmiştim.

Ama bu sefer başkaydı. Biri beni paramparça etmişti sanki. Kolumu bacağımı kesmiş ve uzuvlarımı etrafa saçmıştı. Parçalarımı toplayamayacak kadar dağılmıştım.

Babamın misafir odasındaki duvara en uzun bakışımdı bu. Her santimini ezberlerken farkına vardığım şuydu: Bugüne dek hiç kalbim kırılmamıştı benim. Kalp kırıklığı nedir bilmiyordum.

Kalp kırıklığı asıl buydu.

Dolayısıyla buraya neden geldiğimi tahmin edebiliyordum

galiba. Burada yıllardır ihtiyaç duymadığım türde bir teselli bulmayı umut ediyordum. *Baba ocağında.*

Gözyaşlarım tükendiğinde benim için bir kapı açılmıştı. Babamla Olly'ye söylemediklerimi ardına sakladığım kapı. Onun için hepsini anlattım onlara. İlk kitabımı yazdığımda neler hissettiğimi, hayatımda yepyeni bir sayfanın açıldığını ve hiç tatmadığım türden bir tatmin duygusuyla sarhoş olduğumu söyledim. İşi bıraktığımı da saklamadım bu kez. Korktuğum için yalan söylediğimi ve üzerimde büyük bir baskı hissettiğimi anlattım. Çok şeyi riske atmıştım zira. İşin ucunda büyük bir hüsran yaşamak da vardı. Bu hayalin benim için önemini iyice anlamalarını istedim. Kendimi yeterince iyi ifade edememekten korktum. Şımarıklık yaptığımı sanmalarından. Ama beni can kulağıyla dinlediler. Korkunun ve güvensizliğin pençesine düşmeyen ufacık bir yanım böyle yapacaklarını başından beri biliyordu aslında.

"Bezelye," dedi babam sözlerimi bitirdiğimde. "Bunları benden neden sakladın?"

"Seni hayal kırıklığına uğratmaktan korktum," diye inledim hıçkırarak. "Benim için endişe etmeni istemedim. Ben hepimiz için yeterince endişeleniyordum zaten. Hayatımda cesaretle attığım belki de tek adımın bir hata olduğunu duymaktan korktum. Bilmiyorum. Belki de beni suçlayacağını düşündüm."

"Tabii ki endişeliyim," dedi. "Ama ben sizin için her zaman endişeleniyorum. Sevginin getirdiği bir şey bu. İnsan sevdiğinin mutlu olmasını, tüm hayallerine kavuşmasını ister. Ama onu korumak istersin. Alabileceği darbeleri hafifletmek istersin. Ama senin beni hayal kırıklığına uğratman mümkün değil." Kısa bir duraksamadan sonra ekledi: "Her zaman seni anlamaya gayret edeceğim, Bezelye."

Ona sıkıca sarıldım. "Hayatında tek bir aşk romanı bile okumamış olsan da mı?"

"Her şeyin bir ilki vardır. Hem benim gibi bir ihtiyarın fikirleri kimin umurunda? Ya da başka birinin?" İç çekti. "Bunu benden saklamamalıydın."

Haklıydı, gerçekten ama gerçekten saklamamalıydım.

Lucas'tan da onun hakkında neler hissettiğimi saklamamalıydım. Onu sevdiğimi söylemeliydim. Gerçi hiçbir şeyi değiştirmezdi ya neyse.

Hayat sır saklayıp yarım gerçeklerle yaşayamayacak kadar kısa ve narindi. Sevdiklerimizi koruduğumuzu sanırken bile. Ya da kendimizi. Kalplerimizi. Dürüstlük olmadan asla gerçek anlamda yaşamıyorduk zira.

Ben de bunu yeni yeni anlıyordum işte. Hayatı ne kadar *yaşamadığımı*.

"Şu delikanlıya gelince..." demişti babam bana her şeyin daha kolay olduğu günleri anımsatarak. Yalnızca ikimizdik o zamanlar. Bezelye ve babamdık. Akşam yemeğinde waffle yiyip tüm sorunlarımızı çözebilirdik.

Ama artık çocuk değildim ve Lucas da günlüğümün her köşesine adını karaladığım çocuk değildi.

Lucas âşık olduğum adamdı. Kendi aşk romanımın kahramanı olma umuduyla peşinden havaalanına koştuğum adamdı. Ama bu hikâyenin erkek kahramanı beni kırık bir kalple bırakarak bir uçağa binip gitmişti.

Kapının tıklatılmasıyla bakışlarım oraya kaydı.

"Rosie, *cariño*," dedi Lina. İnsana ancak en yakın arkadaşı böyle bakabilirdi. Hem seni üzenleri öldürmeye hazır hem de aptallığın için kafana bir tane patlatmaya can atar gibi. "Baban aradı. Joe doğru söylemiş. Bok gibi görünüyorsun."

Suratındaki ifadeden mi yoksa o anda ona deli gibi ihtiyacım olduğu için mi bilinmez ama yine hıçkırıklara boğuldum. Lina'yı kendimden uzak tuttuğum için koca bir budalaydım.

Yatağa koşup ben daha ne olduğunu anlamadan bana sarıldı.

Babam gibi o da içimi dökmemi bekledi. Ama bir fark vardı. Karşımdaki Lina'ydı. Dünya üzerinde beni ondan daha iyi anlayan hiç kimse yoktu.

Az sonra yan yana uzanmış, birbirimize bakıyorduk ve ona her şeyi anlattım. Aslında kuzenine âşık olmaya başladığımda

yapmalıydım tabii bunu. Bitirdiğimde Lina anlayışlı bir sessizliğe gömüldü.

"Özür dilerim," dedim, ağlamaktan ve dakikalardır konuşmaktan çatallanan sesimle. "Bunları senden saklamak istemezdim. Ama her şey o kadar hızlı olup bitti ki."

Elimi avuçlarının arasına aldı. "Seni anlıyorum, biliyor musun?" dedi omzunu silkerek. "İkinizin birlikte olması fikrine biraz sert yaklaştığımın farkındayım. Sana ve Lucas'a haksızlık ettim."

"Sanırım artık önemi yok."

"Var, Rosie. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve seni seviyorum." Elimi tuttu. "Elbette var. Ayrıca böyle ağlarken sana kızamıyorum. Süper şirin ve üzgün bir köpek yavrusunu tekmelemek gibi bir şey olur bu."

Taco'yu hatırladım. Ve Lucas'ı tabii.

İç çektim. "Şu anda hiç şirin olmadığımı ikimiz de biliyoruz."

Başını yana eğdi. "Haklısın. Ağlayınca çok çirkin oluyorsun. Yine de seviyorum seni."

Gülmedim ama belki birazcık rahatladım. En azından en iyi arkadaşım hâlâ benimleydi. Bu hiç değişmeyecekti. Ondan böyle bir sır sakladıktan sonra bile.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" diye mırıldandı.

Başımı salladım.

"Neden yürütebileceğinizi düşündün?" diye sordu birden ciddileşerek. "Birlikte yaptığınız şu... deneyin neden başka bir şekilde sonuçlanabileceğini düşündün?"

Sanırım iyi bir soruydu. "Çok çaresizdim, Lina. InTech'ten ayrılmam üzerimdeki baskıyı o kadar artırmıştı ki, akıntıya karşı kürek çektiğim hissini üzerimden atamıyordum. Kontrol edemediğim bir şey beni aşağı çekiyordu. Riske attıklarım çoğaldıkça daha da tıkandım. Lucas bir deney yapmamızı teklif edince..." O anki gülümsemesini hatırlayarak duraksadım. "Neyse işte. Evet dedim çünkü karşımdaki Lucas'tı ve bir şekilde yürümesini istedim. Onun bir yolunu bulacağına güvendim."

İşin içinde o olduğu için yaşadıklarımızdan esinleneceğimi biliyordum. Ona âşık olacağımdan emindim.

"Yani benim bizzat yaşadığım anlaşmalı aşk ve randevulardan sonra bile," diye devam etti konuşmasına, "hoşlanıyor *olabileceğin* biriyle bir aldatmacanın içine girmenin duygularını karıştırmayacağını düşündün?"

"Duygularım karışmadı, Lina."

Kaşlarını çattı.

O sormadan söylemeye karar verdim. Bu saatten sonra saklamanın ne anlamı vardı?

"Onu seviyorum, Lina. Lucas'a âşığım. Duygularımdan eminim."

Birkaç saniye konuşmadı ve bakışlarının yeni bir farkındalıkla değiştiğini gördüm.

"Lucas'ın kitaba yardımı oldu mu bari?"

"Evet," dedim. Tanrım, gözyaşı rezervlerimi kurutamamıştım anlaşılan. Yine ağlamak istiyordum. "Çok. Lucas..." Başımı iki yana salladım.

Elimi sıktı. "Anlat."

"O büyünün ta kendisi, Lina. İyi niyetli, alçak gönüllü. Kibar ama gerektiğinde otoriter. Onun yanında kendimi tüy gibi hafif hissediyorum. Hele o gülümsemesi! Muhtemelen bunu duymak istemeyeceksin ama ben hayatımda hiç kimseyle böyle sevişmedim, Lina. Seksin bu kadar harikulade bir şey olduğunu bile bilmiyordum." Göğsümdeki baskı arttı. "Lucas şimdiye kadar tanıdığım en olağanüstü insan. Onun da beni bu kadar arzulamasını çok isterdim. Hatta bir ara sandım ki..."

Gözlerim yanmaya başladı ve cümlemin devamını getirirsem nefesimin kesileceğini biliyordum.

Lina da dolan gözlerini kırpıştırıyordu.

"Sakın ağlamaya kalkma," diye uyardım buruk bir kahkahayla.

"Ah, Rosie. Hiç bilmiyordum." Başını iki yana salladı. "Ama galiba anlıyorum. Yani anlamalıydım."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Sizi görür görmez yattığınızı sandım." Ağzımı açtım ama eliyle susturdu beni. "Belki de onun için o kadar üzerinize geldim. Aaron bile kaç kere söyledi. *Belki yalnızca takılmıyorlardır, belki fazlası vardır*, dedi." Omzunu silkti. "Ona inanmadım ama sonra Lucas'ın çatıda senin için yaptıklarını anlattı. Fotoğraflar ve pasta konusunda Aaron'dan yardım aldığını biliyor muydun? Bana tek kelime etmediler. Sonradan öğrendim. Öğrendiğimde de Lucas'taki değişimi fark etmemem imkânsızdı."

"Değişim mi?" diye sordum soluk soluğa.

"Senin yanında farklıydı. Gözü hep sendeydi."

Kederim yüzüme yansımış olacak ki Lina'nın rengi soldu.

"Özür dilerim," dedi çabucak. "Artık bir anlamı yok tabii. Kitabını bitirdin mi?"

Büyük oranda bitmişti. Lucas her şeyi bu denli değiştirmişti işte. "Evet."

"Okumama izin verecek misin?"

"Bu akşam eve döndüğümde yollarım."

"Seninle gurur duyuyorum, Rosie." Bana sokulup yanağımı öptü. Geri çekildiğinde gözlerini yüzümde dolaştırdı ve hınzırca güldü. "Filmlerdeki gibi peşinden havaalanına koştuğuna inanamıyorum."

Sıkıntıyla homurdandım. Pişman olduğum için değil. Yine olsa yine yapardım. Ama Lina bunu bana senelerce unutturmayacaktı.

"Tamam, en parlak fikrim değildi."

Birbirimize gülümsedik ama çabucak suratımız asıldı.

"En azından sana iyi bir sebep sundu mu?" diye sordu en yakın arkadaşım.

Uzun süre düşündüm fakat cevabı bulamadım. O yüzden, "Onunla ilk kez çıkmadan önce bana bir söz verdi," dedim aklıma ilk geleni söyleyerek. "Bana asla âşık olmayacağına söz verdi." Başımı omzuna koydum. "Belki... belki de bunu unutmamalıydım."

İkimiz de yorum yapmadık.

Babam gelene kadar sessizce uzandık. "Waffle yer miyiz?" diye sordu babam kapıdan başını uzatarak. "Olly masayı kuruyor."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Lucas

Telefonum bir kere daha çaldı ve son üç haftadır kaçtığım kişinin ismi ekranda belirdi. Yirmi bir gündür bıkıp usanmadan arıyordu beni. Zil sesi kesildi ve ekran bir mesajla aydınlandı.

Lina: *gallina.*

Tavuk boku.

Ona katılıyordum.

Yine de onu geri aramadım.

Bir, çünkü kuzenim haklıydı. Korkağın tekiydim. Dünkü mesajında yazdığı gibi şimdiye kadar karşılaştığı en büyük korkaktım. Reddetmenin ne âlemi vardı?

Ve iki, çünkü Lina'nın taşaklarımdan kolye yapma planlarını dinlemeye hevesli değildim. Acı çektire çektire beni gebertip Taco'yu sahipleneceğini filan söyleyecekti muhakkak. Rosie'yi hak etmediğimi söyleyecekti. Bunları duymak istemiyordum.

Lina'nın hakkımda neler düşündüğünden adım gibi emindim. Tabii ki sonuna kadar haklıydı.

Rosie'yi hak etmiyordum ve Abuela'nın kanepesinden kıçımı kaldırmaya hâlim olsa Lina'nın taşaklarımı tekmelemesine yardım ederdim. Gerçi Abuela'nın beni her an evinden postalayabileceğini düşünüyordum. Muhtemelen çok yakında o da Lina'dan taraf olup kafamı patlatacaktı.

"Como un alma en pena," demişti dün, *"pululando por la vida."*

Başıboş gezen dertli bir ruh gibisin.

Yanılmıyordu da.

Parmaklarımı saçlarıma geçirdim. Kafamın içindekileri söküp atmak isterdim. Ama sonra telefonum bir bildirimle aydınlandı ve geçen seferki gibi atılıp elime aldım. Belki odur diye.

Lina: Ara beni, önemli. Bir şey oldu.

Telaşla parmaklarımı ekranda gezdirdim ve iki saniye içinde haftalardır yapmaktan kaçındığım şeyi yapıverdim.

"Ne oldu?" diye bağırdım Lina açtığında. "Rosie iyi mi?"

Cevap vermedi.

"Lina, benimle oyun oynama." Kendi sesimi zor tanıdım. "Ne oldu, anlatsana."

Hattın öbür ucundan bir kıkırdama geldi. "Başka türlü aramayacağını biliyordum." İç çekti. "Şunu günler önce yapmalıydım. Sırf kibarlığımdan bekledim."

Oyuna getirildiğimi anlayarak homurdandım.

Ama kalbim hâlâ yatışmamıştı. Rosie'ye bir şey olması ihtimalini aklımdan çıkaramıyordum. Tıpkı aramızda koca bir okyanus olduğu için hiçbir şey yapamayacak oluşumu göz ardı edemediğim gibi. "Rosie iyi mi?"

Lina alayla homurdandı. "Cevap yok."

"*Lina, te lo juro...*" Hiç hoşuma gitmeyen bir ses tonuyla konuştuğumu fark edip sustum. "İyi mi, söylesene."

Uzun uzun iç çekti. Anlayışla ve biraz da öfkeyle. "Sakin ol, tamam mı? Bir şey olmadı."

Ancak bunu duyduğumda daha rahat nefes alabildim. Biraz daha rahat.

"Olan *sensin*," diye ekledi Lina. "Başka bir şey yok."

Pişman olacağım bir şey söylememek için yutkundum. Rosie'yi ne kadar kırdığımın farkındaydım. Söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Zaten kendimden yeterince nefret ediyordum. Gözlerindeki ifadeyi asla unutamazdım ve bunun tek suçlusu bendim. Kendimi affetmem mümkün değildi.

Ruh hâlimdeki değişimi fark eden Taco yanıma gelip başını dizime koydu. Kulaklarının arkasını kaşıdığımda memnuniyetini ifade etmek için bir kere havladı.

"Taco mu o?" diye sordu Lina sevgiyle. "Onu benim için kocaman öper misin?"

"Hayır."

"Kıl mısın?"

Sanırım öyleydim. "Ne istiyorsun, Lina?" diye sordum. "Az kalsın kalp krizi geçiriyordum. Zaten bildiklerimi söylemek için mi aradın?"

"Berbat biri olduğunun farkındasın en azından. O da bir şey. Gerçekleri inkâr edeceğini sandım ama sesin öyle demiyor. Bu iyi çünkü..."

"Lina," diye tısladım. "İnan, hiç hâlim yok. Seni bu yüzden aramadım."

Bir kez daha iç çekti. "Öyle olmayacağını umuyordum ama sesin kulağa en az onun kadar üzgün geliyor."

İçimde bir şeyler koptu. Sormaya bile hakkım olmasa da kendimi tutamadım. "Rosie... çok mu üzgün?"

"Şöyle..." Lina'nın duraksaması üzerine oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. "Bu tuzak soru, *primo*. *Sen* nasılsın?"

Berbattım. Bok gibiydim. Yanımdan ayrılmayan Taco ve sabrı hızla tükenen Abuela sayesinde hayata tutunuyordum. "İyi," dedim.

"Ah, öyle mi? *İyisin* demek?" Kuzenim sesimi taklit etti. "Rosie de iyi. Bu arada ne derdin olduğunu hâlâ bilmiyorum çünkü Rosie söylemedi. Kankam bu kadar sadık biri işte."

Onunla olmamı, benimle İspanya'ya gelebileceğini söylerken bana umutla bakan güzel yüzünü gözümde canlandırdım. Tanrım, bir şeyler kırmak, etrafı döküp saçmak istiyordum. Nefes alamadığımı hissettim. Rosie'nin sadakatini hak etmiyordum.

Taco burnunu bacağıma sürterek ilgi isteyince dalgınca başını kaşımaya devam ettim.

"*Lo sé, chico,*"* diye mırıldandım. "Hepsi bu kadarsa," dedim Lina'ya.

"Vay be! Cidden vay anasını! Sen sandığımdan da aptal çıktın."

"Lina, lütfen. Hiç vaktim yok..."

---

* (İsp.) Biliyorum, oğlum. –*çn*

"Hayır," diye sözümü kesti ve sesindeki değişim fark edilmeyecek gibi değildi. Bana söyleyeceği her neyse onu kuzu kuzu dinleyecektim. Suratına kapatırsam da bana ulaşmanın bir yolunu bulurdu. "Aptal olduğunu duymayı sonuna kadar hak ettiğini biliyorsun. Onun için telefonlarımı açmadın. Mesajlarıma cevap vermedin. Çünkü gerçeği duymak istemiyorsun. Çünkü gerçeği duyarsan belki gözlerini açar ve dünyaya başka bakarsın. Hatta belki kendinle ve kalın kafandan geçenlerle yüzleşmek zorunda kalırsın."

Çenemi sıktım.

Acımasızca saydırmaya devam etti. "Sana söyledim, Lucas. Seni uyardım. *Onu incitecek bir şey yaparsan seni öldürürüm,* dedim. Rosie benim en yakın arkadaşım. New York'taki ailem. Aaron'dan önce ondan başka kimsem yoktu." Duraksadı ve kendini kontrol etmeye çalıştığını anladım. "Ve hiç şaka yapmıyorum. Seni öldürmek *istemeliyim*. Ama tüm o lafları, gizlice birbirinizi becerdiğinizi sanırken söyledim. Sırf eğlencesine."

"Öyle değildi," diye inledim. "*Hiç* öyle olmadı."

"Biliyorum," dedi. "Seni öldürmemeye çalışmak için kendimi tutma sebebim bu. Çünkü bütün hikâyeyi öğrendim."

Sormaya korksam da, "Hepsini mi?" diye fısıldadım.

"Evet. Yaptığınız *deneyi* biliyorum." Duygularını artık saklayamazmış gibi sesi değişti. "Rosie anlattı. Onun için yaptığın her şeyi. Randevularınızı. Plakçıyı, Alesandro's'u. *Çatı katını.*"

Anılarla gözlerimi kırpıştırdım. "Lina, ben böyle olmasını istemedim. Ona zarar vermek aklımın ucundan geçmedi." Sesim çatladı. "O benim için... çok... O *Rosie* işte." Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. "Onu üzmek istemedim."

Kuzenim uzunca bir süre konuşmadı. Bir an diyeceğini dediğini ve telefonu kapadığını sandım.

Ama sonra iç çekti ve sesi o kadar üzgündü ki neredeyse konuşmayı ben bitirecektim. "Lucas..." Başını iki yana salladığını görür gibiydim. "İkiniz bunca şey yaşadıktan sonra onun sana sırılsıklam âşık olabileceğini tahmin edemedin mi?"

Dünyam tepetaklak oldu.

Onu havaalanında gördüğümdeki gibi. Ya da onu yağmurun altında öptüğümdeki gibi. Sabahın birinde kapısına dayadığımda beni özlediğini söylemişti. O zaman bile sonumuzu düşünmemiştim. Umursamamıştım.

Ama bu kez duyduklarımın anlamı ve ağırlığı bambaşkaydı.

Sana sırılsıklam âşık olabileceğini tahmin edemedin mi?

Elim ayağım uyuştu.

Göğsüm sıkıştı.

Oturuyor muyum, ayakta mıyım onu bile bilmiyordum. Lina'nın seslenişini duyana kadar telefonun elimden kaydığını bile fark etmedim.

"Onu Zarato'ya yemeğe götürdün," dedi Lina. "Çatıdaki seranın sahibini orayı kullanmaya ikna ettin, her tarafa ışıklar astın ve seninle tanışmak istediği geceyi yeniden canlandırmak için projektörle duvara düğün fotoğraflarımızı yansıttın. Sonra da bunun olacağını düşünmedin. Bunu mu söylüyorsun?"

Lina'nın söyledikleri kafama zar zor giriyordu. Daha önceki sözlerine takılıp kalmıştım. Yenilerini kavramakta güçlük çekiyordum.

"Bizim düğün pastasının bile aynısını yapma zahmetine girmişsin be! Evet, Aaron onu da söyledi. Sana yardım etmiş. Benden bu küçük sırrı saklamanın bedelini ağır ödedi, o ayrı. Rosie'yle dans etmiş, onunla yağmurun altında öpüşmüşsün. Nesin sen? Bir çeşit modern çağ Bay Darcy'si mi? Sana âşık olabileceğini akıl etmediğini söylediğinde sana inanmamı mı bekliyorsun? Pes doğrusu!"

Soluklanmak için duraksadı ama yeterince hızlı davranamadım.

"Havaalanına kadar peşinden geldi ve..."

"Lina," diye *yalvardım.*

Nihayet sustu.

Nefesimin düzene girmesini bekleyemediğim için muhte-

melen anlaşılmaz bir sesle konuştum. "Rosie beni seviyor mu? Bunu o mu söyledi? Bana âşık olduğunu mu söyledi?"

Saniyeler sonsuzluk kadar uzun geldi. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Cevap ver."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "Rosie tabii ki seni seviyor. Sana deli gibi âşık." *Sana deli gibi âşık. Rosie bana âşık.* "Yoksa peşinden havaalanına gelir miydi? Kız seninle gelmeyi bile teklif etmiş. Sana büyük bir jest yapmış. Romantik biri olduğu doğru. Ama daha önce hiç kimse için böyle bir şey yapmadı. Asla. Rosie plancıdır. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünür. Senin için kurallarını çiğnedi."

Ona tek kelime etmemiştim. Kalbini kırmıştım. "Benim ona verecek bir şeyim yok, Lina."

Hayat ona evet demek kadar kolay olsaydı keşke. Kalbinin sesini dinleyip en iyisini ummak kadar kolay olsaydı.

Rosie günlerini benim gibi bir herifle mi harcayacaktı? Beklentilerini karşılamaktan çok uzak biriyle? Bir planı ya da geleceği olmayan biriyle?

"O senden bir şey istemiyor ki," dedi Lina. "Sadece seni istiyor. *Seni* seviyor. Anlamıyor musun?" dedi Lina kısa bir sessizliğin ardından.

Hem anlıyor hem de anlamıyordum.

Sadece *ben* yeterli değildi çünkü. Şimdilik olabilirdi ama uzun vadede sorunlar çıkacaktı. "Sadece ben yetmez," dedim.

"Ah, Lucas." Lina iç çekti. "Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?"

Cevap vermedim çünkü bütün hikâyeyi bilmiyordu. Rosie ona anlatmadıysa tabii. Ama Rosie bunu asla yapmazdı. Ona güvenim tamdı. Ben...

"Rosie..." Lina devam edip etmemek konusunda kararsız kalmış gibi duraksadı. "Bunu sana söylediğimi öğrenirse beni öldürür ama... Kız senin için koskoca bir kitap yazmış."

Yer bir kez daha ayaklarımın altından kaydı.

"Ne?"

"Kitabını diyorum. Birincisini okumuştum tabii. Gerçekten iyiydi. Rosie..."

"Biliyorum," diye sözünü kestim. Ben de okumuştum. Hatta şimdiye kadar ezberlemiştim.

"Ama yeni kitabı... Birlikte yaptığınız şu deneyden ilham alarak yazdığı." Duraksamasıyla birlikte şakaklarım zonklamaya başladı. "Hayatımda bu kadar etkilendiğimi hatırlamıyorum, Lucas. Resmen ağzım açık kaldı. Hiç bu kadar kocaman gülümsediğimi, bu kadar şiddetli ağladığımı hatırlamıyorum. Bazı yerlerinde yüreğim sıkıştı. Ve ben..."

Yine duraksadı.

"Sen ne?" diye inledim.

"O sayfalarda seni gördüm, Lucas. Sendin o. Rosie nasıl becerdi bilmiyorum ama aranızda yaşananları nefes kesecek kadar güzel, duygu dolu ve olağanüstü bir şeye dönüştürmüş. O kitap sana yazdığı upuzun bir aşk mektubu, Lucas."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Rosie

Bir zamanlar Noel'i severdim.

Çocukken senenin bu zamanı için yaşardım. Hediyelerle ya da avuç avuç yediğim şekerlemelerle ilgisi yoktu bunun. Ben her zaman Noel'in sihrini sevmişimdir. Paylaşıldıkça artan sevgiyi.

Peri tozu gibi havada asılı kalan ve herkesin, her şeyin üzerine yağarak dünyayı olduğundan biraz daha parlak gösteren o büyüyü.

Hayatımın bir döneminde, belki ortaokula başladığımda bu büyülenmeden vazgeçeceğimi düşünmüştüm. Ağaç süslemenin ya da dolaptan Noel Babalı eski pijamalarımı çıkarmanın eskisi kadar heyecanlı gelmemesini bir noktada doğal karşılayacaktım elbette. Hatta şehrin karla beyaza bürünmesi ya da herkese hediye almak için çıktığım yorucu alışveriş turları beni biraz sinir edecekti.

Ama Noel'i sevmekten asla vazgeçmedim.

Bu seneye kadar.

Hayatımda ilk kez Noel tatili gelip çattığında hiç oralı olmadım.

Ağaç süslemedim. Kırmızı ve yeşil pijamalarım çekmecede durmaya devam etti. Kar yağdı ve onu nihayet gerçek yüzüyle, gri bir çamur yığını olarak gördüm. Kimseye hediye almadım.

Pılımı pırtımı toplayıp uzaklara gitmeyi bile düşündüm. Noel'in kutlanmadığı bir yere.

Evet! Olmayacak bir şey oldu ve Grinch'e döndüm. Bir zamanlar şampanya köpüklerinin, kelebek kanatlarının ve uçuş uçuş hislerin doldurduğu göğsüm kara bir deliğe dönüştü. En kötü yanı da neydi biliyor musunuz? Karamsarlık, öfke ya da kırgınlık değildi; umutsuzluktu. Kendi kazdığım çukura kendim

düşmüş, huysuz ve süper sinir Grinch bile olamamıştım. Olsa olsa onun üzgün ve umutsuz bir kopyası olabilirdim.

O gün, havaalanından çıkıp babama koştuğumda hayatımda ilk kez kalbim kırılmıştı. Gerçek mânâda kırılmıştı. Hayal etmeye bile vakit bulamadığın bir geleceği kaybetme fikriyle uzlaşmak zaman alacaktı. Onsuz yaşamayı öğrenmem gerekecekti.

Çünkü Lucas'ı özlüyordum.

Aşka âşık olmayı da özlüyordum.

Ben mühendisliği bırakıp aşk romanları yazmaya soyunan biriydim. Ama yılın en sihirli ve romantik zamanıyla bile başa çıkamıyordum.

İronikti.

Öyle ya da böyle Noel'i bir sinir krizi geçirmeden atlatabildim. Evden yalnızca iki kere, Şükran Günü'nde ve Noel günü çıktım. Sırf kendime iyi olduğumu, bir şekilde idare ettiğimi ispatlamak için. Sonunda içimdeki Grinch'le birlikte herkesin ağaçlarını kaldırmasını zevkle izledik ve rahat bir nefes aldık. *Oh be!*

Nasıl yaptım bilmiyorum ama yanlış hesaplamıştım ve kaçmak için elimden gelen her şeyi yaptığım şeyle karşı karşıya kalmıştım.

Yılbaşı arifesi.

Siktiğimin yılbaşı arifesi.

İşte şimdi buradaydım. En yakın arkadaşımın bulduğu en muhteşem partide, Lina'nın benim için seçtiği kokteyl elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarla ve elime tutuşturduğu şampanya kadehiyle etrafı izliyordum. Yeni yıl kararlarıyla geleceğe umutla bakmaya çalışan sarhoş insanlara gülümsemeye çalıştım ama beceremedim.

"Biraz daha şampanya, Rosie?"

"Olur," diye mırıldandım dalgınca. "Şu kahrolası şey de boğulur belki."

Lina kıs kıs güldü. "Ne boğulacakmış?"

Üzgün Grinch Rosie. "Yok ya. Öylesine söyledim." Elindeki şişeyi fark ettim. "Onu nereden buldun?"

"Sağlam bağlantılarım var." Gülümseyerek kadehimi ağzına kadar doldurdu. "Hadi iç bakalım."

Gözlerimi kıstım. "Senin kadehin nerede?"

"Boş ver," dedi elini sallayarak. Bu gece onu içerken görmüş müydüm? Hiçbir fikrim yoktu. "Şampanya senin için, tatlım. İç de rahatla."

Gözlerimi biraz daha kıstım.

"Bana öyle bakma," dedi gözlerini devirerek. "Seni sarhoş etmeye çalışmıyorum." Duraksadı ve kendi kendine söylendi. "Güven bana."

Ne demek istediğini kurcalamaya vakit bulamadan Aaron yanımıza döndü. Her zamanki gibi, son derece doğal bir şekilde karısının beline sarıldı. İki ay önceki Rosie bunu görse aygın baygın göz süzerdi. Üzgün Grinch Rosie iç çekip gözlerini kaçırdı.

Birden gözümün önünde bir sahne belirdi. Lucas arkamda duruyordu. Tıpkı Aaron'ın şimdi Lina'nın arkasında durduğu gibi. Ama süslü bir partide değildik. Benim evin mutfağında kahvaltı hazırlıyorduk. Lucas gülüyordu ve göğsündeki titreşimi hissederek ben de gülüyordum.

Off.

Bu özlem bir gün geçecek miydi?

Burada ne yaptığımı bile bilmiyordum.

Telefonumu çıkarıp saate baktım. Gece yarısına on beş dakika vardı. Kendime on altı dakika tanıdım. Saat on ikiyi vurduğunda kutlamalara katılacak ve evin yolunu tutacaktım. Lina'ya ve kendime öyle söz vermiştim zaten.

En yakın arkadaşıma baktığımda beni kocaman ve korkutucu bir gülümsemeyle süzdüğünü gördüm.

"Hımm," dedim kaş çatarak. "Neden sırıtıyorsun?"

Cevap vermek yerine kadehimi uzattı.

O sırada etrafımızda bir hareketlenme oldu. Herkes gece on ikide öpüşeceği kişiye bakınıyordu.

Kadehi başıma diktim.

"Sakin ol," dedi Lina elimi okşayarak. "Birazdan bitecek."

Evet, çünkü evime dönüp yorganı başıma çekecektim. "Umarım," diye mırıldandım.

Aaron'a baktım ve nedense o da gülümsüyordu. İkisini de merakla süzdüm. "Siz *iyi misiniz*?"

Suratlarına yayılan kocaman gülümsemeler bana kafayı bulduklarını düşündürdü. Aaron'ı evlendiği gün dışında hiç böyle görmemiştim. Lina da abuk sabuk konuşuyor ve bana kaçamak bakışlar fırlatıyordu. Biraz endişelenmiştim doğrusu.

Hayatı, aşkı ve bu aptal geceyi kutladıkları için böyleyseler o başkaydı tabii.

"Mutlu olduğunuz için mutluyum." Tekrar telefonuma baktım. Gitmeme on dakika kalmıştı. "Biraz daha şampanya alabilir miyim?"

"Olly ne âlemde bu arada?" diye sordu Lina ve kadehimi doldururken yine manyak gibi sırıttı.

Beni oyalamaya çalıştığının farkındaydım. Gecenin başından beri beni eğlendirmek ve rahatlatmak için akla karayı seçiyordu. En azından Olly konusunda içim rahattı. "İyi," dedim. "Eve döndüğü için keyfi yerinde."

"Joe olanları kabullenebildi mi?"

"Zaman aldı ama evet. Sonuçta ne olmuş olursa olsun Olly eve döndü."

Lina başını salladı ve bakışları yumuşadı. "Baban koca bir somun ekmek."

Aaron kıs kıs güldü. "Hayatım, bizde öyle bir tabir yok. *Baba adam, babacan* filan de bari."

Lina gözlerini devirdi. "Rosie beni anladı. Siz ikiniz beni gayet iyi anlıyorsunuz."

Gülümsedim çünkü ne demek istediği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Tek bildiğim, Lina'nın babama bayıldığıydı.

"Bak," dedi Lina parmağıyla suratımı işaret ederek. "Onu güldürmeyi başardım. Haftalardır ilk kez gülümsüyor!"

O belli belirsiz gülümseme yüzümden akıp gitti. "Her ney-

se," dedim omuz silkerek. "Olly benim evi yapan müteahhitle görüşecek. Belki yanında işe girer."

Bay Allen, Aiden'ın çırağa ihtiyacı olduğundan bahsedince onunla telefonda konuşmuştum. Olly'ye konuyu açmadan önce iş tecrübesi olmayan birini almayı düşünür mü diye sormak istemiştim. Aiden buna sıcak bakınca Olly'yle konuşmuştum. Sadece ilgilenmekle kalmayıp hevesli de görünmüştü.

"Bu harika olur, Rosie," dedi Lina el çırparak. "En iyisini umalım. Aaron iş görüşmesine nasıl hazırlanacağı konusunda yardımcı olabilir isterseniz. Eğer Olly ondan sağ çıkarsa, istediği her işi alabilir demektir. Aaron'ın ne kadar korkunç olabileceğini biliyorsun ve..."

"Çok komiksin." Aaron arkadaşımın şakağına sevgi dolu bir öpücük kondurunca Lina bir an sersemledi. Aaron sonra bana döndü. "Ama bunun yardımcı olacağını düşünüyorsanız Olly'yi bir ara bana yolla."

"Sağ ol, Aaron," dedim içtenlikle. Onun gibi deneyimli birinin faydası olabilirdi gerçekten. InTech'te yaptığı iş bambaşkaydı ama görüşme konusunda Olly'ye birkaç ipucu verebilirdi. "Bence gayet iyi bir fikir. Olly'ye söylerim. Ama nasıl hazırlanmak istediğini ona bırakacağım."

Birden ışıklar karardı ve duvarlardan birinin tepesine kurulan ekran bir projektör ışığıyla aydınlandı.

Etrafımızdan tezahüratlar yükseldi.

Benim dışımda herkes bağırdı.

Lina ellerini çenesinin altında kavuşturdu ve gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Ben de gülümsemeye çalıştım. Pek başaramadım galiba ama Lina'nın suratı asılmadığına göre performansım o kadar da kötü değildi. Sonra elimi tuttu ve beni kalabalığa doğru çekiştirdi.

"Şunu yapmasak?" diye yalvardım.

Elimi okşadı. "Mızıkçılık etme."

Ekranda iki altın rakam belirdi. Bir ve sıfır. Çevremizdekiler heyecandan yerlerinde duramıyordu.

Birkaç dakika sonra özgürüm.

Lina kocasıyla aramda durdu. İnsanlar ekrana yaklaşmak için yanımızdan geçti. İzin versek aramızdan da geçerlerdi. Geri sayım başladığında herkes sevdikleriyle olmak için acele ediyordu.

Lina başını çevirdi. Gözlerinde anlam veremediğim bir ifade vardı. Daha önce hiç bakmadığı gibi bakıyordu bana. Benim için gerekirse ateşin içinden bile geçebilirmiş gibi. Bana sarılmamak için kendini zor tutuyormuş gibi. Gözleri doldu ve o sırada geri sayım başladı. "Bir dilek tut, Rosie. Gerçek olabilir."

Sözlerinden etkilenerek gayriihtiyari gözlerimi kapadım ve yeni yıla girmeye hazırlanırken en yakın arkadaşımın ne demek istediğini düşünmeye koyuldum.

On!

Bir dilek tut.

Dokuz!

Gerçek olabilir.

Sekiz!

Hiçbir şey istemiyordum ki. Bir şey dışında.

Yedi!

Biri dışında.

Altı!

Tüm kalbimle yanımda olmasını dilediğim kişi dışında.

Beş!

Çılgınca âşık olduğum adam.

Dört!

Bu gece ve bundan sonra her gece öpmek istediğim adam.

Üç!

Gözlerim hâlâ kapalıyken birinin elimi tuttuğunu hissettim. Parmakları sıcak ve güçlüydü. Dokunuşu fazlasıyla tanıdıktı.

İki!

Haftalardır taş kesilen kalbim çırpınmaya başladı.

O el beni usulca çekti ve bir göğse yaslandım.

Temiz sabun ve deniz tuzu kokusu burnuma çarptığında titremeye başladım. Vücudum olasılıklarla uğulduyordu.

Bir!

Dudaklarıma bir nefes çarptı ve boğazım düğümlendi.

Biri çenemi usulca öptü.

Aklımın bana oyun oynadığını sanırken kulağıma üç kelime fısıldandı. "Gözlerini aç, *preciosa*."

Mutlu yıllar!

Gözlerimi kırpıştırarak açtım. *Aman Tanrım.*

Bir hıçkırık boğazımdan tırmandı ve dudaklarımdan döküldü. Tüm gözyaşlarımı tükettiğimi sanırken ağlamaya başladım çünkü dileğim gerçek olmuştu. Tek dileğim.

Lucas.

Kafamın içinde onlarca soru işareti vardı ama bütün varlığımla özlediğim bu adama doğru sendelemekten başka bir şey gelmedi elimden. Gözlerimi ve akıl sağlığımı sorgularken yanaklarımdan yaşlar süzüldü. Mutluluktan ağlıyordum. Üzüntüden ve daha bir sürü sebepten. Lucas buradaydı. Koyu renk bir takım elbise ve dağınık saçlarıyla karşımda duruyordu. Gözlerinde hiç görmediğim kadar sıcak bir ifade vardı.

Geri dönmüştü. Ama nasıl? Neden?

Ellerimi yanaklarıma koyarken yakışıklı yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ağlama, Rosie." Alnını benimkine dayadı ve avuçlarının arasına aldığı yüzümü sıkıca, âdeta bana yakarırcasına tuttu. "Bundan sonra ağlamanı istemiyorum."

Bütün dikkatim onda olduğu için üzerimize yağan minik, yanardöner renklere bile anlam veremedim. Yalnızca Lucas'ın burada, yanımda olduğunu biliyordum. O gün havaalanında yapmasını istediğim gibi sıkıca tutuyordu beni.

"Mutlu yıllar, *ángel*," dedi dudaklarını şakağıma bastırarak. "Seni öyle özledim ki."

Dudaklarımı araladım ve bileklerini kavrayıp nabzını hissettim.

"Lucas," diye fısıldadım. "Buradasın. Ama nasıl? Neden?"

Alnını yeniden alnıma dayadı ve bana biraz daha sokulduğunda sırtımdan aşağı ürpertiler yayıldı. "Çünkü seni seviyo-

rum. Senden uzak durmam gerektiğini düşündüm, Rosie. Çekip gitmem gerektiğini düşündüm. Sana layık olmadığıma inandırmıştım kendimi. Bizi hak etmediğime. Buraya gerekirse ayaklarına kapanmak için geldim."

Boğazımdan bir inilti yükseldi.

Yüzümü avuçları arasında sıkıştırdı. "Seni burada bırakıp gitmek hayatımda yaptığım en zor şeydi. Ama şimdi anlıyorum. Şimdi, kendim için daha iyi biri olmak istemeden seni sahiplenemeyeceğimi biliyorum, Rosie. Hayatımı düzene koymayı istemem gerekiyordu." Burnunu benimkine sürttü ve dudakları deli gibi beklediğim öpücüğün vaadiyle bana yaklaştı. "Bundan sonra hiçbir yere gitmeyeceğim. Beni geri istersen yanında kalacağım." Parmaklarını saçlarıma geçirip başımı yana eğdi. "Beni hâlâ istiyor musun, Rosie?"

Bu soru beni soluksuz bıraktığı için tek kelime edemedim.

"Sana anlatacağım çok şey var. Açıklayacağım ama..." Biraz daha sokuldu ve beni daha da sıkı tutarken sesini alçalttı. "Sana ihtiyacım var, Rosie. Sana göstermem için beni geri kabul etmene ihtiyacım var."

"Lucas," dedim sonunda. "Sus artık ve öp beni."

Gülümsediğini anlamak için ona bakmama, onu görmeme gerek yoktu. Nihayet dudaklarımız buluştuğunda gülümsemesini iliklerime dek hissettim. Nezaketini, iyiliğini, dürüstlüğünü, mütevazılığını ve aşkını. Lucas'ı Lucas yapan ve bayıldığım özelliklerinin hepsini hissettim. Ona böyle umutsuzca âşık olmamı sağlayan her şeyi.

Daha da ateşli öpüşmeye başladık ve Lucas özlemini, pişmanlığını, beni ne kadar istediğini ve bana ne kadar ihtiyaç duyduğunu dudaklarıyla anlattı bana. Hepsini alıp ona dair her şeyi sakladığım yere kaldırdım. Sonsuza dek kaybettiğimi sandığım mutlulukların yanına. Orası artık canımı acıtmıyordu. İçim kıpır kıpırdı. Ayaklarım yerden kesilmişti sanki.

Soluklanmak için öpüşmeye ara verdiğimizde bana paha bi-

çilmez bir hazineymişim gibi baktı. Asla vazgeçemeyeceği kadar kıymetli bir şeymişim gibi.

"Üzgün Grinch Rosie'yi öldürdün," dedim.

Güldü. "Seni çok özledim." Yutkundu. "Bu dudakları," dedi başparmağını altdudağımda gezdirerek. "Bu gözleri, bu güzel yüzü." Uzanıp dudaklarını yanağıma değdirdi. "En çok da bunu." Avucunu göğsüme, yerinden fırlayacak gibi atan kalbimin tam üzerine koydu. "Artık üzerinde bir hakkım olmadığını biliyorum. Ama bu kalp sadece benim olsun istiyorum." Devam etmekte güçlük çeker gibi duraksadı. "Umarım kalbini yeniden kazanırım."

Ellerimi kollarından yukarı kaydırdım ve yüzüne dokundum. Saçlarını arkaya yatırdım. "Kalbim senin," dedim gözlerine bakarak. "Her zaman senindi. Daima senin olacak."

Nefesini tuttuğunu fark ettim. "Sevindim," dedi iç çekerek. "Yoksa bundan sonra olacaklar biraz tuhaf kaçabilirdi."

Dudaklarımı araladım ama tam o sırada hoparlörlerden bir şarkı yükseldi.

Yavaşça etrafımın farkına vardım. Yılbaşı. Parti. Lina ve Aaron. Tüm yüzeyleri kaplayan konfetiler. Ne olduğunu çıkaramadığım ama kulağıma tanıdık gelen melodi.

Yeniden Lucas'a baktığımda kahverengi gözlerinde kalbimden taşan duyguların yansımasını gördüm.

"Bizim şarkımız," diyebildim. "Rosie'yle Lucas'ın filminin müziği."

Lucas omzunu silkti ve dudaklarını çarpıtarak gülümsedi. Sonra kulağıma eğildi. "Seçimini iyi yapmanı söylemiştim." Dudaklarının kulağıma değmesi bile içimi ürpertti. "Benimle dans eder misin, Rosalyn Graham?"

"Evet," dedim ve sesimin cılız çıktığına karar vererek daha yüksek sesle ekledim: "Evet, tabii."

Beni kollarına aldı ve bir elini enseme kaydırdı. "Yavaş bir dans olmadığını biliyorum ama senden uzak kalamıyorum."

Beni yeniden öptüğünde, daha önce ulaşamadığım bir yanını

bana açtığını hissettim. Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çekip benden geriye ne kaldıysa hepsini sundum ona.

Dudaklarını çenemde gezdirdi. "Keşke bir partinin ortasında olmasaydık," diye fısıldadı. "Seni kendime saklamak isterdim. Ama önce anlatacaklarım var."

Bir rüyadan uyanır gibi başımı salladım. "Anlat o zaman. Bana her şeyi anlat, Lucas."

"Havaalanında sana bir açıklama yapmadım," dedi güçlükle yutkunarak. "Kalbini kırdığım için özür dilerim. Bir şekilde, sana karşı hissettiklerimin seninle beraber olmak için yeterince güçlü olmadığına inanmanı sağladım. Benim için yeterli olmadığına inanmana sebep oldum ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

Parmaklarımı ensesindeki yumuşak buklelerin arasına geçirdim. "Özür dileme. İnan, hiç gerek yok." Yoktu gerçekten. "Sana karşı ne hissettiğimi anlatma çabasıyla seni gafil avladım. Aşırıya kaçtım. Çok erkendi."

"Hayır, erken değildi. Onun için sana açıklamak zorundayım, Rosie." Yüzündeki ifade değişti. "Sen benim her şeyimdin. Hâlâ öylesin. Anlamıyor musun?"

"O hâlde..." Sormaya korkarak sustum. Bu soruya verebileceği cevapları o kadar çok düşünmüştüm ki artık ne beklemem gerektiğinden emin değildim. "Neden gittin?" diye fısıldadım.

"En doğrusunu yaptığımı sandığım için." Çenesinde bir kas seğirdi. "Beni istediğinden emindim ama hep böyle gitmeyeceğini düşündüm. Hak ettiğinden azına razı geldiğini düşündüm, Rosie. Peşimden gelmene ve hayatını mahvetmene izin veremezdim."

Bir kez daha kalbim kırıldı. Onun gibi iyi yürekli, düşünceli ve fedakâr biri nasıl kendinden şüphe duyardı?

"İspanya'dan ayrıldığımda iyi değildim, Rosie. İçime kapanmıştım. Hayatım elimden alınmıştı. Kimliğimi ve işimi kaybetmiştim. Yapmayı bildiğim tek şeyden, şu hayattaki en büyük tutkumdan vazgeçmek zorunda kalmıştım. Kendime faydam

yokken sana ne verebilirdim?" Başını iki yana salladı. "Sen sana meydan okuyan, omuzlarındaki yükleri seninle paylaşan biriyle mutlu olmayı hak ediyorsun. Dünyayı ayaklarına seren biriyle. Bense kendi ağırlığımı bile taşıyamıyordum. Bu şartlar altında sana evet demem bencillik olurdu..."

Parmak ucuma yükselip dudaklarının kenarını öptüm. Onu dinlediğimi, anlamaya çalıştığımı bilmesini istedim.

"Sonra kitabını okudum," diye devam etti hafifçe çatlayan sesiyle. "Biz birlikte yaşarken, birlikteyken yazdığın kitabı. Bizim buluşmalarımızın ilham verdiği satırları okudum."

Kalp atışlarım hızlandı. "Lina onu bana yolladı ve okumamı söyledi. Ve ben... *Tanrım*. Benim için duvara toslamak gibi bir şeydi. Ben kendime inanmazken sen bana inanıyordun. Bana güveniyordun. Kendimi senin gözlerinden gördüm. Beni *seviyordun*. Senin gibi birinin o parçalanmış hâlimle bile beni sevebilmesi gözümü açtı. Daha fazlası olmak, daha fazlasını yapmak istedim. Kendim ve senin için daha iyi biri olmak istedim. Seni haklı çıkarmak. Bana cömertçe sunduğun aşka layık olmak istememi sağladı, Rosie. Ve şu anda tam olarak bunu yapıyorum işte. Ya da yapmaya çalışıyorum."

Onu tanıdığımdan beri ara sıra ve kısa süreli şahit olduğum bir tutku vardı gözlerinde.

"Kendime acımakla yeterince vakit kaybettim. Kaybettiklerimi düşünmekten hâlâ sahip olduklarıma gözümü kapadım. Ya da bundan sonra sahip olabileceklerime." Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Fizik tedaviye geri döndüm. Daha birkaç seans oldu ama sonuna kadar gitmeye kararlıyım. Panik ataklarımla ilgili de biriyle görüşüyorum. Olanlarla yüzleşmeyi ve onları kabullenmeyi öğreniyorum. Kazayı herkese anlattım ve aptallık ettiğim için özür diledim. Bir de seni düşündüm, Rosie. Gece gündüz. Sonra Lina'nın evinde Alexia ve Adele'le yemek yediğimiz akşam söylediğin bir şeyi hatırladım. Birden o kadar mantıklı geldi ki. Sanırım eskiden beri aklımın bir köşesindeydi."

"Nedir o?"

"Aşçılık okulu. Kör olduğum için göremedim. Çok inatçı ve umutsuz olduğum için. Hâlâ biraz yaşlı olduğumu düşünüyorum. Ama başaramasam da en azından denedim diyeceğim. Senin dışında bana yeniden gelecek hayali kurduran tek şey bu çünkü."

Gözlerim sevinç gözyaşlarıyla doldu.

"Alexia'yla görüştüm. Bana yardım edecek. Burada, New York'ta bir okula başvuracağım."

Kollarına atılıp yüzümü boynuna gömdüğümde içten bir kahkaha attı.

"Vize için belgelerin tamamlanması biraz vakit alacak. Okula başvuru süreci de var." Kulağıma eğildi. "Umarım benimle bir süre uzaktan idare etmeyi dert etmezsin, *ángel*. Bunun için dua ediyorum..."

"Evet, Lucas. *Evet*." Dudağını öptüm. "Fırsat buldukça İspanya'ya gelirim. Yeni kitabımı orada yazarım. Geri kalan zamanlarda da bir yolunu buluruz. Seni çok özlerim ama bir şekilde yürütürüz."

Tekrar güldü ve gerçekten olağanüstü bir sesti. "Aylarca telefon seksi yapmaktan söz ediyoruz, *ángel*."

Sırıttım. "Telefonlarımızı kullanmanın daha iyi bir yolunu düşünemiyorum."

Lucas'ın gözleri nefesimi kesen bir hayretle doldu. Hayatımı değiştirecek kadar güçlü bir ifadeyle. Ellerini omuzlarıma koydu ve beni duvara doğru çevirip arkamdan yaslandı. "Güzel çünkü beni istemeseydin bundan sonra olacakların tuhaf kaçabileceğini söylemiştim."

Geriye sayımın başladığı ekranı işaret etti.

Orada yazanları görünce gözlerimden yaşlar süzüldü.

Rosalyn Graham,

En yakın arkadaşım olur musun?

Ev arkadaşım?

Dans Kraliçem?

~~Araştırma~~ Hayat ortağım?

Kalbim?

Benim olur musun? Benim tüm varlığımla senin olduğum gibi?

"Seni seviyorum, Rosie," diye fısıldadı sevdiğim adam kulağıma. "Daha önce hiçbir şeyi sevmediğim kadar seviyorum. İzin verirsen, seni ömrümün sonuna kadar seveceğim." Ne yaptığımı bile bilmeden kollarında döndüm, kahverengi gözlerine baktım ve hayatımın en kolay "Evet"i döküldü dudaklarımdan.

KAPANIŞ

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre sonra...

Lucas

"Bir şey unutmadın ya?" diye sordu yine. "Her şeyi Charo'nun göndereceği kutulara yerleştirdin mi? Sırt çantan hazır mı?"

"*Preciosa,*" dedim yine aptal aptal sırıttığımı fark ederek. "Benim bir tek sana ihtiyacım var."

"Çoraplarını unutursan dert etmezsin yani?" diye sordu bal gibi tatlı bir sesle. "Ya da iç çamaşırlarını? Yenisini alması çok sinir bozucu."

"Zerre kadar umurumda değil." Yalan da söylemiyordum hani. "Beni daha kolay soyarsın."

Hafifçe iç çekti. Bu sesi iyi tanıyordum. Rosie'nin iç çekmesinin ne anlama geldiğini öğrenmiştim artık. Ayrı geçirdiğimiz zamanlarda telefonlarımıza sarılmak zorunda olduğumuz pek çok seferden aşinaydım.

Elimizden geldiğince sık görüşmeye çalışıyorduk. Yine de yetmiyordu. Asla yetmeyecekti. Yanımda olmadığı saatleri ve günleri sayıyordum hâlâ.

Son ziyaretinden beri on hafta, beş gün ve on dört saat geçmişti.

Bu kez sadece ona değil, Taco'ya da hasret kalmıştım üstelik. Rosie, New York'a giderken onu da yanında götürmüştü.

"Biliyorum, *ángel.*" Taksi şoförünün söyleyeceklerimi duymaması için sesimi alçalttım. Aslında beni duymasını umursamazdım ama sözlerimin Rosie'ye özel olmasını istiyordum. "Ben de sana dokunmak için ölüyorum. Seni okşamak, altımda olduğunu hissetmek için ölüyorum."

Yine iç çekti ama bu seferki farklıydı. Dokunuşlarımdan fazlasını özlemişti. Benim de ona dair her şeyi özlediğim gibi.

"Diş fırçanı unutmadığını umuyorum," dedi sonunda. "Diş fırçası paylaşmak büyük bir adım."

Dilini şaklattı ve ikimizin de aklından geçenleri –uzak mesafe ilişkisi yürütmenin ne kadar zor olduğu ve bundan ne kadar nefret ettiğimiz– söylemek yerine bana takılması şu taksiden atlayıp ona koşmak istememe neden oldu.

Koşmak demişken düzenli olarak devam ettiğim fizik tedavi sayesinde topallamadan ya da sonrasında acıdan kıvranma korkusu olmadan yapabiliyordum bunu.

"*Preciosa*, bizim hazır olmadığımız bir adım yok bence."

Yoktu gerçekten. Aynı zaman diliminde yaşasaydık onunla çoktan evlenirdim. Bir yıl kadar önce kendimi ondan koparmam hâlâ unutamadığım ve barışmakta zorlandığım bir şeydi. Kahrolası hayatımın aşkı Rosie'yi az kalsın kaybedecektim. Terapistle görüşmelerimden sonra bunu onu olduğu kadar kendimi de koruma içgüdüsüyle yaptığımı biliyordum. Doktor Vera'nın da söylediği gibi, mesele unutmak değil, kendini affetmek ve daha iyisi için çabalamaktı. Bunun için her gün uğraşıyordum. Kaybettiklerimin pişmanlığını duymak yerine bugünkü hâlimle yaşamayı öğrenmiştim. Hele geleceğe dair beklentilerimden kesinlikle emindim.

Rosie'yi hep istemiştim. Ama şimdi bana sunabileceklerini almaya hazırdım. Onunla New York'ta yeni hayatıma başlamak için dakikaları sayıyordum. Bu arada aşçılık okuluna gidecek ve kendime bir gelecek kuracaktım. Rosie aşk romanları yazmaya ve başarıdan başarıya koşmaya devam edecekti. Geleceğimizi birlikte şekillendirecektik.

"Takside misin?" diye sordu Rosie beni daldığım düşüncelerden uyandırarak. "Havaalanına mı gidiyorsun?"

"Evet, taksideyim." Ama havaalanına değil, ona gidiyordum. New York'a ineli bir saat oluyordu ama Rosie beni hâlâ İspanya'da sanıyordu.

"Şu on hafta bana ne kadar uzun geldi anlatamam. Şimdi bir gece daha beklemem gerekecek. Haksızlık bu."

Rosie'nin apartmanı göründü. "Varmak üzereyim, Rosie," dedim.

"Biliyorum." İç çekti. "Keşke şimdi burada olsan."

Taksi kaldırıma yanaştı. "Beni görünce ne yapacaksın, *ángel?*"

Boğuk ve şehvetli bir kahkaha attı. "Neler yapmayacağım ki?"

Cüzdanımı çıkarıp şoföre para verdim. "Anlat."

"Kollarına atılacağım," dedi hiç tereddütsüz.

Emektar sırt çantamı omzuma asıp apartmana doğru yürüdüm. Giriş kapısını ittiğimde hemen açıldı. Bir tamirci bulup kilidi yaptırmayı aklımın bir köşesine yazdım.

"Seni öpücüklere boğacağım," diye anlatmaya devam etti Rosie. "Dudaklarını, boynunu, gözkapaklarını, kulaklarını, ulaşabileceğim her yerini öpeceğim."

"Her yeri mi?" diye sordum merdivenleri çıkarken.

"Evet, öpebileceğim her yeri," dediğinde hafifçe mırıldandım. "Sonra üzerine çıkacağım ve tişörtünü sıyırıp..."

Kapıyı tıklattım.

Taco heyecanla havladı.

Hattın öbür ucunda Rosie'nin nefesini tuttuğunu duydum.

"Sonra?" diye sordum.

"Seni soyacağım," diye fısıldadı. Titrek bir nefes verdi. "Lucas?" derken sesi duygularının yoğunluğuyla boğuklaşmıştı.

"Rosie?"

"Senin uçağın bugün değil miydi?" diye sordu. Hayreti, içinin rahatlaması, aşkı ve neşesi sesine yansımıştı. "Bana yarın geleceğini söylemiştin."

"Evet, planım oydu," dedim. "Yalan değildi yani. Biletim yarınaydı. Ama bekleyemedim, Rosie. Daha erken bir uçuş buldum."

"Sahi mi?"

"Evet, *preciosa.*" Yumuşak ayak seslerini duydum. Telaşla yü-

rüyordu. O da beni görmek için sabırsızlanıyordu. "Bir dakika daha bekleyecek sabrım kalmamıştı, Rosie. Seni öpmeyi, her sabah seninle uyanmayı daha fazla bekleyemezdim. Sana yemek pişirmeyi, yazmaya daldığında sana su içmeni hatırlatmayı özledim. İçindeyken adımı söylemeni özledim. Yeni hayatımıza başlamak için daha fazla bekleyemedim. Ben seni bulmayı bir ömür bekledim. Şimdi aç şu kapıyı da seni ne kadar özlediğimi göstereyim."